

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nicola Cornick

Sisters Planet

Maskeli Aşk

Sadece aşk, bir kadının maskesini düşürebilir...

Muhteşem Kızlar

Azılı eşkıya çetesi Muhteşem Kızlar güçsüzleri savunmak için Kuzey Yorkshire'ın yabani tepeleri ve vadilerinde at koşturmaktadır. Cesurca, Robin Hoodvari maceralara atılan bu kadınlar, topluma adalet getirmeye çalışırken ülkenin adalet sisteminden kaçabilecekler midir?

Gizem Arcısı

Binbaşı Nick Falconer, Muhteşem Kızlar'ın maskesini düşürmek üzere Londra'dan gönderilmiştir. Ancak bir grup zalim kadın bulmayı beklerken karşısına dul bir hanımefendi olan Marina Osborne çıkar. Genç adam bu gizemli ve güzel kadının, Muhteşem Kızlar'dan biri olduğuna inanamaz. Çekici asker, genç kadının bedeni, ruhu ve sırlarını ele geçirmek için ikisini de yakan bir tutkuyla onu baştan çıkarmaya çalışırken kendi duygularına hâkim olabilecek midir?

“Maskeli Aşk, özgürlük ve esaret kavramlarını, bunların insan kalbine neler yapabileceğini sorgulayan, merak uyandırıcı ve kışkırtıcı bir hikâye. Sempatik bir kadın, cesur bir erkek, macera ve gizem, karşı konulamaz çekim ve şehvet. Kesinlikle okunmalı!”

Romance Reader's Connection

Sisters Planet

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-537-2

Pegasus Yayınları: 1053
Bestseller Roman: 466

Maskeli Aşk

Nicola Cornick

Özgün Adı: Unmasked

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Esengül Aydın

Düzelti: Begüm Berkman Padar

Sayfa Tasanımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015

ISBN: 978-605-343-537-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Nicola Cornick, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantev.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

NICOLA CORNICK

Maskeli Aşk

İngilizceden Çeviren:

Ceyda Aldemir Down

Sevgili Okuyucu,

Scarlet Pimpernel'den Zorro'ya, Robin Hood'dan William Wallace'a, özgürlük ve adalet için savaşırların gerçek hayat efsaneleri ve kurmaca hikâyeleri beni hep etkilemiştir. Ben de *Maskeli Aşk*'ta kendi kanun kaçağı hikâyemi yazdım! Yorkshire'ın yabani fundalarla kaplı tepe ve vadilerinde gizlenen eşkiya kadınlar çetesi, zenginden alıp fakire vermekte, gerçek bir Robin Hood tarzında zayıf koruyup toplumun adaletsizliklerini yoluna koymaktadır. Ancak *Maskeli Aşk*'ta yer alan Muhteşem Kızlar sıradan kanun kaçakları değil. Düzene baş kaldıran bu kadınlar İngiltere'deki Naiplik Dönemi'nin geleneksel eş veya dul rolü ile sınırlanıp evde oturmaya katlanamamakta, adaletsizliği görüp harekete geçmek için yakıcı bir heves duymaktalar.

Maskeli Aşk'ın kahramanı Nick Falconer kanunları uygulamaya yemin etmiş, şerefli bir adam ve Muhteşem Kızlar'ı çökertmek için gönderildiğinde görevini yerine getirmekte kararlı. Fakat Muhteşem olduğundan şüphelendiği Mari Osborne'da beklediği suçludan çok farklı, kendisinininkilere benzer ilkeleri olan birisini buluyor... Ben bu gösterişli Naiplik kanunlarına karşı koyan Muhteşem Kızlar hikâyemi yazmaktan çok zevk aldım ve umarım sizin de hoşunuza gider!

Sevgiler,

Nicola

Bu kitabı, bana ilham veren
tüm yabancı ve mükemmel yerler adına,
doğum yerim olan Yorkshire'a
ithaf ediyorum.

GİRİŞ

Londra-Nisan 1805

Nergis: Hile

"İngiltere uğruna neler yapmadım ki..." Binbaşı Nick Falconer geriye çekildi ve kısık gözlerle Kinloss Markisi'nin Londra'daki malikânesinin salonunda bulunan boy aynasındaki yansımasına baktı. Marki şehir dışındaydı ve Nick bunun daha iyi olduğunu düşündü. Büyük amcası kibriyle ünlüydü ve vârisinin rezil halini görse küplere binebilirdi.

Nick, mermer sütunlardan birine yaslanmış, zevk dolu mavi gözleriyle kendisini izleyen genç adama döndü.

"Nasıl görünüyorum Anstruther?"

Dexter Anstruther kibarca "Oldukça çarpıcı, efendim," dedi. "Kurdele hoş bir detay, parfüm ve sahte ben de öyle."

Nick güldü. "Ya ceket? Oldukça züppe işi sanırım."

Anstruther, "Züppeden de beter," dedi, bıyık altından gülerek. "Özür dilerim efendim ama son derece şüpheli cinsel zevkleri olan bir hanım evlâdı gibi görünüyorsunuz. Babamın tabiriyle bir kerata gibi."

Nick, "Elimden bu kadarı geliyor," dedi. Turuncu tüylü, gösterişli ve geniş kenarlı şapkasını aldı.

Anstruther, "Gideceğiniz bu yer," dedi, "bu kulüp..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Nick, "Piliç ve Akbaba," diye tamamladı.

"Evet." Anstruther biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Orada gerçekten ne olduğundan emin olamıyor musunuz? Yani orada adamlar ve kadınlar..."

Nick, "Adamlar kadın gibi ve kadınlar da adam gibi giyinmiş olabilir," diye tamamlayıp sırtıttı. "Tabii, anlıyorum. Sizin gibi delikanlılar için oldukça korkunç bir yer, Anstruther."

Anstruther, "Kadın gibi giyinmiş adamlar..." diye mırıldandı, bir eliyle alnını ovuşturuyordu. "Bu nasıl çekici olabilir ki?"

Nick, "Böyle bir yerin cazibesinin, belirsizliğinde yattığına inanıyorum," dedi. "Londra'daki en güzel fahişelerden bazıları da buraya geliyormuş ve marifet onları kadın kıyafetleri içindeki erkeklerden ayırt etmekteymiş."

Anstruther hafifçe, "Yüce Tanrım," dedi. "Bu hiç İngiliz işi değil."

Nick onu rahatlatmak için, "Benimle gelmek zorunda olmadığın için kendini şanslı say," dedi. Ortağına baktı, siyah gece kıyafetinin içinde ağırbaşlı görünüyordu. Dexter Anstruther, oldukça önemli bir şahsiyet olan İçişleri Bakanı tarafından Nick'in bu görevine yardımcı olması için atanmıştı. Anstruther, Oxford'dan daha geçen yıl mezun olmuştu ama oldukça akıllı, diplomatik ve çalışkandı. Nick'in, kuzeni Rashleigh Kontu'nun serserice aşırılıklarını dizginleme girişiminde tümüyle ihtiyatlı birinin yardımına ihtiyacı olduğu kesindi. Dexter Anstruther bu göreve mükemmel biçimde uygundu.

Nick, "Piliç ve Akbaba'yı ziyaret etsen sen nasıl giyinirdin Anstruther?" diye sordu.

Anstruther kederli biçimde, "Olduğum gibi, yani baskı altındaki bir İngiliz beyefendisi gibi," dedi, gözü Nick'in oldukça renkli kıyafetindeydi. "Karşımdaki edalı züppeden ziyade... tabii beni yanlış anlamayın efendim," diyerek doğruldu ve ellerini cebine soktu. "Ya Lord Kinlos bunu duyarsa efendim? Küplere biner. Bir Marki'nin vârisi genelevde!"

Nick, "Muhtemelen orada pek çok akranımı göreceğim," dedi, "dolayısıyla kimse beni suçlayamayacaktır."

Anstruther inanamayarak başını salladı. "Sizi böyle görünce acımasızlıkla ünlü olduğunuza inanmak güç, efendim."

Nick fazlasıyla frapan dantel yakasını düzeltiyordu. "Teşekkürler, Anstruther. Maalesef aynı zamanda Rashleigh'nin kuzeni olma kötü şansına da sahibim."

Anstruther, "Aynı zamanda İngiltere'nin en iyi nişancısı ve Gentleman Jackson'ın en iyilerinden biri," dedi, sesinde taparcasına bir hayranlık havası vardı.

Nick gülümsedi. "Asıl konuya dönersek Anstruther, Lord Hawkesbury benim ihtiyatlı olacağımı biliyor çünkü kuzenimden ne kadar nefret etsem de bu bir aile meselesi." Başını yana eğdi ve yanağındaki sahte bene dokundu. "Çok mu fazla, sence?"

"Bir genelev patroniçesine benziyorsunuz, efendim."

Nick, "Tam elde etmeye çalıştığım tarz," dedi.

Anstruther, "Lord Hawkesbury bunun hassas bir iş olduğunu söyledi," dedi. Böylesi şüpheli kılıkta bir adamla aynı odada bulunmaktan pek memnun değilmiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. "Sosyetenin üst sınıflarında yankılara yol açabilecek bir durum."

Nick, "Evet," diye yanıt verdi. "Lanet olsun, hassas bir iş. Aptal kuzenim Rashleigh'nin asilzade delikanlılara ciddi ölçüde borçlandığını biliyorsun Anstruther. Cömert harçlıkları ve gevşek muhafızları olan o gençleri hedef aldı. Ama yaptıkları ortaya çıktığından beri Aberdeen'den Anglesey'ye onu cehenneme göndermekle tehdit eden yaşlıları sıraya dizildi. Lord Hawkesbury, Rashleigh'nin bu

1 "Centilmen" John Jackson; 18. yy.da yaşamış bir eldivensiz boks şampiyonu. Londra'da Gentleman Jackson adında, genellikle soyluların antrenman yaptıkları bir boks salonuna sahipti. (ed.n.)

gece uzaklaştırılmasını ve onlardan biri tarafından öldürülmeden önce paranın geri ödenmesini istiyor.”

Nick durdu, başka bir zaman olsa Dexter Anstruther’ın da Rashleigh’nin hedeflerinden biri olabileceğini düşündü. Oğlanın babası, unvanlı olmasa da iyi bir ailedendi ve büyük bir serveti vardı, ta ki hepsini kumarda kaybedene kadar.

Anstruther, “Lord Rashleigh’nin alçak bir herif olduğunu duymuştum,” dedi kısık sesle. “Sizin kuzeniniz olduğunu biliyorum, efendim ama yine de sosyetenin kötü bir üyesi.”

Nick nazıkçe, “Tamamen katılıyorum,” dedi. “Ben Rashleigh’ye asla katlanamam. Ailenin ahlaksız tarafından geliyor. Annemin erkek kardeşlerinin tümü birer alçaktan da beterti.”

Anstruther, “Bu sözde kulübe gitmek zorunda olmanız berbat bir dert,” diye görüşünü bildirdi. “Kuzeninizi evinde ziyaret etmeyi denediniz mi efendim?”

Nick güldü. “Evet, denedim. Beni görmeyi reddediyor. Yıllardır konuşmuyoruz ve son karşılaşmamızda ona borç vermeyi kabul etmediğim için bana cehenneme gitmemi söyledi.”

Anstruther, “Whites² yerine Piliç ve Akbaba’nın müdavimi olması çok üzücü,” dedi. “Orada güzel bir akşam geçirebilirdiniz.”

Nick, “Whites yıllar önce onu oy birliğiyle attı,” dedi.

“Şaşırmadım. Zararlı bir herif.” Anstruther bir kez daha rahatsızca kıpırdandı. “Lord Hawkesbury’nin onun birkaç yıl önce metreslerinden biri tarafından alenen soyulduğunu söylediğini duydum. Bu, doğru mu? Bunun sosyetede bir süre konuşulduğunu söyledi.”

Nick’in dudakları ince bir çizgi haline geldi. “Evet, doğru. Bir Rus kızıydı. Ailenin Rashleigh tarafının orada, büyükannesinden miras kalmış mülkleri vardı. Bir zamanlar bana kölelerini nasıl en

2 Londra’da St James Caddesi’ndeki şehrin en eski ve hâlâ mevcut olan centilmenler kulübü. (ç.n.)

yüksek teklifi verene sattığını anlatmıştı.” Öfke ve reddetmeden kaynaklanan içgüdüsel bir hareketle yumruğunu sıktı. Sesi sertleşti. “Sanırım o zaman ondan gerçekten nefret etmeye başlamıştım.”

Anstruther’ın gözlerini kendisine diktığını biliyordu ama üzerinde durmadı. Nick yetişkin hayatını orduda; onuru, özgürlüğü ve ilkeleri için savaşıyor, zayıfı savunup doğru olduğuna inandığı şeyleri koruyarak geçirmişti. Bu inandığı bir ahlak kuralıydı, üç yıl kadar önce karısının saldırı sonucu ölümüyle güçlenen bir inanç. Ama kuzeni, aksine insan hayatına alınıp satılan bir malmış gibi, insanların gerçek ruhlarının hiçbir önemi yokmuş gibi muamele ediyordu. Güçsüzlerle alay ediyor ve onları aristokrat kimliğiyle eziyordu. Rashleigh reformculara gülmüş ve köleliği kaldırmak isteyenlere kuş beyinli diye hakaret etmişti. Bu sebeple Nick, Robert Rashleigh’nin bir baş belası olduğunu düşünüyordu.

Nick şapkasını daha havalı duracak şekilde düzeltti. “Bu tamamdır. Ben gidiyorum.”

Anstruther kapıyı onun için tutarken, “İyi şanslar, efendim,” dedi. “Size eşlik etmemi istemediğinizden emin misiniz?”

Nick onu baştan aşağıya süzdü. “Bu özverili bir teklif Anstruther ama bu kıyafetlerin içinde hemen göze çarparsın.” Elini genç adamın sırtına vurdu. “Seninle daha sonra, Lord Hawkesbury’ye görevin başarıyla tamamlandığını rapor edebileceğinden emin olduğum zaman görüşürüz.”

Sokakta, soğuk bir esintinin gönderdiği düzensiz bulutların ayın önünü kapadığı, hareketli bir nisan akşamı yaşanıyordu. Nick bir kiralık araca yerleşti ve kapanmayan kapının yarattığı cereyanla yüzünü buruşturdu. Bu işi yapmayı hiç istemiyordu ve kuzenine ayıracak zamanı yoktu ama ailesinin adını temizlemek için İçişleri Bakanı’nın verdiği vazifeyi kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Araç Londra sokaklarında gürültüyle ilerlerken hiçbir yakınlık hissetmeden, serseri kuzenini ve doğduğu günden beri yol açtığı belaları

düşündü. Anstruther'ın da dediği gibi, hiç şüphesiz Rashleigh Kontu alçaktan da betledi.

Araba ansızın kenara yanaştı ve Nick iç çekip aşağı atladı, ani rüzgârla uçacak gibi olan tüylü şapkayı başına sıkıca oturttu. Şu anki kılığının ordu üniformasından olabildiği kadar uzak olduğunu düşündü.

Dışarıdan Piliç ve Akbaba, Brick Hill bölgesindeki herhangi bir basit hanla neredeyse aynı görünüyordu. Panjurlar kapalıydı ve içeriden mum ışığının titrek alevi görünüyor, bira ve yerleşmiş duman karışımının kokusu, ses ve kahkahaların gürültüsü geliyordu. Nick omuzlarını dikleştirdi. Yedinci Zırhlı Süvari Muhafızları'ndaki kariyeri boyunca bazı alışılmadık rollere girmesi gerekmişti ama hiçbirini onu böyle bir yere getirmemişti.

Kapıyı iterek açtı.

İçerisi o kadar karanlıktı ki Nick bir an için düzgün göremedi, sonra gözleri karanlığa alıştı ve sessiz bir köşeye geçip pürüzlü, bira lekeli masanın arkasındaki ahşap banka kaydı. Mekân neredeyse doluydu. Barın ününe rağmen acayip giyimli yalnızca bir veya iki adam vardı. Biri nakışlı bir korse ve üzerine saten çizgili kolları olan altın sarısı bir kaftan gitmişti. İyi pudralanmış bir peruğu, sallantılı küpeleri ve elmacık kemiğinde Nick'inkine benzer bir sahte beni vardı.

Han görevlisi –gerçekten kız olması mümkün olan zayıf bir genç adam– masaya bir maşrapa bira koydu ve Nick'e işveli bir biçimde gülümsedi, Nick de parayı onun eline sıkıştırırken güzel bir şekilde karşılık verdi. Odaya bakındı. Görebildiği kadıyla Rashleigh henüz gelmemişti.

Nick biradan ağız dolusu yudumladı. Tadı kirli su gibiydi, bu yüzden maşrapayı hızla tekrar masaya koydu. Eğer içki bu kadar kötüyse uzun bir gece olacağı benziyordu. Tekrar odaya göz gezdirdi ve dar, kıpkırmızı bir elbisenin içindeki çarpıcı biçimde güzel, maskeli bir kadınla göz göze geldi. Kendisi gibi, sessiz bir köşede bir başına oturuyordu. Birini bekliyormuş gibi görünüyordu. Kadın gözlerini

uzun süre Nick'ten ayırmadı ve çevrelerine rağmen, Nick'in cinsel yönelimiyle ilgili herkesin kafasını karıştırabilecek abartılı giysisine rağmen, aralarında o kadar yoğun bir etkileşim oldu ki Nick midesine tekme yemiş gibi hissetti.

Kadın kalktı, odada yavaşça yürüdü ve Nick'in yanındaki koltuğa usulca oturdu.

"Merhaba tatlım." Sesi sıcak, davetkâr ve belirgin biçimde kadınsıydı.

Nick hızlıca düşündü. Kadına bir anlık ilgiden fazlasını göstermek kuşkusuz ona kendisinin potansiyel bir müşteri olduğunu düşündürtecekti. Kendisini Akbaba gibi yerlerde teşhir eden kadın ya da erkek fahişeler genel olarak onu ilgilendirmiyordu ama buna ilgi gösteriyormuş gibi davranırsa daha az dikkat çekeceğini düşündü. Kadın müthiş güzel olduğundan bu pek de zor olmayacaktı.

Karısı öldüğünden beri geçen üç sene içinde başka bir kadına neredeyse hiç bakmamıştı. Anna onun çocukluk aşkıydı ve evlenecekleri başından belliydi, iki aile arasında yapılan son derece mantıklı bir ayarlamaydı. Nick yirmi bir yaşındayken evlenmişlerdi ve kendisinden emin bir şekilde, sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını ummuştu. Bu yüzden evliliklerinin başlangıçtaki vaadine ulaşmaması, Nick için hem bir şok hem de hayal kırıklığı olmuştu. Anna hassastı ve askerî yaşantıyı kaldıramazdı; Nick gençti ve yurt dışında hizmet vermeye kararlıydı, bu yüzden de vakitlerinin çoğunu ayrı geçirmişlerdi. Nick kendi kendine bunun önemli olmadığını, pek çoğundan daha iyi, yeteri kadar iyi bir evlilikleri olduğunu söylemişti ama bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu. Londra sokaklarındaki fırsatçı bir hırsız şiddete başvurmasaydı ve karısını berbat bir anda kaybetmiş olmasaydı senelerce böyle devam edebilirdi. Sonunda başarısızlığı ve suçluluğuyla yüzleşmeye mecbur kalmış ve keder onu kahretmişti. Yalnızca Anna için değil aynı zamanda kaybettiği geleceğiyle ilgili duyduğu keder. Evden uzaklığı ve durumunun acizliği yalnızca vicdan azabını şiddetlendirmeye yaramıştı. Karısının

ölüm haberini alıp da İngiltere'ye dönene kadar Anna çoktan soğuk mezarına girmişti ve Nick'in kalbi ise daha da soğuktu.

O zamandan beri başka bir kadına hiç ilgi duymamıştı ama şimdi yanundakine bakıyor ve beklenmedik, güçlü bir çekim hissediyordu. Kadın kendisine doğru eğilirken hafif ve tatlı bir taze çiçek kokusu alabiliyordu. Beklediği eskimiş parfüm ve ter kokusundan farklı olarak kadının ipeksi yumuşaklığının kendisini sardığını hissetti. Bu his doğrudan kafasına ve kasıklarına ulaştı. En son ne zaman bir kadının kokusunun farkına vardığını hatırlayamadı ama bu his duyularını doldurmuştu. Pek açıklayamasa da kendisini huzursuz ve rahatsız hissettiriyordu, sanki Anna'nın hatırasına bir şekilde leke sürüyormuş gibiydi. O hissi bastırdı ve karşılık olarak kadına uzun, yavaş bir gülümseme sundu. Ne de olsa, bu yalnızca işti.

Nick, "Merhaba hayatım," dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Kadın doğrudan gözlerinin içine baktı. "Aklıma birkaç şey geliyor," diye mırıldandı.

Demek utangaç değildi. Utangaçmış numarası bile yapmıyordu. Nick bunu önemsemedi. Her tür yapaylıktan nefret ederdi. Kendisi dolaysız bir adam olduğundan diğerleriyle ilgilenirken de açık sözlülüğü tercih ederdi ve bu kadın da, her kimse, dürüst görünüyordu.

Onu incelemek için bir an kendisine izin verdi. Yüzünün etrafında kıvrılan sarı saçları vardı, kadife maskesinin arkasında kocaman açılmış, rıyasız gözleri o kadar koyu görünüyordu ki üzerlerinde tesadüfen mum ışığı hüzmeleri parlıdayana ve derinliklerindeki ufak yeşil ve sarı hareleri gösterene kadar Nick onların siyah olduğunu sandı. Genç bir kadın için çok fazla makyaj yapmıştı ama kiraz rengine koyu kırmızı dudakları albeniliydi ve Nick'in gözlerini üzerine çekiyordu. Kadın parmaklarını kasıtlı olarak düşük yakalı korsajının kenarındaki dantelde, göğüslerinin kabarıklığında yavaşça gezdiriyordu. Nick'in gözleri bu hareketi takip etti ve vücuduna şehvetin dolduğunu hissetti.

Başını kaldırdığında onun bilmiş gözlerle kendisini izlediğini gördü.

“Adın ne?” diye sordu. Sesi biraz kaba çıkmıştı.

Kadın hafifçe ve gizemli bir şekilde gülümsedi. “Molly.”

Nick güldü. Akbaba gibi bir yer için iyi bir seçimdi ama bunun gerçek ismi olduğundan şüpheliydi.

Molly ona biraz daha yaklaştı. Kaygan pürüzsüz uyluğunu hafifçe Nick’in bacağına bastırdı ve Nick bir kez daha midesine yumruk yemiş gibi sert ve sıcak bir arzu hissetti. *Kahretsin!* Kendisinin hep demir gibi bir iradeye sahip olduğunu düşünürdü ama şu an onda demir gibi olan tek şey Molly’nin saten eteklerini uyluğunda kışkırtıcı şekilde kaydırışıyla kabaran erkekliğiydi.

Molly, “Peki ya sen kimsin?” diye Nick’in kulağına fısıldadı. Sesi alçak, biraz boğuktu. Nefesi Nick’in yanağını gıdıkladı.

Nick boğazını temizledi. “Benim adım John.”

Molly tekrar gülümsedi, yüzünde yine o bilmiş ifade vardı. “Burada ne yapıyorsun, John?”

“Bana eşlik edecek birini arıyorum.” Nick fazla sulandırılmış biradan ağız dolusu aldı ve maşrapası ağzındayken kadını süzdü. “Ya sen?”

Molly hafifçe omuzlarını silkti. Mum ışığı çıplak teninin solgunluğunu güzelleştiriyor, pürüzsüz ve çekici kılıyordu. Omuzlarına saçılmış çilleri ve köprücük kemiğinin üzerinde Nick’i şimdiden neredeyse çıldırtan ufak, kalp şeklinde bir beni vardı. Dudaklarını o bene bastırmak, kadının tenini tatmak istediğini fark etti. Oturduğu yerde kıpırdandı.

Molly, “Ben de birini arıyorum,” dedi.

“Özel birini mi yoksa herhangi birini mi?”

Nick bir an için onun gözlerinde okunamayacak kadar hızlı bir ifadenin ışıldadığını gördüğünü sandı. Sonra Molly gülümsedi. “Özel birini canım. Senin gibi birini.”

Nick ona doğru eğildi. Bir öpücükten zarar gelmezdi ve artık kontrol etmesi zor olan bir açlıkla bunu yapmak istiyordu, onu istiyordu.

Molly geriye çekildi. "O kadar hızlı değil," dedi. "Bir bedeli var." Hep vardı, özellikle de karşıdaki bir fahişe ise.

Nick kaşlarını kaldırdı. "Öpücüklerinden ücret mi alıyorsun?" "Her şeyden ücret alıyorum canım."

O kırmızı dudakların kıvrılışı çok baştan çıkarıcıydı. Nick bir parmağını Molly'nin kolunun iç tarafındaki çıplak tende gezdirdi. Onu azıcık ürperttiğini düşündü ve kızın yeteneğini takdir etti. En akıllı fahişeler masum görünenleriydi.

"Ya veresiye bir şeyler almak istersem?" diye mırıldandı.

Molly'nin gözleri maskenin ardında gizlenmişti. "Bu, kurallara aykırı." Elini Nick'in uyluğuna koydu. "Seni, cüzdanını açmaya ikna etmeme izin ver."

Nick kadının çenesini tuttu, yüzünü kendininkine çevirdi. "Seni kuralları yıkmaya ikna etmeme izin ver," diye mırıldandı.

Dokunuşunun altında kadının, tehlike karşısında donan vahşi bir hayvan gibi tamamen hareketsiz kaldığını hissetti. Bir an için Nick o koyu gözlerin derinliklerinde berbat bir dehşet görebildiğini düşündü ve geri çekilmeye başladı. Gönülsüz bir kadını zorlamak ona göre değildi ve bu kadınlardan bazılarının ekmek parası kazanmak için nasıl nefret etkileri bir rol yapmaları gerektiğini fazlasıyla anlıyordu.

Ama sonra Molly bir elini Nick'in ensesine koydu ve başını kendine çekip dudaklarını dudaklarına değdirdi. Kadının dokunuşu ve hissini kavrarken Nick şaşkınlıktan bir an kıpırdayamadı. Dudaklarının altındaki dudaklar hafifçe aralanıp yumuşamadan evvel onda tekrar bir duraksama hissetti. Dili tereddütle Nick'in ağzının kenarına dokundu, sonra tatlı bir davetle alt dudağında kaydı ve Nick, gençliğinin ilk kör edici sıcak tutkusu gibi, aniden aciz bir arzu akınının bastırıldığını hissetti. O kadar güçlüydü ki canını yakmıştı, o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadar beklenemedikti ki onu şoka uğratmıştı. Hiçbir kadın için böyle müstehcen bir şey hissetmemişti; hele Anna için hiç... Şiddetli istek onu tarumar etti; o an ahlak ilkelerini unuttu, hatıralarını unuttu, neden orada olduğunu bile unuttu ve kadını kendisine çekti. İkisi de soluk soluğa kalana kadar sıkıca öptü.

Molly kendisini elinden kurtardığında kadının tadı ve hissine kendini o kadar kaptırmıştı ki Nick'in bir an için zihni tamamen karıştı. Sonra onun bankta kendisinden hafifçe uzağa kaydığını gördü. Yüzünü çevirmişti ve bir elini dudaklarına bastırmaktaydı. Nick onun hafifçe sallandığını görebiliyordu. Boynunun alt kıvrımı o kadar kırılgan göründü ki Nick içinden çıkılmaz biçimde güçlü bir kızgınlık, korumacılık ve şehvet dalgasının birbirine karıştığını hissetti. Kadının yakınlığı ve görünürdeki savunmasızlığı ani biçimde Anna'nın hatıralarını yüzeye çıkardı; korkunç, eziyet eden hatıralar o kadar acydılar ki Nick'i derinden yaralıyorlardı. Kendisine ihtiyacı olduğunda Anna'yı korumak için orada olmamıştı. Onu pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir an zihnini boşaltabilmek için başını ellerinin arasına aldı. Şimdi bunun hakkında düşünemezdi. Kadına asla dokunmamalı, kendisini esir alan hatıra ve arzu düğümünü hiç harekete geçirmemeliydi.

Kasıtlı bir girişimle hatıraları sildi ve doğrulduğunda Molly'nin dikkatinin dağıldığını, gözlerini odanın diğer tarafına diktiğini gördü. Kapıya doğru onun bakışını takip edince kuzeni Robert Rashleigh'nin içeri girdiğini ve gösterişli bir tavus kuşu gibi böbürlenerek dikildiğini gördü. Beyaz peruğu, gümüş rengi pelerini, altın rengi pantolonu ve parlak kırmızı ayakkabılarıyla tüm dikkatleri üzerine çekmişti.

Handaki konuşmalar önce mırıltıya dönüştü, sonra herkes içki ve oyununa dönerken tekrar yükseldi. Nick birden yanındaki kadının kaskatı, dimdik ve anlayamadığı garip bir gerginlik içinde titrediğini fark etti. Dikkati Kont'un gösterişli suretine çevrilmişti.

Molly “Affedersiniz,” diye mırıldandı ve banktan kalktı. Doğrudan Rashleigh’ye doğru yürüdü, bir elini adamın koluna koydu ve han görevlisine ona bir içki getirmesini işaret etti.

Nick kuzeni ile fahişe arasındaki alışverişi izlerken gözlerini kıstı. Kendisini zapt edemeyip kıza karşılık verdiği için şimdi aptal gibi hissediyordu. Belli ki şehvete bu kadar sert ve bu kadar hızlı kapılacak kadar uzun zamandır kadınsız kalmıştı. Molly ise aksine Nick’i çoktan unutmuş, kapıda Rashleigh’ye kendisini dışarıya, kuşkusuz yakındaki odalardan birine doğru takip etmesini işaret ediyordu. Şimdi hiç direnç belirtisi yoktu. Daha önceki tereddüt görüntüsü yalnızca şov amaçlı olmalıydı ya da Nick’in, gerçekten zamanına değmeyeceğini düşünmüştü. Görünürdeki kırılganlığı ve savunmasızlığı Nick’in hayal gücünün ürününden başka bir şey değildi. Onun Rashleigh’ye de kendisine verdiği albenili, gizemli gülümsemeyi kısmen verdiğini görünce dişlerini sıktı.

Rashleigh’nin tüm süre boyunca kapiya doğru bakıp şarabını bir dikişte bitirmesini ve ikincisini sipariş edip aynı hızla içmesini seyretti. Nick, kadının ondan yatakta kendisine katılmadan önce hazırlanması için birkaç dakika vermesini istediğini tahmin etti. Ayağa kalktı. Kuzeninin partisini mahvetmenin zamanıydı. Amacına odaklanarak Rashleigh’ye doğru ilerlemeye başladı.

Rashleigh kafasını kaldırdı ve göz göze geldiler. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar, sonra Rashleigh aniden döndü ve tek kelime etmeden aceleyle çıktı. Hanın kapısı arkasından kapanırken menteşeleri yerinden oynadı. Mum alevleri rüzgârdan titredi ve yarısı söndü. Karanlıkta içkilerini döken adamlar küftettiler. Nick tökezleyerek odada ilerledi ve kapiya doğru yolunu buldu. Rashleigh’nin şu anda ondan kaçmasına izin vermeyecekti.

Sokak kapkaranlıktı. Artan esintide başının üzerindeki han tabelası sallanıyor ve gıcırdıyordu. Nick durdu, gözleri karanlığa alışıyordu. Dikkatlice dinledi ama hiçbir hareket sesi duyamadı. Rashleigh’nin hangi yöne gideceğini bilemiyordu ama kuzeni ken-

disini atlatıp o gönüllü, küçük fahişeye yatağa girmeden önce onu bulup Hawkesbury'nin suçlamalarıyla yüzleştirmeye kararlıydı.

Sonra yolun sonundaki olukta, dar sokağın ana caddeye bağlandığı yerde bir şeyin parıldadığını gördü. Nefesi kesildi. Dönerek hanın kapısını itti ve içeriye bağırdı: "Işık getirin!"

Mekân sahibi emri yerine getirmek için elinde parlak bir meşaleyle aceleyle geldi. Nick şimdi meşalenin aydınlığında oluktaki kirden tamamı çamurlanmış gümüş rengi pelerinin bir ucunun parıldadığını görebiliyordu.

Belanın kokusunu alan müşteriler handan çıkıyordu. Başka bir fener yandı ve Rashleigh'nin yerde uzanan bedeni göründü, yüzündeki boya dağılmış, peruğu eğrilmişti. Bir eli ondan kaçan bir şeyi tutar gibi uzanmıştı. Nick onun kaburgalarının arasına saplanmış bıçağı görebiliyordu. Yanında sarı bir peruk ve siyah kadife bir maske vardı.

Nick'in zihnini, yerdeki su oluşunda kuzeni yerine Anna'nın yattığına dair görüntüler doldurdu; bükülmüş, parçalanmış, hayatı tükenmişti. Anna'nın mavi gözlerinin ölümle bulutlanışını gördü ve tanıdık bir bulantı ve suçluluk akıntısının içini doldurduğunu hissetti. Muazzam bir iradeyle görüntüleri aklından uzaklaştırdı ve serinkanlılıkla kuzeninin devrilmiş vücuduna baktı. Rashleigh ölümünde de haysiyetsiz görünüyordu. Yüzü düşmüş ve buruşmuştu. Zayıf, rezil ve acınacak halde görünüyordu. Nick duygularını yokladı ve zerre kadar keder hissetmedi. Dünya Rashleigh Kontu olmadan daha iyi bir yerdi.

Esinti Rashleigh'nin gümüş rengi pelerinin kenarını ve parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu bir kâğıt parçasını havalandırdı. Kâğıt uçtu ve Nick almak için yere eğildi. Bu bir kartvizitti ve üzerinde gösterişli altından bir tavus kuşu basılıydı. Nick kaşlarını çattı. Bu işareti daha önce görmüştü. Eski okul arkadaşı Cole Dükü Charles'ın armasının benzeriydi. Kartı çevirdi. Arkasında Charles'ın kır konutunun bulunduğu Yorkshire'daki mülkünün adı yazılıydı: Tavus Kuşu Meşeliği.

Nick han çalışanı kalabalığın önünde gördü, titreyen ışıktayüzü ince ve ürkekti. Ona doğru yürüdü.

“Lord Rashleigh kadınla konuşurken sen yanlarındaydın,” dedi.
“Ne konuştuklarını duydun mu?”

Hizmetçi, “Kanun adamı mısın?” diye sordu.

Nick, Lord Hawkesbury’yi düşündü ve bu kargaşadan ne anlam çıkaracağını merak etti. “Sayılır,” dedi.

Hizmetçi başını iki yana salladı. Üst dudağında korkudan bir damla ter vardı ve koluyla sildi. “Adam konuşabilecekleri bir yer olup olmadığını sordu ve kız da birkaç dakika bekleyip ardından onu caddenin karşı yönünde takip etmesini söyledi. Hepsı bu.”

Nick üzerinde altından tavus kuşu bulunan kartı uzattı. “Bunu daha önce hiç gördün mü?” diye sordu.

Han görevlisi kartı ışığa tutup dikkatle baktı. Sonra irkilip Nick’in ellerine geri bıraktı. Omzunun üzerinden korkulu bir bakış attı.

“Bu Muhteşem’in kartviziti!” Nick’e inanamayan gözlerle baktı.
“Siz bunu görmediniz mi efendim? Tüm gazetelerde yazıyor. Muhteşem, kurbanlarını soyduğunda kartını bırakıyor!”

Kalabalıkta bir uğultu oldu, bu korku ve heyecandan tutulan tuhaf nefes sesleriydi, çünkü yalnızca bir Muhteşem vardı ve o da ülkenin en kötü şöhretli kadın eşkıyasıydı. Herkes onun adını bilirdi. Hiç kimseye açıklama yapmaya gerek yoktu.

Nick doğruldu. Yumuşak bir şekilde, “Hayretler içindeyim,” dedi.

Kadının, dudaklarının dokunuşunu hatırladı. Bir melek gibi öpmüştü. Onun bir suçlu ve katil olduğunu düşününce şoka uğramıştı ve buna inanamıyordu. İmkânsız görünüyordu. Kadının dürüst olduğunu düşünmüştü ve şu anda kanıt tam gözünün önünde olsa bile derin ve inatçı bir içgüdü kendisine, Rashleigh’yi onun öldürmüş olamayacağını söylüyordu. Peruk, maske, bıçak... Ve ona çok acı, çok yürek parçalayıcı biçimde Anna’yı hatırlatan, kuzeninin yerde yatan vücudu...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rashleigh hana girdiğinde kızıdaki garip gerilimi düşündü. Kont'u biliyordu. Hatta belki de onu tanıyordu. Nick'e birini beklediğini söylemişti ve o birisi Rashleigh'nin ta kendisi olmalıydı. Demek ki akşamki bütün hareketleri hesaplıydı. Rashleigh'yi dışarıya gelmesi için ayartıp onu soğukkanlılıkla öldürmüştü.

"Devriyeyi arayayım mı efendim?" Omzunun arkasındaki mekân sahibinin yüzü loş ışıktaki gerilmiş ve terliyordu. "Bir iş yeri için çok kötü... bu tarz şeyler." Nick'in yüzünü gördü ve aceleyle ekledi: "Fena trajedi efendim. Arkadaşınız mıydı?"

Nick, "Hayır," dedi. "Arkadaşım değildi. Ama kuzenimdi."

Mekân sahibi polise haber göndermek için han hizmetçisine işaret ederken Nick'e meraklı bir bakış attı. Nick ne olduğunu anlatmak için doğrudan Lord Hawkesbury'ye gitmesi gerektiğini biliyordu ama karanlığa uzayıp giden kalabalık caddeyi gözleriyle tarayarak bir süre daha oyalandı. Garip bir şekilde çiçeklerin hafif, bağdaşmayan kokusunun hâlâ havada asılı kaldığını düşündü. Bir an için, gıcırdayan han tabelasının ardından onun topuklarının sesini duyabildiğini, uçan bir gölgenin gecenin karanlığına karıştığını görebildiğini sandı. Kızı bir daha asla bulamayacağını biliyordu.

Cinayet lafı kalabalığın arasında dolaşıyordu. İnsanlar sokağın sonunda bir araya gelip kötü şöhretli Rashleigh Kontu'nun oluktaki ölü görüntüsüne dikkatle bakıyor ve işaret edip fısıldaşıyorlardı. Ve fısıltıların arasında şu sözler geçiyordu: "Muhteşem yapmış. Muhteşem buraya gelmiş. O yaptı, bu onun..."

Lord Hawkesbury bu durumdan memnun değildi.

Nick ve Dexter Anstruther, ertesi sabah Lord'un huzuruna çıktıklarında onun gerçekten de kötü bir ruh hali içinde olduğunu gördüler.

Hawkesbury sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını birleştirdi ve "Bu kahrolası bir durum, Falconer," diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Londra’nun sokaklarında cinayet ve kargaşa! Tüm başkent bu ip-siz suçlunun eylemleriyle karıştı! Tüm gazetelerde yazıyor. Ülkeyi Rashleigh gibi bir pislikten kurtardığı için kadına bir kahraman muamelesi uyguluyorlar. Senin, Rashleigh’nin yolunu kesmenin tüm amacı böyle bir olayı önlemektir. Onun yerine sen bir barda Muhteşem’le hoş bir yarım saat geçirdin ve sonra onun ayrılıp kuzenini bıçaklamasına izin verdin!”

Nick çekinerek, “Aynen öyle oldu, Lordum,” dedi. Hawkesbury’nin mülayim görünüşünün asabi yaradılışını doğru yansıtmadığını düşündü. “Ama kuşkusuz, kuzenimi öldürmek isteyen bir dolu insan varken kötü şöhretli bir eşkıya kadının bunlardan biri olduğunu öngöremediğimize inanıyorum.”

Hawkesbury, Nick’in verdiği, bir gece önceseine ait yazılı tutanağı ona doğru sallayarak, “Sen kötü şöhretli bir eşkıya kadını gördüğünde onu tanıyamadın bile,” diye söylendi. “Anladığım kadarıyla bir fahişe olduğunu sandın.” Nick’e baktı. “Kaç yaşındasın Falconer? Otuz iki mi? Gören de kundaktaki bebe sanır.”

Anstruther, Nick’e halinden anladığını belli eden bir bakış attı. Hawkesbury’nin huysuzca uzattığı kartı aldı ve parmaklarının arasında döndürerek, “Bunun Muhteşem’in kartviziti olduğu doğru,” diye araya girdi. “Sokak gazetelerini okudum. En sağlıklı bilgiye bu gazeteler sayesinde ulaştım. Ve bu, Muhteşem’in saldırılarından sonra bıraktığı bir işaret,” dedi bir parmağıyla karta fiske vurarak.

Nick, “Daha önce Londra’da görülmemiştir gerçi, değil mi?” dedi. “Ben onun yalnızca kuzeyde iş gördüğünü sanıyordum.”

Hawkesbury’nin kaşları daha da derin çatıldı. “Onun önem-siz bir suçlu ve ortalık karıştıran biri olduğunu sanmıştım,” diye mırıldandı, parmaklarının arasındaki tüy kalemi parçalayarak. “Şimdi vatan hainliğine de karışmış gibi görünüyor,” dedi ve küt parmağıyla Nick’i işaret ederek “ve senin kuzenin de kumpasın bir parçasıydı!” diye ekledi.

Anstruther hevesli biçimde “Muhteşem, popüler bir kahraman, Lordum,” diyerek araya girdi. “Zenginden alıp fakire veriyor, diyorlar.”

Hawkesbury homurdandı. “Çok fazla masal okuyorsun Anstruther! Kadın bir suçlu, fazlası eksigi yok.” Kırılmış tüy kalemi masasının üzerine fırlattı ve hiddetle Nick’e bakarak öne eğildi. “Senin üzerinde resmî bir otoritem yok Falconer ama sana ne yapacağını söylemek isterim. Askerî izin hakkın var, değil mi?” Nick’in başıyla onayladığını görünce “Güzel!” diye ekledi. “O zaman Yorkshire’a gidecek ve bu Muhteşem kişisini bulacaksın. Görünüşe göre Cole Dükü’yle tanışıklığın var, değil mi?”

Nick, “Eton’da beraberdik,” diye teyit etti.

“Mükemmel. Kendisi gelecek aydan itibaren Yorkshire konusunda bir partiye ev sahipliği yapacak bildiğim kadarıyla. Sen de konuklarından biri olacaksın. Konutunun adı kartvizitinde olduğuna göre Cole’la bu suçlu arasında bir çeşit bağlantı olmalı!”

Nick başıyla onayladı. İznini, savurganlığıyla ünlü Cole Dükü ve Düşesi’nin evinde misafir olarak geçirmekten daha kötü seçenekler de vardı ve Lord Hawkesbury’nin önerisi de âdeta bir emirdi.

“Charles Cole’un adi bir kumpasın parçası olabileceğini mi ileri sürüyorsunuz, efendim?” diye sordu.

“Kesinlikle hayır!” Hawkesbury ateş püskürdü. “O akli başında bir adam, Muhafazakârlara oy veriyor! Ona itimat edebilirsin. Hayır, bu memnuniyetsiz dişi her kimse tavus kuşları, kartvizitler ve adreslerle bizimle alay ediyor, hepsi bu. Peh!” Kuş tüyü, parmaklarının arasında koptu. “Onu ne kadar erken bulursan o kadar iyi, Falconer. Onu bul ve bana haber gönder. Onu konuşturup sonra da asacağım.”

Nick kaşlarını kaldırdı. “Elbette adil yargılanması gerekecektir Lordum...”

Hawkesbury, “Bu zorunlu değil!” diye bağırdı. “Onu vurmaya tercih ederim. Şimdi savaş zamanı. Ülke böyle fitneci etkilerden kurtarılmalı Falconer.” Saman sarısı kaşlarının altından Anstruther’a

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ters ters baktı. “Gözde bir kahraman gerçekten de. Peh! Siz de nasıl bir çiftsiniz! Bu senin pisliğin Falconer. Sen temizleyeceksin. Anstruther da seninle gelebilir. Bu... bu dışı Robin Hood sevdasından vazgeçerse faydası dokunabilir!”

Lord Hawkesbury’nin huzurundan ayrılıp soğuk Londra sabahında yol alırlarken Anstruther, Nick’e, “O zaman ne yapıyoruz efendim?” diye sordu.

Nick güldü. “İçişleri Bakanı’nı duydun Anstruther. Muhteşem’i bulup Lord Hawkesbury’ye haber yollamak için Yorkshire’a seyahate çıkıyoruz. Onu konuşturacak ve sonra da asacak,” dedi yüzünü ekşiterek.

Anstruther ona bir bakış attı. “Siz kadınla tanıştınız, efendim. Onun hakkında ne düşündünüz?”

Nick, Piliç ve Akbaba’daki kadını düşündü. Neredeyse tüm gece boyunca, öpüşünün baştan çıkarıcılığını hatırlayarak ve ihanetinin tüm kanıtlarına rağmen vücudunun onun için yanmasından nefret ederek onu düşünmüştü.

Kararlılıkla konuştu. “Onun Krallık’taki en fettan şarlatan olması gerektiğini düşünüyorum Anstruther,” dedi. “Beni aptal yerine koydu. O yüzden şimdi sıra bende. Muhteşem’in peşine düşmekten büyük keyif alacağım.”

BİRİNCİ BÖLÜM

Yorkshire - Haziran 1805

Boğanotu: Tehlike yakında

Bazen kâbus karanlığın derinliklerinde gelirdi, üşümüş halde ve titreyerek kalkar, mum ışığının yardımına uzanırdı. Diğer zamanlarda –bu sefer olduğu gibi– onu gafil avlar, gün aydınlanmadan önce, yaz ışığının perdenin kenarlarında sessizce hareket etmeye başladığı o saatte oyuna getirirdi.

Ölecekti. Nefes alamıyordu. Bilekleri yük arabasına bağlanan halat yüzünden aşınmıştı ve kilometrelerce tökezlediği için bacakları dayanılmaz şekilde ağrıyordu. Kafasının içinde aracın tekerleklerinin gürültüsünün yankılarını duyabiliyordu. Eteği paramparça yırtılmıştı ve bacakları kırbaç izleriyle doluydu; Rashleigh ise araçtan uzanıp kırbacını vuruyor, o çamurda yalpaladıkça kahkahalar atıyordu. Kadını, Rusya’dan İngiltere’ye kadar tüm yol boyunca deniz tuttuğu için onu cezalandırmaya yemin etmişti. Bu onun intikamıydı çünkü genç kadını istemişti; kuşkusuz tüm yolculuğu onunla yatakta geçirmek istemişti. Ancak kadının vücudu ona zevk vermek yerine hastalığıyla ona karşı gelmişti. Ona kendisinden öğrendiğini söylemişti.

Mevsimlerden kıştı ve yol kötüydü. Ayakları çıplaktı ve soğuktan morarmıştı, elleri uyuşmuş, bilekleri aşınmıştı. Ve içinden onu öldürmek geçiyordu. Eğer Rashleigh ona tek bir şans verseydi, eğer

dikkatinin dağıldığı tek bir ihmalkâr an olsaydı onu öldürürdü. Bu kadar basitti.

Ama o an hiç gelmedi. Rüyasında geçmişin neredeyse tüm kızgınlık, öfke ve acısını yaşıyordu ama kurtulmanın tatminini asla. Karanlık, hiç kaçış vaadi olmadan, bitmek tükenmek bilmeden önünde uzanıyordu. Bir esir, bir köleydi, bir maldan ötesi değildi. Sonsuza kadar kapana kısılmıştı.

Mari uyanmakta zorlandı. Kâbusun izleri gözden kayboldu. Tavus Kuşu Meşeliği'ndeki kır evinde, kocaman yatağında yatıyordu. Şimdi hava aydınlıktı ve aşağıda hizmetçiler çoktan uyanıp işlerinin başına geçmişti. Onların kıpırtılarının boğuk seslerini duyabiliyordu. Jane onun sabah çayını getirecekti. Birazdan yatak odasının kapısını çalacak, perdeleri açıp odaya gün ışığının girmesini sağlarken günün güzelliğine dair neşeyle gevezelik edecekti.

Odanın dışında porselen şingirtisi duyuluyordu, ardından Jane kapıyı çaldı ve her sabah kullandığı aynı sözcüklerle, "Günaydın, hanımefendi!" dedi.

Mari hep Jane'in neşe konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip olduğunu düşünmüştü. En kasvetli kış sabahlarında bile, pencerenin eşiğinde kar yığılyken ve rüzgâr bacadan aşağı sert bir şekilde üflüyorken Jane daha sonra havanın açacağına dikkat çekerek. Jane evin başhizmetçisiydi ve Tavus Kuşu Kır Evi'ni, her işe bakan bir hizmetçinin ve kendisinin aksine ağzından tek tük kelime çıkan, asık suratlı bir Yorkshire adamı olan Frank adındaki hünerli bahçıvan kuzeninin yardımıyla çekip çeviriyordu.

"Ne güzel bir gün hanımefendi!" Jane çay tepsisini dikkatle komodinin üzerine koydu ve perdeleri açmak için karşı tarafa geçti. "Majesteleri'nin bahçe partisi ve balosu için mükemmel bir hava."

Mari "Umarım," dedi. Yatakta oturdu ve şalına uzandı. Jane ufak porselen çaydanlıktan çayı koydu. Hoş ve demliydi, tam Mari'nin sevdiği gibi. Mari ona tercihini ilk defa belirttiğinde Jane gururla demli çayın tam bir Yorkshire geleneği olduğunu söylemişti. Mari'nin

zevkinin seneler önce Rusya’da geliştiğine dair hiçbir fikri yoktu. Rusya’da siyah çay öyle demli olurdu ki Mari, Jane’in bile nefesini keseceğini tahmin ediyordu.

Fincanın yanında bir mektup vardı ve onun yanında da üç gün öncesine ait *Times* gazetesi. Haberler Tavus Kuşu Meşeliği’ne diğer her yerden biraz daha geç ulaşıyordu ama bunun neredeyse hiç önemi yoktu. Yorkshire’ın bu kısmında kırsal hayat günden güne çok az bir değişiklik veya zorlukla sürüp gidiyordu ve bu tam da Mari’nin dilediği gibiydi.

Mari, “Dün akşam bir yaz fırtınası kopup da tüm çiçekleri yerle bir edecek diye endişelendim, tüm emeğimiz ziyan olacaktı,” dedi.

Jane azimle, “Ama olmadı,” dedi. “Bahçe güzel görünecek hanımefendi. Majesteleri için seçtiğiniz harika çiçekler! Bay Osborne yaşasaydı çabasını devam ettirdiğiniz için gurur duyardı.” Bakışı Mari’nin yatağının yanındaki duvarda asılı olan küçük portreye kaydı.

Mari “Ah, evet,” dedi. Gülümsedi ve gerindi. “Sevgili Bay Osborne...”

Merhum Bay Osborne’a pek düşküncüydü. Yaşlıca, saçları ağarmış ve babacandı, uysal bir yüzü ve ona uygun görünen bir yapısı vardı. İdeal bir koca olmuştu; zengin ve nazik. Mari ona karşı bir şefkat seli hissetti. Bay Osborne zihninde o kadar gerçeğe dönüşmüştü ki onun hayalî olduğunu bazen neredeyse kendisi de unutuyordu.

Dul olmadığını hiç kimseye söylememişti. Küçük bir köyde yaşayan bekâr bir kadın, saygıdeğer bir geçmişe sahip olmalıydı ve kendisinininki gerçekte daha skandal dolu olamazdı. Hayalî Bay Osborne ise tam tersine, çok nezih bir adamdı, Cornwall’dan sıradan bir rahibin en genç oğlu, egzotik bitkiler ithal edip büyüten küçük ama kârlı bir şirketin sahibiydi. Mari ihtiyaç duyduğu türden bir koca uydurmayı fazlasıyla memnun edici bulmuştu. Bay Osborne’un işinde kurnaz fakat aile hayatında mülayim olduğuna emindi. İçkiyi dikkatli içer, özel durumlarda nadiren bir puro yakardı ama başka göze çarpan hiçbir kusuru yoktu. Elbette kendisinden duygusal

olarak hiçbir şey talep etmemiști ve daha da iyisi fiziksel bir ilişki de dilememiști. Bu da iyiydi çünkü bir daha asla bir adamla fiziksel bir ilişki istemiyordu.

Bir an için kâbus yine aklına hücum eder gibi oldu ve Mari ürperdi. Rashleigh... Fakat onu ve geçmişin ürkünlüğünü düşünmeyecekti. O ölmüş, gitmiş, gömülmüştü. Rashleigh ölmüştü neticede, iki ay önce Londra'nun bir kenar mahallesinde öldürülmüştü.

Marina o gece olanları hatırlayınca hafifçe ürperdi. Kont'un, kendisi ondan kaçtıktan yedi sene sonra Yorkshire'da izini nasıl bulduğunu asla öğrenememiști. Sonsuza kadar özgür olduğunu düşünerek aptallık etmiști, dolayısıyla onun mektubu, tehditkâr şantajı geldiğinde şoktan neredeyse kusacaktı. Ortaya çıkarmakla tehdit ettiğı her şeyin hatırına Rashleigh'yle yüzleşmesi gerektiğini derhâl anlamıști. Tüm sırlarını biliyordu ve bunları ifşa ederek Mari'yi astrabilirdi. Kaçak bir köle ve hırsız olduğunu; en kötüsü, bir şekilde Muhteşem'in gerçek kimliğini ve beraberindeki kızları biliyordu ve Mari'yi kendisiyle buluşmazsa yetkililere şikâyet etmek ve kızları tutuklatmakla tehdit ediyordu.

Sevdiklerini kurtarmak istiyorsa başka çaresi yoktu. Londra'ya kadar seyahat etmiş, Rashleigh'yle Piliç ve Akbaba'da bir buluşma ayarlamıști. Yolun karşısındaki bir kiralık konutta özel bir oda kiralamıști, ona kendisini takip etmeden önce biraz beklemesini söylemiști ama Rashleigh hiç gelmemiști. Sonra bağırışların arttığını duymuş ve dışarıdaki dar geçitte bıçaklanıp öldürüldüğünü öğrenmiști.

Mari ayrıntıları duymak için kalmamıști. İnsanlar bir kez onun Rashleigh'nin kölesi ve metresi olarak geçmişini ve Kont'un kendisini şantajla tehdit ettiğini öğrenirlerse hiç şansı kalmazdı. Saklamak için çok çabaladığı tüm sırlar birbiri ardına ortaya çıkar ve önemsedığı tüm insanlar mahvolurdu. Rashleigh'yi öldürmek için dünyadaki en iyi sebebe sahipti ve masum olduğuna kimse inanmazdı. Bu yüzden hayatında ikinci defa ondan kaçmak zorunda kalmıști.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pekâlâ, Rashleigh artık ölüydü ve başka hiç kimse onu takip edemezdi. Mari yıllar önce kendisini yeniden yaratmıştı, bulunmak için de izlerini çok iyi saklamıştı. Rashleigh'nin bile onu tekrar bulmayı nasıl başardığından emin değildi ama şimdi ölü olduğuna göre sır kesinlikle onunla birlikte mezara gitmiş olmalıydı.

Bay Osborne, Kont Rashleigh'nin her konuda zıddıydı. Nazik, ılımlı ve kibardı. Bir kusursuzluk örneğinin, onu hiç incitmeyecek, tehdit etmeyecek veya üzülmesine sebep olmayacak birinin hatırasını uydurmuştu.

Mari bir tefeciden iki şiline aldığı portreye gülümseyerek, "Gerçekten de," diye tekrarladı. "Bay Osborne erkekler arasında olağanüstü bir örnekti."

Jane, Mari'nin son beş senelik ahababını kastederek, "Leydi Hester bu sabah kahvaltısını odasında yapıyor hanımefendi," dedi. "Biraz halsiz olduğunu ama siz bahçe partisine gitmeden önce saat onda terasta bir gezinti için size katılacağını söyledi."

Mari, "Bu harika olur," dedi ama içinden başını hafifçe iki yana sallıyordu. Hester'ın keyifsizliğini biliyordu ve bu yalnızca yorgunluk değildi. Cole Dükü'nün şımarık kuzeni Leydi Hester Berry'nin canı sıkılıyordu ve can sıkıntısı onu birahanelerde içmeye, rezil arkadaşlıklar edinmeye ve daha da kötüsüne itiyordu. Şüphesiz bu sabah hâlâ gecedен kalmaydı.

Jane, Mari'nin fincanını almış, tepsiyi topluyordu. Sabahları dedikodudan hep hoşlanmıştı.

"Frank dün gece bir başka saldırı olduğunu söylüyor hanımefendi," dedi. "O çete, Muhteşem Kızlar..."

Mari duraksadı, kendisine zaman vermek için gazeteyi yavaşça açtı. "Ne yapmışlar?"

"Bay Arkwright'in muhasebecisini Harrogate'e giderken durdurmuşlar ve Arkwright'in parasını almışlar."

Mari kaşlarını kaldırdı. "Hepsini mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kârin onda birini, hanımefendi.” Jane’in gözleri heyecandan parıldıyordu. “Onda bir, Arkwright’ın dokuma tezgâhında çalışanlar için vadettiği para ama sonra ödemeyi reddetmiş. Dediklerine göre Kızlar parayı kandırılanlara geri vermiş. Onlar kahraman, hanımefendi!”

Mari, “Suçlular,” diye belirtti. “Kanuna karşı geliyorlar.”

Jane’in yüzü asıldı. Ceza kanunlarının acı gerçekliğinden ziyade zenginden alıp fakire verme masalını tercih ediyordu.

“Evet, hanımefendi,” dedi. “Elbette.” Sesi gururla ısındı. “Affedersiniz ama hanımefendi, ben kızlarımızın tam bir kahraman olduklarını düşünüyorum! Biliyorum eşkıyalığı desteklemek size göre değil ama onlar sadece zayıf ve ihtiyacı olana kötü davrananları cezalandırıyorlar.”

Mari, “Hakikaten,” dedi. “Muhteşem Kızlar’ın ilkelerini tasvip etmediğimi düşünmene gerek yok Jane. Ben yalnızca eşkıyalığın sonunda ölüm cezasına çarptırılacak bir suç olduğunu unutmuyorum.”

“Evet, hanımefendi.” Jane saygıyla reverans yaptı. “Birazdan gelip giyinmenize yardım edeyim mi hanımefendi?”

Mari, “Teşekkür ederim Jane,” dedi. “Yirmi dakika kadar gazete okuyayım, sonra hazır olacağım.”

Jane dışarı çıktı ve Mari onun ayak seslerinin sahanlıkta uzaklaşmasını dinledi. Gazeteyi tekrar eline almadı. Onun yerine, o zamana kadar komodinde ellenmeden duran mektuba uzandı. Hester, mektupları saatlerce açmadığı için ona hep gülerdi, o kendininkileri gelir gelmez heyecanla açardı. Ama öte yandan Hester hayata hevesle hücum ederken Mari hep oldukça dikkatli davranmıştı.

Mari mektubu açtı. Büyük harflerle yazılmış tek bir satır yazı vardı:

Senin hakkında her şeyi biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum.

İmza yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mari mektuba on kişiden dokuzunun vereceği tepkiyi vermedi. Sapsarı kesilmedi veya çığlık atmadı. Onun yerine gözlerini kısarak mektubu diğer elinin parmaklarına hafifçe vurdu.

Senin hakkında her şeyi biliyorum. Ne yaptığını biliyorum.

Zorluk şuradaydı ki pek çok şey yapmıştı. Rashleigh Kontu'ndan çalmıştı. Ondan kaçmıştı. Kendisine alternatif bir hayat yaratmak için yalan söylemişti. Rashleigh'nin cinayet mahallinde bulunmuştı. Zenginden alıp fakire veren bir gizli ittifakın ortağıydı.

Mektubun bu vakalardan hangisini kastettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Mektubu yatağa bıraktı, örtülerin altından kayıp çıktı, pence-reye doğru gitti ve perdeyi açıp açık kanadın yanında dikildi. Hafif bir esinti yüzünü okşadı ve geceliğini vücuduna yapıştırdı. Rüzęâr ılıktı ve saman ile yaz kokuyordu. Jane haklıydı; bir bahçe partisi için güzel bir gündü ve Mari'nin arkadaşı olan Cole Düşesi Laura insanları nasıl eğlendireceğini kesinlikle biliyordu. Hadise bölgede aylarca konuşulacaktı.

Mari penceresinden çimlerin ilerisini, az bulunan egzotik bitki-lerini ekip biçtiği seralarını görebiliyordu. Frank seranın çatısındaki hava deliklerini açarak ve fide sıralarını sulayarak sıkı çalışıyordu. Seranın arkasındaki yıllanmış güney duvarı Mari'nin arazisini Cole Konağı'nın geyik parkından ayırıyordu. Duvar da sevimli, beyaz badanalı bir kapı vardı; Mari, Laura'yı görmeye gittiğinde genel-likle buradan geçiyordu. Yayılan meşe ağaçlarının altında koyunlar otluyor ve arazinin ötesinde nehir yavaşça kıvrılıp sığlaşıyordu. Tabiat da başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. imlerden hafif bir ısı buharı yükseliyordu.

Manzara huzurluydu ama günün ılıklığına rağmen Mari rahat-lamak istermiş gibi kollarını kendi etrafına doladı. Havada kötü bir şeyler sezebiliyordu. Birileri izliyor ve bekliyordu.

Mektup onda tedirginlik yaratmıştı. Elbette yaratacaktı. Bu son derece doğaldı. Şimdi bunun hakkında düşününce zamanlamanın, Rashleigh'nin ölümünden bu kadar kısa süre sonra gelmesinin tesadüf olamayacağını fark etti. Kont, Mari'nin yerini başkalarına söylemiş olmalıydı. Sonuç olarak kâbus bitmemişti. Bunu tahmin etmeliydi. Kaçak bir kölenin hep kaçmaya devam etmesi gerektiğini bilmeliydi.

Bundan sonra ne olacağını biliyordu. Susmak için para talep edeceklerdi ve Mari'nin bu konuda ne yapacağına karar vermesi gerekecekti. Kabadayılara ve şantajcılara boyun eğmek hiç onun tarzı olmamıştı, yine de biraz bıkkınlıkla geçmişinden ne zaman tamamen kurtulabileceğini düşündü. Asla unutamazdı elbette ama bununla beraber yaşamayı, geçmişinin külfetini taşımayı, sırrını saklamayı öğrenebilirdi. Keşke ona hatırlatmaya bu kadar niyetli başkaları olmasaydı...

Kendisini biraz sarstı. Bu iç sıkıntıları ona göre değildi. Yeni bahçenin açılması ve zorunlu olarak Düşes'in misafirleriyle kaynaşma ihtimaliyle gergindi. Büyük sosyal etkinlikleri sevmiyordu. Bir de Jane'in bahsettiği Muhteşem Kızlar'ın yaptıkları vardı. Fakat yetkililerin, nadiren –çok nadiren– fakir ve ihtiyacı olanların alacaklarını tazmin etmek için zengin ve cimrilere korku saçan kadın eşkıya grubunun kimliklerini belirlemeye yaklaştıklarına dair bir haber yoktu.

Ve mektup... Pekâlâ, yalnızca bekleyip ne olacağını görecekti. Hester ona yardımcı olurdu. Hep birbirlerine yardımcı olmuşlardı. Yalnızca Hester ve Laura tüm sırlarını biliyordu.

Mari kararlı adımlarla odayı arşınladı ve gelip giyinmesine yardım etmesi için Jane'in ziline bastı. Güzel bir gün olacaktı. Yeni bahçe çok başarılı olacaktı, Düşes'in misafirleri uygun bir şekilde takdir edecek ve partinin sonunda Tavus Kuşu Meşeliği son birkaç yıl içindeki aynı huzurlu rutinine geri dönecekti. Yine de Mari bir ürperme hissetti.

Birileri geliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Tehlikeli birileri...

İKİNCİ BÖLÜM

Ekşi Yonca: Gizli tatlılık

Laura Cole, o gün daha sonra, "Sanırım büyük bir başarı oldu," dedi. Kolunu Mari'ninkine doladı ve beraber ağaçlarla kaplı bahçede yokuş aşağı yürüdüler, gizemli yosunlu havuzları olan küçük şelaleyi geçip kenarında salkım söğüt bulunan fıskiye den ilerlediler ve evin arkasındaki muntazam bahçelere geldiler. Cole Konağı akşam güneşinde solgun bir ışıqla parlıyordu.

Laura, "Çok yorgunum," dedi. Yüzünü buruşturdu. "Ayaklarım da ağrıyor. Bu altın sarısı terlikler bugün için ne aptalca bir tercihti!" Mari'nin kolunu sıktı. "Ama teşekkür ederim canım Mari, çünkü her şey harikuladeydi."

Mari, "Beğendiğine sevindim," dedi. Arkadaşına bir göz attı. "Aslında konuklarını eğlendirmek için elinden geleni yaptın Laura. Yerin de olmak istemezdim. Bitkilerle uğraşmayı her zaman tercih ederim."

Laura, "Ah, konuklarımızın bazıları korkunçtu," diyerek onayladı. "Ne kadar kaba! Leydi Faye'in sana küçük sanatkâr dediğini duydum Mari. Ne zehirli, küstah kara kurbağası bir kadın o. Sonra bir de bütün gün zavallı Lydia'yı John Teague'in kollarına itti, oysa adamın tüm istediği Hester'la konuşmaktı." Laura etrafına bir bakış attı. "Hester nerede? Hemen eve mi gitti?"

Mari, "Biliyorsun, bir baloya hazırlanması saatler sürüyor," dedi.

Laura, "İç eteklerini ıslatıyor³, sanırım," dedi. Oldukça ifadesiz yüzünü haylaz bir gülümseme kapladı. "Ah, ne dedikoducuyum! Hester'ı ne çok sevdiğimi biliyorsun ama geçen hafta Leydi Norris'in hengâmesi için giydiği elbise hiç de uygun değildi. Onunla konuşamaz mısın Mari?"

Mari, "Hayır," dedi. "Ben onun annesi değilim." Güldü. "Denedim Laura ama biliyorsun Hester kendi bildiğini okuyor."

Laura iç çekerek, "Sanırım öyle," dedi. Eski duvarlı bahçenin soluk kırmızı tuğlalarının karşısında büyüyen gül sergisine hayranlıkla bakmak için duraksadı. "Frank senin bu gülleri eski kulübenin bahçesinin tohumlarından yetiştirdiğini söylüyor. Çok mu eskiler?"

Mari, "Yüzlerce yıllıklar," dedi.

Laura "Lavantayla çok güzel görünüyorlar," dedi. "Benim küçük kır bahçem!"

Cole Konağı hektarlarca arazisiyle etraflarında uzanırken Cole Düşesi'nin bir kır bahçesine sahip olmaya çalışması Mari'yi içten içe gülümsetti. Laura'yı ilk olarak Skipton Bahçıvanlık Cemiyeti'nde görmüştü ve Mari'nin Cole Konağı bahçelerini yeniden tasarlamaya yardım etmesi düşüncesine kendini hemen kaptırmıştı. Mari, düşesin yeteneğinin ondan oldukça üstün olduğu ve öylesine geniş bahçelerin yeniden tasarlanmasına yardım etmenin daha tecrübeli bir bahçıvana göre bir iş olduğu konusunda boşuna diretmişti. Laura, bir Düşes'in kurallara karşı gelme gücüyle, Mari'nin hem tasarımlarını hem de arkadaşlığını istediğine karar vermişti ve onunla tartışmak imkânsızdı. Laura'yı sevmemeye imkân yoktu ve Düşes, genellikle yüksek itibarın getirdiği züppelikten öylesine yoksundu ki Mari onu reddedemedi. Böylelikle Laura onu ikna etti ve iki yılın büyük bir bölümünü planlar yaparak beraber geçirdiler. Mari'nin çekincelerine

3 Regency zamanında bazı üst sınıf kadınlar, üzerlerine yapışıp daha da dikkat çekmesi için iç çamaşırlarını ıslatıyorlardı. (ç.n.)

rağmen şimdi iki sıkı arkadaşlıklar. İnsanları yanına yaklaştırmasının tehlikeli bir iş olduğunu ve Cole Düşesi'nin korumasında olmanın, hiç arzulamadığı halde çok fazla dikkat çektiğini biliyordu. Bunun etkisini bugün görmüştü. Bölgedeki tüm sosyete Cole Düşesi'nden tüyo almıştı, şimdi herkes Laura Cole'un yeni bahçesinden istiyor ve Mari'nin tasarımlarını talep ediyordu.

"İşte Leydi Craven," dedi Laura el sallayarak. "Levens Park'ta onun için bir *knot* bahçesi⁴ ve ot terası tasarlamayı teklif edeceğini söyledi."

Mari keyifsizce başıyla onayladı. "Lord Broughton çoktan bana geldi, Bayan Napier ve Leydi Jane Spring de."

Laura "Herkes senden bahsediyor," dedi. "Senin çok yetenekli olduğunu düşünüyorlar."

Mari "Çok cömertler," dedi. "Ben Fars Cennet Bahçesi'nin işe yaramayacağından ve tüm meyve ağaçlarına fidan bitlerinin saldırıp onları öldüreceğinden çok emindim."

Laura, "Fazla alçakgönüllüsün veya herhalde fazla karamsar," dedi. Mari'ye baktı ve iç çekti. "Üzgünüm Mari. Bazen eşlik edilmekten hiç zevk almadığını ve Tavus Kuşu Meşeliği'nde yaşamayı çok sessiz olduğu için tercih ettiğini unutuyorum."

Mari, "Evet," dedi. Güldü. "O, sen buraya geri gelmeden önceydi. Avukat burada in cinin top oynadığını, durgun bir yer olduğunu özellikle vurgulamıştı! Şahane olduğunu düşünmüştüm, sen gelmeden önce!"

Berber güldüler. "Pekâlâ," dedi. Laura'nın sesinde şimdi biraz karamsarlık vardı. "Sanırım Buckinghamshire'a geri gidebilirdim veya Norfolk'a veya Surrey'e veya başka bir Cole konutuna, ama Yorkshire'ı tercih ettim çünkü Charles'dan en uzak olabileceğim yer burası."

4 Ağaç ve çalıları budayarak çeşitli şekillerin oluşturulduğu bahçıvanlık zanaatı. (ed.n.)

“Ah, Laura!” Mari elini onun koluna koydu. “Gerçekten o kadar kötü mü?”

“İnsanın kendi kocasını umutsuzca çok beğenmesi ama bu hislerinin karşılıksız olduğunu bilmesi mi?” Laura başıyla onayladı. “Evet, o kadar kötü. Bir de şimdi Charles yazı geçirmek için burada bana katıldı, bu daha da kötü.”

Mari, “Üzgünüm,” dedi. “Hiç kocam olmadığı için anlayamam ancak duygularını paylaşıyorum.”

“Şşşt!” Laura etrafına bakındı. “Birileri seni duyacak! O zaman saygıdeğer Bayan Osborne’a ne olacak?”

Mari, “Tekrar büyük tehlikeye geri dönecek sanırım,” dedi. Saat kulesindeki saate baktı. Üzerinde demirden oyulmuş bir eşkıya figürü bulunan rüzgâr fırıldağı durgun havada kıpırdamıyordu. Mari görmek için başını salladı. Laura’nun mizah anlayışı bazen nefesini kesiyordu.

“En iyisi seni bırakayım da gidip giyin,” dedi. “Böyle giderse kendi balona insafsızca geç kalacaksın. Hester’ı bulup onun da hazırlandığından emin olacağım.”

“Geleceksin, değil mi?” Laura ellerini yakaladı. “Kısa bir süreliğine? Lütfen Mari.”

Mari akşamı sakince geçirmeye niyetliydi ama şimdi arkadaşının yalvaran yüzünü görünce pes etti. “Ah, pekâlâ. Sadece kısa bir süreliğine. Sanırım bir zararı olmaz.”

Laura el sallayıp terasa doğru yol alırken gülerken, “Demek Cole ailesinin efsanevi misafirperverliği hakkındaki düşüncen bu,” dedi. “Birazdan görüşürüz.”

Bahçe şimdi ıssızdı. Güneş tepelerin ardında batıyor ve yeşil bahçenin ağaçlarının ardında alacakaranlığın mavisi belirliyordu. Mari düşünmeden ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ayak parmaklarının altındaki çimlerin soğuk tazeliğinin tadına vararak ayaklarını bastırdı. Laura gibi o da yorgundu çünkü bütün gün konuklarla

tanışmanın, onlarla bahçe tasarımlarını tartışmanın, rolünü oynayıp gösteri yapmanın gayretiyle gergindi. Şimdi akşam olup da gölgeler düşünce o karakteri bir kenara atmanın rahatlığını istemişti, günün sıcaklığıyla beraber onun da akıp gitmesini. Kendini yeniden yaratmanın getirdiği sıkıntı, arada sırada saygıdeğer Bayan Osborne'dan silkinip kurtulmak ve sadece Mari, içinde hep haşarlık huyu bulunan o kadın olmak istiyordu.

Fıskiye'nin kenarında durdu ve serin su damlacıklarına arzuyla baktı. Soğuk, serinletici keyfin sadece düşüncesi bile ağzını kuruttu. Etrafına bakındı. Kimse yoktu. Şeytana uyacaktı. Kimse görmezdi. Küçük şelaleyi saran çamların koyu gölgesine doğru çekilirken kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Skipton'dan Leyburn'e giden posta arabası Cole Konağı'nın kapısında durup iki paket, yedi mektup ve Nicholas Falconer'ı bıraktığında saat sekizi geçiyordu.

Nick, Skipton'da gününü şu ana kadar garip ve ilgi çekici bir biçimde Muhteşem Kızlar'ı yakalayamamış olan çeşitli asayiş güçleriyle konuşarak geçirmişti. Arkasında hoşnutsuz bir Gönüllü Süvari Alayı Yüzbaşısı, iki öfkeli sulh hâkimi ve sinirli bir kent emniyet mensubu bırakmıştı. Hepsi de İçişleri Bakanı'nun aniden yerel meselelere ilgi duymasına bozulmuşlardı. Onları yumuşatması için Dexter Anstruther'ı geride bırakmıştı, sabah tüm bagajları Londra'dan geldiğinde Anstruther de ona katılacaktı. Nick şu an için en eski arkadaşlarından biri olan Charles Cole'la görüşmeyi ve efsanevi Cole Konağı misafirperverliğini dört gözle bekliyordu.

Arabacıya teşekkür etti, çantasını omzuna attı ve kâhya, Dük'ün konuğunu eve götürmenin onun görevi olduğunu söyleyemeden eve giden yolda yürümeye başladı. Arabacı seyise baktı ve ikisi birlikte meraklı bir şekilde kâhyaya dönerek kaşlarını kaldırdılar. Cole Dükü ve Düşesi kapılarını herkese açtığı için Tavus Kuşu Meşeliği'nin ziyaretçisi sık olurdu ama tam da o gün, davetli misafirler topluluğuna

yeni keyif bahçelerinin açılışını yapacaklardı. Ancak çoğu ziyaretçi posta arabasıyla seyahat etmiyor veya kendi bagajlarını taşımıyordu.

Kâhya, "İşte sana Soyluluk," dedi, omzunu silkip posta yığınına almaya eğildi. "Gönüllerinin istediği gibi yaparlar."

"Soyluluk mu? Bu mu?" Seyis hızla kaybolan suretin arkasından eve giden yola bakakaldı. "Olabilirdi kılıksız ve hizmetçisiz mi?"

Ama arabacı aslını anlamıştı. Bilgece, "Eski asker," dedi. "Kendi çantasını taşıyor."

Kâhya, "O, Binbaşı Falconer," diye böbürlendi. "Bir Marki'nin vârisi. Gerçi İskoç unvanı olsa da bir unvan sahibi. Ekselanslarıyla aynı okuldaymışlar diye duydum."

Seyis başını kaşıyarak, "Daha neler," dedi. "Hiç belli olmuyor."

Oturup Nick'in yoldaki bir dönemeci geçerek evin parkının kocaman meşe ağaçları arasında kaybolmasını seyrettiler. Ardından arabanın içinden rahatsız edici bir ses, yolculuğa ne zaman devam edeceklerini sordu. Arabacı kendini toparlayıp dizginleri eline aldı ve kâhya neşeli bir şekilde el sallayıp posta çuvalını kaldırdı.

Arabanın sesi uzaklaşırken Cole Konağı'nın üzerine tekrar bir sessizlik çöktü ve Nick acısını azaltmak için çantasını bir omzundan diğerine geçirdi. Eski arkadaşıyla dostluklarını pekiştirmenin keyfine rağmen askerî iznini böyle geçirmeyi tercih etmezdi ama zaten Rashleigh asla diğerlerinin ihtiyaçlarını düşünmezdi ve ölümünde de hayatındaki kadar çok soruna yol açması doğaldı.

Nick, Anna'nın ölümünden beri tüm sosyal sorumluluklardan uzak durmuş, onun yerine askerî hayatın zorluklarını tercih etmişti. Bir şekilde askerî hayatın fiziksel güçlüğü, ihtiyaç anında yardım etmek için Anna'nın yanında olmamasının ruhunda yarattığı suçluluk acısını bastırmıştı. Ama şimdi bir süre için kendi tercihlerini bir kenara bırakmak ve adı çıkmış bir suçlunun peşine düşmek için göstermelik de olsa tekrar sosyeteye katılmak zorunda kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nick bardaki kadını sık sık düşünüyordu, dilediğinden daha sık. Onun hatırası peşini bırakmıyor, Anna'nın daha eski ve daha soluk hatıralarının üzerine çıkıyor, hem saplantılı bir hale gelerek hem de suçluluğunu artırarak dikkatini dağıtıyordu. Görünüşe göre ondan kaçamıyordu. Kadını kollarında tutmuş ve arzulanmıştı; hem de tanıdığı tüm kadınlardan çok. Barda tanıştıktan sonraki bir hafta boyunca her gece rüyasında onu görmüştü, inleyerek ve sertleşmiş bir şekilde uyandığı etkileyici ateşli rüyalarından sonra vücudundaki ağrıyı yatıştırma konusunda çaresiz kalmıştı. Hem fahişe hem de katil bir kadınla sevişmek istemesi Anna'nın hatırasına çifte saygısızlık gibiydi ve suçluluk onu içten içe yiyip bitiriyordu. Elinde Anna'nın minyatür resmi kenetlenmiş halde, düşüncelerini aklını başından alan kadından uzaklaştırıp tekrar ölü karısına toplamaya çalışarak saatlerce oturmuştu. Anna'nın ölümünden beri tüm kadınlara sırtını dönmüş ama birden kendini, o tatlı, narin ve Anna'nın olmadığı her şey olan bir kadına şehvet duyarken bulmuştu. Anısını gömmeye ve kalbini tekrar taşa döndürmeye çalışmış ama handaki kadını unutamamıştı. Duyguları bir kere teyakkuz edince tekrar yatışmaları o kadar kolay değildi ve bu yüzden kendisinden nefret ediyordu. Şehvetin esiri olmuştu ve görünüşe göre kaçarı yoktu.

Bunun sadece bir kadına –herhangi bir kadına– duyulan fiziksel bir açlık olduğunu umarak kentteki en ünlü fahişelerden birini arayıp bulmuştu. Karşılaşmaları ihtiraslı ve çarpıcı olmuştu, her iki taraf da tamamen gerçek duygulardan yoksundu. Gecenin sonunda kadın onu şefkatle öpmüş, kendisini ne zaman isterse tekrar aramasını söylemiş ve Nick garip bir biçimde tatmin olmadığını hissederek kalakalmıştı. Vücudu doymuştu ama aklı coşkunun ve doyumsuzdu. Piliç ve Akbaba'daki kadını tekrar bulması gerekiyordu. Her şeyden çok daha güçlü bir ağrıya onu istiyordu.

Cole Konağı'nın ışıklarına doğru giden yolda yürürken Nick'in düşünceleri bir kez daha çaresiz biçimde o kadına döndü. Öyle bir kadın gerçekten de kurduğu çeteyle zenginden alıp fakire veren, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oldukça Don Kışotvari hırsızlıkların sorumlusu olan, adı çıkmış eşkıya Muhteşem olabilir miydi? Nick'in düşüncesine göre Muhteşem kadın *olmasaydı* bu kadar meşhur da olmazdı. Eylemleri halkın gözüne modern bir Robin Hood macerası gibi görünmüştü. Şerefine balatlar ve şiirler yazılıyordu. Han ve kulüplerde ondan bahsediliyor, serüvenleri kadeh kaldırılarak ve konuşmalarla kutlanıyordu. Sevilen bir kahramandı. Şimdi de Nick, Lord Hawkesbury'nin onu asabilmesi için onu takip etme göreviyle buradaydı. Eğer üstesinden gelirse ülkedeki en az sevilen adam olması muhtemeldi. Ama Lord Hawkesbury'nin vazifesi bir kenara, yerine getirilecek şahsi bir soruşturması vardı. Handaki kadın, Muhteşem, onu aptal yerine koymuştu ve Nick intikam istiyordu.

Nick park alanını biçimli bahçelerden ayıran kapıdan geçti. Artık akşam karanlığı gökyüzünü şeftali ve mavi tonlarına boyayarak çöküyordu ve ağaçlar ışığa karşı uzun ve koyu gölgeler halinde yükseliyordu. Havada çam ve kesilmiş çimlerin kokusu vardı, Nick suyun şırıltısını duyabiliyordu. Birden kendini uzun yolculuktan dolayı dayanılmaz şekilde kirli hissetti. Sesi takip ederek kendini yuvarlak bir havuz ve küçük bir kameriyenin yer aldığı düz çimli bir açıklığa yaklaşırken buldu. Birileri burada ardı ardına sıralanan büyüleyici kanallar ve küçük şelaleler tasarlamıştı. Loş ışıktaki su derin ve gizemli görünüyordu. Merkezde bir fıskiye etrafa mısır taneleri gibi ışıltılı su tanecikleri saçıyordu. Nick çantasını yere indirdi, söğüt ağacının düşen dallarının altında diz çöktü, ellerini birleştirdi ve soğuk suyu başından aşağı çarptı. Su boynundan akıp teninin batıcı kaşınmasını dindirirken soğuk şokla kendine geldi. Kıyafetlerini çıkarıp havuza atlama arzusuyla dolmuştu fakat tam doğrulup elleri ceketinin düğmelerine gittiği sırada yalnız olmadığını gördü. Başka biri de onunla aynı fikirdeydi.

Havuzun karşı tarafındaki ağaçlardan ceylan gibi bir şekil çıkageldi, bu alacakaranlıkta öyle asılsızdı ki sanki gerçek bir kadından çok Nick'in hayal dünyasının ürünüydü.

Ya da gecelerine dadanan o vahşî şehveni rüyaların bir ürünü...

Kadın çimlerden geçerken beyaz iç gömleğini üzerinden yere bıraktı. Yükselen ay tenine gümüş gibi değdi. Havuza girerken su sıçrattı ve Nick, soğuk su fıskiyeiden üzerine dökülürken onun istemsiz solumasını duydu. Ay ışığındaki fantezi yarattığı suyun okşamasının altında sabit durdu, sonra su vücudundan aşağı gümüş derecikler halinde akıp gölgeli koyu saçlarında mücevher parlaklığında damlacıklar saçarken ellerini başının üzerine kaldırdı.

Yukarıda, evde orkestra balo için prova yapıyordu ve müzik sessiz bahçelere sürüklenip havada asılı kaldı; belli belirsiz ve çekici. İlahe ellerini çıplak vücudunda yavaşça aşağı doğru gezdirdi, teninde pırıldayan bir iz bırakarak göğüslerinin üzerinden karnının düzlüğüne ve kalçalarının kıvrımına indi. Ayrık dudaklarında hem şehveni hisler uyandıran hem de masum bir gülümseme vardı, bu etkisini doğrudan Nick'in kasıklarında gösterdi. Vücudu öyle şişti ki Nick neredeyse öleceğini sandı. Pantolonu birden rahatsız edici bir şekilde dar geldi, en hayati kısımlarının olduğu kısımları çok sıkıyordu. Tüm hayatının en sıcak gecesi gibiydi.

Hava hanımeli kokusuyla doluydu. Nick'in duygularını bu koku sardı, tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Kadını izlemesinin centilmenliğe yakışmadığını biliyordu ama kadın da bir leydi olamazdı. Sudaki bu manzaradan tahrik olmaması için ölmek üzere olması gerekiyordu. Fıskiye su sıçratırken kadının başı arkaya yatık, gözleri kapalıydı, kirpikleri yanaklarına yayılmış ve göğüslerinden yuvarlanan, göğüs uçlarına dizilen ve uyluklarının karanlık birleşimine çağlayarak dökülen su damlacıklarıyla vücudunun her hattı ay ışığında saf ve gümüş rengiydi.

Yakınlardan bir tavus kuşu cırtlak bir şekilde haykırdı ve Nick olduğu yerde zıplayarak başını söğüt ağacının alçak dallarından birine çarptı. Göldeki kız donakaldı. Başını Nick'e doğru çevirdi, bir anlığına göz göze gelir gibi oldular, sonra kadın havuzdan koşarak

çıkıp arkasında çimlerde pırıltılı su izleri bırakarak gölgelerin arasında kayboldu, giderken yerden iç eteğini toplamayı da unutmadı.

Nick tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Bütün vücudu sıcak, sertti ve tahrik olmuştu. Kahretsin, havuza dalmaya şimdi daha çok ihtiyacı vardı. Soğuk suyla alacağı bir duş asi vücudunu ve harareтли hayal gücünü kontrol altına almak için tam da ihtiyacı olan şeydi, yoksa kendini Düşes'in balosuna son derece uygunsuz bir fiziksel durumda sunuyor olacaktı. Fiskiyedeki kadının görüntüsü, bastırmak için çok sıkı ve başarısızca çabaladığı tüm o rüyalara doğrudan dokunmuştu.

Çantasını yerden aldı. Artık bahçede hareketli bir yürüyüşle yetinmek zorundaydı.

Eve vardığında Nick'in nefesi ve maceraperest vücudu tekrar kontrol altındaydı. Ancak vücutlarının üzerinden su dökülen çıplak tanrıçaların görüntüleriyle hayal gücünü bastırması daha zor oluyordu. Üniformalı bir uşak evin ana kapısını açıp mum ışığının parıltısı dışarı taşıtığında gözlerini kırıştırdı. Gözleri fal taşı gibi açık ve koyu saçlarının uçlarından hâlâ su damlıyorken nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Uşak onu içeri buyur etti, Nick'in ayak ucundaki eski püskü çantaya baktı ve onu az kalsın satıcıların girişine gönderecek veya tamamen kovacaktı. Neyse ki o anda Charles Cole misafirlerinden biriyle antreden geçiyordu, kapıya doğru baktı ve eski arkadaşını gördüğünde yüzü aydınlandı.

"Nick! Sonunda geldin!"

Nick içeri adımını atarken uşak vücudunun her hattında oluşan küçümsemeyle burun kıvrarak antredeki hizmetçi çocuğa Binbaşı Falconer'in çantasını yukarı çıkarması talimatını verdi ve Charles'ın koluna girmiş olan kibirli, yaşlı ve güzel kadın uzun, aristokratik burnunu havaya dikip Nick'e küçümseyerek baktı.

Kadın unvanına hafif bir vurgu yaparak, "Binbaşı Falconer mı?" diye sordu, Cole Konağı'nda Komutan'ın altında hiç kimse hoş bir konuk olarak karşılanamazmış gibiydi.

Nick gülümsedi ve reverans yaptı. “Nasılsınız hanımefendi? Nicholas Falconer... emrinizdeyim.”

Charles, “Nick’le aynı okuldaydık, Faye,” dedi. Bir elini uzattı ve sıcak bir şekilde Nick’in elini sıktı, açık tenli yüzü hoş bir mizaçla aydınlandı. “Nick, bu benim kuzenimin karısı Leydi Faye Cole.”

Güzel kadın, “Falconer...” diye mırıldandı. Yüzü aydınlandı. “Ah, Kinloss Markisi’nin vârisi! Bir an için Charles’ın yüksek rütbeli askerleri Cole Konağı’na çağırdığını sandım!”

Nick, “Ben orduda binbaşyım, madam,” diye mırıldandı.

“Peki, boşverin, boşverin.” Leydi Faye’in mavi gözleri iri iri açıldı. “Bir Marki’nin vârisi olmanız daha önemli.” Bakışı hafifçe dikleşti. “Kızım ile tanışmalısınız, Binbaşı Falconer.” Faye gülümsedi ancak soğuk gözlerine ulaşmayan bir gülümsemedeydi. “Ben çocuk yaşta evlendirildim elbette ama Lydia on yedi yaşında ve sosyete ye daha yeni çıktı.”

Nick çöpçatan bir annenin çocuk yaşta kızıyla tanışma arzusunda değildi ama kibarca reverans yaptı ve Leydi Faye kuşkusuz, kızını bulup yeni gelene kurbanlık koyun gibi sunmak üzere harekete geçti.

Charles Cole, kuzeninin karısı arkasında burun sızlatıcı bir parfüm dumanı bırakarak yanlarından ayrılırken Nick’in koluna girerek, “Faye için özür dilerim,” diye mırıldandı. “Kuzenim Henry kadınlar konusunda tam bir aptaldır. Henry’yi hatırlarsan ne dediğimi anlayacaksın. Müstakbel bir damat olarak seni sıraya sokmadan önce en azından kapıdan girmeni bekleyebilirdi.”

Nick biraz ters biçimde, “Birileri onu benim iyi bir damat olmayacağım konusunda uyarmalı,” dedi. Eşinin ebeveyni, Anna’ya nasıl davrandığını hiç onun yüzüne vurmamıştı ama kendi vicdanı daha sertti çünkü kabahatli olduğunu biliyordu.

Charles iç çekti. “Eğer varlıklaysan ve tüm dişlerin sağlamısa, uygunsun demektir, eski dostum.”

Nick homurdandı. "Ona meteliksiz olduğumu söyle, Tanrı aşkına Charles."

"Bunu yapabilirim ama o zaman yalan söylemiş olurum. Peki ya Markilik ne olacak?"

"Amcamın beni mirasından mahrum ettiğini veya öyle bir şey söyle." Nick güldü. "Eminim elinde olsa yapardı. Amcam benden hiç memnun değil, vârisinin geçinmek için çalışmasını onaylamıyor. Çalışmak demişken burada iş için bulunuyorum Charles, sosyeteye takdim edilen kızlarla dikkatim dağıtılsın diye değil."

"Anladım." Charles omzunun üzerinden hiç doğal olmayan bir bakış attı ve Nick onun muhtemelen pek iyi bir suikastçı olmayacağını fark etti. "Hawkesbury sen gelmeden önce bir mektup gönderdi. Rashleigh'nin mezarından bile bela açmaya devam edeceğini bilmeliydim."

"Doğal olarak... Hep düşüncesizdi."

Charles etrafına bakarak, "Anstruther nerede?" diye sordu. "Seninle değil mi? Artık gerçekten yetersiz olan zavallı oğlan. Faye Lydia'yı Anstruther'ın önüne atamayacak, artık babası aile adını lekelediğine göre."

Nick, "Dexter yarın geliyor," dedi. "Onu Skipton'da bıraktım, memurlarla olan sorunları çözüyor."

"Elbette, elbette." Charles gizliden heyecanlı görünüyordu. "Bu işin benim yazıma kesinlikle renk kattığını söylemeliyim. Genellikle kırsal kesimi aşırı sıkıcı bulurum." Charles yanına yaklaştı ve yüksek sesle fısıldadı: "Şimdi Hawkesbury diyor ki sen bana detayları anlatacaksın ve ben de sana Muhteşem Kızlar'ı yakalamam için elimden gelen yardımı göstereceğim."

Nick gülmemeye çalışarak, "Tamam," dedi.

"Ama bu gece," dedi Charles, balo salonunun kapısı açılıp zemini dama desenli antrenin serinliğinde birkaç çift ilerlerken. Nick'e döndü. "Bu gece konuklarımla tanışacak ve onlarla kaynaşacaksın. Kimbilir, belki yararlı bir şeyler bulabilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nick başıyla onayladı. "Tabii ki. Ben..." Birden durdu.

Ön kapı açıldı ve gecikmiş iki kadın misafir hürmetkâr uşak tarafından salona buyur edildi. Biri yirmi yedi - yirmi sekiz yaşlarında güzel bir kadındı. Bir odaya hükmedebilirdi. Kendi tarzında Faye Cole kadar buyurgandı, sarışın başının dikliği herkesin ona bakması gerektiğini buyuruyordu ve Nick çoğu erkeğin fazlasıyla gönüllüce boyun eğeceğini düşündü. Göğüs uçlarını şaşırtıcı biçimde zar zor kapatan ve fazladan nemlendirilmiş gibi görünen düşük yakalı, kırmızı bir balo elbisesi giymişti. Nick, *çok cesur*, diye düşündü, tüm mallar dükkânın vitrinindeydi. Charles'ın iç çektiğini duydu.

"Korkarım bu da diğer bir kuzenim Leydi Hester Berry. Büyük bir ailenin tehlikeleri..."

Ama Nick onu dinlemiyordu. Diğer kadına bakıyordu. Leydi Hester'in arkasında kalmıştı ve eldivenli parmaklarının gece çantasını tutma şeklinden gergin olduğunu görebiliyordu. Biraz soluk, küçük ama cinsel istek uyandıran kadın, Leydi Hester'dan daha genç görünüyordu, saç ılık bir örtüyle kapatılmış, vücudu pahalı, gösterişsiz ama yine de kıvrımlarının her birine yapışmış bir elbiseyle sarılmıştı.

Nick bakakaldı. O kıvrımları yakın zamanda su damlacıklarıyla kaplıyken görmüştü.

Kadın başını çevirdi ve Nick'in bakışlarıyla karşılaştı. Lamba ışığı vurana kadar Nick onun gözlerinin siyah olduğunu sanmıştı ama derinliklerinde yeşil ve altın hareler gördü. O an kadını tanıdı; o kadar sert ve öyle hızlı fark etti ki neredeyse nefessiz kaldı. Bu tesadüf olamazdı. Kesinlikle, *kesinlikle* bu Piliç ve Akbaba'daki kadındı. O gece sarı bir peruk ve bir maske takmıştı ama gizleyemediği tek şey gözlerinin alışılmadık rengiydi. Ona gözlerini dikti, yanağının kıvrımına, bu gece bir fahişenin kiraz kırmızısıyla değil çekici bir soluk pembeyle boyanmış dudaklarının şehveni hisler uyandıran dolgunluğuna ve boynunun kırılğan çizgisine hayran kaldı. Neredeyse emindi, onu öpmeden ne kadar emin olabilirse o kadar emindi; bu aynı kadındı.

Bakışları Nick'inkiyle karşılaştınca gözleri hafifçe açıldı ve o an Nick onun da kendisini tanıdığını anladı. Handa öptüğü adam olarak mı, havuzdaki adam olarak mı yoksa ikisi birden mi, emin olamadı. Onu izleyip sakince tepkisini bekledi.

Tepkisi gecikmedi. Çenesini kaldırdı ve Nick'e hayatında deneyimlediği en mükemmelce hesaplanmış bakışı verdi. Ona düpedüz yokmuş gibi baktı.

Nick'in dudakları minnettarlıkla büküldü. Gerçekten de çok havalı bir kadındı.

Ama bu çok düzgün hanımefendi gerçekten de handaki fahişe, kötü şöhretli Muhteşem olabilir miydi? Fıskiyedeki çıplak su perisi olduğu ise kesindi.

Nick avantaja sahipti. Aniden ortaya çıkması, ne kadar iyi saklarsa saklasın kadını kaçınılmaz şekilde şaşırtmış olmalıydı. Bu yüzden şimdi, o savunmaya geçme şansını bulamadan, harekete geçme zamanıydı.

"O kim?" diye mırıldandı ve Charles'ın tekrar iç çektiğini duydu.

"Söyledim ya eski dostum, kuzenim Hester."

Nick "Hayır," dedi. "Diğer hanımefendi?"

"Ah." Charles şaşırmışa benziyordu, sanki Hester gözleri kamaştırmak için oradayken başka bir kadını kimse görememiş gibi. "O Bayan Marina Osborne. Bir komşumuz."

Bayan Osborne... Nick gözlerini kıstı. Fevkalade saygıdeğer birine benziyordu.

"Evli mi?" diye sordu.

"Hayır." Nick bunu soran ilk kişi değilmiş gibi Charles bıkkınlık içinde eğlenmişe benziyordu. "Dul; zengin ve çok sadık bir dul. Rahmetli kocasıyla beraber kalbini de gömmüş diyorlar."

Nick gülümsedi. Zengin bir dul. Şaibeli Bayan Osborne için ne harika bir kılıf. Adını ve saygınlığını aldığı bir kocası vardı ama adamın kendisi ortada yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Görünürde iffetli dullar için hep öyle derler," dedi.

Charles "Bazen doğru," dedi. "Sen şüpheli bir insansın, arkadaşım. İlgini oraya yönlendirmeyi düşünüyorsan da kesinlikle hiç şansın yok. Kendisi buz gibi soğuk olmasıyla ünlü."

Nick bir kez daha, Marina Osborne'un, su damlacıkları çıplak vücudunu okşarkenki büyüleyici güzelliğini düşündü.

"Göreceğiz," dedi. Omuzlarını dikleştirdi. "Beni tanıştırsana."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hint Yaremini: Cazibe

Leydi Hester Berry, "Odadaki en harika adam sana bakıyor Mari," diye fısıldadı. "Seninle tanışmak istediğini düşünüyorum."

Mari biliyordu. Salona girdiği an Charles Cole'un sağında duran adamın farkına varmıştı. Yaptığı her bir el kol hareketinin, ona yönelttiği her bakışın farkındaydı. Onun Hester'a, sonra kendisine baktığını, sonra da odada başka kimse yokmuş gibi olağanüstü uzun bakışlarını devam ettirdiğini görmüştü.

Mari'nin başına daha önce böyle bir şey gelmemişti. Hester'ın arkadaşlığını sevmesinin pek çok nedeninden biri, onun en ideal kamuflej olmasıydı. Mari odada Hester'ı arayan adamların kendisini görmeyen bakışlarına alışkındı. Bundan hoşlanıyordu. Bu demek değil ki kendi talipleri yoktu. Kendisine değilse bile servetine hayran pek çok kişi vardı. Fakat genelde erkeklerin, onu yalnızca arkadaşına haklarında iyi şeyler anlatsın diye etkilemeye çalışmalarına alışkındı.

Bu karanlık yabancı, her kuralı yıkmıştı. Hester'a bakmış, sonra kendisine bakmış ve tekrar bakışını çevirmemişti. O an Mari, onu açıkça görmediğinden sadece içgüdüsel olarak, bahçedeki söğüt ağacının altındaki adam olduğunu ve kendisini fiskiyede yüzen çıplak su perisi olarak tanıdığını biliyordu.

Bir saniye sonra, adam ışığa çıktığında, onun aynı zamanda, Rashleigh'nin öldürüldüğü gece Londra'daki handa bulunan adam

olduğunu anlamıştı ve kalbi sıkıştı. Rashleigh'nin gelmesini beklerken seçtiği adamdı; öptüğü adam.

Farklı görünüyordu elbette. O gece ne olduğu belirsiz şekilde giyinmişti. Yine de Mari onu görür görmez bunun gerçek karakterinden ziyade bir kılık değiştirme olduğunu hissetmişti, ne de olsa gizleyemediği sert, yoğun ve tamamen erkeksi bir havası vardı. Öyle ki, Mari'nin kendisini de şaşırtan bir şekilde içindeki tüm kadınlığa seslenmişti.

Gümüş rengi şalının kıvrımlarının altında titredi ve şala biraz daha sarındı. Öpüşme bir hataydı. Bir dalgınlık anıydı. Normalde öpüşmekten nefret ederdi. Midesini bulandırırды. Hatta başka bir insana nadiren dokunurdu. Böyle bir yakınlık onu korkutuyordu. Bu adamı öptüğünde tüm kurallarını unutmuş olması durumu daha da olağanüstü yapıyordu.

Onunla karşılaştıktan sonraki ayları o öpücüğü, bu adamı unutmaya çalışmakla geçirmişti ama başarısız olmuştu. Rashleigh buluşma yerleri olarak Piliç ve Akbaba'yı belirleyince, dikkat çekmek istemiyorsa dulların giydiği matem elbisesiyle içeri giremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden alımlı Molly kılığına girmeyi seçmiş ama kulübe varır varmaz sarhoş bir züppe yakınlasmaya çalışınca durumunun vahametinin farkına varmıştı. Yem ya da koruyucu olarak kullanabileceği başka bir adam için kulüpte etrafına bakınmış ve bakışı Nick'te asılı kalmıştı. Ancak konuşmaları ilerledikçe sert bir kayaya çarptığını anlamıştı.

Nick'te merakını uyandıran, onu çeken bir şeyler vardı. Tüm hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti, onu bir fıçı dolusu güçlü bir şarap gibi çarpmış, cezbetmiş, vahşi tarafına seslenmişti. Rashleigh'nin ona davranış tarzından sonra, bir parçası böyle hissedebildiğine şaşıyor ve inanamıyordu ki bu da onu daha fazla düşüncesizliğe itiyordu. O kendisini öpmek için eğildiğinde Rashleigh için hissettiği tüm tiksintiyi hissedeceğinden korkarak bir an için paniklemişti; cildi karıncalanmış, korku boğazını tıkamakla tehdit etmişti. Ama bu bir

anda geçmiş ve tiksinti yerine, tereddüdünü geride bıraktıran tatlı ve güçlü bir duygu hissetmişti. Onun tadını ve terini keşfetme isteğiyle içgüdüsel bir şekilde dudaklarını kendininkilere çekmişti. Kendisini şaşkıın bırakan ani bir arzu seline kapılmış, geri çekildiğinde arzunun ve şaşkınlığın yansımasını onun gözlerinde de görmüş ve dünyası tepetaklak olmuştu.

O tehlikeli bir adamdı; kendisine neredeyse geçmişi unutturabilecek bir adam. Onu bir daha asla görmeyeceğini, aralarında geçeni unutabileceğini sanmış fakat yanılmıştı.

şu anki duruma bakılırsa bu adam başka bir nedenle de tehlikeliydi. Rashleigh'nin öldürüldüğü gece Piliç ve Akbaba'daydı, şimdiyse buradaydı ve bu tesadüf olamazdı.

Mari çenesini kaldırdı ve kasıtlı şekilde aralarındaki göz temasını kopardı.

Hester'a, "O kadar yakışıklı değil," dedi. "Geçmişte burnu kırılmış ve onu düzelttirmemiş. Ayrıca ben kahverengiden ziyade açık renk saç tercih ederim." Öyle olsa bile adamın görünüşünde çok az kusur vardı ve Mari bunu biliyordu. Nick çok düzgün, koyu renkli kaşlarının altında ayrı şekilde koyu, dikkatli gözlere, elmacık kemiklerine, kaya gibi sert çene hattına ve çok sıkı dudaklara sahipti. Mari o dudakları hatırlayıp hafifçe titredi.

Hester, "Saçmalık," diyordu. "Çok ayrıntıcısın. Adam..."

Mari başka bir titremeyle, "Haşın," dedi.

Hester, "Evet," diyerek yanıtladı. "Çok anlaşılır." Gülümsedi. "Bana göre değil sanırım. Ama bu son iki yıl içinde Tavus Kuşu Meşeliği'nde gördüğüm en yakışıklı adam."

Mari, "Tavus Kuşu Meşeliği erkek güzelliğinin mükemmel merkezi olmakla ünlüdür," dedi.

Hester ani ve kısa bir şekilde Mari'ye gülümsedi. "Senin botanığe dair konularda uzman olmana izin vereceğim Mari fakat karşı

cinse dair konularda değil. Sanırım bu konuda benim üstün bilgimin önünde savgıyla eğilmelisin."

Mari onayladı. "Senin engin bilgin."

Hester terlikli ayağıyla ona ufak bir tekme attı. "İşte geliyorlar," dedi. "Charles'dan tanıştırtılmamızı istemiş olmalı."

Mari. "O zaman hiçbir şey anlayamayacak," dedi. Dışarıdan ne kadar sakın görünürse görünsün kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başladı. "Onu sadece görmezlikten geleceğim."

Hester. "Böyle şeyler yapmak zorunda mısın?" diye sordu. "Sen istemesen de ben tanışmak istiyorum."

"Korkarım böyle yapmak zorundayım." Mari mırıldandı. "Sana daha önce bahsettiğim adam o. Beni fıskiyede izleyen adam."

Hester bir eliyle ağzını kapadı. "Ah! Neden dik dik baktığına şaşmamak gerek!"

"Ve," Mari devam etti, "neredeyse eminim ki aynı zamanda Londra'da tanıştığım adam da kendileri."

Hester boş boş baktı ve Mari açıklamak zorunda kaldı: "Piliç ve Akbaba'daki, Hes, Rashleigh'nin öldürüldüğü gece."

Hester'ın yüzünün tüm rengi kaçtı, makyajının altında rengi soluk kaldı. "Kahretsin," diyerek nefes aldı. "Tesadüf olabilir mi?"

Mari kasvetli biçimde, "Ben tesadüflere inanmam," dedi.

Hester dudaklarını ısırды. "Sence kaçmak için çok mu geç?"

Mari, "Korkarım öyle," dedi. Ona yaklaşan maksatlı surete düşünceli bir şekilde baktı. "Sanırım kaçarsam, arkamdan koşacak bir adam. Ve yakalayacak."

Hester, "O zaman ne yapacağız?" diye fısıldadı. Hâlâ çok soluk görünüyordu. "Ben numara yapmakta çok beceriksizim."

"O zaman yapmaya çalışma. Bana bırak."

Charles Cole önlerinde eğiliyordu. Mari mütevazı bir reverans yaptı. Görünmeye çalıştığı gibi uysal bir toprak sahibinden fazlası olduğunda inandığı Dük'le her zaman mesafesini korumuştı. Ken-

disinin saklayacak sırlarının olması onu diğerlerinin kandırmacalarına daha duyarlı hale getirmişti, gerçi Charles Cole'un sırrının ne olduğundan henüz emin değildi.

Hester kuzenine öpmesi için yanağını uzatarak, "İyi akşamlar Charles," dedi. Mari onun, gerginliğine rağmen normal davranmak için gayretli bir çaba gösterdiğinin farkındaydı ve arkadaşı için bir şefkat seli hissetti. Hester, Rashleigh'yle yüzleşmeye Londra'ya gittiği herbat yolculukta Mari'ye eşlik etmekte ısrar etmiş, onu Grillons Hotel'de beklemişti. Mari, her zaman tüm sırlarını paylaştıkları için o gece olan her şeyi ona anlatmıştı. Ama şimdi, ilk defa, Hester'dan da sakladığı şeyler olmasını diliyordu, böylelikle arkadaşı onu korumak için bu korkunç baskıyı üzerinde hissetmezdi. Mari daha önce kendisiyle ilgilenecek kimse olmadığında bile kendini idare etmişti, gerekirse bunu yine yapabilirdi. Kendi geçmişi için Hester'ın acı çekmesini istemezdi.

Charles, "İyi akşamlar Hester," dedi. Hester'ın göğsünü oldukça gözler önüne seren elbisesine bakmamak için gerçek bir çaba gösteriyordu. Mari'ye daha resmî bir şekilde reverans yaptı. "Bayan Osborne."

"Ekselansları." Mari, Charles'ın yanındakine bakmamaya çalıştı ve garip bir şekilde başarısız oldu. Onun bakışının ağırlığını fiziksel bir dokunuş gibi üzerinde hissedebiliyordu ve gözlerini kaldırdığında kalbini şok eden ve teninde lezzetli ürpermelere yol açan bir bakışla karşılaştı. Üzerine çevrilmiş bakış sertti, paha biçer gibiydi. Karnında şiddetle yanan bir sıcaklık hissetti ve şoka uğradı. Rashleigh'nin ona erkekler hakkında her şeyi öğrettini sanmıştı; onların en temel içgüdülerine dair her şeyi ve onları yerine getirmek için ne kadar ileri gideceklerini. Ondan kaçtığında, bir adamla tekrar yakın bir ilişki yaşama isteğinden de kaçmıştı. Bunu asla istemeyeceğini düşünmüştü. Ancak bu adam o kesin kararları sadece bir öpücükle altüst etmişti ve şimdi de aynısını bir bakışıyla yapıyordu.

Onun burada bulunmasının bir nedeni olması gerektiğini ve bir an için bile gardını düşürme lüksü olmadığını sert bir biçimde kendine hatırlattı. Ondan hoşlanmak Mari'yi zayıflatabilirdi. Ona karşı savunmasız kalırdı ancak buna izin veremezdi.

Charles Cole yumuşak bir şekilde, "Binbaşı Nicholas Falconer'ı tanıştırmalıyım mı?" dedi. "Kendisi benim eski bir arkadaşım ve yazı kırsal bölgede geçirmeye geldi. Nick, kuzenim Leydi Hester Berry ve aile dostumuz Bayan Osborne."

Nicholas Falconer. Yeteri kadar güvenli görünüyordu ve özenli bir kibarlıkla Mari'nin önünde reverans yaptı. Ama elini avcuna aldığı anda dokunuşu Mari'ye tehlikeli geldi. Aynı zamanda sadece bir öpücükten yola çıktığında bile şok edici biçimde tanıdıktı.

"Nasılsınız, Binbaşı Falconer?" Mari sesini mümkün olduğunca renksiz hale getirdi.

Nick Falconer, "Çok iyiyim, teşekkür ederim Bayan Osborne," dedi. Mari'nin koluna girip onu Charles ve Hester'dan biraz uzağa çekti. Onu yanındakilerden ayırmak için büyük bir özgüven ve mutlak bir kararlılık göstermişti. Mari onun neyin peşinde olduğunu bile anlayamamıştı.

Nick Falconer, "Beni bağışlayın Bayan Osborne," dedi, "fakat daha önce karşılaşmış mıydık?"

Mari onun gözlerine baktı. Koyu ve dolaysızdı. Birden Mari'yi, kendisi hariç herkesten uzaklaştırarak geniş omuzlarıyla Hester, Charles ve tüm diğer konukları engellemişti. İçecek almaya giderken sohbet edip gülümseyen bir grup yanlarından geçerken Mari'yi biraz kendisine doğru çekmişti. Bir eliyle hafifçe ama tüm vücudunu farkındalıkla ürperten bir dokunuşla Mari'nin dirseğini tutuyordu. Mari, Nick'in, yaz akşamları, sandal ağacı losyonu ve daha şahsi, içten bir şeyin birleşimi olan kokusunu alabiliyordu. Yolculuktan dolayı kıyafetleri kırışık ve tozluysa fakat bu otoriter havasını bir zerre bile azaltmıyordu. Karşısında istediğini almaya

alışkın bir adam vardı. Bunu görebiliyordu. Pek çok kadının onu reddetmeyeceğinden emindi.

Aralarındaki farkındalık ürperticiydi; yoğun ve zorlayıcı. Mari'ye, Nick gri ipek elbisesinin altındaki vücudunun her santimetrekaresinin farkındaymış gibi geldi. Mari zorlanarak da olsa teması kesti.

"Eminim hiç karşılaşmadık," dedi Mari.

Handaki o geceden hatırladığı şekilde yavaşça gülümsedi. "Beni hatırlar mısınız?"

Elbette. Seni unutamadım ki...

Mari soğuk bir şekilde, "İyi bir hafızam var," dedi, "ancak içinde siz yer almıyorsunuz."

Nick bu ihanet üzerine hiç istifini bozmadan bir kaşını kaldırdı. "Garip. Siz bana çok yakın geliyorsunuz."

Mari ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "Tam tersine Binbaşı Falconer, aşırı yakın davranan sizsiniz ve bu şekilde yaklaşmanız da hiç doğru değil."

Nick tekrar gülümsedi. Gülümsemesi çarpıcıydı. "Tüm reddetmelerinize rağmen ben yine de sizi tanıdığımdan eminim," dedi, "gerçi giyinikken çok farklı görünüyorsunuz."

Mari el çantasını o kadar sıkı kavramıştı ki tutma yerinin parmaklarını sızlattığını fark etti. Demek *bu kadar* açıksözlüydü. Pek çok erkek bu kadar dobra olmazdı ama bu adamın görgü kurallarıyla zaman harcamayacağını bilmeliydi. Kendisini, tepkisinin ne olacağını denemek için kasten kıskırttığını biliyordu. Ne de olsa saygıdeğer hiçbir kadın bir bahçe fiskeyesinde çıplak yüzdüğünü kabul etmezdi. Bu yüzden kabul *ederse* bu pek de iffetli olmadığını itiraf etmekle eşdeğer olacaktı ve o zaman da Nick'in gözlerindeki bakıştan anladığı kadarıyla, adamın tartışmak istediği konu Mari'nin fidan dikme tasarıları olmayacaktı.

Hepsinin canı cehenneme. Kapana kısıldığını kendisine itiraf etti. Ne yapmalıydı? Eğer Nick gördüğünü anlattırsa bu Mari'nin

itibarının sonu olurdu. Diğer yandan bahçedeki akılsızlığı, mutlaka saklaması gereken, hayatını tehdit eden diğer sırları kadar zararlı değildi. Fıskiyedeki kadın olduğunu itiraf edebilirdi ama Piliç ve Akbaba'daki fahişe olduğunu asla ve asla etmeyecekti.

Mari'nin kapana kısılmış aklı olasılıkları hızla değerlendirirken Nick yumuşak bir sesle, "Fıskiyedekinin sen olduğunu biliyorum," dedi. "Dilersen karşı çıkabilirsin ama seni her yerde tanıyacağıma inanıyorum."

Mari'nin vücudu sinirden ürperdi ve gümüş rengi şalını omuzlarının etrafına daha da sıkıca doladı. Ah, evet, kendisini bahçeden tanımıştı ama handan da biliyor muydu? Bir av ve avcı oyununa çoktan kapılmışlar gibi görünüyordu ve itirafta bulunursa bu çok tehlikeli olabilirdi.

Ona meydan oku. Ne kadar ileri gideceğine bak, ne açık vereceğine...

Mari her zaman bir oyuncu olmuştu. Yaşamak için öyle olmak zorunda kalmıştı. Bazen düelloya davet etmek tek yoldu.

Hafifçe omuz silkti. "Pekâlâ. Fıskiyede gördüğünüz kadın olduğumu itiraf ediyorum. Gözetlenmediğimi sanmıştım. Bu benim düşüncesizliğimdi."

Nick ona tekrar gülümsedi, rahatsız edici şekilde çekici bir gülümseme idi. Mari'nin ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı ve yirmi beş yaşındaki olgun bir kadından ziyade *arzu* besleyen okullu bir kız gibi kalbi baş döndürücü bir şekilde tekrar hızlandı.

Nick, "Rol yapmamanız hoşuma gitti," dedi. Sesi içten bir şekilde alçaktı. "Yüz kadından doksan dokuzu beni anlamamış gibi yapardı."

Ah bir bilseydi... Mari bazen rol yapmanın nerede başlayıp nerede bittiğini unutuyordu.

Mari ona keskin bir bakış attı. "Elbette yapacaklar, onları kim suçlayabilir? Sizin de bilmeniz gerektiği gibi itibar kolaylıkla zedelenabiliyor Binbaşı Falconer."

"O zaman siz neden farklısınız? Neden itiraf ettiniz?"

Mari'nin gözleri onun meraklı bakışıyla karşılaştı ve genç kadın biraz nefessiz kaldığını hissetti. "Ben farklı değilim. Sizin itibarımın sonu olmanızı istemem Binbaşı Falconer. Ama aynı zamanda beni gördüğünüzü biliyorum, dolayısıyla ne diyebilirim?" Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Yüzüyordum. Beni gördünüz. Başka türlü davranmak pek işime yaramayacaktır. Bu yüzden bir beyefendi gibi davranacağınıza ve başkalarına anlatmayacağınıza inanmak zorundayım."

Hikâyenin tamamı bu değildi elbette. Ona bazen saygıdeğer dul rolünün sinirine dokunduğu ve özgür kalmak için imkânsız bir arzu duyduğu gerçeğini anlatmanın imkânı yoktu. Bu dürtüyle kıyafetlerini çıkarıp fıskiyenin serinliğinden zevk aldığını anlatamazdı. Bu gerçek bir yabancıya, dilediğinden fazlasını çoktan görmüş olan tehlikeli bir yabancıya açamayacağı kadar özel bir sırdı.

Nick sessiz kalıp Mari'nin yüzünü seyrederken genç kadın kaşlarını kaldırdı. "Bana tüm söylemek istediğiniz bu muydu Binbaşı Falconer?"

Onu uzaklaştırma girişimi üzerine Nick'in dudaklarının hafif bir gülümsemeyle seğirdiğini gördü.

"Hayır, hepsi bu değildi." İleri doğru uzandı. Parmakları hafifçe Mari'nin boynuna dokundu ve teninde sıcak bir şekilde oyalandı. "Sırrınızı başka hiç kimsenin tahmin etmesini istemiyorsanız şu bukleyi saklasanız iyi olur. Saçınız hâlâ ıslak. Eve hızla gidip çok aceleyle giyinmiş olmalısınız."

Mari'nin eli boynuna gitti, saçının asi bir buklesi boğazına yaslanmıştı. Hafif, yumuşak ve nemliydi; vücudunun sıcaklığıyla kuruyordu. Örtüsünün kenarından altına itti ama parmakları birden sakarlaşmıştı. Nick onu izlemeye devam ederken yüzüne bir renk yayıldığını hissedebiliyordu.

Nick, "Gece kadar kara saçlar," dedi. "Hatırlıyorum."

Kendisine dair başka ne hatırlayabileceğini düşününce Mari'nin karın boşluğuna bir sıcaklık yayıldı. Tüm vücudunun alev aldığını hissetti. Ama sonra Rashleigh'nin hatırası –şiddeti, dokunuşu– aklına geldi ve kanı buz kesti; bu defa bu hatırayı silemiyordu.

Tüm erkekler Rashleigh Kontu gibi zalim değildi. Bunu biliyordu. Bazılarının oldukça centilmen ve onurlu olduğunu farkındaydı. Ancak kendisi için hangilerinin iyi hangilerinin kötü olduğunu bulmaya hiç hevesli değildi. Bir adama asla güvenemezdi, yanına asla yaklaştıramazdı, hele ki bu adamı asla. Dolayısıyla bu rahatsız edici çekimi durdurmalıydı. Sorunları başlamadan engellemeliydi.

Soğuk bir şekilde, "Sizden gördüğünüz her şeyi unutmanızı istemek zorundayım bayım ve bundan asla bir daha bahsetmemenizi." dedi. Mari öfkeyle dolmuştu ve bu öfkeyi pek zapt edemiyordu. "Gerçekten," dedi, "unvanlı bir beyefendi olduğunuzu iddia ediyorsanız zaten izlememeniz gerekirdi."

Nick'in gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgilerinin derinleştiğini gördü ve içinde garip bir çekişme hissetti. "Sevgili Bayan Osborne," sesi eğleniyor gibiydi, "benden çok fazla şey istiyorsunuz. Ben öncelikle bir erkeğim ve ikinci olarak bir centilmen."

"İkincisi için çok uzun yol katetmeniz gerek!"

Nick bunu kabulleniyormuş gibi başını yana eğdi. Mari'nin elini tekrar eline aldı ve onu yakınına çekti. Nefesi Mari'nin kulağını gıdıkladı. Mari'nin kalbinin altına sıkışmış buz gibi bir his, onun dokunuşuyla eriyecek gibi oldu.

Nick yumuşak bir sesle, "Siz bir dulsunuz Bayan Osborne," dedi, "bu yüzden böyle konularda bir erkeğin nasıl düşündüğünü bildiğinizi farz ediyorum." Sesi biraz daha alçaldı: "Fiziksel arzu söz konusu olunca..."

Mari ürpertisini bastırdı. Ah, evet, bir erkeğin ihtiraslı düşüncelerine dair her şeyi biliyordu. Rashleigh ona, hatırlamak istemediğinden çok daha aşağılayıcı dersler vermişti. Nick'e küçümseyerek baktı.

Soğuk bir şekilde, "Böyle konularda bir erkeğin düşünme şekli pek karmaşık değildir," dedi.

Nick güldü. "Aynen öyle. Öyleyse sizi çıplak, vücudunuzun üzerine su dökülüp ıslanırken ve damlacıklar son ışıkları yakalarken gördüğümde *benim* nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz."

Hararetili bir ateş Mari'nin bütün vücudunu kapladı, elini Nick'in kinden sert bir şekilde çekti. "Binbaşı Falconer!"

"Bana Nicholas de. Ya da istersen Nick, ne de olsa birbirimizi zaten çok iyi tanıyoruz ve büyük ihtimalle daha da iyi tanıyacağız."

Mari, "*Binbaşı Falconer*," diye tekrarladı. "Oldukça -cidden, tedirgin edici biçimde- duygusuzsunuz. İlginizi üzerime çekmeye hiç niyetim yok. Ben saygıdeğer bir dulum."

Nick yumuşak bir şekilde araya girdi. "Görünüştünüz tam tersini söylüyor Bayan Osborne."

Mari ona dik dik baktı. Elbette haklıydı. Halka açık bir yerde ahlaksızca kendini teşhir eden hiçbir kadın muhtemelen iffet hakkı iddia edemezdi. Yalnız olduğundan emin olarak kendisine yüzme izni vermesi ve şimdi de tüm Krallık'ta görmeyi bir daha asla istemediği tek adamın orada durup onu izlemesi büyük bir ironiydi.

Nick, "Eğer bir âşık arıyorsanız," diye söze başladı.

Mari sinirden kudurdu. "Binbaşı Falconer, aramıyorum! Böyle konular konuşmaktan vazgeçmenizi istemek zorundayım. Bahçede gördükleriniziye *düşünmekten* bile vazgeçeceksiniz!" Nick başıyla reddettiğinden Mari'nin lafı yarım kaldı.

"Ah, hayır, Bayan Osborne, gördüğümü kimseye söylemeyeceğime dair size söz veririm ama benden unutmamı isteyemezsiniz." Gülümsedi. "Hatıraları silemezsiniz."

Mari'nin kafasında, o hatıraların nasıl görünebileceğine dair capcanlı bir resim oluştu. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

"Pekâlâ. Sessiz kalma sözü verdiğinizde göre sanırım memnun olmalıyım."

Nick alaycı biçimde reverans yaptı. “Elbette. Hiçbir beyefendi bundan büyük bir söz veremez.”

Mari dudağını ısırdı. Sessiz kalacağına dair ona güvenip güvenmeyeceğinden emin değildi. Kısmi bir zafer gibi hissettirmeliydi ama Nick’in o koyu gözlerindeki parıltı hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

Tedbirli biçimde, “Teşekkür ederim,” dedi.

Nick omuz silkti. “Ne demek, benim için zevk. Eğer daha önce tanışmadığımızı söylüyorsanız da tabii ki size inanıyorum. Ama,” Nick duraksadı ve Mari’nin aşırı yüklü sınırları biraz daha gerildi, “merak ediyorum da, Londra’ya hiç gider misiniz Bayan Osborne?”

Mari olduğu yerde sıçramamak için kontrolünün sınırlarını zorladı. Nick’in gözleriyle karşılaştı ve orada kibar bir sorudan öte bir şey göremedi. Adamın şans oyunları için en uygun yüze sahip olduğunu düşündü. Bir vurdumduymazlık duvarının arkasına her duyguyu saklayabiliyordu. Yine de Mari bu konuşmanın nereye gittiğini bildiğini düşündü. Kılık değiştirmiş olmasına rağmen adam kendisini Piliç ve Akbaba’dan hatırlamış olmalıydı. O gece orada olanın, Rashleigh’yi bekleyenin kendisi olduğunu biliyor olmalıydı.

Tavus Kuşu Meşeliği’ne neden gelmişti? Gerçek kimliğini biliyor muydu? Kendisini Rashleigh’nin ölümüyle suçlamak için mi gelmişti?

Mari maskesinin düşmesinin sonuçlarını düşündü ve korkudan nefesi kesildi. Kendisini sakinleştirmek için bunların hiçbirini kesin bilmediğini kendisine hatırlatarak bir anlığına gözlerini kapadı. Ondan şüphelenmiş olsa da hiçbir şey ispat edemezdi.

“Londra’ya çok seyrek giderim Binbaşı Falconer.” Sesinin düzlüğü kendisini de şaşırttı. “Kırsal alana bu kadar gönülden bağlıyken kentin eğlencelerine hiç ihtiyacım yok.”

Nick başını eğdi. “Tuhaf. Orada birkaç ay önce tanışmış olabileceğimizi sanmıştım.”

Mari gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hatırlarsanız, çoktan hayır dedim Binbaşı Falconer. Ve size şansınızı ya da tanışıklıklarınızı daha fazla zorlamamanızı tavsiye ederim."

Göz göze geldiler ve bir kılıç hamlesinin çarpışması ve meydan okumasıyla bakışları asılı kaldı. Mari o an tarif edilemez bir rahatlamayla Laura Cole'un yaklaştığını gördü. Mari'nin başının belada olduğunu fark etmiş gibi yüzünde hafif endişeli bir ifade vardı. Genç kadın o kadar rahatlamıştı ki onu kucaklamak istedi.

"Sanırım ev sahibeniz sizi karşılamaya geliyor," dedi. "Size Cole Konağı'nda keyifli bir konaklama dilerim Binbaşı Falconer."

Nick eliyle kolunu tutarak onu durdurdu. Teni çıplakmış gibi koluna dokunuşunun sıcaklığını hissetti. "Sizi tekrar göreceğim Bayan Osborne, öyle değil mi?"

Mari, "Sanmam, Binbaşı Falconer," dedi ve Nick'in gülümserken dişlerini ortaya çıkardığını gördü.

"Beni yanlış anladınız Bayan Osborne," dedi. "Bu bir soru değildi. Sizi tekrar göreceğim. Aslına bakılırsa buna bahse girerim."

Mari, "Ben oyun oynamam," dedi. Kendini oldukça incelikli bir biçimde Nick'in elinden kurtardı. "Hoşçakalın, Binbaşı Falconer."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Biberiye: Anı

Nick geniş omuzlarını balo salonunun girişine yasladı ve kotilyon dansı⁵ yapan Marina Osborne'u seyretti. Cole Düşesi Laura, Nick'i, hatırladığı gibi dalgın, tatlı bir tarzda karşılamış ve ardından diğer misafirleriyle konuşmak üzere uzaklaşmıştı. Nick de şenliklere katılmak yerine geceyi bitirmeyi düşünmüştü. Yolculuğun ardından yorgun ve kirli hissediyordu. Leydi Faye Cole'un girişte, yanından geçerken dikkat çektiği üzere baloya uygun giyinmemişti ve kadın, yaptığı yolculukların ardından Nick'in oldukça sağlıksız koktuğunu ima etmek için resmen havayı koklamıştı.

Mari, Faye'in kocası, Charles'ın kuzeni Henry Cole'la dans ediyordu. Nick, Mari dansın adımlarına göre hareket ederken elbisesinin zarif salınımını izledi. Bir araya geldiklerinde Henry bir köpek yavrusunun aşırı heyecanlı oyunculuğuyla genç kadını tutmaya çalıştı ve Mari gümüş rengi saten elbisesi içinde karlar kraliçesi gibi geri çekildi. Nick, Henry'yi yakından tanııyordu, ne de olsa Cole ailesinin daha kıdemsiz kolundan geliyordu ve Charles'dan daha yaşlıydı, bu yüzden Nick onunla hiç vakit geçirmemişti. Henry hep

5 18. yüzyıl sonu ve 19. yüzyıl başlarında popüler olan Fransız saray dansı. İngiltere'de de balolarda yapılmış ve aynı adla anılmıştır. (ed.n.)

ona tipik bir toprak sahibi gibi gelmişti, hayatı avlanma, atıcılık ve balık tutmayla geçen, tıka basa yiyen, çok içen ve sonucunda gut hastalığı olan biri. Mari'yle dans ederken rengi kesinlikle canlanmıştı ve Nick bunun muhtemelen avın yol açtığı heyecandan farklı bir tür heyecan olduğunu düşündü. Seyrederken, Mari yanından geçtiği sırada Henry'nin gizlice onun kalçasını sıkıldığını gördü, sakarca ama şehvetli bir hareketti ve Nick'in tiksinererek yumruklarını sıkmasına yol açtı. Bir an için Henry, Mari'nin kulağına eğildi ve genç kadının yüzüne renk basmasına yol açan bir yorumda bulundu. Hareketlerini başka kimse görmüyordu; Nick, Henry'nin böyle olmasını özellikle sağladığını fark etti. Charles'ın kuzeniyle ilgili düşüncesi zaten olumsuzdu ve adam şimdi iyice gözünden düşmüştü.

Nick, Mari'nin yelpazesinin tellerini Henry'nin göğüs kafesine kuvvetli bir şekilde bastırıp adamı acıdan kıvrandırdığını gördüğünde, müdahale etmek amacıyla zaten ileri doğru birkaç adım atmış olduğunu fark etti. Henry öksürüp tükürükler saçtı ve sendeleyerek dans etmeyi bıraktı. Mari yüzünde mükemmel bir endişe bakışıyla kaşlarını kaldırmıştı. Nick biraz rahatladı ve gülümsemesini bastırdı. Henry Cole hak ettiğini bulmuştu ve belli ki Mari Osborne kendisini koruyabiliyordu. Elbette koruyabiliyordu. *Nick'in* korumasına ihtiyacı yoktu. Görünüşe göre Mari'nin, içinde uyandırdığı kaba arzu ve daha derin bir ihtiyacın çetrefilli karışımıyla her zamanki gibi körleşmiş ve bir an için onun bir suçlu hatta bir katil olabileceğini neredeyse unutmuştu.

Nick bir asker olarak tehlikeye karşı ne zaman saldıracağı, ne zaman çekileceği, zamanını kollaması, içindeki sese güvenmesi ve diğer adamların bazen alay ettiği önseziyi dinlemesi konusunda sıkı bir içgüdüye sahipti. Bu içgüdü birden fazla durumda, uygulanabilirlik ve muhakemeyi hiçe sayar gibi görünen ama uzun vadede doğruluğu kanıtlanan yargı ve kararlar almasını sağlıyordu. İçgüdüleri kendisini ve adamlarını hayatta tutmuştu. Şimdi de o içgüdüleri Mari Osborne'un handaki fahişe Muhteşem olduğunu ve onu istediğini

söylüyordu. Akıllı, sinsi, itibarsız bir dul olan Mari Osborne’u arzulamak, kendisine ve bir kadından ne istediğine dair inandığı her şeye ters düşüyordu. Mari, Anna’dan çok farklıydı. Yine de ona olan açlığı yoğundu, bedenini alev alev yakıyordu.

Hem düşüncelerinden hem de bu düşüncelerin yarattığı fiziksel etkiden rahatsız olup yerinde kıpırdandı. Mari’yle atışmayı yoğun derecede tahrik edici buluyordu. Nick onun, saldırılarına karşılık verirken gösterdiği sakinliğe ve olasılıkları hesaplayıp hangi konularda teslim olup hangi konularda Nick’le savaşaacağına karar verme tarzına hayrandı. Akıllı bir stratejistti ve Nick aralarındaki oyundan keyif alıyordu. Böylesine güçlü ortak bir farkındalığa sahip olduklarından Nick bu çekimi onu alt etmek için kullanacaktı. Onunla yakınlaşacaktı. Onu baştan çıkarıp gerçeği ağzından alacaktı. Tüm bunların görev icabı olduğunu da bir an bile aklından çıkarmayacaktı. Oyun oynayarak ona karşı arzusunu dindirebilecek ve kendisini kavuran öfkeli arzu kendi kendine sönecekti.

Charles Cole mutlak bir tatminle Nick’in kulağına, “Demek seni geri çevirdi,” dedi.

Nick doğruldu. “Çevirdi. Çok kesin bir dille.”

Charles güldü. “Seni uyarmıştım,” dedi. “Buz gibi soğuktur. Her zaman öyleydi.”

Nick kaşlarını kaldırdı. “O halde hayal kınklığına uğrayan pek çok talibi mi var?”

Charles, “Düz ve sıkıcı bir kadın olsa da servetiyle ilgilenen pek çok erkek var,” dedi.

Nick ona baktı. Charles bir erkekti ve mutlu bir evliliği var gibiydi. Yine de Marina Osborne’un gösterişsiz kıyafetinin altına bakıldığında ne kadar çekici bir kadın olduğunu *göremiyor* muydu? Ama herhalde göremiyordu. Charles hayata yüzeysel bakıyordu, nadiren derin bir anlam arıyordu. Nick onu tanıdığından beri hep böyleydi. Herhalde Mari Osborne’un vücudunun derin kıvrımları

ve çekici hatlarını göremiyordu ve muhtemelen bu da iyi bir şeydi çünkü Nick'e öyle geliyordu ki Marina Osborne'a istekle bakan bir adamı alıp boyun bağınu onu boğana kadar sıkabilirdi.

Aşikâr bir çabayla kendisini rahatlamaya zorladı. Duyguları çok fazla işe karşıyordu ve zihnini bulandırıyordu. Bu Piliç ve Akbaba'da, Mari'nin sıcaklığı, dokunuşu, tadı duyularını istila edip yargısını altüst ettiğinde olanın tam olarak aynısıydı. Kadın o gün onu aptal yerine koymuştu. Bu bir daha olmayacaktı. Şimdi Mari'nin değil Nick'in kurallarına göre oynayacaklardı.

Mari'nin dans pistinden uzaklaşıp terasa açılan kapılarda gözden kaybolmasını seyretti. Gri elbisesi soluk gölgelere karıştı ve Nick'in görüş açısından kayboldu. Hafif bir şaşkınlıkla Mari'nin kasıtlı sönük görünüşünün Piliç ve Akbaba'daki sarışın peruk ve maske kadar kendine özgü bir kamuflej olduğunun farkına vardı. Kendini gizlemeye çalışıyordu, belki servet avcılarından kaçmak için, belki de başka bir sebeple. Kasten, yaramaz bir dişi olan Muhteşem'den olabildiğince uzak bir karakter yaratmaya çalışıyor olabilir miydi?

Beklenmedik bir şekilde Charles birden konuşmaya başladı: "Bence Bayan Osborne utangaç olabilir. Sosyal durumlarda rahat değil. Bu tür etkinliklerden kaçınmayı tercih ettiğini sıklıkla gözlemledim."

Nick küçümseyerek Charles'ın ilginç bir noktaya parmak basmış olabileceğini, Mari Osborne'un eşlik edilmekten kaçındığını ama arkadaşının bunu yanlış nedenlere bağladığını düşündü. Bir fahişe gibi giyinmişti ve Piliç ve Akbaba gibi bir handa erkekleri seçen hiçbir kadın utangaç olamazdı ama yine o gün de kasten eşkıya kahraman Muhteşem'in zıttı bir rol yapıyor olabilirdi.

Nick, "Pekâlâ, eğer utangaçsa, senin kuzenine hiç benzemiyor," dedi ve başıyla odanın daha ilerisinde bir grup erkek hayranının göz alıcı merkezi olan Leydi Hester Berry'yi gösterdi.

Charles, "Dağlar kadar fark var," diyerek ona katıldı. "Zavallı John Teague," diyerek gruptan biraz uzak duran ve yorgunca ama

keyifle izleyen yaşlıca bir adamı işaret etti. "Ona hiç şans tanımıyor. Yıllardır Hester'a âşık ama Hester onu neredeyse görmüyor."

Teague onlara doğru baktı ve Charles el işaretiyle onu çağırdı. Nick'e, "Hadi," dedi. "Çalışma odamda Laura'nın konuklarına sunduklarından daha iyi ikramlarım var. Teague de bir süredir bu bölgede yaşıyor. Kimbilir belki de senin davana ışık tutabilir."

Charles'ın, antrenin ilerisindeki çalışma odasına çekildiler, burada Charles kuzenleriyle başa çıkabilmek için kendisini güçlendirme ihtiyacıyla çok kaliteli bir şise brendi saklamıştı.

Charles alaycı bir şekilde, "Henry ve Faye aileden olabilir ama korkarım onlarla çok az ortak nokta var. Faye mallarını insanların gözüne sokan balıkçı bir kadın gibi kızını erkek konuklarımdan birine veya tümüne kakalamaya çalışacak," dedi.

John Teague miskin miskin, "Yazık," dedi, verilen bir kadeh brendiyi alıp uzun boynunu bir koltuğa sığırdı. "Bayan Cole alımlı küçük bir kız ne de olsa," dedi. Charles'ın garip bakışını görüp aniden kesti. Hızlı bir şekilde, "Hayır, kendim için demiyorum!" dedi. "Beni iyi biliyorsun Charles."

Nick, Teague'i seyrediyor ve ona ne kadar güvenilebileceğini hesaplıyordu. Charles bu yaşlıca adamı arkadaş olarak tanıştırmış ve onun güvenilir olduğunu belirtmişti ama Nick böyle konularda kendi kararını vermekten hoşlanırdı. Uyanık ifadesi ve açık tutumuyla Teague kesinlikle yeterince latif görünüyordu. Ama Charles Eton'dayken bile güvenmekte acele ederdi ve herkeste iyiyi aramak takdire değer bir nitelik olsa da onurlu olduğunu düşündüğün bir adamın güvenilir çıkmaması son derece utandırıcı olabilirdi. Bu yüzden Nick, Rashleigh'nin öldürülmesine dair hiçbir şey söylemedi, yalnızca Muhteşem Kızlar'm yarattığı toplumsal kargaşayı teftiş etmek üzere Lord Hawkesbury tarafından gönderildiğini belirtti. Teague kaşlarını kaldırdı ve Hawkesbury'nin böylesine küçük, yerel bir olayla ilgilenmesine şaşırdığını söyledi.

Teague, "Bir avuç önemsiz suçlu, eşkıya... ötesi yok," dedi. "Söylentilere göre kadınlardan oluşuyormuş ama ben bundan şüpheliyim."

Charles, "Söylentiye göre iyi yetiştirilmiş hanımefendiler," diye lafa karıştı ve ekledi: "Bunda bir parça gerçeklik payı olabilir."

Nick, "Yan eyer kullanıyorlar mı?" diye sordu.

Charles güldü. "Hayır! Ata bir avuç avcı gibi bacaklarını açıp biniyorlar!"

Teague alçalttığı kaşlarının altından ona bir bakış fırlattı. "İki hafta önce faytonumu soyan canilerde hiçbir kibarlık belirtisi veya kadınsı bir şey yoktu, eski dostum," dedi. "Elebaşları buralardaki en kaba sese sahipti ve atında bir süvari gibi oturuyordu."

Nick nezaketle, "Sizi neden durdurdular?" diye sordu.

Teague kurnaz gri gözlerini ona geri çevirdi. Nick, Teague'in Hester Berry'nin taliplerinden biri olmasına dair Charles'ın söylediklerini ve bunu duyunca neredeyse ona acıdığını hatırladı ama şimdi o gözlerin ardındaki keskin zekâyı görünce Hester'ın John Teague'i doğru dürüst tanıyıp tanımadığını merak etti. Onun flörtlerini pek de ağırbaşlılıkla karşılayacak bir tipe benzemiyordu.

Teague, "Ne demek istiyorsunuz dostum?" diye sordu.

Nick zaman kazanmaya çalıştığını düşündü ve sebebini merak etti.

"Anladığım kadarıyla Muhteşem Kızlar'ın yaptıklarının her zaman bir sebebi var," diye açıkladı. "Mesela bir değirmen sahibi işçilerini aldatıyorsa, onun gelirinin fakir işçilere dağıtılması gibi. Veya çiftlik işçileri uzun saatler çalışmaya zorlanıyorsa masumların özgürleştirilmesi gibi."

Teague tuhaf bir kahkaha attı. "Sen öyle diyorsan, Falconer. Benim durumumda tek özgürleştirmek istedikleri paramdı."

Nick suratını astı. "Onların Muhteşem Kızlar olduğundan emin misin?"

Teague yerinden kıpırdadı ve brendisinden büyük bir yudum aldı. "Kesinlikle. Bununla övünüyorlardı."

Nick omuz silkti ve aldırış etmedi. Teague'in durumunda saldırı için görünürde bir art düşünce olmaması tuhaftı, okuduğu diğer tüm davalara bir adaletsizlik sebep olmuştu. Ama herhalde Teague'e saldıran çete Muhteşem Kızlar'ın adını ve ününü kullanan sahtekârlardı. Birtakım hırsızlar bir diğerinin şöhretinden biraz ödünç almak istediğinde böyle şeyler sıklıkla oluyordu.

Charles geçmişten konuşmaya hevesli bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. "Benim gözdem, düğününe giderken Annabel Morehead'i kaçırdıkları zamandı. Kızını para için evlendirme planlarının tümünün suya düştüğünü anladığında babasının yüzü ne hale gelmişti ama."

Teague, "Bunu hak etmişti," diyerek ona katıldı. "Bayan Morehead de son derece minnettardı." Düşünceli bir şekilde Nick'e baktı. "Muhteşemleri yakalama planına nazik bakmayacak pek çok kişi bulacaksın Falconer. Bu civarda bazı insanlar onları seven kahramanlar olarak görüyor... ya da kadın kahramanlar diyelim."

Nick, "Arkwright'ın muhasebecisinin o kişilerden biri olduğuna şüpheliyim," dedi. "Hafta içi Skipton'a gidip birkaç gece önceki saldırıyla ilgili onunla konuşmalıyım."

Charles, "O fiyaskodan sonra hâlâ Arkwright'ın muhasebecisi olarak kalacağından şüpheliyim," dedi. "Edward Arkwright çalışanlarının beceriksizliğini hoş görmez ve onun kitabında, kârının onda birini kaybetmek çirkin bir günahtır."

Nick, "Belki de kendi iş ilişkilerine bakmalı o zaman," dedi. "Anladığım kadarıyla çalışanlarını dolandıran kendisiydi."

Teague bir kaşını soru sorar gibi kaldırdı. "Şaşırtıcı şekilde bu canilerin tarafında gibi konuşuyorsunuz Falconer. Elbette Lord Hawkesbury verdiği görevi kanunlara uygun şekilde yerine getirmenizi bekliyordur, değil mi?"

Nick, "Sanırım öyledir," dedi. "Beni yanlış anlamayın, Teague. Eşkivalığı veya zorbalığı hoş görmüyorum ve bu suçluları bulmaya niyetliyim." Brendisini bitirdi. "Charles sen hiç yolda soyuldun mu?"

Ev sahibi, "Hayır," dedi, Nick onun bunu itiraf etmekten biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Ama saldırmaya kalktıklarında onları yakalayabilmek için araçlarımda tabanca saklıyorum."

Nick güldü. "Anlıyorum. Pekâlâ beyefendiler, Muhteşemlere dair bildiğiniz başka bir şey var mı?"

Teague, "Hayır," dedi.

Charles bir süre sonra, "Skipton Yolu'ndaki küçük hanlardan birinde buluştukları sanılıyor," dedi.

Teague, "Ah, anımsadım," dedi. "King's Head, değil mi?"

Charles, "Ya King's Head ya da Half Moon Hanı," diyerek ona katıldı.

Nick, "Oraya uğrayacağım," dedi, "ve neler bulabileceğime bir bakacağım. Bir an için Muhteşemlerin iyi yetiştirilmiş hanumefendilerden oluşan bir çete *olduğu* fikriyle kendimizi eğlendirirsek."

Teague açıkça rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. Nick bunu bir kez daha aklının bir kenarına not ederken nedenini de merak etti.

Charles, "Akıl almaz görünüyor," diye mırıldandı. "Laura, Faye veya Papaz Butler'ın karısını at üstündeki bir eşkiya takımının başında düşünemiyorum."

Nick, "Hayır," dedi. "Ama başkaları olmalı. Bayan Osborne ata biniyor mu?"

Charles ve Teague bakiştılar. Bir süre sonra Charles, "Ara sıra... ama pek beceriksiz bir binici," dedi.

Teague, "Hester bir jokey gibi ata biniyor," dedi, "ama Cole'un kuzeninin bir eşkiya olduğunu ima etmiyorsun elbette, değil mi Falconer? Bu terbiyesizlik olur."

Nick soğukkanlı biçimde, "Şu anda hiçbir şey ima etmiyorum, yalnızca soruyorum," dedi.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Charles birden, "Bazen Bayan Osborne'u merak ediyorum," dedi.

"Yapma şimdi Charles!" Teague'in yüzü biraz kızardı. "Yalnızca ticaretten para kazanıyor diye!.."

Charles, "O yüzden değil," dedi. O da biraz kızarmıştı. "Biliyorum Laura onunla ilgileniyor ve Hester da onu seviyor ama..." Rahatsız görünerek durdu.

Teague kısık sesle, "Biraz sessiz olduğu doğru ama onu tanımaya başlayınca..." dedi. Derin bir nefes aldı. "Hester'a kimsenin asla talep edemeyeceği kadar gerçek bir arkadaş oldu ve itiraf etmek gerekirse Laura'ya da öyle. Sen sık sık kentte olduğun için Laura burada yalnız..." Charles ona pek dostça olmayan bir bakış atarken Teague durdu ve boğazını temizledi. Zayıf ve ikna edici olmayan bir tonda, "Bahçıvanlık topluluğuna içten bir ilgileri var," diye bitirdi.

Charles, "Bunu duyduğuma sevindim," diye tersledi.

Nick hiçbir şey söylemedi. Burada ilginç gizli meseleler olduğunu düşündü. Charles'ın Lordlar Kamarası'nda yerini almak için Londra'ya gittiğinde karısını kırsal bölgede bıraktığını fark etmemişti. Neden bu kadar ayrı vakit geçirdiklerini merak etti. Bir de Hester Berry'ye apaçık âşık Teague vardı. Mari Osborne'u savunması pekâlâ Hester'a bağlılığından kaynaklanıyor olabilirdi. Ama peki ya Muhteşem Kızlar'dan bahsedildiğindeki rahatsızlığı? Nick sorularıyla cevaba çok fazla yaklaşıyor ve Teague bunu biliyor olabilirdi. Mari Osborne'un görünürdeki ata binme yeteneksizliği kılıksız görünüşü gibi özenilmiş bir oyun olabilirdi. Ne olursa olsun Teague'in sempati duyduğu taraf belliydi ve bu da onu izlemeye değer bir adam yapıyordu.

Nick ayağa kalktı ve gerindi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim beyefendiler ve brendi için de, Charles. İzin verirseniz ben odama çekileceğim. Uzun bir gün oldu."

O dışarı çıkarken Charles, John Teague'e bir kadeh brendi daha teklif ediyordu fakat Nick'e göre Teague'in düşünceleri ev sahibinin mahzeninin mükemmeliyetinde değildi. Adam uzaklara dalmıştı ve gri gözlerindeki ifade gerçekten de kasvetliydi.

Mari terasta kendi tasarladığı, etrafına hanumeli dolanmış, küçük, hoş bir kameriyede karanlık bir köşe buldu. Elbisesinin ipeğinin kınışmasına aldırmadan minderli koltukta kıvrıldı, kollarını dizlerinin etrafına doladı. Fundalıklardan, karaçalı ve eğrelti otu ve oldukça tarımsal bir koyun kokusu taşıyan hafif bir esintinin geldiği ılık bir akşamdı.

Nick Falconer'dan uzaklaştığında ilk içgüdüsu kaçıp düşüncelerini toplama şansı bulana kadar saklanmak olmuştu. Ancak biliyordu ki oynadığı oyunun bozulmaması için karşılaşmalarını hiç umursamamış gibi görünmeliydi. Buna uygun olarak balo salonuna gidip ilk dans teklifini kabul etti ancak maalesef bu teklifi yapan Lord Henry Cole'du.

Mari, Lord Henry'den tiksiniyordu. Büyük, kaba saba bir av adamıydı, dıştan sempatik görünüşünün altında ahlaksız bir yaratılış saklıyordu. Pek çok bakımdan ona Rashleigh'yi hatırlatıyordu. Adam bir süredir aslında, Mari'nin yatağının çok uzun zamandır soğuk olduğunu ve kendisinin tam da onu dolduracak adam olduğunu ima edercesine, Mari'nin cinsel lütuf olduğunu anladığı "nezaketini" göstermesi için genç kadına baskı yapıyordu. Dans sırasında öylesine iğrenç bir şekilde sıkıştırdığında büyük, terli azgın elleri Rashleigh'nin arsızlıklarını hatırlatınca berbat şekilde midesi bulandı. Küstahlıklarının gittikçe kötüye gideceği biliyordu. Mari'nin karşı koyması onu aşırı şekilde heyecanlandırıyor gibiydi, reddedilmeyi kuvvetle üstesinden gelinmesi gereken bir meydan okuma olarak gören bir adamdı.

Mari'nin tüyleri ürperdi. Yetmezmiş gibi Nick Falconer'ın o koyu, amansız gözleriyle her hareketini izlediğini biliyordu. Adam

araya girecekmiş gibi onlara doğru yürümeye başlayınca Mari, Lord Henry'nin kendisine dokunduğunu gören tek kişinin o olduğunu düşündü. Tam anlamıyla hiddetli görünüyordu. Yardıma geldiğini fark etmek Mari'nin çok garip hissetmesine yol açtı. Hayatında hiç hissetmediği bir rahatlama, emniyet ve *güven* duygusunun birleşimini hissetti. Kendisini Nick'in kollarına atmak ve yalnızca onun gücü ve koruyuculuğuna sığınmak istedi. Ani ve açıklanamaz bir tepkiydi ama daha da önemlisi son derece tehlikeliydi çünkü *elbette* Nick Falconer'a güvenemezdi. Dünyada yakınına yaklaştırması gereken son adamdı. Kendisiyle ilgili gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Belki de isimsiz mektubun yazarı oydu; kaderin onu yakalamak üzere olduğu korkunç düşüncesine kapıldı.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Ne yaptığını biliyorum..."

Paniğe kapılma belirtileri başlamıştı; göğsünü sıkıştıran kayışlar, karnında çıkmak için çılgınca dövünen binlerce kelebeğin çırpınan kanatları. Rashleigh'den kaçtığından beri ara sıra böyle ataklar geçiriyordu. Ne zaman geçmiş fazlaca yakınma gelse, ne zaman kaçamayacak gibi görünse böyle oluyordu. Çünkü bazen asla kurtulamayacağını, asla özgür olamayacağını hissediyordu.

Tırnaklarını avuçlarına batırdı ve çaresizce titremesini durdurmaya çalıştı. *Derin nefes al. Dikkatini dağıt.*

Şimdi Nick Falconer buradayken ne yapabileceğini düşündü. Kaçabilirdi. Tekrar en baştan başlayabilirdi. Bunu daha önce yapmıştı. Ama böyle yaparsa Rashleigh tekrar kazanmış olacaktı ve Mari buna izin vermeyecekti. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Panik hissi artık geçiyordu, göğsündeki sıkışma hafifliyor, daha kolay nefes alıyordu. Alnını dizlerine bastırdı ve eteklerinin soğuk ipeğini sıcak yanağında hissetti. Birden kemiklerine kadar bitap hissetti. Çok uzun bir gün olmuştu.

Terasta yanında bir ayak sesi ve ipek hışırtısı duyup alelacele doğruldu, dağınık saçını yüzünün arkasına itti. Zaten nefret ettiği

anlamsız örtüsü terasta bir kenara atılmış duruyordu. Almak üzere uzandı ama o anda gelenin Hester olduğunu fark edince tekrar rahatladı.

Hester yanına, tırabzanın üzerine oturdu ve ona soğuk bir kadeh şampanya uzattı. Şampanya Mari'nin pürüzlü boğazından aşağıya yumuşacık kaydı.

"İyi misin Mari?" Hester'ın sesi sıkıntılıydı. "Ne oldu? Balo salonundan çıktığını gördüm."

"Çok iyiyim." Mari biraz daha şampanya yudumladı. "Lord Henry sinirimi bozdu. Sırnaşıklığından nefret ediyorum."

"Seni yine taciz mi etti?" Hester'ın sesi tiksinti doluydu. "Çok üzgünüm Mari. Özellikle senin korunmasız bir kadın olduğunu bildiğinden öyle davranan alçak herifin teki. Ne yapabiliriz? John Teague'in onunla konuşmasını sağlayayım mı... ya da buldum, *Muhteşem* devreye girebilir!"

Mari, "Hayır," dedi, biraz daha iyi hissediyordu. Hester'ın önerisi onu neredeyse güldürdü. "Biliyorum, John senin hatırın için bunu yapacaktır Hes ve eminim *Muhteşem*'in bir düelloda savaşması itibarını artırabilir ama buna gerek yok. Ben sadece üzülüyorum çünkü bana *Rashleigh*'yi hatırlatıyor. Çoğu zaman böyle düşünceleri engelleyebiliyorum ama bazen..." Mari başını salladı. "Neyse Lord Henry'ye yelpazemi sapladım ve sanırım onu yaraladım."

Hester tatminkâr bir şekilde, "Güzel," dedi. "Kaburgalarını kırmaman yazık olmuş." Bacaklarını ipek eteğinin altında sallıyordu fakat bir an sonra duruldu. Sesi değişti, ciddileşti. "Bazı sorular soruyordum Mari. Binbaşı *Falconer* hakkında. Kendisi dul, bir *İskoç Markisi*'nin vârisi."

Mari ilgisizce, "Leydi Faye'in hoşuna gidecektir," dedi.

Hester, "Sanırım öyle. Fakat gerisi o kadar hoş değil," dedi. "Anne tarafından *Rashleigh*'nin kuzeni ve *Rashleigh* çocuğu olmadan öldüğünden, bağışlamadığı her şeyi *Falconer*'a miras kalmış."

Mari neredeyse şampanya kadehini düşürüyordu. Nick Falconer, Rashleigh'nin *kuzeni* miydi? Birden ondan hoşlanması yasadışı gibi geldi; utandırıcı ve yanlış. Rashleigh'yle aynı hamurdan olmasalar da akrabaydılar, kan bağıyla bağlıydılar. Ve Rashleigh'nin tüm varlığını miras edindiye o zaman diğer sahip olduklarının yanında *kendisini* de miras edinmiş olmalıydı. Kaçmıştı ama asla özgür bırakılmamıştı. Rashleigh'nin malıydı, vücudu ve ruhuyla. Midesi bulandı.

"Ah," diye fısıldadı. Boğazını temizledi. "Bilmiyordum." Çok dikkatlice kadehini yere koydu. "Ama burada bulunmasının hiç de tesadüf olamayacağını *biliyordum!* O gece Piliç ve Akbaba'ya gelmesinin sebebi de bu olmalı Hes. Belki de." Kaygısı tekrar artıyordu ve Mari onu kontrol etmekte zorlanıyordu. "Belki de Rashleigh kuzenine benden bahsetti," dedi. Hester'a baktı ve bir eliyle alnını ovuşturdu, başı dayanılmaz biçimde ağrıyordu. Birden geçmiş korkutucu şekilde yakınına dayanmıştı. "Sence buraya gelmesinin sebebi bu mu? Onun malı olduğumu biliyor mu? Rashleigh'nin bıraktığı yerden şantaja devam etmeye mi niyetli?"

Hester tırabzandan kaydı ve Mari'nin yanına oturdu, kolunu sıcak ve rahatlatıcı biçimde genç kadının omuzlarına doladı. Sert bir biçimde, "Bunu düşünme bile Mari!" dedi. "Eminim bununla ilgisi yoktur. Rashleigh senin geçmişini açığa çıkarmakla ve Muhteşem Kızlar'la bağlantılarını teşhir etmekle tehdit ediyor olabilirdi ama eminim ki şeytani planlarını hiç kimseye anlatmamıştır. Öyle bir alçak daima sırlarını kendine saklar."

Mari titreyerek, "Umarım haklısındır," dedi. "Onunlayken ailesinin hiçbir üyesiyle tanışmadığımı doğru ve onlardan hiç bahsetmezdi, dolayısıyla kuzeniyle yakın olabileceklerini sanmıyorum. Ama Binbaşı Falconer, Rashleigh Kontu'nun bir zamanlar Rusya'da köleleri olduğunu biliyor olmalı."

Hester kolunu daha sıkı doladı. "Bilse ne olur? Bunların tümü geçmişte kaldı."

Mari titreyerek, "Hayır, kalmadı," dedi. "Resmî olarak hiç özgür bırakılmadığımı biliyorsun. Ben hâlâ bir köleyim."

Uzun, dehşet verici bir an için hatıralar bastırmaya başladı ve tekrar hayatının ilk on yedi yılını yaşadığı St. Petersburg'daki evin çalışma odasındaydı. Rashleigh'nin babası çocukken onu ailesinden almış ve bir hevesle onu eğitmiş, bir İngiliz leydisinin bilmesi gereken tüm sanatları ona öğretmişti. Tuhaf bir insan, akademik bir kişilik ve koleksiyoncuydu ve Mari tuhaf bir şekilde onun koleksiyonunun bir parçası olduğunu fark etmeye başlamıştı. Rus kölelerinin çocuğunu alıp onu leydiye yakın bir şeye dönüştürmeyi denemek istemişti.

Ama oğlu, Mari'yi miras edindiğinde babasının vesayetinde bulunan on yedi yaşındaki kızın rolüyle ilgili başka fikirleri vardı. Mari, Robert Rashleigh'nin daha babasının üst kattaki vücudu soğumadan çalışla evde yürüyüp evi yağmaladığını hâlâ zihninde canlandırabiliyordu. Babasının sandalyesinde yayılıp aşağılayıcı bakışıyla Mari'ye değer biçmişti.

Babamın seni eğitmek gibi aptal bir işe kalkışıp sana konumunu aşan fikirler aşılması ne kadar acayip, hizmetçi kız! Ama dert etme, tüm köleler en fazla yatak ısıtmak için beslenir ve yakında sen de görevine başlayabilirsin.

İleriye eğilmiş ve buz mavisi bakışıyla Mari'yi kıpırdayamaz hale getirmişti.

Görüyorsun, sana bir teklifim var canım. Reddedemeyeceğin bir teklif. Sen ve ailen kölesiniz. Bedenleriniz ve ruhunuz bana ait. Bu yüzden sana bir teklifte bulunuyorum, oldukça cazip bir teklif, bence sen de aynı fikirde olacaksın. Bana dilediğimi yapmak üzere vücudunu verirsen ben de ailene özgürlüklerini, ruhlarını vereceğim, istersen...

Teklifini kabul etmişti.

Elbette etmişti, ailesinin tam özgürlüğü söz konusuyken nasıl reddedebilirdi ki? Başka seçeneği yoktu. Kapana kısılmıştı. Dolayısıyla onların kölelikten kurtulması için kendini takas etti; bekâretini, masumiyetini, tüm hayatını. Rashleigh Kontu'nun metresi oldu.

Bununla ilgili tek kayda değer şey Rashleigh'nin sözünü tutmuş olmasıydı; kız kardeşlerinin eğitim parasını vermiş, babasına Svartorsk'un yakınıda küçük bir arazi ve ekmeğini topraktan çıkarması için yeterince tohum ile hayvan almıştı. Ama o zaman Mari, yüce gönüllü olmanın Robert Rashleigh'yi bazen memnun ettiğini fark etmeye başladı, bu yüzden gaddarlık ve açgözlülüğe ek olarak zaman zaman Mari'yi şaşırtan aldırışsız bir cömertlik gösterirdi. Başlarda Mari bunu bir umut işareti olarak algılamıştı, ne olursa olsun adamın içinde iyilik olduğuna dair bir işaret. Sonra farkına vardı ki bunu özellikle de bu sebeple yapıyordu; insanların umutlanmasını sağlayıp sonra da tamamen yanıldıklarını ispatlamanın sapıkça zevki için. Bir hevesle genç kadının ailesini serbest bırakmıştı çünkü bunu yapacak gücü olduğunu ispatlamak istemişti; yaşam ve ölüm, özgürlük veya kölelik üzerindeki gücünü ispatlamak. Ardından da eksiksiz ve tahrip edici karşılığını kendisinden zorla almaya, vücuduna dilediği gibi hükmetmeye koyulmuştu.

Bir ürpertiyle bu hatrayı aklının en uzak köşelerine itti.

Hester şimdi onu mevcut ana geri döndürerek, "Öyle düşünme Mari," dedi. "Sen bir eşya değilsin. Sen kendinden başka hiç kimseye ait değilsin." Mari'yi hep güldüren biçimde, kurallara karşı aristokratik bir aldırılmazlıkla elini belli belirsiz salladı. "Sanırım yasal olarak birileri seninle biraz sıkıcı bir tartışmaya girebilir ama bu asla olmayacak." Duraksadı. "Bence Binbaşı Falconer'ın Tavus Kuşu Meşeliği'ne gelmesinin bir amacı varsa bu da kuzeninin cıneyetini çözmek olmalı."

İkisi de bunun hakkında düşünürken bir sessizlik oldu.

"Fakat *buraya* gelmesi gerektiğini nereden bildi?" Mari ellerini iki yana açtı. "Rashleigh ona beni nerede bulacağını söylemediği sürece..."

Hester bilmediğini belirtmek için başını sallıyordu. "Bilmiyorum Mari. Ama sanırım bunu çözene kadar sen çok çok dikkatli olmalısın."

Mari başıyla onayladı. Korkutucu bir bilinmezliğin içine düştüğünü hissediyordu. O akşam sorduğu sorulara bakılırsa Nick Falconer kesinlikle Rashleigh'nin ölümü konusunda kendisinden şüpheleniyordu. Tavus Kuşu Meşeliği'ne gelmesi tesadüf olamazdı. İsteddiği şeyin ardına düşme konusunda güçlü ve acımasız olduğunu zaten biliyordu, amacı adalet ise kendisinin peşine düşecekti. Diğer olasılığı düşünmeyi reddetti; daha da korkutucu olan olasılık, Rashleigh'nin, kuzenine kendisine dair her şeyi anlatmış olması ve Rashleigh'nin bıraktığı yerden Nick'in şantajı sürdürmesiydi. Oraya kendisini talep etmek için gelmiş olma ihtimalini düşünmemeye çalıştı.

Hester haklıydı. Gerçekten çok dikkatli olması gerekiyordu. *Hiçbir şey söyleme, hiçbir şeyi kabul etme, hiçbir korku belirtisi gösterme...*

Hester, "Bir şey kanıtlayamaz, Rashleigh'yi öldürdüğünü ise hiç. Çünkü sen yapmadın," dedi.

Mari, "Hayır," diyerek ona katıldı.

Hester'ın sesi demir gibi sertti. "Öldürseydin bile, hiç kimse seni suçlu bulamazdı. Gerçeği bilseler seni suçlayamazlardı. Adam sana yaptıklarından sonra berbat bir şekilde ölmeyi binlerce defa hak etti."

Aralarında bir sessizlik oldu. Arkadaşlıklarının başlangıcında, Hester aynı evi paylaşmalarını önerdiğinde Mari ona geçmişine dair her şeyi anlatmaya karar vermişti. Mari geçmişini yalnızca Hester ve Laura Cole'a anlatmıştı, genç kadının kendisini saygıdeğer dul Marina Osborne olarak yeniden yarattığını yalnızca bu iki kadın biliyordu. O zaman bile Robert Rashleigh'nin ahlaksızlığının en çirkin detaylarını atlamıştı, ya tekrardan yaşamak istememiş ya da yaşadıklarının dehşetini arkadaşlarının yüklenmesini istememişti. Mari, Hester'ın hikâyeyi duyduğunda düştüğü dehşeti ve yüzündeki şok ifadesini asla unutmayaacağını düşündü. Kendisinin çok ölçsüz, çok görmüş geçirmiş ve toplum değerlerini küçümseyen biri olduğuna inanan Hester, Mari'nin açıklamalarıyla derinden sarsılmıştı.

Mari'nin hikâyesini sessizce dinlemiş ve ardından omuzlarını dikleştirip genç kadına Robert Rashleigh'nin, yaptıkları için ölmeyi

hak eden alçak bir adam olduğunu ve Mari'nin bir daha *asla* üzgün, utangaç veya yalnız hissetmemesi gerektiğini söylemişti. Mari, Hester'in nezaketine ve ruhunun cömertliğine hiç tahmin edemeyeceği kadar minnettar olmuştu ama buna rağmen vücudunda değilse bile zihnindeki prangalara dair arkadaşına *asla* anlatamayacağı, *asla* açıklayamayacağı şeyler vardı. Tüm hayatı boyunca bir köle olmuştu. En erken hatıralarından biri gerçekten özgür olmanın ne demek olduğunu idrak etmeye çalışmasıydı. Yaşlı Kont'a köleliğin ne olduğunu sormuş ama o, Mari'nin felsefi ilgisi olarak düşündüğü şeye yalnızca gülmüştü. On iki yaşındayken Kont doğum günü için ne hediye istediğini sorduğunda Mari özgürlüğünü istemişti ama Kont bunun yerine ona fare şeklinde bir keten helvası vermişti.

Yaşlı Rashleigh Kontu ona oyuncak gibi davranmış ama onunla asıl oynayan oğlu olmuştu, Mari'nin kendisine saygısını, masumiyetini elinden almıştı ve bunları bir gün unutabileceği konusunda bazen umutsuzluğa düşüyordu.

Şampanyasını bitirdi ve Rusya'dan gelen küçük kölenin bir Dük'ün terasında oturup onun şampanyasını içtiği düşüncesine kederle gülümsedi. Ne kadar yükseğe tırmanmıştı. Eğer Nick Falconer ondan şüphelenirse, kuzeninin kaçak metresi, bir köle, hırsız ve suçlu olduğunu ortaya çıkarırsa ne kadar düşmesi gerekecekti?

Nick'i düşünerek, "Kandırması zor bir adam," dedi.

Hester hızla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Mari şampanya kadehini düşünceli şekilde parmaklarının arasında salladı. "Sadece zeki olduğunu, Hester... ve acımasız ve güçlü olduğunu. Korkarım eninde sonunda beni yakalayacak."

Şimdi Hester korkmuş görünüyordu. "Ama Mari, ona izin veremezsin! Onu kandırmalı ve metanetini korumalısın. Yoksa sonuçlarını düşün! Hepimizi çökertebilirsin."

Mari, "Biliyorum," dedi. Son derece bitap hissediyordu. Hester'a Nick Falconer'dan ne kadar hoşlandığını veya ona güvenmek için delicesine arzu duyduğunu söylemenin hiç sırası değildi.

"Merak etme Hester," dedi. "Siz benimle hep ilgilendiniz. Hiç birinizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Hester biraz sakinleşerek, "Tüm yapman gereken hiçbir şey olmamış gibi devam etmek," dedi. "Üstelik tüm bunlar kuruntudan ibaret olabilir. Binbaşı Falconer, Charles'ın okuldan arkadaşı. Buraya, Tavus Kuşu Meşeliği'ne gelme nedeni sadece bu olabilir ve Rashleigh'yle hiç ilgisi olmayabilir."

Mari kasvetli biçimde, "Daha önce de söylediğim gibi ben tesadüflere inanmıyorum," dedi. Boş kadehi yavaşça tırazanın üzerine bıraktı. "Sanırım evime döneceğim. Laura günün şenliklerinden sonra yorgun olmamı anlayacaktır."

Hester duraksamadan, "Ben de seninle geleceğim," dedi. Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. "Bu balo beni sıkıyor. Aynı, eski yüzler. Seni eve bırakayım, sonra Half Moon Hanı'na gideyim."

Mari'nin omuzları çöktü. "Ah, Hester!"

Balo salonunun pencerelerinden süzülen ışık Hester'ın hazin ifadesini göstermeye yetecek kadar aydınlıktı.

"Biliyorum. Benim hafifmeşrep olduğumu düşünüyorsun."

Mari, "Hayır," dedi. Hisleri konusunda bir an bocaladı. Hester'ın gelmediği geceleri, yatağında uzanıp sanki onun annesiymiş gibi endişelenerek geçiriyordu. "Senin için endişeleniyorum, bir başına, kötü bir çevrede. Sonra Lord Teague de var. Eğer bilseydi..." Durdu.

Hester parmaklarını şıklattı. "John benim arkadaşım, daha fazlası değil."

Mari, "Ama daha fazlası olmak istiyor," diye karşı çıktı. "Seninle ilgileniyor. Seni seviyor, Hester!"

Hester, Mari'nin koluna girdi. "Tartışmayalım," diye rica etti. "Sen yorgun ve huzursuzsun, ben de sıkılıyorum. Bu etkinliklerin

beni nasıl boğduğunu biliyorsun. Bu yüzden sen yatağına gir ve ben de...”

Mari kuru bir şekilde, “Bir başkasının yatağına,” dedi. Hester’ı değiştiremeyeceğini bildiği için konuşurken iç çekti. O ve kocası Jack Berry birbirlerine karşı vahşi olmuşlar, daima birbirlerini yeni, çılgınca marifetler denemeye teşvik etmişlerdi. Mari, Hester’ın söylediklerinden Jack’le kedi köpek gibi dalaştıklarını ama yine de bir şeyin onları bağladığını anlamıştı. Jack’in çılgınlığı av alanında erken bir ölümle sona ermişti. Mari, Hester’ın çılgınlığının ise nerede biteceğinden emin değildi.

İçeriye geri gittiler ve Hester pelerinlerini getirmesi için bir uşak gönderdi. Ayrılmak için antreden geçerken Nick Falconer’ın Charles Cole’un çalışma odasından çıktığını gördüler. Son derece uzun, dolu bir an için Mari’yle göz göze geldi ve Mari gözlerini ayıramadan ona dik dik baktı. Kendi sözlerini ve Hester’ın karşılıklarını düşündü.

Kandırması zor bir adam...

Onu kandırmalısın! Hepimizi çökertebilirsin...

Bu doğrudu. Falconer geçmişini bilseydi, kuzeni Rashleigh’nin bildiği her şeyi bilseydi, bu durum muhtemelen Mari’nin en çok önemseddiği kişilerin hepsini mahvedebilirdi. Özgür olmak için çabalamaktan bazen o kadar yoruluyordu ki kendisi umurunda değildi. Fakat Hester ve Laura’yı asla tehlikeye düşüremezdi. Ona yalnızca nezaket ve arkadaşlık göstermişlerdi. Yine de, Nick Falconer’ın koyu gözlerine bakıp kendisinden ne istediğini merak ederken karşılaşmalarından hasarsız çıkamayacağına kanaat getirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cadı Fındığı: Üzerimde bir büyü var

Nick balodan sonra sabah erken kalktı ve aşağıya indi. Şafak vaktinin gümüş rengi ışık şeritleri gökyüzünden siliniyordu. Müzisyenler yüzleri yorgunluktan bitkin halde çantalarını topluyorlardı. Hizmetçiler evi ovalayıp cilalamaya ve eski derli toplu haline getirmek için tozunu almaya başlıyordu. Nick diğer misafirlerin yataklarından çıkmalarının biraz zaman alacağını biliyordu, bu yüzden kahvaltısını erkenden etti ve kayın ağaçlarının arasından geçip yukarıdaki kırlara uzanan patikada yola koyuldu.

Askerî eğitimde öğrendiği ilk kurallardan biri bölgeyi anlamak ve hazırlamaktı. Bunun için Tavus Kuşu Meşeliği'ndeki arazinin engebelerini görmek ve Muhteşem Kızlar'ın ata bindiği alanı tanımak istedi.

Charles bir gece önce ona Hester Berry ve Marina Osborne'un bir zamanlar onun emlak komisyoncusuna ait olan ve Mari'nin beş yıl kadar önce ondan satın aldığı Tavus Kuşu Kır Evi'nde yaşadığını söylemişti. Nick tepeye tırmandıkça aşağıda konutu görebiliyordu. Buraya *kır evi* demek doğru olmaktan ziyade etkiliydi, güzel duvarlı bir bahçe ve güneye bakan duvara karşı inşa edilmiş seralarla hatırı sayılır bir konuttu. Mari'nin, Cole Konağı'nın bahçelerinin yeniden tasarımı için Laura Cole'a tavsiyelerde bulunduğunu duyduğunu

hatırladı. Belli ki botanik onun ilgi alanıydı. İlgi çekici bir düşünceydi; bahçıvanlık tutkusu olan bir eşkıya kadın. Nick bu hayal üzerine başını salladı. Mari Osborne ona dair öğrendiği her şeyle daha da muamma haline geliyordu.

Cole Konağı ve Tavus Kuşu Kır Evi'nin ötesinde araziler Wharfe Nehri'nin sulak çayırlarına eğimliydi, burada koyunlar sabahın erken saatlerinin sıcak sisinde uysallıkla otluyorlardı. Taş köprünün diğer tarafında Tavus Kuşu Meşeliği köyü ve güneye doğru uzanan yüksek tepeleri kesen Skipton yolu vardı. Nick, bunun güzel bir pusu kurma alanı olduğunu düşündü. Yol dar ve dolambaçlıydı ve saklanacak pek çok yer vardı. Atları merak etti. Charles ve Teague, Muhteşemlerin yol üzerindeki hanlardan birinde -King's Head veya Half Moon Hanı- buluştuğunu söylemişlerdi. Herhalde atlarını da oraya bağlıyorlardı. Oraya gidip yerli köylülerle birkaç bira içmesi gerekecekti. Zaten bildiği üzere işin zor yanı, konuşacak birilerini bulmaktı. Muhteşemler yerel halkın bir parçasıysa köylüler muhtemelen onların sırlarını saklamak isteyeceklerdi. Kızlar fakir ve ezilmişler için çalışmaları nedeniyle onların kahramanlarıydı. Soru sorduğunda büyük ihtimalle cevap almayacağını biliyordu. Adamların bakışları uzaklara kayacak ve kaçamak cevaplar vereceklerdi, ona asla doğruyu söylemeyeceklerdi. Bazı bağlılık duyguları çok derindendi.

Tepenin öteki tarafındaki Arnavut kaldırımly yolda toynakların sesi yankılanıyordu ve Nick kayın ağaçlarının arasından bakınca kestane rengi bir kısrak üzerindeki Marina Osborne'ü gördü. Şaşırtıcı şekilde, yanında yol gösteren bir seyis yoktu ve yalnızdı. Bu sabah donuk gri rengindeki balo elbisesini çıkarıp koyu yeşil, şık bir binici kıyafeti giymişti. Siyah saçları dar bir topuz şeklinde tutturulmuştu ama doğrusu uçarı küçük bir şapka kıyafetin ciddiyetini bozmuştu. At yolda temkinli ilerliyordu ve Mari de yan eyerde aynı şekilde temkinli oturuyordu.

Nick bir süre düşünceli şekilde onu izledi. Mari'nin ata binmedeki bariz beceriksizliğinin kasıtlı bir rol olup olamayacağını merak etti;

bir atın üzerine güvenle oturamıyorsa nasıl Muhteşem olabilirdi ki? Ama şimdi görüyordu ki bu yeteneksizlik numara olamazdı. Böyle bir beceriksizlik rolü yapmak imkânsızdı. Yan eyerde bir sandalyeye tünemiş ve her an düşecekmiş gibi oturmuştu. Atın dizginlerini tutuyordu ama üzerlerinde hiç kontrolü yoktu. Basit gerçek, çok zayıf bir at binicisi gibi göründüğüydü.

Onun bir kapıyı açmak için eğilmesinin tamamen kargaşaya dönüşmesini, bunu yaparken üzengideki dayanağını kaybetmesini seyretti, Nick onun duyulmayacak bir tonla küfrettiğinden neredeyse emindi.

Bir süre sonra yol üzerinde tepeden aşağıya güçlükle ilerleyen küçük bir varlıktı, kısarak ürktü ve hayvanın üzerinde hiç kontrolü olmayan Mari eyerden yuvarlanıp yola düştü.

Nick ona yetişene kadar at sakinleşmişti ve patikanın kenarında otluyordu. Hayvan aksi bir şekilde göz ucuyla Nick'e baktı. Mari'nin uçarı küçük şapkası düşmüş ve yuvarlanarak bir ısırgan otunun üzerine yapışmıştı.

"Bayan Osborne!"

Hareketsiz yatıyordu, saçı sıkı topuzundan çıkıp omuzlarına dökülmüştü, yanağının soluk kıvrımının aksine kirpikleri koyu renkliydi. Sonra yuvarlanarak döndü ve Nick, sandığı gibi bilincini kaybetmediğini ama soluksuz kaldığını ve zorlukla nefes almaya çalıştığını gördü. Nick Mari'nin kollarını tuttu ve açmaya zorladı, ardından bileklerini sertçe karnına doğru çekti. İlkel ve acılı bir tedaviydi –bunu kendi tecrübelerinden biliyordu– ama etkiliydi çünkü vücutta kalan havayı çıkarıyor ve yeniden nefes alınmasını sağlıyordu. Nick, Mari'yi bıraktı ve genç kadın nefes nefese oturdu.

"Beni hırpalamanıza gerek yok, bayım!"

Hâlâ nefessiz gibi görünmesine rağmen gözleri öfkeden parlıyordu. Nick güldü. Görünüşe göre bir şeyi yoktu.

“Canınızı acıtmadım, sizi nefessiz kalmaktan kurtardım,” dedi.
“Bana teşekkür etmeniz gerekir, azarlamanız değil.”

Mari cevap vermedi ama o altın noktalı gözleriyle kızgın bir bakış daha attı. Nick onun yeterince toparlandığına karar verdi ve atın dizginlerini almaya gitti. At uysal bir şekilde genç adamla geldi ve kendisini kapıya bağlamasına izin verdi.

Nick geri gitti ve Mari’nin kalkması için elini uzattı. Genç kadın ona aldırmayıp kendi uğraşıyla ayağa kalktı. Şimdi yüzü kızarmıştı ve yanağında kirden uzun bir çizgi vardı. Saçı dağılmış ve binici kıyafeti buruşmuştu. Nick onun tamamen kışkırtıcı, hırpalanmış ve darmadağınık göründüğünü düşündü. Birden bir gece önce fıski-yedeki görüntüsü, ay ışığındaki soluk teni; harika, tatlı, o çok istek uyandıran teni aklına geldi.

Bu hatıranın hemen ardından sıcak basmış ve sertleşmiş bir halde onu öpme isteğine kapıldı. Arzunun gücü kendisini de şaşırttı. Onun ne kadar sıcak ve tatlı olduğunu hayal edebiliyordu. Dudakları dolgun ve çok çok şehvetliydi, öpmek için yaratılmıştı. Onu buruşmuş binici kıyafetini soyamak ve altındaki lezzetli, şehvetli vücudu keşfetmek istedi. Bir adım daha atsa kollarında olacaktı...

Hayır. Akli araya girdi, arzusunu bastırarak kendisiyle önündeki kadının arasına Anna’nın narin masumiyetinin görüntüsünü koydu. Ona ne oluyordu? Gerçekleri ağzından almak için bu kadını baştan çıkarmaya yemin etmişti ama bu mantık çerçevesinde, sinsi taktiklerle olacaktı; söz dinlemez vücudunun hevesiyle değil. Mari’nin suçlu olduğunu ortaya çıkarmak için buradaydı, onu yaprakların arasına atıp sevişirken inandığı her şeyi unutmak için değil. Eşkıya olmasa bile ki eyerdeki kabiliyetsizliği kesinlikle olamayacağını gösteriyordu, yine de onun Londra’da tanıştığı kadın olduğuna emindi, kendisini bir fahişe gibi gösteren ve pekâlâ bir katil veya katilin suç ortağı olabilecek bir kadındı. Eğer yakınlaşıp gerçeği öğrenecekse mutlaka onun kadar sinsi hareket etmeliydi.

Nick, "Eğer iyi binemiyorsanız tek başınıza ata binmemelisiniz," dedi. "Sorun yaşayabilirsiniz."

Mari için için öfke dolu başka bir bakış fırlattı. "Başımın çaresine bakabilirim, size teşekkür ederim."

"Hayır, bakamıyorsunuz. Burada olmasaydım..."

"O zaman ödül için dövüşen biri gibi dövülüp hırpalanmayacaktım!"

Nick başını salladı. "Bir dahaki sefere kendi başınızın çaresine bakabilmeniz için sizi rahat bırakırım, hanımefendi."

"Lütfen öyle yapın. Bu şekilde olacaksa sizin yardımınıza ihtiyacım yok." Mari doğruldu ve Nick onun hafifçe yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Bileğinizi mi burktunuz?"

"Hayır!" Mari'nin yanakları daha da kızardı. "Başım biraz acıyor, hepsi o."

"Sarsıntının etkisi herhalde. Size yardım etmeme izin verin." Ona doğru yaklaşıp bir elini uzattı ama Mari erişemeyeceği şekilde geri çekildi. Ürkmüş bir fiziksel farkındalığın dışında şimdi gözlerinde pek saklayamadığı bir ihtiyat da vardı. Nick'in sakın ve kontrollü olma kararlılığına karşın aralarındaki duygular yanan çıralar gibi çatırdıyordu.

"Teşekkür ederim." Sesi resmîydi, ateşi söndürüyordu. "Ben çok iyiyim. Atı eve yürüteceğim."

Nick onun yanında yürümeye başladı. Böyle kolaylıkla gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Hayır, yürütmeyeceksiniz. Tek başınıza olmaz."

Mari ona baktı. "Bu çok gereksiz, Binbaşı Falconer. Daha fazla yardımınıza ihtiyacım yok." Kelimeleri iğneleyici bir şekilde kullanıyordu. "Yeterince zararını gördüm."

Nick gelişigüzel biçimde kapıya yaslandı ve ata bir avuç çim yedirdi. "Benim arkadaşılığımдан kaçmaya pek hevesli görünüyor-

sunuz Bayan Osborne," dedi. "Çoğu kadın beni göndermek için bu kadar acele etmez."

Bu sözlerinin karşılığı yine o muhteşem gözlerde beliren küçümseyici bir ışıltı oldu. Mari tatlı bir şekilde, "Pekâlâ," dedi, "ben onlardan değilim. Ben kalmanız için size yalvarmıyorum. Size dün gece de söylediğim gibi arkadaşılığınızı hiç arzulamıyorum."

Bir kez daha aralarındaki hava birden güçlü bir şeyle çatırdadı; ağır ve yoğun bir şey. Nick bir kez daha ilkel, erkeksi dürtüyle, onu en yakın ahura sürükleyip samanların üzerinde sevişme dürtüsüyle kıvrandı. Mari'nin ifadesinin değiştiğini gördü, müstehcen arzusunun genç kadının gözlerindeki yansımaları gördü ve bile bile ona doğru hareket etmeye başladı.

At birden sert bir şekilde Nick'i karnından çiftledi ve genç adam acıdan neredeyse kıvrandı. Doğrulduğunda Mari Osborne sağgörlü biçimde yetişemeyeceği mesafeye kaçmıştı.

Mari, "Korkarım ki Yıldız da benim kadar kötü huylu, Binbaşı Falconer," dedi. "İkimizi de bağışlayın lütfen ve arkadaşılığınız için hevesli olmamama gücenmeyin." Başı eğikti, Nick ifadesini göremiyordu. "Sadece sizin için endişelendim. Bana yardımcı olmak için durduğunuzda, bir yere gitmek üzere olduğunuzu varsaydım. Sizi daha fazla geciktirmek istemem."

Nick bu bariz yalancılık oyunu üzerine gülümsedi. "Ne kadar düşüncelisiniz hanımefendi. Ama ben belirli bir yere gitmiyor, yalnızca bir sabah yürüyüşünün keyfini çıkarıyordum."

Mari o muhteşem uzun kirpiklerinin altından Nick'e baktı. "Bir balonun ertesi sabahı için erkencisiniz."

"Siz de."

Mari atın dizginlerini kapıdan çözdü ve koluna bağladı. Nick'e arkası dönüktü. Cevap vermedi. Nick etkilenmişti. Tecrübelerine göre pek az insan sessizliğin devam etmesine izin verirdi. Çoğunlukla bu

sessizliği doldurmak için acele ederlerdi. O dürtüye karşı gelmek çelik gibi sağlam sinirler isterdi, özellikle de birinin sakladığı bir şey varsa.

Nick, "Herhalde, uykunuz pek iyi değil," diye devam etti.

Mari, Nick'e öyle bir bakış attı ki bir kaktüsü bile soldururdu. "Sanırım münasebetsiz gözlemlerinizi kendinize saklamalısınız Binbaşı Falconer."

Nick sırttı. "Anlıyorum. Uyuma alışkanlıklarınızı anlamama izin vermeyeceksiniz?"

"Elbette hayır!"

"Ama hiç mi sizi uyanık tutan suçluluk duygularınız yok?"

Mari'nin gözleri kısıldı. "Erken kalkıyorum çünkü yaz sabahlarını seviyorum, o kadar."

Beline bağlı küçük bir çantayı işaret etti. "Bitkisel tedavilerde kullandığım otları toplamak için en iyi zaman."

Nick kaşlarını kaldırdı. "Sanırım modern bir köy büyücüsünüz Bayan Osborne. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Bunlar ilaç için, büyücülük için değil." Şimdi yüzü kızarmıştı, kaşlarını içten bir kibirle kaldırmıştı. "Bende batıl inançları olan bir adam izlenimi bırakmıyorsunuz Binbaşı Falconer. Bitkisel tedavileri bilim değil büyü olarak düşünmek kasıtlı bir cehalettir."

Mari içindekilerin hasar görüp görmediğini kontrol etmek için çantasını açtı ve nanenin tatlı kokusu havada asılı kaldı. Açıkça tatmin olmuş bir şekilde çantasını beline daha sıkı ilaştırdı, sonra atı kapıdan geriye doğru yönlendirdi. Kapıyı arkasından kapamak için döndüğünde Nick kapıyı yakalayıp geçebilmek için açık tuttu. Mari'nin kaşları derhâl, korkutucu bir ifadeyle çatıldı.

"Bana neden eşlik ediyorsunuz Binbaşı Falconer? Buna kesinlikle gerek yok ve arkadaşlığınızı istemediğimi zaten ifade ettim."

Nick keyifli bir biçimde, "İnanıyorum ki benim geri dönüş yolum da sizinkiyle aynı," dedi. "Daha fazla zarar görmediğinizden emin olabilmek için size eşlik etmek içimi rahatlatacak."

Israr etmesine sinirlendiğine hiç şüphe yoktu ama gösterdiği tek belirti oldukça çekici alt dudağını sert bir yanıt bastırıcasına ısırmak oldu. Nick, uçarı küçük şapkayı çimden alıp ona verdi.

“Sanırım bu sizin.” Şapkayı ellerinde döndürdü. “Fikrimi söyleyebilirsem Bayan Osborne... kendini kusursuz şekilde itibarlı bir dul olarak sunan bir kadın için merak uyandırıcı bir seçim.”

Mari şapkayı ondan alırken somurttu. “Ne demek istiyorsunuz, Binbaşı Falconer? Bu şapkanın en ufak bir itibarsız yanı yok!”

Nick ona hunzır bir şekilde gülümsedi. “Bu oldukça kıskırtıcı Bayan Osborne. Tıpkı sizin gibi. Ne giyiyorsanız osunuzdur.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Ya da ne giymiyorsanız.”

Mari şapkayı aldı ve öfkeli bir biçimde başına bastırdı, bunu yaparken şapka biraz ezilmişti.

Buz gibi soğuk bir şekilde, “İnanılmaz birisiniz, Binbaşı Falconer,” dedi.

“Taşkınca davranan ben değil, sizsiniz Bayan Osborne ve Tavus Kuşu Meşeliği’nde bunu henüz kimsenin fark etmemiş olması beni şaşırtıyor.”

Mari küçümseyici ve yakıcı bir bakış attı. “Sizse Binbaşı Falconer, toplam bir gündür burada olmanıza rağmen beni uzun zamandır tanıyor gibi iddialı konuşuyorsunuz. Hiçbir şey bilmediğinize dair sizi temin ederim!”

“Bu bilmediğim şeyi öğrenmeye niyetliyim.”

Mari ona baktı ve aralarında beliren ani dürtüye öyle sıcak ve ilkel bir his eşlik etti ki Nick bunun vücudunu yırtıp geçeceğini düşündü. Kendisini keskin bir iradeyle hareketsiz tuttu ve bakışını Mari’den ayırmadı, gözlerini ayırıp yere bakan ilk kişi Mari oldu.

“Bu meşakkatli olacağına benziyor Binbaşı Falconer.” Sesi biraz kabaydı. Nick onun kendisini sakinleştirmeye çalışır gibi derin bir nefes aldığını gördü. “Ben ilginç bir inceleme konusu değilim.”

Nick, "Tam tersine," dedi, "benim ilgimi çekiyorsunuz Bayan Osborne."

Mari'nin ona attığı bakış aşağılayıcıydı. "Çok fazla zamanı olan bir adam gibi konuşuyorsunuz, Binbaşı Falconer. Ordunun size tüm yaz için izin verebildiğine şaşkırım." Esrarlı, alaycı bakışı Nick'in üzerinde gezindi. "Nasıl üstesinden gelecekler?"

Nick, "Eminim bir şekilde gelebilirler," dedi. Mari dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını eğdi ve bir kez daha cevap vermedi.

Tavus Kuşu Kır Evi'ne giden patikaya ulaşmışlardı ve Nick elini, Mari'nin dizginleri tutan elinin üzerine koydu. Onu biraz daha sinirlendirmekten zarar gelmez diye düşündü. Aralarındaki gerçek ortaya çıkana kadar her karşılaştıklarında onu kasıtlı olarak kışkırtmaya tümüyle kararlıydı. Kanını kaynatan ve Mari'nin karşılığıyla yankı bulan bu şiddetli farkındalık, kendisinden etkilenmesi için ona karşı kullanılabilirdi. Mari Osborne'u baştan çıkararak gerçeği onun ağzından almaktan daha kışkırtıcı bir olasılıkla belki de hiç karşılaşmamıştı.

"Bir asker olduğumu bildiğinize göre demek ki etrafınıza bana dair sorular sormuşsunuz. Sizin de bana karşı merakınız olduğunu kabul edin Bayan Osborne."

Nick onun, dokunuşuyla geri çekilmesini beklemişti ama Mari elini yumuşak bir şekilde onunkinden uzaklaştırdı. Dudakları hafif alaylı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Size karşı kişisel bir ilgim olmadığına emin olun Binbaşı Falconer. Orduda görevli olduğunuza dair ipucu zaten unvanınızda yatıyor. Mesleğinizle ilgili dedikodular duydum, o kadar. Dün geceki baloda Leydi Faye cesur kahramanlıklarınızı anlatıp duruyordu."

Nick doğrudan Mari'nin gözlerine bakıp gülümsedi. "O zaman beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz, Bayan Osborne. Bundan çok daha fazlasını umuyordum."

Mari'nin dizginlerdeki eli bir an için sıkılaştı. "Benden daha fazlasını umuyorsanız daha çok bekleyeceksiniz, Binbaşı Falconer. Avare flörtlere hiç ilgim yok. Şimdi eğer izin verirseniz..." Arkasını döndü.

Nick "Bekleyin!" dedi. "Bir şey düşürdünüz."

Ona Rashleigh'nin öldüğü gece elinde sıkıca tuttuğu kartı verdi; üzerinde gösterişli altın tavus kuşu olan Muhteşem'in kartvizitini.

En ufak bir tepki görebilmek için Mari'nin yüzünü seyretti.

Mari kartı eldivenli eline aldı. Kaşları şaşkınlıktan hafifçe çatıldı ama o kadardı, tanıma veya korku ifadesi yoktu. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç görmemişe benziyordu. Arkasını çevirdi ve arkadaki *Tavus Kuşu Meşeliği* yazısını görünce kaşları hafifçe kalktı.

"Bu benim değil," dedi.

"El yazısını tanırıyorsanız, belki doğru kişiye geri verebilirim."

Mari tekrar kısaca karta baktı ama başını hayır anlamında salladı. "Bunun kimin arması veya el yazısı olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Nick'e kartı geri verdi. "Size yardımcı olamadığım için üzgünüm. İyi günler, Binbaşı Falconer."

Nick onun patikadan eve doğru yürüyüp uzaklaşmasını seyretti. Kestane rengi kısrak durumdan istifade yan yan gidiyor, çalı çitten ağız dolusu yiyecek kapmak için duraksıyordu. Böyle bir disiplinsizliği görmek Nick'in suratını ekşitti. Ya Mari Osborne tahmin ettiğinden daha iyi bir oyuncuydu ya da bir atı hayatını kurtaracak kadar bile kontrol edemiyordu. Ve eğer rol yapmıyorsa zenginin fakire, güçlü-nün zayıfa karşı adaletsizliklerini düzeltmeye niyetli bir kadın eşkıya çetesine kesinlikle liderlik edemezdi. Ünlü Muhteşem o olamazdı.

Bir de kartvizit olayı vardı. Nick cebindeki kartın yumuşak kenarlarında parmaklarını gezdirirken iç çekti. Dikkatli bir adamdı; bir kadın veya adamın yalan söylerken açığa vuracağı en ufak ay-rıntılarını fark etmeye alışkındı. Uzağa bakarlar, kızarır, çok fazla veya

az konuşurlardı. Ama Mari Osborne hiç böyle tepkiler vermemiştii. Tamamen dürüst görünüyordu.

Diğer yandan, yalnızca içgüdüsel olarak, Mari'nin o gece Piliç ve Akbaba'da tanıştığı kadın olduğundan emindi. Bu da onu soruşturmasının merkezine koyuyordu. Bu işe bulaşmış olmalıydı. Bir bağlantısı olmalıydı. Bir şekilde bunu bulacaktı.

Onun kemerli girişten ahırın bahçesine girip gözden kaybolmasını seyretti. Karşılaşmalarının yoğunluğundan hâlâ kanı kaynıyordu. Onu öpmeye çok yaklaştırmıştı. Yalnızca Anna'nın hatırasını lekeleme düşüncesi onu engellemişti. Yine de şu an Mari'yi düşündüğünde, fıskiyede su sıçratırken yarattığı çıplak coşkuyu, kendisini öptüğünde dilinin kendisininkinin üzerinde derinlere kaymasını, en ateşli rüyalarındaki gibi vücutlarının şehvetli bir şekilde birbirine dolanmasını hatırlıyordu. Sadece düşünceyle vücudunun sertleştğini hissetti ve neredeyse sesli inledi. Demir gibi iradeli olduğuna inandığı ve Mari'nin sadece bir öpücükle o disiplini sarsabildiği Piliç ve Akbaba'daki o geceyi hatırladı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Mari'nin kendisine karşı hissettiği duyarlılığı cephanedeki herhangi bir silah gibi kullanacaktı; onun kararlılığını zayıflatmak ve direnişini kırmak için. Eninde sonunda ondan gerçeği öğrenecekti ve dikkatinin amacından uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Artık kontrol ondaydı.

Leydi Hester Berry baş ağrısıyla uyandı. Bir an gözleri kapalı şekilde etrafı dinleyerek uzandı. Geç olmalıydı. Birahane çoktan uyanmıştı; mahzende fiçilerin yuvarlanma sesleri vardı ve mutfaktan gürültüler ile tencere şangırtıları geliyordu.

Hester inledi. İçki ve seks, zamanın farkında olmadan fazla uyumasına yol açmıştı. Şimdi eve tam gün ışığında, üzerinde dün gecenin balo elbisesiyle at üstünde gitmesi gerekecekti ve tam da olduğu gibi görünecekti; ucuz bir handa sabahlamış bir fahişe gibi.

Altındaki arşıaflar ter ve eski samandan daha temiz kokmuyordu. Ama zaten bir seyisle ilişkiye girmeyi seçmişse adamın ahır gibi kokmasından gerçekten şikâyet edemezdi.

Gözlerini açtı. Adam arkası dönük, horlayarak yanında yatıyordu. Muhteşem Kızlar'la son maceradan sonra atları Josie'nin ahırına götürdüklerinde gördüğü heybetli, kaslı herifti. Adını hatırlayamıyordu bile, belki de hiç öğrenemişti. Dün gece onu kolayca baştan çıkarmıştı, balo elbisesiyle Half Moon Hanı'na dalmış, adamı işaret edip yukarıya kendisini takip etmesini söylemişti. Adam kirli kolunun tersiyle ağzındaki birayı silmiş ve ahbablarının ıslık ve alkışları arasında Hester'ı takip etmişti. Hester, Josie'nin onaylamayan bakışının farkındaydı ama umursamamıştı, tıpkı akşam Mari onunla ilgili endişelendiğini söylediğinde onu umursamadığı gibi. Hester arkadaşlarının endişelendiğini biliyordu ama bu onu durdurmuyordu. Bazen hiçbir şeyin onu durduramayacağını düşünüyordu. Son ganimetiyle hayvanca bir taşkınlıkla sevişmiş, bu da bir süre için azgınlık ve ihtiyacını gidermişti. Hester gerindi ve her tarafının ağrıldığını hissetti, vücudunda morluklar ve çizikler olduğunu biliyordu.

Dün gece onu istemişti. Şimdiyse gitmesini istiyordu. Onu sert bir şekilde dürttü ve adam burnundan soluyarak uyandı.

Hester, "Kıyafetlerini al ve git," dedi.

Adam bir an için Hester'a baktı, genç kadın yüzünde onun bayat nefesini koklayabiliyor ve ağzının kenarında toplanan salyayı görebiliyordu. Adam alçak sesle homurdanarak yataktan çıktı ve zorla pantolonunu giydi. Hester uzanıp seyretti. Adam tüm öfkeli bakışlarına ve mırıldandığı küfürlerle rağmen gitmeye itiraz etmedi. Hiçbiri etmezdi.

Adam gittikten sonra kapı arkasından arpdı. Hester hareketsiz uzanarak alçı tavandaki çatlaklara gözünü dikti. Gözünün ucuyla balo elbisesinin yere fırlatılmış olduğunu görebiliyordu. Gün ışığında cıfcaflı ve kırışık görünüyordu. Hester ona bakmak için başını çevirdi

ve elbisenin üst kısmında bir yırtık fark etti. Pelerini tamamen gözden kaybolmuştu ve gece ayakkabıları odanın bir köşesine yuvarlanmıştı.

Kapı gürültüyle açıldı ve Josie Simmons çalmadan içeri girdi. Half Moon Hanı'nın ev sahibesi her bakımdan büyük bir kadındı; büyük bir kişiliğe sahipti, fiziksel olarak büyüktü ve çok yüksek sesliydi. Tüylü bir toz fırçasını tehdit eder biçimde Hester'a savurdu.

"Kalkın hanımım ve evinize yollanın. Odayı temizlemem gerekiyor!"

Hester bağırtıdan kurtulmak için kulaklarını elleriyle kapadı. "Kahvaltı şansım yok mu Josie?"

Josie kaba bir şekilde, "Yok," dedi. "Şimdi kaba etinizi o yataktan kaldırın." Hester'a asla resmî kurallara göre davranmamıştı. Yıllar önce Hester, Half Moon Hanı'na pek çok âlemden sonra sarhoş kocasını eve götürmek için geldiğinde tanışmışlardı. Yıllar içinde aralarında alışılmadık da olsa sıkı bir arkadaşlık gelişmişti. Bugünlerde Josie, Muhteşem Kızlar'ın atlarını saklıyor ve onun ağırlığını taşıyabilecek büyüklükte bir midilli bulabildiklerinde onlarla ata biniyordu. Kocası yıllar önce han garsonuyla kaçmış ve o zamandan beri kendisinden haber alınamamıştı. Dişli bir kadındı ve tüm olanaksızlıklara rağmen Josie, hanı kazançlı bir işletme haline getirmişti.

Şimdi elleri kalçalarında durmuş, tepeden Hester'a bakıyordu. "Neyin peşindesiniz madam? Tüm seyislerimi ve hizmetkârlarımı sıradan geçirdiniz, köylerde sizin hafifmeşrepliğinizi konuşuyorlar."

Hester yüzünü buruşturdu. Josie hiç karşısındakinin duygularını hesaba katmazdı.

"Ve eninde sonunda kuzeniniz Dük de duyacak veya o hoş Lord Teague..."

Hester yastığı yüzünün üzerine koydu ve sonra bunu yaptığına pişman oldu çünkü bir gece önceden kalan parfümü sinmişti ve diğer her şey gibi o da bayatlamıştı.

“Herkes aynı şeyi söylüyor,” diye şikâyet etti. “Peki ya o hoş Lord Teague... neden o hoş Lord Teague’le *evlenmiyorsun*. John Teague’in ne kadar hoş olduğunu duymaktan bıktım!”

Josie, “Daha kötüsünü de bulabilirdin,” diye belirtti.

Hester yastığı kenara çekti. “Ama o bulamaz.”

Josie aksini iddia etmedi ve bir an sonra Hester konuyu değiş-tirdi. Kendisi hakkında konuşmak istemedi. Kocasını Jack öldüğünden beri kendinden kaçırıyordu.

“Üç gece önce Kızlar dışarı çıktığından beri herhangi bir problem olmadı değil mi?” diye sordu.

“Hayır.” Josie burnunu çekti. “Soru soran, bakınan kimse olmadı. Ama sen bu şekilde devam edersen hepimizin başına bela açacaksın.”

Hester sadece bir gece önce aynı şeyi Mari’ye söylediğini hatırladı. Tüm kaderleri ve gelecekleri Mari’ye ve onun kimliğine bağlıydı. Hester biliyordu ki Mari baskıdan çöküp teslim olursa hepsi mahkûm edilebilirdi. Tüyleri ürperdi. Mari’nin güçlü olduğunu biliyordu ama başından o kadar çok şey geçmişti ki hiç kimse bunlarla delirmeden başa çıkamazdı. Hester, Mari’nin, Rashleigh izini bulduğundaki çaresizliğini ve adamın sessiz kalmasını sağlamak için bir kez daha onunla buluşmaya karar verdiğindeki ızdırabını hâlâ tümüyle hatırlayabiliyordu.

Muhteşem Kızlar’ı farkında olmadan yaratan Mari’ydi. Bir gün, yakındaki Starbottan’da bostanlarından köylülere taze sebzeleri götürmeye gitmiş ve öfkeden ne dediği neredeyse anlaşılmaz şekilde dönmüştü. Hester’a Sampson adlı çıkarıcı bir iş adamının mülkü olan yerel kurşun madenindeki ağır çalışma şartlarını anlatmıştı.

“Neredeyse köle iş gücü,” diyerek Hester’a patlamıştı. “Bu insafsızlık! Bayan Dell’in oğlu bir bacağı kırmış çünkü dinlenmeden yirmi beş saat çalıştırılınca o kadar yorulmuş ki maden kuyusuna düşmüş! Oğlu ailede ekmek kazanan tek kişi olduğu ve bacağı

iyileşirken çalışamayacağı için Bayan Dell, Sampson'dan yardım isteyince adam onunla alay etmiş!"

Muhteşem Kızlar o an doğmuştu. Hester biliyordu ki insanların, kendi hayatını karartan şekilde adaletsizliğe uğramak zorunda kalmaması için bazı düzenlemeler yapmak, Mari için prensip meselesiydi. Mari daima fark edilen yanlışları düzeltme ihtiyacıyla yanıp tutuşurdu. Tavus Kuşu Meşeliği'ndeki okulu inşa etmiş, fakir köylüler için yiyecek ve ilaç sağlamış, yerel hayır demeklerine bir servet bağışlamış ve bunların tümünü yardımseverliğine dikkat çekmeden yapmıştı. Diğerlerine yardımcı olmak için elinden ne gelirse yapmaya azmetmiş gibiydi. Hester ise kendi adına Muhteşem Kızlar'la yola çıkmanın -Kızlar'ın başında olmanın- heyecan arayışının sadece başka bir yüzü olduğunu rahat bir şekilde kabul ediyordu. Onun harekete geçme nedeni ilkeleri değil, yalnızca macera hevesini tatmin etme ihtiyacıydı.

Mari asla onlarla ata binmezdi. Yeteneği yoktu. O planlamanın ardındaki sakın kafa, Hester ise planları yerine getirendi. Josie ve Josie'nin aşığı Lenny de onunla geliyordu. Lenny aslında erkekti ama eşkıyalık amacıyla fahri bir kadın olmasına izin verilmişti. Ama en şaşırtıcı, hepsinden en kepaze olanı Laura Cole'un grubun parçası olmasıydı. Hester, Charles'm, o eski kafalı adamın, on yıllık karısının Kontluğun bir ucundan diğerine bu kadar hızla ata bindiğini görse ne diyeceğini düşününce gülümsedi. Ama Charles, Laura'yı o kadar ihmal edip de kente gitmek için aylarca üst üste bir başına bırakmasaydı, o da bu kadar mutsuz olup başka eğlenceler aramazdı.

Gruplarına başkasını dâhil etmiyor, başkasına güvenmiyorlardı. İçlerinden birinin maskesi düşerse o zaman hepsinin başı belaya girerdi.

Josie yırtılmış balo elbisesini yerden aldı ve Hester'a fırlattı. "Hadi canım... Bazılarımızın yapacak işleri var."

Hester yataktan çıktı ve elbisesinin geriye kalarıyla elinden geldiğince giyindi. Josie onu bir başına bırakıp mutfak hizmetçilerine nutuk atmak için gümbür gümbür merdivenlerden aşağıya gitti.

Kirli aynaya dikkatle bakan Hester pasaklı yansımasına yüzünü buruşturdu. Fakat bu da ritüelinin bir parçasıydı: Bir önceki gece harika ve vahşiydi, ertesi sabah ise utanç doluydu.

Aşağıya, bara indi. Aydınlik sabah ışığında bar kasvetli görünüyor ve eski bira kokuyordu. Bir hizmetçi taş döşemeleri ovalıyordu. Hester yanından geçerken başını kaldırıp gözlerini ona dikti. Hester başı havada salınarak geçti. O bakışları daima görmezden gelirdi. Ama sonra kapıyı açıp taze yaz sabahının hücumuna uğradı. Güneş çoktan masmavi gökyüzüne yükselmişti, hava tatlıydı ve günün sıcaklığı onu bir anne kucağı gibi sarmaladı.

Ve şaşkınlıkla gözyaşlarının kontrolsüzce yanaklarına indiğini hissetti, neden ağladığını bile bilmiyordu ama kalbinin kırılmış olabileceğini düşündü.

ALTINCI BÖLÜM

Kaplan Zambağı: Beni sev de görelim

O sabah Hester, Half Moon Hanı'ndan geri geldiğinde Mari seradaydı. Baş ağrısını dindirmek için yaban nanesi çayı içmişti ama Jane dinlenmesi gerektiğini söylediğinde Mari reddedip bahçelere gelmişti. Burası, kendini huzurlu hissettiği nadir yerlerden biriydi. Ama bu sabah toprağın kokusu ve güllerin sıcak tomurcukları bile onu sakinleştiremiyordu.

Nick Falconer canını sıkıyordu; bir hayli... Varlığının karnunda yarattığı tatlı kıpırtı Mari'yi rahatsız etmeye yetiyordu. Onun gözlerinde görebildiği kaba arzu ve dokunuşundaki his Mari'yi hem baştan çıkıyor hem de korkutuyordu. Bu onun, risk almayı, geçmiş arkasında bırakmayı denemeyi, tüm erkeklerin ihtiraslarında fena ve amansız olmadığı teorisini test etmeyi istemesine neden oluyordu. Daha da kötüsü ona güvenmek ve gerçeği anlatmak için feci, sinsî, içgüdüsel bir arzu duyuyordu.

Fakat Nick güvenebileceği bir adam değildi. Kimseye güvenemezdi.

Kuzeni Rashleigh'nin ölümünden dolayı kendisinden şüphelenip şüphelenmediğini öğrenmeye hiç yaklaşamamıştı çünkü adam Mari'nin sırlarını ortaya çıkarmaya çalışırken kendininkileri çok iyi saklıyordu. Daha o sabah kendisine dair gerçeği öğrenmeye söz verirken ona meydan okumuştı.

"Bu bilmediğim şeyi öğrenmeye niyetliyim."

Mari öğreneceği şeylerden birinin, zaten *biliyor* olabileceği şeylerden birinin, kendisinin onun malı olması olduğundan korkuyordu.

Mari iç çekti ve omuzlarını dikleştirdi. Onu uzak tutmalıydı. Hayatından da, aklından da. Şaşırtıcı şekilde zeki bakışlarının şimdi-den fazla şey gördüğünden korkuyordu. Bazen doğrudan ruhunun içini görüyor gibiydi.

Mari fısıltılı bir küfürle Nick Falconer'ın aklına girmesini engellemeyi, temsil ettiği vaat ve tehlikeyi zihninden uzaklaştırmayı denedi. Oldukça hiddetli biçimde, gülleri kesmeye odaklandı. Odunsu saplarında yeni, küçük ve yeşil filizler görünmüştü. Yavaşça onları küçük saksılarına yerleştirdi.

Botaniğe hep ilgisi olmuştu. Yaşlı Rashleigh Kontu bunun kendisini dönüştürmek istediği İngiliz leydisi için ilginç bir konu olacağını düşünmüş, ona okuma, karakalem, yağlı boya resim, dikiş ve müzik gibi diğer kadınsı hüneler ile beraber bitki bilimi alanında eğitim vermişti. St. Petersburg'daki evde bahçıvanları, bildikleri her şeyi, Kont'un kütüphanesinde edindiği kitap bilgilerini değil pratik bilgileri anlatmaları için rahatsız ediyordu. Bahçe duvarlarının ardına gitmesine asla izin verilmezdi ama yıllar boyu bu onun için sorun olmamıştı. Bahçeler ve seralar, koku ve renk cennetiydi, başka bir dünyaya kaçıştı.

Yorkshire'a ilk geldiğinde Rashleigh'den çaldığı servet Tavus Kuşu Kır Evi'ni almasını sağlamıştı. Kızların doğal güzelliği ve mevsimlerin değişmesi iyileşmesine yardımcı olmuştu. Bahçesini ekerek, fidelerin büyümesini seyrederek, planlarının gözlerinin önünde gerçekleşmesini izleyerek saatler geçirmişti. Huzur, memnuniyet ve büyüyen bir özgürlük duygusu hissetmişti. Güneşin sıcaklığında kanatlarını geren kelebek gibi o alışılmadık hürriyeti yavaşça, özenle keşfetmişti. Robert Rashleigh'yi tanıdığından beri kendisini ilk defa güvende hissetmişti.

Hepsi bir yanılsamaydı. Artık güvende hissetmiyordu. Geçmiş etrafını kuşatıyordu. Nick Falconer da... Beş yıllık huzur ve özgürlüğün ardından şimdi bu bozulmak üzereydi.

Avludan toynak sesleri gelince Mari o yöne bakıp Hester'ın gürültüyle içeri girdiğini ve eyerinden indiğini gördü. Seyisine seslendi. Mari onun yırtık akşam elbisesini giydiğini fark etti ve Josie'nin her zaman yaptığı gibi ona eski bir etek ve gömlek vermemiş olmasına tereddütle şaşırdı. Ama herhalde bu da Josie'nin Hester'ın davranışlarını onaylamadığını ifade etme yöntemiydi; Mari'nin pek yakında zirveye ulaşp patlayacağını düşündüğü bir tavrıydı.

Hester bahçede ona doğru koşarken Mari onun yanaklarındaki gözyaşlarının izini görebiliyordu. Şimdi bile Hester, küçük bir çocuk gibi, elinin tersiyle gizlice onları siliyordu.

Mari elinden toprağı silkeledi ve onu karşılamak için dışarı çıktı.

"Hester? Ne oldu?" Hester hep bela arıyordu. Eğer biri onun canını acıttıysa, taciz ettiyse... Mari kalbinin sarsıldığını hissetti ve hatıralar ona sahip çıkmak için döne döne gelmeye başladı. "Hastamısın?" diye fısıldadı.

Hester'm, onun ne düşündüğünü anlamasıyla ifadesi değişti ve ardından Hester onu sıkı bir şekilde kucakladı.

"Hayır! Tabii ki değilim. Özür dilerim, Mari." Şapkasını çimlerin üzerine fırlattı ve ardından da kendini. "Josie bana kaba davrandı, resmen beni kapının önüne koydu, sonra yolda John Teague'le karşılaştım."

Mari yüzünü buruşturdu. "Ah, hayır!"

"Bana nereden geldiğimi sordu, balo elbisem üzerimde olduğu için bütün gece dışarıda değilmiş gibi yapamazdım." Hester dudaklarını ısırdı. "Büyük şanssızlıktı."

Mari bunun muhtemelen şanssızlıktan daha da kötü olduğunu düşündü. John Teague aptal değildi ve Hester'ın gece faaliyetlerinden çoktan kuşkuluyor olabilirdi.

Mari, "Ona ne dedin?" diye sordu.

Hester tamamen ikna edici olmayan bir uçarılıkla, "Ah, yalnızca geceyi bir arkadaşla geçirdiğimi," dedi. "Bana cevap verme zahmetine bile girmede ve tek kelime etmeden burnundan soluyarak çekip gitti."

Mari, "Onun çok üstüne gidiyorsun," diye belirtti.

"Biliyorum." Hester hırçın bir biçimde omuz silkti. "Ama ona öyle davranmama izin vermesi kendi suçu!"

Mari ona yalnızca baktı ve bir süre sonra Hester bir ot sapı koparıp çiğnemeye başladı. Göz ucuyla Mari'ye baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum da," dedi Mari, "keşke çimlerimi parça parça yolmayıp rahat bıraksan da düzgünce büyüseler."

Hester ot sapını fırlattı. "Özür dilerim. Çok kötüyüm, değil mi Mari?"

Mari kısaca, "Hayır," dedi. "Küçük şımarık bir kız gibisin ve bunu biliyorsun. Babanın sana o kadar yüz vermiş olması yazık ve kuzenin Charles da çok yumuşak. Senin serüvenlerini bilse ki belki de biliyordur, seni durdurmak için parmağını bile kıpırdatmayacaktır!"

Hester güldü ve ayağa fırladı. "Ah, Mari, çok keskin konuşuyorsun! Bir gün ne kadar sert bir ebeveyn olacaksın!"

Mari, "Bundan emin değilim," dedi. Döndü, güneş göz kapaklarını acıtıyordu. Bir kocası ve ailesi olacağını nadiren düşünürdü. Bu fikir ona alışılmadık, garip geliyordu. Elbette ona göre değildi, olamazdı. Yine de bazen gece uyanıp yalnız hissettiğinde güçlü bir istek bastırıyordu. Kendisine yeni bir hayat yaratmıştı ama gerçek geçmişinin ortaya çıkacağı korkusundan, bazen istediği aileyle onu dolduramamıştı. Kimseyi yakınına yaklaştıramazdı. Şimdi eğer geçmiş ona sahip çıkmaya gelirse yeni hayatı da tehdit altında olacaktı.

Mari, "Otlarımı toplamak için dışarıdayken ormanda Binbaşı Falconer'la karşılaştım," dedi.

Hester birden gözleri parlayarak, "Ah, ben de!" dedi. "Az önce bana en kibar haliyle günaydın demek için durdu. Yanında genç bir adam da vardı, çok yakışıklı bir genç adam, adı Dexter Anstruther. Görünüşe göre Charles'ın ev partisine katılmak için bir saat kadar önce gelmiş."

Mari kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi?" dedi. "O ve Binbaşı Falconer seni böyle mi gördüler Hester?" diye ekledi. "Balo elbisenin içinde ve ata bacaklarını açıp binerken mi?"

Hester, "Evet, gördüler," dedi. Çimin üzerinden başlığını almak için eğildi. "At sırtındaki hünerimden çok etkilenmişe benziyorlardı."

"Eminim etkilenmişlerdir, benim bu sabah Binbaşı Falconer'ın ayağına düştüğüm hesaba katılırsa."

Hester iç çekti. "Ah, Mari, yine mi? Sana ne öğrettiğimi hatırla."

"Hatırlıyorum. Ama becerim yok." Mari de iç çekti. "Bağışla beni Hes. Senin öğretmenliğinin karşılığını veremiyorum."

Hester gülümsedi ve onun kolunu sıktı. "Ya Binbaşı Falconer? Seni kaldırıp tozunu silkeledi mi?"

"Oldukça kaba bir şekilde." Hatırasıyla yüzü buruştu. "Sonra da eve gelirken tüm yol boyunca beni sorgulamaya kalkıştı." Duraksadı. "Bana bir kart gösterdi Hes. Ben düşürmüşüm gibi yaptı. Kartvizit gibiydi, üzerinde altın bir tavus kuşu ile..." Hester'ın çok hafifçe kızardığını görünce birden durdu. Hester'ın kızarması o kadar sıradışıydı ki Mari derhâl onun günahkâr bir suçlu olduğunu anladı.

"Bunun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Benim mi?" Hester gözlerini mükemmel, sahte bir masumiyetle kocaman açtı. "Neden olsun ki?"

"Demek var!" Mari öfkelenmişti. "Hester!"

Hester teslim oldu. "Muhteşem'in kartviziti olabilir. Muhteşem kurbanlarını soyduğunda bir kartvizit bırakıyor. Basında bunu okumadın mı?"

Mari bir elini başına koydu. Alaycı bir üslupla, "Sanırım o küçük detayı kaçırmışım," dedi. Şaşkınlık içinde başını salladı. "Yani bir *kart* mı bırakıyorsun? Hester, Muhteşem olarak ortalarda gezerken nasıl davranacağına dair sana söylediklerimden *hiçbirini* hatırlamıyor musun?"

Hester biraz surat asarak, "İhtiyatsız olmamamızı ve dikkat çekmememizi söyledin," dedi.

"Doğru." Mari çimde birkaç kısa adım attı. Tekrar başı ağrıyordu, nane demleyerek geçirilemeyecek tarz bir ağrıydı. "Bir kartvizit üzerindeki gösterişli, dikkat çekici, altın bir tavus kuşunun azıcık aşikâr bir yanı olduğunu düşünmedin mi?"

Hester canlı bir şekilde, "Hiç de değil," dedi. "Basit bir fahişe gibi giyinip handan adam kaldırmaktan veya fiskiye de çıplak yüzerken çok ilgili bir seyircin olduğunu fark etmekten daha fazla değil!"

Anlamalı bir sessizlik oldu.

Mari bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. Gülümsemesini durduramıyordu. "Bu konuda haklı olduğunu kabullenmem gerekiyor. Ben de senin kadar hatalıyım."

"Evet, öylesin." Hester zafer kazanmışçasına konuştu. "Saygı-değer olmaya çalışıyorsun ama hiç beceremiyorsun. Sen de benim gibi çılgınsın."

Mari, "Tam olarak senin gibi değil," dedi. "En azından benim biraz aklım başımda." Gülümsemesi uçup gitti. "Ama önemli olan şu ki görünüşe göre Binbaşı Falconer sadece benimle değil aynı zamanda Muhteşem'le de ilgileniyor. Bunun üzerine biraz düşündüm de Rashleigh öldükten sonraki gazete haberlerini hatırlıyor musun? Muhteşem'i cinayetle suçlamışlardı. O zaman bozulup uyanık bir caninin kendi maksatları için kimliğimizi çaldığını sanmıştık. Ama şimdi acaba bundan ötesi var mı diye merak ediyorum."

Hester dudağını ısırды. "Hımm. Binbaşı Falconer kartı nereden almış?"

Mari iç çekti. Alaycı bir şekilde, "Ben de sana bunu sorduğumu sanıyordum, görünüşe göre onları dağıtan sen olduğun için," dedi.

Hester başını salladı. "Ama bilmiyorum."

Mari düşünceli biçimde, "Kart Rashleigh'nin üstünde çıktıysa o zaman Binbaşı Falconer'ın Tavus Kuşu Meşeliği'ne gelme sebebi bu olmalı," dedi.

Hester içten bir şekilde hafifçe homurdandı. "Bu durumda *Rashleigh* kartı nasıl aldı?"

Mari, "Sanırım ona biri verdi," dedi. "Beni nerede bulacağını ve Muhteşem Kızlar'la olan bağlantımı ona söyleyen kişi." Hafif yaz esintisi tüylerini diken diken etti. "Sanırım kart Rashleigh'deydi ve Binbaşı Falconer onu buldu. Benim Muhteşem olduğuma ve kuze-nini öldürdüğüme inanıyor. Buraya kanıt bulmaya geldi." Çimlere oturdu ve Hester'a yanına gelmesi için eliyle işaret etti. Çenesini eline koydu ve olağanüstü mavi yaz göğüne gözlerini dikti. "Başımız büyük belada, Hes."

Hester karşı çıktı: "Fakat sen Muhteşem değilsin, dolayısıyla bunu senin üzerine atamaz."

"Ben de senin kadar veya Laura ya da Josie kadar Muhteşem'im. Baskınları siz gerçekleştiriyor olabilirsiniz ama fikir benimdi. Her neyse, gerçek sorun bu değil. Gerçek sorun, Binbaşı Falconer şimdi bizi bulduğuna göre ne yapmaya çalıştığını tahmin etmek."

Hester, "Kartvizit bırakmanın hata olduğunu şimdi anlıyorum," dedi. Dudağını ısırды. "Hımm, sanırım tavus kuşunun Charles'ın armalarına fazla benzediğini düşünmeliydim."

Mari abartılı bir şekilde iç çekti. "Adama yol tarifi de verseydin bari. Gerçi tamamen senin hatan değil." Arkadaşına bakmak için yüzünü çevirdi. "Birileri arkasına *Tavus Kuşu Meşeliği* kelimelerini yazmış, gerçi yazıyı tanıyamadım."

Hester, "Rashleigh'ye senin kim olduğunu ve seni nerede bulacağını söyleyen kişi olmalı," dedi. Yuvarlanarak sırtüstü döndü ve başını bir dirseğinin üzerine koydu. "Ama kim olabilir ki?"

Mari başını salladı. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Birilerinin tüm sırlarımızı bildiğini ve bizi çökertebileceğini düşünmek iğrenç." İç çekti. "Sana daha önce söylemedim Hes ama dün isimsiz bir mektup aldım. Gönderen benim kim olduğumu ve ne yaptığımı bildiğini yazmış."

Hester düşünceli biçimde, "Yani tam da Binbaşı Falconer'ın Tavus Kuşu Meşeliği'ne geldiği gün," dedi. "Bu tesadüf olabilir mi?"

Mari, "Bilmiyorum," dedi. Bunun Nick Falconer'ın, geçmişini ve sırlarını bildiği, hepsini mahvedebileceği anlamına gelebileceğini düşününce ürperdi. Bu Nick olmayabilirdi ama dışarıda bir yerlerde bunları bilen biri...

Hester hafif bir ürpermeyle, "Birisi bizimle oyun oynuyor," dedi. "Ne yapabiliriz?"

Mari aniden doğruldu. "Elimizden sadece zaten yapmaya kararlı olduğumuz şeyi yapmak gelir: Binbaşı Falconer'a hiçbir şey söylememek. Zayıflık göstermemek. Neye inanırsa inansın ispatlaması gerekecek. Ve o elini gösterene kadar biz de bekleme oyunu oynarız." İç çekti. "Bundan hoşlanmıyorum. Sanki bütün kartları o tutuyor ve bizde hiç kart yok gibi."

"Ya isimsiz mektup arkadaşın bir başkası ise?"

Mari kuru bir şekilde, "O zaman elimizde bir değil, iki problemimiz olur," dedi. "Ve ayrıca onların kendilerini su yüzüne çıkarmalarını beklemek zorundayız."

Hester hevesli biçimde, "Muhteşem, Binbaşı Falconer'ı uzaklaştırabilir," dedi. "Onu korkutabilir ve davadan vazgeçirebilir..." Mari'nin ona acıyan gözlerle baktığını görünce sustu.

"Hayır, sanırım bu işe yaramayacak."

Mari, "Kesinlikle hayır. Binbaşı Falconer kolay kolay korkacak bir adam değil," dedi. Ciddi bir ifadeyle gözlerini arkadaşına dikerek, "Ve Hes," diye ekledi, "Muhteşem Kızlar'la ata binmek yok. Risk almak yok."

Hester çimlerde karnının üzerine yuvarlandı, çenesini bir avucunun üstüne koydu. "Hep düzgün davranmak zorunda kalırsam hayat insafsızca sıkıcı olacak."

Mari, "Yapmazsan da insafsızca kısa olacak," dedi. "Şimdi sana gidip derli toplu bir şeyler giymeni tavsiye ediyorum, ben de gidip baş ağrım için bir şeyler alacağım, sonra düşünmek için zamanımız olduğunda başka ne yapacağımız hakkında konuşabiliriz."

Hester cömertçe, "Gidip sana nane çayı getirebilirim," dedi, "baş ağrının sebebi ben olduğuma göre."

Mari, "Varillerce gerekir," dedi. "Daha çok afyon ruhu gibi bir şey almayı düşünüyorum, böylece hiçbir konuda endişelenmem gerekmez." Hester'ın telaşlı bakışı üzerine, "Şaka yapıyorum," diye ekledi.

Kol kola terasa ve oradan da bahçe kapısına yürüdüler. Hester yıkanmak için sıcak su almaya bulaşıkhaneye gitti ve Mari de salona geçti. Kapalı mutfak kapısının ardından Hester'ın kıyafetlerinin durumunu üzerine Jane'in telaşlı sesini ve Hester'ın attan düşüp elbisesini yırtmasına dair hikâyesini duyabiliyordu. Mari, Hester'ın kolayca söylediği yalanları üzerine başını hafifçe iki yana salladı.

Salondaki masada, içinde zambaklar olan bir vazo vardı ve serin havaya egzotik bir görüntü katıyorlardı. Çiçeklerin yanında, gümüş bir tepsinin üzerinde iki mektup vardı. Mâri dalgın bir biçimde ilkinin aldı.

Kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Konuşmamam için bana ödeme yapacaksın.

Korkudan, Mari'nin omurgasından aşağı buz gibi bir titreme geldi. Hâlâ Jane ve Hester'ın seslerini duyabiliyordu ama zihninin

gerisinde bir mınltıya dönüşmüşlerdi. Üzerinden sıcaklığın çekildiğini hissedebiliyordu. Gözlerinin önünde Nick Falconer'ın yüzü belirdi; düz, koyu kaşları, çenesi ve ağzının sert hattı. Onu böyle tehdit eden elbette o olamazdı, değil mi? Mari'nin içgüdüğü onun asla böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu. Nick Falconer fazla dolaysızdı, fazla açksözlü. Bir ordu subayıydı. İyi ve doğrudan yana olması gerekirdi.

Ama içgüdülerine güvenemezdi. Hiçbir şeye ve kimseye güvenemezdi. Daha da kötüsü, tehdit eden Nick değilse, o zaman bir yerlerde Mari'nin geçmişini bilen ve bunu –ve Mari'yi– kendi çıkarları için kullanmak isteyen biri vardı. Bir kez daha, bir gece önceki gibi, Nick Falconer'a gidip gerçeği anlatmak, onun gücünden yararlanmak ve kendisini korumasını istemek için berbat, sinsi bir arzu hissetti. Bunu yapması için kalbi çılgık atıyordu ama kafası sadece bir aptal olduğunu ve bunun idam sehпасına giden en kestirme yol olduğunu söylüyordu.

Notu öfkeyle elinde buruşturdu. Yanan bir mum olsaydı notu hemen oracıkta yakacaktı. Biliyordu ki ne karanlıklardaki bir gölgenin ne de derin, koyu, zekice bakışı, günahkârca çekici ağzı ve tahrik edici dokunuşuyla Nick Falconer'ın... hiç kimsenin, edindiği her şeyi elinden almasına izin vermeyecekti. Ne olursa olsun boyun eğmeyecekti.

On ikinci Cole Düşesi Laura Matilda Anne Elizabeth, soyunma odasındaki aynanın önüne oturmuş, çenesini eline koymuş, morali bozuk bir şekilde yansımalarına bakıyordu. Akşam yemeği ve gece eğlencesi için aşağıya inmek üzere olduğundan bir gece elbisesi giymiş ve hizmetçisini göndermişti. Ama şimdi uzun bir an için tereddütte kalmıştı, kendisine gözlerini dikmiş, içindekinin dışarıdan görünüp görünmediğini merak ediyordu.

Ev partilerinden nefret ediyordu. Yılın yarısını Cole Konağı'nda kendi başına oyalanarak, diğer yarısını da, daha yakından tanımayı

hiç de dilemediği yabancılarla dolu bu yerde geçirmekten nefret ediyordu.

Tüm istediği Charles'la vakit geçirmektir ve Charles'ın ise bunu hiç arzulamadığı gerçeğinden, daha tutkulu biçimde nefret ediyordu.

Bu akşam bir kart oyunu partisi düzenleniyordu. Bu, konukları için bir başka eğlence, Lord Henry Cole'un av sahasındaki yiğitliklerini haykırması ve Leydi Faye'in avantajlı bir evlilik umuduyla zavallı Lydia'yı bir yerel toprak sahibinin kucağına itmesi için bir başka fırsat, Nick Falconer'ın o beklenmedik biçimde dikkatli, koyu bakışlarıyla onları bir ucube gösterisinin sergilenen ürünleriymiş gibi seyretmesi için bir başka şanstı. Laura, Nick'i seviyordu, onun çok düzgün ve onurlu bir adam olduğunu hissediyordu ama Nick kendisini korkutuyordu da. Çok fazla şey görmüştü. Charles'a umutsuzca âşık olduğunu ve utanılacak şekilde kocasının, Nick'in eski arkadaşının, genç kadına hiç zaman ayırmadığını fark etmesi fazla uzun sürmeyecekti.

Laura on bir yaşından beri Charles Cole'a âşıktı. Cole'ların Yorkshire mülklerinden arazisine yürünebilen Burlington Kontu'nun en büyük kızı olan Laura, erken yaşlarından itibaren kendisine soylu bir eş seçileceğini biliyordu. Bu onun kaderiydi ve sorgulamadan kabul etmişti. Bunun için doğmuştu. Kont kızları mantık evliliği yaparlardı. Müstakbel kocalarına dizginlenemez, tutkulu ve tamamen kontrol edilemez biçimde âşık olmak ise kont kızlarının *yapmadıkları* bir şeydi. Aristokratik ilişkilerin kurallarını ihlal etmişti ve bu sırada kendisini küçük düşürmüştü.

Charles Londra'da ve kendisi Yorkshire'da iken sıklıkla kütüphanede oturur ve onun o an ne yaptığını merak ederdi. Lordlar Kamarası'nda mıydı? Kulübünde miydi? Yoksa –katlanamadığı düşünce– bir opera dansçısıyla mı sevişiyordu veya Covent Garden genelevinde miydi? Oturup Charles'ı düşünerek kendine işkence ediyordu ve onun kendisini düşünerek bir an bile harcadığından şüpheliydi. İlk evlendiklerinde, on yıl önce, kente gittiğinde ona

eşlik etmeyi önermiş ve Charles reddettiğinde yıkılmıştı. Kaba bir şekilde reddetmemişti, Charles'ın zalim olması söz konusu değildi ama onun aldırışsızlığı, Laura'yı her türlü kötülükten çok incitmişti. İlişkilerinin merkezindeki duygu eksikliği tam da ona acı veren şeydi.

Hester ve Mari'ye iç döküp ızdırabını açıkladığında ikisi de bir gün habersizce kente seyahat edip Charles'ı şaşırtması gerektiğinde hemfikir olmuşlardı. Laura bu fikir üzerinde düşünmüştü. Bavulunu hazırlayıp aracını çağırtacak kadar ileri gitmiş ama sonra cesareti onu yarı yolda bırakmıştı. Ya kapısına vardığında Charles metresiyle yatakta olursa? Bir metresi olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu ama olması kuvvetle muhtemelmiş gibi gelmişti. Bildiği kadarıyla çoğu erkeğin belirli ihtiyaçları vardı ve Charles bu ihtiyaçlarını nadiren Laura'nın yatağında karşılıyordu. Nasıl karşılayabilirdi? Yatakları üç yüz kilometreden fazla uzaktaydı. Onu başka bir kadınlayken şaşırtmayı düşünmekten daha da kötüsü gelişini tam bir ilgisizlikle karşılaması, kahvaltı masasında ona tek bir kelime söyleyip gazetesine dönmesi düşüncesi idi. Kendisinden çok daha hırçın olan Hester'ın, kendi yerinde olsa Charles'ın ilgisini *talep edeceğini* biliyordu ama Laura kocasının kuzeni gibi değildi. Laura ölçülü, zarif ve mükemmel bir düşesti.

Laura kendi ela gözlerinin içine baktı. Hareketli Hester'dan çok, gizemli geçmişi ve buz gibi dış kabuğuyla Mari'ye benzediğini hissediyordu. Laura, Mari'nin tüm geçmişini biliyordu, tek ortak yönlerinin, ikisinin de kimliklerini gizlemesi olduğunu anlıyordu. Mari itibarlı bir dul olarak, Laura'nın kendisi ise mükemmel bir düşes olarak görünüyordu. İkisi de düzenbazdı.

Laura iç çekti, ayağa kalkıp elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltince elbisesi doğrudan yere döküldü. Bahsetmeye değer göğüsleri ve beli yoktu. Çamaşır tahtası gibi düz ve cinsiyetsiz hissediyordu. Charles'ın, yatağından uzak durmasına şaşmamak gerekirdi.

Mavi kabul salonuna girdiğinde misafirleri çoktan toplanmıştı. Onları karşılamak için daha önceden orada olması gerektiğini bili-

yordu ve Charles'ın ifadesinden, normalde hatasız davranan karısının bu hatasına biraz şaşırdığını görebiliyordu. Kendisini izleyen yüzler halkasını gördü. Her gece üst üste aynı insanlar, aynı konuşmalar ve aynı eğlencelerdi. Bazen hayatı, aynı sahneler arasında hiç durmadan dönen bir fınlıdak gibiydi.

Mari bu gece yoktu. Tekrar, atından düşmesinden kaynaklanan bir rahatsızlıktan dolayı özür dileyen bir not göndermişti. Laura bunu duyunca kederle gülümsedi çünkü Mari ata binme konusunda oldukça beceriksizdi ama ne olursa olsun denemekte ısrar ediyordu. Hester elbette oradaydı ama Laura nedenini merak ediyordu çünkü bu sosyal etkinlikler onun için bayıyordu. John Teague de oradaydı, hâlâ ümitsiz bir şekilde Hester'a bakıyordu. Çok fazla içkiden nemlenmiş gözleriyle Henry Cole ve memnuniyetsizlikle dudaklarını büken Faye de oradaydı. Charles'la sohbet eden ve gece kıyafetinin içinde aşırı derecede çekici görünen Nick Falconer ve yanında, tüm hizmetçilerin fark ettiği, son derece yakışıklı genç adam Dexter Anstruther... Laura'nın bakışı onun için odadaki herkesi gölgede bırakan Charles'a kaydı. Her zamanki gibi umutsuz, çaresiz bir aşk dalgasında boğulduğunu hissetti. Göz göze geldiler, Charles iyi olup olmadığını ve misafirlerinin önünde kendisini hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağını kontrol eder gibi hafif meraklı bir bakış attı. Laura biraz rahatlatıcı bir bakışla karşılık verdi ve birden histerik bir şekilde, şöyle bağırsa tümünün ne söyleyeceğini merak etti: "Herkes iyi akşamlar! Hepinize söyleyeceklerim var. Ben dışarıda Muhteşem Kızlar olarak atlarıyla gezen ve zenginden alıp fakire veren ünlü suç çetesinin bir üyesiyim. Size bunu söylüyorum çünkü içten içe ortaya çıkarılmayı ve sonunda kocamı bana karşı *dayanılmaz* aldırmağından çıkarıp şoke etmeyi umuyorum!"

Yapsa Charles'ın yüzü nasıl olurdu? Yüz hatlarından o ilgisiz ifadenin silinip hayret, inanamama ve kızgınlıkla değiştiğini hayal etti. En azından onun kendisi için bir şeyler hissetmesini sağlayacaktı.

Her şey, hiçbir şeyden iyiydi. O an ona karşı olan sevgisi nefretin kıyısında sendeledi.

Derin bir nefes aldı.

“Herkese iyi akşamlar,” dedi. “Beklettiğim için hepinizden özür dilerim. Yemeğe geçelim mi?”

Hester o gece eve gelmedi. Mari, aracın ve arkadaşının merdivenlerdeki sesini duyabilmek umuduyla uyumadı ama hiçbir ses yoktu. Saatin ikiye vurduğunu duydu ve sonunda gecenin kalanında onu savurup döndüren rüyalarla bölünen hafif bir uykuya daldı. Sabah çayını getirdiğine Jane’in yüzünde kınayıcı bir ifade vardı ve Mari kalktığında yine tepsideki fincanlardan birine hiç dokunulmadığını görünce yüreği burkuldu.

Ruh halini canlandırmak için yine erkenden, hemen kahvaltıdan sonra dışarı çıktı. Bu sefer nehre inen patikayı seçti. Geçen yılın kayın yapraklarının ayağının altındaki hisırtısını dinleyerek ve kimsenin takip etmediğinden emin olarak yavaşça yürüdü. Dışarıda açık havada olma özgürlüğünün tadını çıkardı. Yürümek, ata binmemek keyifliydi. Gerçekten, iyi olmadığı açıkça belli olan bir şeyde şansını denemekte neden ısrar ettiğinden emin değildi. İnatçılığın kanında olduğuna karar verdi. Annesi hep onun başını belaya sokacak kadar dikkatli olduğunu iddia ederdi.

Bir saniye için nehrin berrak, dökülen suyu gözünün önünde pırıldadı ve gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını engelledi. Tüm deneyimlerinin en zoru Rashleigh’nin onu İngiltere’ye getirdiği kış, ailesinin can verdiğini öğrenmek olmuştu. Rashleigh’den kaçırılmaz tedbirli araştırmalarda bulunmuştu. Güvenli bir yerde, hepsinin beraber olabileceği bir yerde, kendisine katılmaları için onlara para gönderebilmek gibi çılgın bir rüyası vardı. Ülkeyi baştan sona silip süpüren bir humma salgınında öldükleri haberi, son darbe olmuştu. Onu neredeyse yerle bir etmişti.

İç çekerek küçük sepetini nehrin kenarındaki çimenli kıyıya bıraktı, ayakkabı ve çoraplarını çıkarmak için genişçe yayılan bir meşenin altına oturdu. Bu sabah kasten en eski elbiselerinden birini seçmişti, Hester'a, sosyeteye takdim edilen bir genç kız gibi komik görüldüğü şakasını yaptığı pembe ve beyaz çizgili, ağırbaşlı bir elbiseydi. Hester... Bir anlık somurtmayla alını kınıştı. Arkadaşı böyle davranmaya devam ederse Mari, Half Moon Hanı'na kendisi gidecek ve Hester'ı o an arzuladığı hangi çiftlik işçisi ise onun yatağından sürükleyip çıkaracaktı. Hester'ın tehlikeli ve kendi kendine zarar veren davranışı kesinlikle sona ermeliydi.

Çoraplarını düzgünce kıvrıp ayakkabılarının içine yerleştirdi, ardından küçük sepeti alıp yumuşak çimlerden suyun kıyısına yürüdü. Sarkan bir dalda tünemiş bir yalıçapkını ürküp yumuşak bir çığlıkla kanatlandı.

Nehir alçaktı çünkü uzun zamandır yağmur yağmamıştı ve su yalnızca dizlerine geliyordu. Yosunlu taşlar çıplak ayağının altında kayıyordu ve bu yumuşak, pürüzsüz his enfesti. Yeryüzüne bu kadar yakın olma hissini seviyordu, eğrelti otlarının canlı yeşil yapraklarının nemli taşlar arasında nasıl açtığını ve mor taşkıran çiçeğinin ağaçların köklerinin arasından nasıl görünüyverdiğini seyretmeyi seviyordu. Nehrin diğer tarafında ise kimseyle paylaşmadığı bir sır olan sahipsiz bir hazine bulmuştu. Sepeti kolunda biraz daha sıkıca tuttu, eteklerini topladı ve kaygan taşlar üzerinde hızla akan su boyunca dikkatlice ilerledi.

Aradığı bitki uzak kıyıdaki kireçli toprak parçasındaydı, ufak kıvil meyveleri güneşte parılıyordu. Vahşi çileklerin bu civardaki kireç taşı zemini sevdiğini okumuş ve kendi hasadını bulduğunda memnun olmuştu. Tıpkı seralarında yetiştirdikleri gibiydiler, yalnızca daha küçük ve daha tatlıydılar. Onların burada, nehrin kenarında saklanması ve başka kimsenin onları bilmemesi onları Mari için çok daha lezzetli yapıyordu.

Neredeyse kıyıya ulaşmıştı ve ayağının altındaki taş birdenbire yerinden oynayınca düşer gibi olduğunda dışarı çıkmak üzereydi. Durmak için bir dala tutunduğunda taşların tekrar oynayıp kaydığını, dengesini kaybettiğini hissetti ve nehre tepe üstü düşmek üzere olduğunu biliyordu. Bunun kaçınılmazlığı aklından geçerken bir kol sıkıca belini kavradı ve Mari'yi kollarına çekip çıkardı. Güçlkle ve hızla kurtarılmıştı.

Bir an için şok ve korkuyla dondu.

Memnuniyet içindeki erkek sesi kulağına, "Olur şey değil Bayan Osborne, görünüşe göre suyla sağlam bir bağınız var," dedi.

Nick Falconer... Garip bir şekilde, kim olduğunu anlar anlamaz Mari'nin korkusu yok oldu. Onun yerini içermiş bir küçük düşme hissi aldı ve serbest kalmak için kıvrandı. Nick'in onu saran kolları anında sıkılaştı, Mari neredeyse nefes alamıyordu.

Nick, "Kıpırdamayın, yoksa ikimizi de suya düşüreceksiniz," dedi.

Yürüyerek kıyıya geçti ve Mari'ye hakaret gibi gelen bir kolaylıkla eğimi çıktı. Mari'yi sıkıca tutuyordu ve genç kadın onun gücünü hissedebiliyordu. Fevkalade şaşırtıcıydı. Onu daha önce hiç kimse böyle tutmamıştı. Mari vücudunun içeriden dışarıya doğru yanıyormuş gibi ısındığını, eridiğini, heyecan ve beklentiyle dolduğunu hissetti.

Anlayamadığı duygularla şaşkına dönmüştü, nefessiz bir şekilde, "Beni yere bırak!" dedi.

Karşılık olarak Nick, bir dizinin üstüne çöktü ve onu çilek tarlasının ortasına yuvarladı, ardından da kendisi yumuşak, tatlı kokulu çimlerin üzerinde onu takip etti.

Gülümseyerek, "Nasıl istersen," dedi.

Mari bir an kıpırdamadan uzandı, nefessiz kalmış ve şaşkına dönmüştü. Sıcak, kuru saman kokusu etrafını sarmış, taze, keskin çilek kokusuna ve Nick'in tenindeki hafif limon kokulu parfüme karışmıştı. Duyularına olan bu saldırıyla Mari'nin başı döndü. Güç bela nefes alabildiğinden sersemlemiş hissetti.

Nick yanında başını avcuna dayadı.

"Pek minnettar olmuşa benzemiyorsunuz, Bayan Osborne," dedi. Dudakları Mari'ninkilerden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. Sesi alçaldı. "İki defadır sizi kurtarma zahmetine giriyor ve bunun için bir teşekkür bile duymuyorum." Gözleri Mari'nin üzerinde olduğu halde bir çilek kopardı ve sert bir şekilde ısırıldı. Mari tüm vücudunda sıcak bir sarsıntı hissetti.

Nick, "Bunları mı arıyordunuz?" diye sordu. "Çok lezzetliler. Sırlarınızdan birine mi rastladım, Bayan Osborne?"

Mari konuşmadığını, kıpırdadığını fark etti. Altındaki zemin sıcaktı, Nick'in başının üstünden gökyüzünün aydınlık berrak mavisini görebiliyor ve vücuduna vuran sabah güneşinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Kulaklarında suyun şırıltısı ve tüm etrafında çileklerin kokusu vardı. Birden daha önce hiç hissetmediği şekilde tutkulu, ahlaksız ve vahşi hissetti; etrafında fışkıran tüm bereketliliğin ve içinde ağrıyan arzu dalgalarının birleşimi bir his. Bu delilikte ve onu esir alıyordu.

Nick onun dudaklarına bir çilek uzattı ve Mari ısırıp suyunun akışını hissederken dilinin üzerindeki tadından zevk aldı. Nick'in inlediğini duydu. Ardından dudakları kendininkileri kapladı. Dili çileğin suyunu yalayıp genç kadının dudaklarını aralarken, sanki Mari'nin tamamını istercesine öpüp tadına baktı.

Mari'nin soluğu kesildi, içindeki duygular çok kuvvetli, çok bilinmedikti. Geçmişinin korkularından ve o zamandan beri boş geçen yıllardan sonra tamamen serseme dönmüştü. Tüm vücudu Nick için sızladı. Ateş basmıştı, kendisini güçsüz ve aç hissetti. Vücudu Nick'e açılmaya hazır bir müstehcenlikle bekliyordu.

Nick'in dili tekrar Mari'ninkine dolandı, dudakları dudaklarına dayandı. Mari kendi iradesiyle ellerini Nick'in saçlarında dolaştırdı. Çenesinin kaba hattının aksine Mari'nin parmaklarının altı ipek gibi yumuşaktı. Çilek ve sıcak ihtiras kokuyordu. Mari zaten Nick'inkilerin

altındaki dudaklarını açtı ve kuvvetli öpüşünün tadını çıkardı. Arzuyla kendinden geçmişti, sarhoş hissetti.

Nick'in dudakları Mari'ninkileri bırakıp boğazına doğru yalayıp indi. İçindeki sıcaklık yayılıp karnının altında toplanırken Mari'nin kalbi hızlandı. Nick dudaklarını boynunun oyuğunda nabzının attığı yere, elbisesinin bağlarının hemen üzerine bastırdı.

"Seni istiyorum." Sesi boğuktu. "Bu ciddi küçük elbiseden seni çıkarmak ve sana burada nehrin kenarındaki çimlerde sahip olmak..."

Mari'nin nefesi inlemeye dönüştü ve Nick'in dudakları onun kilere geri döndü, bu sefer kabaca, sahip olurcasına, Mari'nin vücuduna saf gereksinim hisleri yollayarak. Pamuklu elbisenin üzerinden göğüslerini avuçladı, Mari onun parmaklarının değdiği göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti ve bedenlerini ayıran kıyafet katmanları yüzünden hüsrana içinde kıvrandı. Ardından Nick onun üzerine çıkarak ağırlığıyla Mari'yi yerde hareketsiz bıraktı ve ilk defa Mari'nin aklından duyularını dolduran, zevki kesen soğuk ve korkulu bir şey geçti. Kısıtlanmış, kapana kısılmış hissetti. Nick'in elleri elbisesinin bağcıklarını çözmek üzere harekete geçti. Genç kadın kalçalarının üzerinde Nick'in ereksiyonunu hissedebiliyordu ve hareket etmeye çalıştı ama Nick eteklerinin üzerine diz çöktüğü için Mari bir santim bile kıpırdayamıyordu. İçindeki panik artmaya başladı ve tatlı gereksinim, parmaklarının arasından su gibi akıp giderek yakalaması imkânsız bir şekilde vücudundan uzaklaştı.

O an Mari, yakından, beygir köprüsünden gelen yüksek sesleri ve yolda tekerleklerin gümbürtüsünü duydu. Akli arzusun son kırıntılarını temizleyip geçen herhangi birinin tam göz hizasında olduklarını fark edince donup kaldı.

Nick de bunu fark etmişti. Mari onun kıpırdanıp kalktığını hissetti ve gözünü açtığında kendisine baktığını gördü, gözlerinde hâlâ sert ateşli arzu vardı ama şimdi gerçekliğin haksız müdahalesiyle uzaklaşıyordu. Mari doğrulup oturmaya çabaladı, biraz panikten, biraz utançtan. Ama Nick uyarıcı bir tutuşla onu kolundan yakaladı

ve at arabası geçene, izlenme tehlikesi yok olana kadar hareketsiz kaldı. Sonra Mari oturdu ve titreyen ellerle çıplak ayak bileklerinin etrafındaki eteklerini düzelterek çaresiz bir şekilde ne diyeceğini, ne yapacağını düşünürken Nick'e bakmaktan kaçındı. Başına gelmek üzere olan şeye inanamıyordu. Zorlanmış hissedip tüm zevki bir kenara itene ve Nick'in fiziksel üstünlüğünün aklını doldurduğunun farkına varana kadar korkmamıştı, o ana kadar acı hatıralar yoktu.

"Bir dahaki sefere daha mahrem bir yer seçeceğim." Kendisinden farklı olarak Nick özgüveninden hiçbir şey kaybetmişe benzemiyordu.

Bir dahaki sefere...

Bu düşünceyle Mari'nin yarı arzulu, yarı korkulu aklı bozguna uğradı. Nick elbette farkına varmamıştı. Tecrübesine dair hiçbir şey bilmezken ve Mari ona anlatmazken nasıl fark edebilirdi ki? Nick, Mari'nin de o arzulu büyüden tıpkı kendisi gibi geçen araba yüzünden ve görünüyor olabileceklerini düşünerek çıktığını sanmıştı.

"Bir dahaki sefer olmayacak, Binbaşı Falconer." Sesi kurbaga gibi çıkınca boğazını temizledi. "Bir hata yaptım, tekrar olmayacak."

Nick eliyle Mari'nin çenesini tuttu ve bakışlarını görebilmesi için yüzünü yukarıya doğru çevirdi. Mari onun gözlerindeki isteği ve kararlılığı görüp nefesini tuttu çünkü Nick'in ihtiyacı onda derin bir karşılık buluyordu. Ne anlayabildiği ne de inkâr edebildiği bir karşılık.

Nick, "Hata ediyorsun, "dedi. "Biz sevgili olacağız Mari, sen ve ben. Bu kaçınılmaz."

Mari'nin sırtındaki tüyleri ürperdi. Nick çok kesin konuşuyordu ve Mari çok karasızdı, çok *baştan çıkmıştı*. Yine de sonunda aynı zamanda korktuğunu hissetti ve geçmişinden, ona yaptıklarından dolayı bu duygunun baskın geleceğini biliyordu.

Nick dudaklarına kısa, sert bir öpücük kondurdu ve Mari bir an için tutkularının tüm vücudunda yankılandığını hissetti. Ardından

Nick uzaklaşırken genç kadın geçmişin kefen gibi üzerine kapandığını hissetti.

Biz sevgili olacağız, demişti ama Mari biliyordu ki bu asla olamazdı. Başka bir yerde, başka bir zamanda tutkunun neye benzeyebileceğini neredeyse görmüştü ama şimdi bunun olmayacağını, olamayacağını kabullenmeliydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Solucan Otu: Direniş

Ertesi sabah Skipton yoluna çıkarlarken Tavus Kuşu Meşeliği köyüne doğru Nick, Dexter Anstruther'a, "Peki Anstruther," dedi. "Diğer misafirleri değerlendirmek için iki günün oldu. Onlar hakkında ne düşünüyorsun? Potansiyel bir eşkıya kadın olarak gözüne çarpan biri var mı?"

Anstruther gülererek, "Yalnızca Leydi Hester Berry," dedi. "Onun her şeyi yapabileceğine inanıyorum. Çok vahşi. Bacaklarını açarak ata biniyor, bütün gece dışarıda kalıyor..."

Nick, "Annenin seni uyardığı tarzda kadınlardan ha?" dedi. "Dünden önceki gece kart oyunu partisinde seninle flört ettiğini gördüm."

"Sanırım Leydi Hester'ın tekliflerinden birine karşılık versem Lord Teague bana haddimi bildirir." Anstruther'ın kulaklarının etrafı kızarmıştı. "Fakat diğer hanımefendilerden hiçbirini Muhteşem Kızlar'm bir parçası olarak zihnimde canlandıramıyorum. Olanaksız bir fikir gibi görünüyor."

Nick, "Sana katılıyorum," diye mırıldandı, "ama tüm olasılıklara açık olmalıyız. Cole Düşesi mesela, onun ata fevkalade iyi bindiğini duydum. Bu kırsal bölgedeki kadınların çoğu öyle."

"Ekselansları olamaz!" Anstruther dehşete düşmüştü, böylelikle Nick'in onun şaşırtıcı biçimde Laura Cole'a karşı *gençlik sevdası* duyduğu şüphesini doğruluyordu. Anstruther kendini çabuk toparladı. "Hayal edemiyorum, efendim. Kendileri mükemmel, zarif bir ev sahibesi, bir eşkıya değil."

Kambur köprünün üzerinden Wharfe nehrini geçtiler ve yol köye doğru kıvrıldı. Yokuşu göğüslerlerken Nick Marina Osborne'un bir kolunda sepetle çayırdan geçtiğini gördü. Koyu mavi bir elbisenin üzerine krem renkli kısa bir ceket giymişti ve uyumlu mavi kurdelesıyla hasır bir başlık takmıştı. Genç ve güzel görünüyordu. Nick, Dexter Anstruther'ı ona kayıtsız bir saygıdan fazlasıyla bakarken yakaladı ve sahiplenici bir hiddete kapıldı. Yalnızca güzel bir kadına hayranlıkla baktı diye Anstruther'ı kıskanmaya başladığına göre bu mesele farklı bir yön alıyor olmalıydı. Ama kendisini engelleyemiyordu. Mari Osborne'a duyduğu tatmin olmamış arzusu onu zorluyor ve ona huzur vermiyordu. Bir gece önce onu yine rüyasında görmüştü, tutku ve isteğin karıştığı rüyada Anna'nın hayaleti sadakatsizliği için ona sitem ediyordu ve ter içinde, istek ve suçluluk arasında parçalanmış bir halde uyanmıştı.

Önceki sabah onu sulak çayırların orada öptüğünden beri Mari'yi görmemişti. O öğleden sonra Laura Cole'un bahçede düzenlediği pikniğe ya da o geceki müzikale katılmamıştı. Dürüst olması gerekirse, Nick kendini onu ararken, onu görmek isterken, onu görmek için sızlarken bulmuştu. Mari'yle nehrin kıyısındaki karşılaşmalarını tam niyetlendiği gibi yönlendirdiğini, kontrolün onda olduğunu, sakın bir şekilde hareket ettiğini ve onu baştan çıkarmayı hesapladığını düşünmüştü. Ama ona duyduğu kaba gereksinim, iddiasıyla çelişiyordu. Baştan çıkaran olarak, eşit derecede baştan çıkarılma tehlikesi altındaydı.

Onu Piliç ve Akbaba'da ve tekrar nehrin kıyısında öpmüştü, kesinlikle aynı kadın olduğundan emindi. Tadı tatlı ve şaşırtıcı

hiçimde tanıdık gelmişti. Vücudu zaten onu yakından tanıyormuş gibi hissetmişti.

Anstruther şimdi hevesli bir şekilde konuşuyordu. "Diyorum ki efendim, çayırdan geçen Leydi kim?"

Nick güldü. "O, birinci şüphelimiz Anstruther. Bayan Marina Osborne'la tanışmak üzeresin."

Anstruther gözlerini kırıştırarak, "Lacivertli leydi mi efendim?" dedi. "Kesinlikle aradığımız kadın olamaz. Çok saygıdeğer görünüyor."

"Anstruther, Anstruther..." Nick iç çekti. "Ne zaman öğreneceksin? Muhteşem alışıldığı şekilde siyah bir pelerinle at sırtında dörtmala koşturup insanların kıymetli mallarını talep etmiyor. Yeteneğinin bir kısmı saygıdeğer görünmesinde yatıyor. Şimdi," diyerek sessiz bir şekilde ekledi, "Bayan Osborne'un acınacak ata binme yeteneğini gördükten sonra mecburen onun Muhteşem *olmadığını* düşünüyorum. Fakat Piliç ve Akbaba'da karşılaştığım, bir fahişe gibi giyinip davranan kadın o, eminim."

Anstruther'ın şoke olmuş, kızarmış yüzüne sırtıttı ve kendisini eyerden aşağı, Mari'nin yoluna attı. Nick öpüşmelerinden sonra nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Önceki gün kollarında istekli ve hevesliydi, yarıda kesilme tehlikesi karşısında kendini geri çekmiş olsa da doğasındaki tutkuyu saklayamazdı. Nick yakında onu yatağa atacağından emindi.

"Bayan Osborne!" diye seslendi. "Nasılsınız, hanımefendi? Biz de sizden bahsediyorduk. Size arkadaşım Dexter Anstruther'ı tanıştırmabilir miyim?"

"Hizmet... hizmetinizdeyim hanımefendi." Anstruther kekelerken Nick'e anlamlı bir bakış attı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Nick, Marina Osborne çok hoşça gülümserken Anstruther'ın daha da kızarmasını seyretti. O sabah Mari'nin yanakları pembeydi ve daha güzel görünmesini sağlayan hasır başlık yüzünü çerçevelemişti. Her zamanki gibi, sabahın ılıklığına rağmen düğmeleri boynuna

kadar ilikliydi. Nick oracıkta onun düğmelerini açmak için asi ve güçlü bir dürtü hissetti.

Mari, "Nasılsınız, Bay Anstruther?" dedi. "Leydi Hester'dan sizin hakkınızda pek çok şey duydum."

Anstruther tekrar kulaklarına kadar kızardı ve tamamen uygun bir karşılığı dile getiremez görüldüğünden Nick ileri bir adım attı ve Mari'nin eldivenli elini tuttu. Mari onun bakışlarına karşılık vermiyor ve biraz utangaç görünüyordu. Rolünü mükemmel şekilde yapması Nick'in alaycı bir şekilde eğlenmesini sağlıyordu.

"Dün nehre neredeyse düşecektiniz ama şimdi pek bir toparlanmışa benziyorsunuz hanımefendi," diye mırıldandı. "Hizmetinizde olabildiğim için çok memnunum."

Mari'nin kirpikleri ifadesini gizlemek için kapanırken bakışı hafifçe Nick'e değdi. Elini genç adamın elinden çekerek, "Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedi. "Yalvarırım sizi işinizden alıkoymama izin vermeyin."

Nick güldü. "Beni tekrar gördüğünüze pek de memnun olmuşa benzemiyorsunuz hanımefendi."

Mari tatlı bir şekilde, "Konuya dair bir şey hissetmiyorum," dedi.

"Beni umursamadığınızı mı iddia ediyorsunuz?"

Mari, "Hiçbir şey iddia etmiyorum," dedi. İfadesiz bir şekilde Nick'e ve Dexter Anstruther'a gülümsedi. "Yalvarırım beni affedin beyefendiler. Dağıtılacak paketlerim var."

Nick sepete baktı. İçinde bir yığın portakal ve limon vardı. Önceki akşam Leydi Faye'in eleştirel bir biçimde Mari Osborne'un hayırsever faaliyetlerine yorumda bulunduğunu duymuştu. Leydi Faye, onun yine başka bir şekilde kendini uygunsuzca öne çıkardığını ima etmişti.

Nick, "Pahalı mallar," diye yorumda bulundu. "Onları fakirlere ve ihtiyacı olanlara mı veriyorsunuz hanımefendi?"

Mari biraz telaşlandı. "Öyle diyebiliriz, Binbaşı Falconer."

"Çok cömertsiniz."

"Ben yapılması gerekeni yapıyorum."

Nick ona gülümsedi. "Peki yapılması gerekeni yapmak için zengini soyup fakire de veriyor musunuz?"

Mari'nin bakışı çok sert bir şekilde Nick'inkiyle karşılaştı. Bir an için bakışları çarpıştı ve Nick kasıtlı olarak gözlerini ayırmadı. Ona baktığında hep deneyimlediği aynı duyguyu hissetti; biri onu karnından yumruklamış gibi bir etki. Mari'nin gözleri çok samimiydi. Masum bir okullu kız gibi görünürken yalancı olması mümkün müydü? Gerçekten düzenbaz bir hanımdı.

Genç kadın Nick'i şaşırtan bir şekilde ona gülümsedi. "Ne canlı bir hayal gücünüz var Binbaşı Falconer. Sizi temin ederim ki ben bir Robin Hood değilim. Size iyi günler." Döndü, kibarca Dexter Anstruther'la başıyla vedalaştı ve elini sıkı bir şekilde köy çayırının sınırındaki kır evlerinden birinin kapısına koydu. Bir an sonra kapıyı çaldı, sepetindekileri içeridekilere gösterdi, eşikten içeri adımını attı ve gözden kayboldu.

Nick eyerin üzerine geri çıkarken hafif bir sesle, "Şeytan metaneti var," dedi. "Pekâlâ." Anstruther'a döndü. "Bayan Osborne'un diğer hayırsever faaliyetlerini merak ediyorum Anstruther. Lütfen soruştur."

Anstruther, "Tamam efendim," dedi. "Çok çekici bir hanımefendiye benziyor," diye ekledi. "Üzgünüm efendim ama inanamıyorum..." Sesi canlılığını yitirdi ve mutsuz göründü.

Nick gaddarca, "İnan Anstruther," dedi. "Bayan Osborne bir leydi değil. Kendisi bir düzenbaz ve yapacağım son şey de olsa onun düzenbazlığını ortaya çıkaracağım."

Anstruther alnını ovuşturdu. "Ama kanıt olmadan böyle bir şey nasıl başlanabilir efendim?"

Nick, "Onu baştan çıkarıp gerçeği ondan öğreneceğim," dedi. Kendisinden genç adamın anlamayan ifadesini gördü ve ekledi: "Ondan gerçeği öğreneceğim, hem de onu yatağa atarak."

Anstruther'ın kulaklarının ucu fener gibi parladı. "Bana göre efendim," diye karşı çıktı, "bu hiç adil değil!"

Nick, "Biliyorum," dedi. Güldü. "Bazen hepimiz centilmen olmayan şeyler yapmak zorunda kalırız, Anstruther. İyi bir amaca giden yolda yalan mübahdır."

Anstruther şüphe içinde, "Öyle diyorsanız efendim..." dedi.

Nick atı tırısı kaldırdı. Marina Osborne'la bu kısa karşılaşması bile, yanarak onu istemesine neden olmuştu. O etki, kalbine aldığı, kendisini nefessiz bırakan darbe hep aynıydı. Dikkatini dağıtmadan, tamamıyla ona ihanet etmeden bu etkiden kurtulmak istedi. Mari'yi baştan çıkarmalı, yatağa atmalıydı, tamamen akli başından gitmeden gerçeği ondan öğrenmeliydi. Anstruther'ı arkasında bırakarak boğuk bir küfürle atı dörtlüye tekmeledi.

Mari, Bayan Bean'in kulübesinden çıkarken Laura Cole'un iki tekerlekli Cole Konağı aracının içinde yavaşça tepeden aşağıya geldiğini gördü. Laura onu görünce enerjik biçimde el salladı ve Mari ona katılmak için yolun karşısına geçti.

Laura eğilip arkadaşının yanındaki koltuğa çıkması için elini uzatırken, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Konuşmamız lazım. Seni eve bırakabilir miyim?"

Mari gülümseyerek, "Çok iyi olur," dedi. Laura'nın her zamanki gibi pratik yeteneğiyle aracı harekete geçirmesini bekledi.

Laura, "Dün gece bize katılamadığın için üzüldüm," dedi. "Acaba kasıtlı olarak birinden mi kaçınıyorsun diye merak ettim. Binbaşı Falconer'dan mesela?" Mari'nin bariz kızarmasının üzerine gülümsemi. "Sana aşırı derecede hayranlık duyduğunu baştan fark ettim."

Mari, "Öyle olabilir," dedi. "Ya da bana hayranlık duyuyor gibi yapıyor olabilir. Emin değilim." Bakışını kucağında sıkıca kilitlediği eldivenli ellerine indirip oradan tekrar Laura'nın yüzüne baktı. "Ah, Laura," diye patladı. "Nasıl bileyim ki? Tüm geçmişim boyunca çok

az gerçek deneyimim oldu. Dün beni öptü ve ben..." Yerinde kıpırdandı. "Tümünden sıcak basmış ve heyecanlı ve olabileceğinin en iyi şekliyle gerçekten *ahlaksız* hissettim!" Durdu, dudağını ısırdı. Sessiz bir şekilde, "Bunun olacağını asla düşünmezdim," dedi. "Rashleigh'den sonra düşünemezdim. İmkânsız görünüyordu."

Laura, "Şimdi mümkün olduğunu öğrendin," dedi.

"Evet. Belki. Ama sonra bir şey oldu..." Mari tereddüde düşerek arkadaşına baktı. Laura'yla yakın olmalarına rağmen Cole Düşesi'yle bir erkeğin uyarılması gibi mahrem konularda konuşabileceğinden hiç emin değildi. Hester'la konuşmak elbette tamamen başka bir mesele olurdu. Hester'ın böyle konularda tereddüdü olmazdı, doğrusu muhtemelen karşılaştırmalı boyutlar ve uzunluklardan bahsedecek ve Mari'yi küçük düşmekten kızartacak detaylara girecek kadar inceliksiz olurdu. Laura gerçi... Pekâlâ, biri Düşes'e gidip ereksiyonlardan bahsetmezdi.

Laura yardımcı olmak istercesine, "Sanırım ereksiyonunu hissettin," dedi. "Seni oldukça gerginleştirdiğini tahmin edebiliyorum."

Mari tiz sesle bağırdı: "Laura!"

"Ne?" Laura ona eğlence dolu bir bakış attı. "Benim böyle konularda hiçbir şey bilemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Peki, benim sekse dair pek bilgim olmadığı doğru ama senin problemlerinden bahsediyoruz, benim değil."

Mari kendini toparlayarak, "Evet, peki, haklısın," dedi. "Beni korkuttu." Ürperdi. "Çok güçlü, çok etkili göründü."

Laura hafif bir şekilde, "Ama o Rashleigh değil," dedi.

"Hayır." Mari titredi. "Belki de haklısın. Belki de bir gün nazik ve sabırlı olan bir erkekle..." deyip duraksadı. "Her hâlükârda, o adam Binbaşı Falconer olamaz. Hester sana onun Tavus Kuşu Meşeliği'ne muhtemelen Muhteşemleri yakalamaya geldiğini söylemedi mi? Benim, kuzeninin katili olduğumu sanıyor. Bana ilgisi

sadece hedefe yönelik olabilir, Rashleigh'nin ölümüne dair gerçeği öğrenme hedefine."

Laura başını iki yana salladı. "Ancak alçak bir herif böyle davranırdı. Onun bunu yaptığına inanmamam."

Mari üzgün bir şekilde, "İnan," dedi, "çünkü ben doğru olduğuna eminim." Mari iç çekti. "Binbaşı Falconer'dan hoşlanıyorum. Ona âşık olmak üzere olduğumdan korkuyorum çünkü çok güçlü, koruyucu ve onurlu gibi görünüyor. Dolayısıyla bir parçam onun iyi bir adam olduğuna, kendimle ve Rashleigh'nin ölümüyle ilgili gerçeğe dair ona güvенеbileceğime inanmak istiyor. Ama ikimiz de bunun delilik olduğunu biliyoruz çünkü *elbette* ona güvenemem. Ben kaçak bir köleyim ve itiraf edersem asılacağım."

Laura yavaş bir şekilde, "O durumu böyle görmeyebilir," dedi. "Sen kabahatli değilsin Mari."

Mari, "Hayır, yasaların önünde öyleyim," diye karşı çıktı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun Laura! Üstelik ne söylersem ucu kaçınılmaz bir şekilde Muhteşem Kızlar'a degecek ve seni, Hester'ı, Josie'yi ve Lenny'yi o tehlikeye atamam. Bu yüzden," diyerek omuz silkti, "bunu yapamam. Bu riski alamam. Binbaşı Falconer'a güvenemem."

Laura uzun süre sessiz kaldı sonra yavaş bir şekilde konuştu: "Ne dediğini anlıyorum ve korkarım ki haklısın. Ona güvenemezsin."

Mari başını salladı. Günün aydınlığı kısmen sönmüş gibiydi. Laura'nın haklı olduğunu biliyordu. Kendisi de aynı karara varmıştı. Yine de Nick Falconer'a güvenme ihtiyacı onu sızlatıyordu. Bu içgüdüsel. Aynı zamanda zararlı ve tehlikeliydi. Bu yüzden onunla tekrar karşılaştığında aralarına mesafe koymalı ve hem ondan hoşlanma hem de daha derinde fırsat kollayan, gerçeği anlatma arzusuna karşı koymalıydı.

Laura, "Muhteşemlerin şu an ata binerek dışarı çıkamaması ne yazık," dedi. Aracı nehir kıyısında uzanan dar bir yola döndürdü, "Daha şimdi Starbotton'daydım ve Sampson'ın Starbotton Raikes'teki

ortak çayırın tümünü çitle çevirdiğini gördüm. John Teague bana Sampson'm köylülere hayvanlarını otlatmak başka yer bulmalarını, yoksa hayvanlarını da alacağını söylediğini anlattı. Tiksindirici bir adam."

Mari damarlarında medcezirin yükselişi gibi durdurulamayan, tanıdık bir öfke hissetti. Hep aynı oluyordu. Yerel arazi sahipleri veya işverenlerle ilgili bir adaletsizlik veya açgözlülük hikâyesi duyduğunda hemen oraya koşup onlara karşı koymak istiyordu. Muhteşem Kızlar'ın faaliyetleri kırsal yaşamı rahat bırakmayan adaletsizliklerden birkaçını düzeltmede ona büyük bir tatmin sağlamıştı. Ancak yeterli değildi, asla yeterli değildi, sadece faydası olmuştu. Yeterli giyecek, yiyecek ve ısı kaynağı olmayanlar zayıf düşüp ölürken, güçlüler ise gürüldeyen ateşin önünde oturup bedenlerini etle tka basa doldururken hayırseverlik, eğitim, yiyecek, kışın odun sağlama işi eşitsizlik okyanusunda küçük bir damla gibi geliyordu.

Sessiz bir şekilde, "Bu büyük talihsizlik," dedi.

"John çoktan Sampson'a meydan okudu ama kanun adamdan yana. Sonuçta araziyi satın aldı. John'un yüzüne düpedüz gülmüş ve bu durumdan faydalanmadığı için bir aptal olduğunu söylemiş."

"Ve Hester'la birlikte ata atlayıp ona bir ders vermek mi istiyorsunuz?"

"Evet." Laura aracı nehrin kenarındaki çimenli kıyıya çekti. "Hester seninle bunu konuşmadı mı?"

Mari, "Onu bu sabah görmedim," diye itiraf etti.

Laura'nın kaşları ufak bir somurtmayla çatıldı. Sesini, su sesinde zar zor duyulacak kadar alçalttı.

"Yine bütün gece dışarıda mıydı?"

"Evet."

"Bu son bulmalı Mari, yoksa korkunç şeyler olacak."

Mari mutsuz bir şekilde, "Biliyorum," dedi, "ama ne yapabilirim? Beni dinlemiyor. Onun mutsuz olduğunu biliyorum ama yardım etmekten acizim."

Laura başını salladı. "Hep böyleydi; durulamayan, sürekli bir şeyler arayan biriydi. Bir süre için Jack'in delilikleri onunkini maskeleydi, aslında bence ikisi de birbirini daha kötü yaptı ama Jack öldüğünde ve tüm parasım, üstüne Starbotton Malikânesi'ni kaybettiğinde tekrar başladı."

Mari, "Belki Charles yardımcı olabilir," diye başladı ama Laura başını hayır anlamında sallayınca sessiz kaldı.

"Charles'ın hiçbir yardımı olamaz." Karısı acı konuşuyordu. "Kuzeninin davranışını bilse rezalet çıkarır. Muhafazakârlığın ötesinde, Mari. Gerçekten sanırım tanıdığım en sıkıcı adam o. Çaresizce beğenisini dileyerek yıllarımı geçirdim ve sonunda duygu mahiyetinde bana verecek hiçbir şeyi olmadığını öğrendim. Artık hayal edilebilir en can sıkıcı hayatın içine kilitlenmiş durumdayım."

"Laura!" Şimdi Mari gerçekten şaşırmıştı. Laura ve Charles'ın yakın olmadıklarının farkındaydı, birbirlerinden uzak bu kadar vakit geçirirken nasıl olabilirlerdi ki? Ama Laura bahçelerdeki o güne kadar kocasına fevkalade bağlı olmuş, bir kelime bile eleştiri dile getirmemişti. Mari biraz beceriksiz şekilde konuştu: "Özür dilerim, durumun o kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Laura atı tekrar yola çıkarmak için ileri sürerken, "Hester ve ben... biz iyi bir ikiliyiz," dedi. "Birimiz fazla vahşi, diğeri fazla ağırbaşlı."

Mari, "Muhteşemlerle at üstünde gezinmek hiç de ağırbaşlı bir durum değil," dedi.

"Hayır." Laura'nın porselen gibi yüzü biraz kızardı. "O benim kaçışım sanırım. At sırtına çıkmak için pek de asil bir bahane değil ama benim tek bahanem."

Bir elini dizginlerden çekti ve Mari'nin kenetlenmiş ellerini sıktı. "Bana acıma Mari. Ne de olsa ben bir Düşes'im ve bunun bazı mükâfatları var."

Mari, "Öyle olduğunu farz ediyorum," dedi ama ilk defa bunların ne olabileceğini düşündü. Para ve nüfuza sahip olmak, hepsi iyi güzeldi de altında boş bir yarık olduğunda, -sevgi olmadan, sıcaklık olmadan ve bir başına oyalanacak kocaman bir malikâneyle- dünyanın tüm parası yetersizdi. Laura şahsen çok cömertti, çok sevgi doluydu. Mari'nin kalbi onun için sızladı, o sevgiyi verebileceği bir şey olmadığı için.

"Biz çok farklı değiliz; sen ve ben. Geçmişlerimizin bu kadar farklı olması ama yine de pek çok açıdan bu kadar benzer olmamız beni hayrete düşürüyor."

Laura gülümsedi. "O zaman anlıyorsun yani. Ne diyorsun? Muhteşemler Sampson'a karşı bir at yolculuğuna çıksın mı?"

Mari yüksek sesle güldü. "Evet. Evet, çıksınlar. Bu ihtiyatsız ve muhtemelen çok çlgınca ama ben böyle bir adaletsizlik görüp bir köşede bekleyemem." Nick Falconer'ı düşündü ve ayak parmaklarının ucunda bir gölge Mari'nin mezarına yaklaşmış gibi geldi. "Çok dikkatli olun Laura," diye yalvardı. "Ben çok şey kaybettim. Sana veya Hester'a bir şey olursa dayanamam."

Laura gülümsedi. "Bir şey olmayacak."

Mari düşünceli bir şekilde konuştu: "Eğer bunu yaparsanız, Cuma günü Yaz Gündönümü dansından sonra yapın. Herkes dağılmış olacak. Daha sonra, sarhoş bellekleri Muhteşem'in itibarını abartacaktır."

"Harika," dedi Laura. "Ne müthiş bir fikir! Muhteşem'in senin becerilerine sahip olması büyük şans Mari." Atı Tavus Kuşu Kır Evi'nin kapısına doğru döndürdü. "Bu Muhteşem'in son turu olacak. Söz veriyorum."

Mari, "Öyle olsa iyi olur, "dedi, bir kez daha Nick Falconer'ı düşünüyordu ve onun Muhteşem Kızlar'ı yakalama konusundaki kararlılığını.

Nick, *piyano bir insanın icat ettiği en zarif işkence aletlerinden biri olmalı*, diye düşündü. O akşam Bayan Lydia Cole'un gürültülü piyano çalışı sırasında oturup dinlemeye mecbur kalmıştı, şahsen korkunç derecede kötü olduğunu düşünüyordu. Leydi Faye kızının tüm performansı boyunca konuşmuş ve kızının ne kadar yetenekli olduğunu ve ne kadar hoş ve uysal bir eş olacağını anlatıp durmuştu. Keskin bakışları ve iğneli yorumları, müstakbel damat listesinin başına konduğunu bilen ve bunun düşüncesine bile katlanamayan Nick üzerinde etki uyandırmamıştı. John Teague'in dediği gibi Bayan Cole narin bir kıza benziyordu ama annesi bir cadalozdu.

Bayan Cole şimdi enstrümanda sırasını Leydi Hester Berry'ye bırakmıştı ve o da kesinlikle bestecisinin niyetlendiğinden çok daha fazla bir melodramla Bach çalışıyordu. Bu akşam çıplak teninin büyük bir kısmını gösteren, derin dekoltesi, zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Kollarında göze çarpan morluklar ve köprücük kemiğinde görünüşe göre bir çizik vardı ama Hester onları saklama girişiminde bulunmadan zafer hatıraları gibi taşıyordu. Nick, John Teague'in onu bir kenara çekip bunları sorduğunu görmüştü ve Hester soruları bir kahkahayla başından savınca Teague belli ki öfkeyle kızarmıştı.

Nick, Teague'in hüsrânını anlayabiliyordu. Kendisi de çileden çıkarıcı bir gün geçirmişti. Önceki hafta Muhteşem Kızlar tarafından gerçekleştirilen soygunu konuşmak için Edward Arkwright'in muhasebecisiyle buluşmak üzere Dexter Anstruther'la Skipton'a seyahat etmişlerdi. Muhasebeci Desmond eşkıya kadınları suçlarken kızgın ve sertti ama Nick adamın gururu ve işverenin kesesi incindiği için olayı abarttığından şüphelendi. Adam Muhteşem'in ne hudutsuz, kaba, görgüsüz olduğunu ve yandaşlarının nasıl zorba olduklarını anlatıp duruyordu.

"Fakire vermek mi?" diye küçümseyerek konuştu. "O hırsızlıktan tek faydalanan Muhteşem ve çetesiydi!"

Nick onun şahitliğinin hemen hemen hiç işe yaramadığına karar verdi. Eşkiya kadınların hepsi 1,80 boyundaydı, erkek gibi ata biniyorlardı, sesleri derin ve kabaydı ve tabanca taşıyorlardı. Karanlık olduğu için Desmond başka hiçbir şey görmemişti. Arabadan Arkwright'in kârının onda birini almış ve Desmond'ı arsızca cebine bir kartvizit sokuşturarak bir tarlada bağlı bırakmışlardı.

Nick, "Bir dahaki sefere, gün ışığında seyahat etmeye ne dersin?" demişti.

Leydi Hester gösterişli performansı sırasında uyumsuz bir notaya bastı ve Nick'in yanında oturan Leydi Faye Cole, Nick'in kulağına fısıldamak için eğildi.

"Sevgili Hester'in tarzı çok *abartılı*, değil mi?" Kadın yelpazesini salladı. "Bence bu Bayan Osborne'un halk tabakasına özgü etkisinden kaynaklanıyor. Kocasını geçimini sağlamak için çalışmış, biliyorsunuz."

Nick, "Ben de çalışıyorum," dedi.

Leydi Faye'in gözleri yerinden fırladı. "Sevgili Binbaşı Falconer, bu oldukça farklı! Siz Majesteleri'nin ordusunda bir subaysınız!"

Nick, "Yine de para karşılığı çalışıyorum," dedi. Gerindi. Leydi Faye'in omzunun üzerinden kanepede ağzı açık horlayan Lord Henry Cole'u ve onun ötesinde Cole Düşesi'yle konuşan Marina Osborne'u görebiliyordu.

Bu gece Mari koyu mor bir elbise giymişti, Hester'ınki ne kadar açık yakalı ve cüretkârsa Mari'ninki o kadar ölçülü ve yüksek yakalıydı. Saçını örtmemiş dışarıda ata binerken yaptığı gibi, ciddi tarzda sıkıca arkadan bağlamıştı. Rüküş görünmesi gerekirdi ama saçının rengi o kadar koyu siyahtı ki mum ışığında zengin ve kaliteli parlıyordu. Nick saçına dokunmak, sıkı topuzunu açmak, saçlarının çıplak omuzlarına yayıldığını görmek ve parmaklarının arasında gezindiğini hissetmek için can atıyordu. Simsiyah saçların,

omuzlarının solgun ve yumuşak dokusuna karşıtlığı dayanılmaz biçimde baştan çıkarıcı olurdu. Nick bunu içgüdüsel olarak biliyordu ve bu düşünce onun canını yakıyordu. Ateşli hayal gücünde çoktan Mari'yi soymuş ve onunla orada, Leydi Faye Cole'un bulunduğu kanepenin üzerinde sevişmişti.

Nick, Piliç ve Akbaba'daki Molly'nin omuzlarında boydan boyaya kıskırtıcı biçimde serpilmiş çillerini ve küçük kalp şekilli benini hatırladı. Mari Osborne böyle vücudunu gizleyen elbiseleri tercih etmeseydi onun da orada çilleri olup olmadığını görebilecekti ve böylece yapbozun bir parçasını daha tamamlayacaktı. Önceki gün nehrin kıyısında rahatsız edilmeselerdi kesinlikle onun korsesinin düğmelerini açacak ve omuzlarının hassas cildini görebilecekti. Bununla da kalmayacaktı. Mari'nin mor elbisesini çok yavaşça çıkardığını, göğüslerinin kıvrımını ve şuh pembe uçlarını açığa çıkardığını düşündü. Onun tadını almak istedi...

Uyarılan erkekliğinden ziyade Leydi Faye'in ne dediğine odaklanmaya çalışarak hafifçe yerinde kıpırdandı. Bir vazifede aklını başına toplama konusunda asla böyle bir zorlukla karşılaşmamıştı. Yalancı ya da değil, büyüleyici Bayan Osborne, Nick davayı çözmeden onun dikkatini dağıtacak.

Leydi Faye, "Cole Konağı'nın mavi salonunda bir *tebaanın* dulunu görmek inanılmaz," diyordu. "Bu Laura'nın hatası elbette. Zevklerinde fazla *demokratik*. Bu bir düşes için çok uygunsuz."

Nick, Laura Cole ve Marina Osborne'un birbirlerinin arkadaşlıklarından çok zevk aldıklarını düşündü. Önceki birkaç gece Mari'nin yokluğunda Laura gergin ve endişeli görünüyordu ve Nick onun hasta olup olmadığını merak etmişti. Şimdiyse Laura, Mari'nin söylediği bir şeye gülümsüyordu ama güzel ela gözleri sürekli olarak, John Teague'le konuşan Charles'ın üzerindeydi. Charles karısının dikkatli bakışlarından habersiz görünüyordu ve Laura bir süre sonra iç çekip döndü.

"Anladığım kadıyla, Ekselansları, Bayan Osborne'la Skipton Bahçıvanlık Cemiyeti'nde tanışmış."

"Hakikaten öyle!" Leydi Faye'in memnuniyetsiz ağzı köşelerinden daha da aşağı sarktı. "Ben de bunu diyorum ya, Bay Falconer. Bahçıvanlık Cemiyeti!.. Cole Düşesi'nin öyle insanların arasına karışması gerekirmiş gibi. Ne sıradan! Öyle işleri kendisi yapmaya kalkışırsa bahçıvanlar ne iş yapacak?"

Nick miskin miskin, "Çok eğlenceli gibi görünüyor," dedi. Şahsen, Leydi Faye'in kendisinin, Laura'dan daha iyi bir düşes olacağı kanaatinde olduğunu düşündü. Faye'e göre, Henry'nin Cole ailesinin ast sınıfından gelmesi bir trajediydi.

Faye burnunu çekti. "Hester da toplantılara katılıyor, bitkilere dair bir şey bildiği de yok ve umrunda bile değil. Ancak bölgenin diğer Leydileriyle birlikte kart oynamak için bana katılmaya davet ettiğimde teklifimi geri çevirdiler!"

Nick sorun çıkarmadan, "Akıl almaz," diye ona katıldı. Faye'in, onlara katılması için kızı Lydia'ya gizlice el kol hareketi yaptığını gördü ve ayağa kalktı. "Affedersiniz, Leydi Faye."

Yemekte Mari'den uzağa oturtulmuş, Lydia Cole'a eşlik etmek zorunda bırakılmıştı ve kısa bir hoşbeş dışında Mari'yle hiç konuşmamıştı. Ona yakın olma dürtüsü şimdi güçlüydü, öyle güçlü ki artık karşı koyamıyordu. Laura Cole'un salonu, baştan çıkarmak için en ideal nokta olmasa da Mari'yle yapacağı bir sohbetin ilişkilerini ilerletme fırsatı sunabileceğini düşündü.

Çay fincanını eline aldı ve Laura'nın çaydanlığın başında durduğu yere doğru yürüdü. Laura ona bakıp gülümsedi. "Bir fincan daha alır mısınız, Binbaşı Falconer?"

Nick, Düşes'in yanında oturan Mari'nin oldukça farkındaydı. Mari kasıtlı olarak ona bakmıyordu. Başı eğikti, koyu kirpikleri yanağının kıvrımında bir gölge bırakıyordu. Dikkatle, kenetlenmiş ellerini inceliyordu. Nick fincanını masanın üzerine koydu.

“Teşekkürler Ekselansları ama geri çevirmeliyim. Buraya gelişimin nedeni Leydi Faye’in Bayan Osborne’u öve öve bitirememesi. Ben de ondan bahçe planlarımla ilgili tavsiye almaya geldim.”

Laura’nın oldukça güzel dudakları kıvrılıp gülümsedi. “Öyle mi, Binbaşı Falconer? Bahçe planları, ne asil bir yaklaşım. Memnuniyetle yerimi size veririm.”

Laura, Mari’nin elini sıkıp ayağa kalktı. “Hester’ın fikrini sormak istediğim bir mesele vardı sevgili Mari. Konuşmamıza sonra devam edebilir miyiz?”

Mari, “Tabii ki,” dedi ve Nick bir an için onun yüzünün yumuşak bir şekilde rahatladığını gördü. “Teşekkür ederim Laura.”

Nick, Düşes’in boşalttığı yere geçti ve Mari’nin fincanını kusursuz bir şekilde masaya bırakıp tekrar ellerini kavuşturmasını ilgiyle izledi. Hareketlerinde çok ihtiyatlı bir şeyler vardı, bir çatışmaya karşı kendini koruyor gibiydi. Sonunda gözlerini kaldırıp ona baktığında Nick bir kez daha karnına tekme yemiş gibi hissetti. Bu kadını çok fena istiyordu. Onu kendisine çekmek ve o çekici ağzı kendisinin-kiyle ıslatmak istiyordu. Aklı ona Mari’nin bir şarlatan olduğunu söylüyordu, vücudu ise gördüğü en arzu edilir yaratık olduğunu. Hangisini dinlemek istediğini biliyordu.

“İyi akşamlar, Binbaşı Falconer.” Sesi alçak ve telaşsızdı ve Nick’in içinde hissettiği sıcaklığa benzer hiçbir şey yansıtmıyordu. “Az önceki ifadelerinizden hangisinin daha asılsız olduğundan emin değilim, Leydi Faye’in beni öve öve bitirememesi mi yoksa botanik tavsiyesine ihtiyacınız olduğu mu?”

Nick gülümsedi. “Benim mazeretlerimin inandırıcı olmadığını düşünüyorsanız Bayan Osborne, size yaklaşmamın gerçek sebebi ne olabilir?”

Mari umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Buna dair hiçbir fikrim yok, Binbaşı Falconer.”

“Yok mu? Nehirde karşılaşmamızdan sonra bile mi?”

Mari, Nick'in yüzüne şöyle bir bakıp başını çevirdi. "Ona gelince, size ikimiz adına da hata olduğunu zaten söyledim," deyip duraksadı, "bunun yalnızca benimle ilgili planınızın bir parçası olduğundan şüpheleniyorum."

Nick hayrete düşmüştü. Onu baştan çıkarma planının gerçek amacını hissetmiş miydi? Daha da cüretkâr davranıp Tavus Kuşu Meşeliği'ndeki gerçek amacını bildiğini ve kendisine asla yakalanmayacağını mı ima ediyordu?

Nick, "Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye mırıldandı.

"Evet." Koyu gözleri Nick'le alay etti. "Ben zengin bir dulum ve siz," deyip gülümsedi, "siz de bir servet avcısı olabilirsiniz."

Nick'in dudakları seğirdi. "Buna benzer çok kişiyle mi tanıştınız Bayan Osborne?"

Mari, "Ah, çok... pek çok, " dedi.

"Sizi beğendikleri imasında mı bulunuyorlar?"

"Daima. Ama servetimi daha çok beğeniyorlar."

Nick kibarca, "Oysa ben," deyip ona doğru eğildi, "bir servetin vârisiyim, dolayısıyla sizinkine ihtiyacım yok. Ve sizi içtenlikle beğeniyorum."

Mari'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni içtenlikle beğenemezsiniz Binbaşı Falconer. Benimle sadece birkaç özel durumda karşılaştınız. İçten duyguların yeşermesi zaman ve tecrübe ister."

Nick hafif bir baş hareketi yaptı. "O zaman ben, sizinle iddia ettiğinizden daha sık karşılaştığım hissinde yanılmışım. Benim hesabıma göre, en azından yarım düzine defa."

Mari'nin cildinin altındaki renk çekildi. "Ne garip."

"Ve rahatsız edici," dedi Nick. "Birini diğerinin iddia ettiğinden daha yakından tanıdığını hissetmek."

Mari'nin nefis ağzı küçümseyici bir ifadeyle gerildi. "Bizim tanışıklığımızda hiçbir yakınlık yok bayım."

"Maalesef aynı görüşte değilim." Nick sesini alçalttı. "O fıskiyyede sizin mahrem olan neredeyse her yerinizi gördüm Bayan Osborne ve gözlerimin açığa çıkardığı her yere dokunmak için yanıp tutuşabilirim." Yerinde kıpırdandı. "Dün de bunu yapacak, sizinle sevişecektim, eğer rahatsız edilmeseydik."

Mari'nin inanılmaz derecede dolgun ve şehveni hisler uyandıran alt dudağını ısırıldığını gördü ve karşılığında kendi vücudunun sarsıldığını hissetti. Laura'nın salonu, diğer konuklar, etraflarındaki konuşmaların uğultusu, Anna'ya dair hatıraları bile aklının bir kenarına itilmişti. Yalnızca Mari'ye ve baş döndürücü olan ona sahip olma ihtiyacına odaklanabiliyordu.

Mari çay kaşığıyla oynuyordu. "Sanırım bir öpücüğe çok fazla anlam yüklüyorsunuz bayım. Önemli bir şey değildi."

"Özsaygım için ne de yıkıcı! Gelecekte daha iyisini yapmayı denemem gerekecek."

Mari, "Lütfen benim için kendinizi böyle bir Herkül çabasına sokmayın bayım," dedi. Başını kaldırıp Nick'e baktı. "Dediğim gibi, bir hata yaptım ve çabuk öğrenmeye meyilliyimdir o yüzden aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

Nick uzanıp hafifçe Mari'nin elinin üstüne dokundu ve genç kadın kaşığı hafif bir tıngırtıyla çay tabağına bıraktı.

Nick yumuşak bir sesle, "Size inanmak isterdim," dedi, "bence siz de kendinize inanmak istiyorsunuz ama gerçek şu ki siz de beni istiyorsunuz. Siz de beni öptünüz. Kabul edin."

Mari'nin, sözlerinden rahatsız olduğunu görebiliyordu. Yüzündeki renk şimdi uyarılmanın kızarıklığıydı, gerçi bakışlarına karşılık vermeyi reddetmesi bununla savaştığını gösteriyordu. Elbisesinin dikişleriyle oynayıp parmaklarının arasında kıvrınıyordu.

"Binbaşı Falconer..."

"Evet?"

“Sizi geri öptüğüm doğru.” Çok yumuşakça konuşuyordu, çok sessizce; Nick’in kelimeleri yakalaması için gayret etmesi gerekiyordu. Çok açsözlü görünüyordu. Onu daha iyi tanımasa, sahtekâr olduğunu bilmesee ona inanırdı. “Böyle bir niyetim yoktu. Beni şaşırttı ve bu yüzden karşılık verdim.” Sesi güçlendi. “Fakat Binbaşı Falconer, sizin duygularınızı paylaştığım inancından vazgeçmenizi rica ederim. Bir aşk ilişkisi istemiyorum.”

Nick gülümsedi. “Benim savlarımı zayıflatıyorsunuz.”

“Öyledir umarım. Sizin hayranlığınıza ihtiyacım yok.”

Nick, nefesiyle Mari’nin topuzundan kaçan saçları titreştirecek kadar yakınına eğildi. Mari şimdiye kadar saygıdeğer dul simgesi olmuştu, mükemmel ve Nick’in, onun gözlerinde gördüğü isteksiz uyarılma dışında kusursuz bir şekilde erdemliydi. Şimdi bu kadar yakın olmasından Mari’yi ufak bir farkındalık ürpertisinin sardığını hissetti. Nick’e ilgisiz değildi, hatta bundan çok uzaktı. Genç adam o erdemli yüzü sınamak ve altındaki han fahişesini ortaya çıkarmak için gidebileceği kadar ileriye gitmeye hazırdı.

İleriye eğildi ve parmaklarının arkasını Mari’nin boynuna hafifçe değdirdi; çok yumuşakça, kazayla olmuş gibi. Sıcaktı, yumuşak ve öyle pürüzsüzdü ki Nick elini bütün vücudunda gezdirip eşit derecede mükemmel olup olmadığını görmek istedi. Dokunduğu yer ısınıp soluk bir gül gibi kızardı. Birden Anna için, onun narinliği ve dürüstlüğü ve kendisini hak etmediği gerçeğiyle içinin acıyla burkulduğunu hissetti. Mari’yle aralarındaki bu ilişki oyundan başka bir şey değildi. Yine de biraz gerçeklik payı vardı çünkü Mari’ye duyduğu arzuda rol yapmıyordu.

“Bir aşk ilişkisi istemediğinizi söylüyorsunuz ama yalan söyledüğınızı siz de biliyorsunuz,” diye fısıldadı. “Beni sevgiliniz olarak kabul edin.”

Mari’nin bütün vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Nick’ten hafifçe geri çekildi. Dudakları aralanmıştı, nefesi derin değildi. Yüzünde şaşkınlık ve Nick’in nabzını hızlandıran başka bir şey

vardı. Ağzı kurumuş şekilde onun yanıtını bekledi. O an Mari'yi yatağına götürmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Muhteşem Kızlar'ı neredeyse unutmuştu. Rashleigh'ye gelince, onun katilini daha az umursayamazdı. O alçağın tekiydi ve ondan kurtulmak iyi olmuştu. Mari'den başka bir şey istemiyordu, çıplak vücudunun kendi vücuduna dolanması, ağzının kendisinininkinin altında açık ve istekli olmasını.

"Çok hızlı ilerliyorsunuz." Sözleri fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bir şey istediğimde bunu bilirim."

"Terbiyesizsiniz."

"Biliyorum. Ama siz de öylesiniz. Başka türlüymüşsünüz gibi davranırsanız da her şekilde benimle eşdeğersiniz. Siz usturuplu olmaktan çok uzaksınız Bayan Osborne ve bunu ikimiz de biliyoruz. Sizi gerçek kılığınızda gördüm."

Mari'nin çenesi yukarı kalktı. "Artık fazla ileri gidiyorsunuz bayım."

"Yeteri kadar yakınına bile gitmiyorum ama çok daha ileri gideceğim." Mari'nin, omzunun üzerinden Düşes'in konuklarına hızlı bir bakış attığını gördü, sohbet edip gülüyorlardı ve ikisini esir tutan büyüden tamamen bihaberlerdi. "Şimdi değil muhtemelen ama kendi seçtiğim bir zamanda," dedi Nick.

Mari'nin gözlerinde bir ifadenin titrediğini gördü, ardından genç kadın hafifçe iç çekti ve oturduğu yerde doğruldu.

"Cevabım hayır, Binbaşı Falconer."

Nick boşuna stratejist değildi. Ne zaman geri çekileceğini biliyordu. "Pekâlâ," dedi. Geriye yaslanıp Mari'ye gülümsedi. "Arsızlığımı affedin. Fakat merak ediyorum da yarın benimle ata binmeye gelir misiniz? Yalnız olursak meseleleri bana çok daha iyi açıklayabilirsiniz ve daha iyi bir uzlaşıya varabiliriz."

Nick keyifle Mari'nin ezici bir hamle yapmak üzere olduğunu gördü ama bunu yapamadan Lord Henry Cole gürültüyle horul-

dayarak silkinip uyandı ve onlara döndü. "Ata binmek mi? Birisi ata binmekten mi bahsetti?" Sarsak bir şekilde Charles'ın etrafında döndü. "Av ne zaman sevgili evladım? Kısraklara binildiğini görmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" Mari'ye gayriahlaki bir şekilde göz kırptı.

Mari, "Beni affetmelisiniz Lordum," dedi. Birden kireç gibi bembeyaz olmuştu. "Biliyorsunuz ki ben ata, ava katılacak kadar iyi binemiyorum."

Mari hafifçe titreyen elleriyle eteklerini düzeltirken Nick merakla onu izledi. Burada Mari'nin Lord Henry'yi sevmemesinden ötesi var diye düşündü. Mari'nin baloda ısrarcı Lord'la nasıl başa çıktığını görmüştü, ondan korkmuyordu. Yine de şimdi zayıf nefeslerle kısa kısa soluk alıyor ve neredeyse bayılacak kadar beyaz görünüyordu. Nick parmaklarını yakaladı, endişe birden ona karşı olan tutkusunun üzerine çıkmıştı.

"Bayan Osborne? İyi misiniz?"

"Ben... Evet..." Bir an için koyu gözleri odaklanamamıştı, ruhunun derinliğinde korkunç bir şeylere bakıyormuş gibiydi. "Kusuruma bakmayın." Doğruldu ve ellerini Nick'inkilerden çekti. "Evet, oldukça iyiyim. Teşekkür ederim bayım. Fakat ata binme davetinizi reddetmek zorundayım. Benim becerikli olmadığımı kendi gözlerinizle gördünüz."

Nick bunun doğru olduğunu biliyordu ama böylesine aşırı bir kaygının açıklaması bu olamazdı. Hafifçe somurttu. Geçmişte yaşadığı bir av kazası mı onu bu kadar tedirgin etmişti?

Yavaş bir şekilde, "Hiç ava çıktınız mı Bayan Osborne?" diye sordu.

"Hayır." Şimdi, titreyen ellerini zangırdamasını yatıştırmak için nafile bir girişimle birbirine kilitlemişti. "Ben av sevmem. Barbarca."

"Evet, öyle ama bu bir spor."

Mari doğrudan gözlerinin içine baktı. Ve o anda gözlerinde hile, arzu veya oyun değil, yalnızca saf ve bariz bir öfke vardı.

“Spor mu? Onu bir de avlanana sorun Binbaşı Falconer. Ne konuştuğunuza dair hiçbir fikriniz yok. İzininizle.”

Saten eteklerinin yumuşak hışırtısıyla ayağa kalkıp uzaklaştı.

Mari mermer salonun kocaman genişliğini geçerken ve uşağın aracını getirtmesini beklerken paniğini bir şekilde bastırmıştı. Laura, akşam yemeğinde yedikleri ıstakoz börekleri nedeniyle hasta olup olmadığını kontrol etmek için salondan aceleyle dışarı çıkarken genç kadın onun sorularına bir şekilde tutarlı bir cevap vermiş olmalıydı. Laura’nın arkasından Nick Falconer da odadan çıktı ve dikkatlice Mari’yi izledi. Mari sabırsızlığın acısı ve yalnız kalma isteğiyle ayakta beklerken her nedense boş bir ifade takınmıştı.

Sonunda araç kapının önüne yanaştı, Mari içine girdi ve huzurlu karanlık onu kuşattı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Bu tanıdık panik ona doğru yükselen bir akıntı gibiydi, tüm düşünce ve mantığını bir kenara süpürüp Mari’yi şiddetle sahipleniyordu. Av köpeklerinin vahşi ulumaları zihninde yankılandı. Akıntıda çömelip onların geçmesini beklerken ayaklarını uyuşturan suyun soğukluğunu hissedebiliyordu. Rashleigh’nin adamları kış tarlalarında onu avlarken vurucuların sopalarının çimlerdeki sesini, köpekleri çağıran kornayı duyabiliyordu. Vücudundan geçen bir sıcaklık dalgası titremesine neden oldu, sonra panik biraz ortadan kaybolmaya ve akli berraklaşmaya başladı. Aracın tekerleklerinin yoldaki gürültüsünü duyabiliyor ve güvende olduğunu biliyordu.

Güvendediydi.

Özgürdü.

İnsanlar özgürlük ve bağımsızlıktan o kadar rahatça bahsediyordu ki... Pek çoğunun bunların gerçekten ne demek olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Kendisinin hem güvenlik hem de özgürlüğü kavrayışı belli belirsizdi. Tüm çocukluğu ve yetişkinlik hayatının ilk kısmında diğerlerinin boyunduruğu altında yaşamıştı. Bir mülktü,

bir eşya. Fiziksel özgürlüğünü çok yüksek bir bedelle almıştı; teknik olarak hâlâ köle olduğu ve sahibi onu hiçbir zaman serbest bırakmadığı için yakalanabileceğini, geri götürülüp tekrar köleliğe zorlanabileceğini biliyordu.

Nick Falconer, Rashleigh'nin vârisiydi. Kendisinin efendisi bile olabilirdi. Sahipsiz mektupları düşündü. Nick sadece bu gerçeği öğrense bile Mari kazanmak için çok savaştığı her şeyi kaybedebilirdi.

Asla bir adama güvenme, asla yanına yaklaştırma, asla seni incitmesine izin verme, asla ona bu gücü verme...

Nick Falconer'a hissettiği çekim amansızdı ama Mari hayatın bütün zorluklarını öğrenmişti. Pes etmeyecekti. Bu gece kendisi için yarattığı kabuğuna çekilmişti, kendine icat ettiği kimliğe, erdemli dul Bayan Marina Osborne'a. Gerçekte böyle biri değildi. Bunun olmak istediği kişi olduğundan bile emin değildi. Zaman zaman küçük Marina'nın, ilk on yedi yılını St. Petersburg'da geçirmiş ve Lord Rashleigh'nin kölelerinin diğer çocuklarıyla karlarda yuvarlanmış çocuğun hatırası aklına gelirdi. O çocuk vahşi ve güçlüydü, daima yeni fikirlerin arkasından koşmuş ve çaresizce hürriyete tutunmuş ama asla gerçekten özgür olmamıştı.

Mari'nin olmak istediği kişi yedi sene önce kaybolmuştu, Rashleigh'nin bencil gaddarlığı yüzünden evinden ve ailesinden alınmış, tanıdık olan her şeyden uzaklaştırılmış, masumiyeti çalınmıştı. Ama şimdi geriye bakınca, asla gerçekten kim olduğundan emin olamadığını görüyordu. Rashleigh'nin babası bir çocuğu almış ve kendi keyfi için bir İngiliz leydisine benzetmişti; onun için bir çeşit deney olmuştu, gerçek bir kişi değil. Onu daha bebekken ailesinden almış ve adını Marina koymuştu. Ailesi ona isim verecek güce bile sahip değildi. Karşı çıkmaya yetkileri, hakları yoktu. Köleliğin kaderi buydu.

Marina Osborne'u yarattığında kendisi için istediğini sandığı hayatı kurmaya çalışmıştı. Kır evi vardı ve bahçesi ve bitkileri... Onu seven iyi arkadaşları vardı. Rashleigh'den çaldığı parayı iyilik

yapmak için kullanmaya çalışmıştı. Bir koca ve aileye dair imkânsız hayallerinin kaybolmasına izin vermişti çünkü Rashleigh'nin ona mirası korku ve itimatsızlık olmuştu. Bekâretiyle beraber geleceğe dair umutlarını da çalmıştı.

Başka koşullar altında Nick Falconer güvenilebileceği bir adam olabilirdi, o geleceği yeniden kurabileceği bir adam. Ama onu istemesine rağmen, kendisini baştan çıkarmasının kasıtlı bir amacı olduğunu biliyordu. Ona güvenmek, ona gerçeği anlatmak için zihnini kandırmak istiyordu. Mari kendi iyiliği ve o tüm sevdikleri ile koruduklarının iyiliği için sessiz kalmalıydı.

Nick'in fısıldadığı kelimeleri hatırlayınca hafifçe titredi.

Sizin mahrem olan neredeyse her yerinizi gördüm. Beni sevgiliniz olarak kabul edin...

İstemişti, onu gittikçe güçlenen ve daha da etkili olan bir arzuyla istemişti çünkü asla öyle hissetmeyeceğini düşünmüştü. Ama yanlış adamı seçmişti. Alaycı bir şekilde Mari'nin ilgisini kendi çıkarı için kullanmaya çalışıyor olmasa bile Nick yine de genç kadının çöküşü olabilirdi. Bu ilişki asla olamazdı. Hem ona olan farkındalığını hem de ona güvenmeye, ona koşmaya, gücünden yararlanmaya kışkırtan delice dürtüyü görmezden gelmeliydi. Bayan Marina Osborne bir sahtekâr olabilirdi ama geçmişini saklamak için tek yapması gereken buydu. Güçlü olmalı, asla bulunmayacağını umut etmeli ve bunun için dua etmeliydi.

Nick salona döndüğünde biraz vahşice, "Anstruther," dedi. "Bir içkiye ihtiyacım var. Half Moon Hanı'nda bana katılsan iyi edersin. Muhteşem Kızlar'a dair biraz soruşturma yapmak istiyorum."

Dexter Anstruther, oturup gizlice Laura Cole'a bakmak varken bu kışkırtıcı olasılığa pek memnun olmuşa benzemiyordu ama yeterli kadar yardımsever biçimde atları almaya gitti. Birkaç dakika sonra ev partisinin konuklarından özür dileyerek ayrılmışlardı ve Skipton

yolunda ilerliyorlardı. Nick gece ata binmek konusunda hiç huzursuz olmuyordu. Silahları vardı ve ay tam tepedeydi dolayısıyla önlerini açıkça görebiliyorlardı. Bunun aslında Muhteşem Kızlar'ın baskın yapması için ideal bir gece olduğunu düşündü ama durgun tabiatta hiçbir şey kıpırdamıyordu ve bir kayın ağacındaki baykuşun ötüşü ile nehir kıyısındaki bir koyunun melemesinden başka hiçbir ses yoktu.

Anstruther konuşmaya pek meyilli görünmüyordu, bu da Marina Osborne'la tartışmasını düşünen Nick'in oldukça işine yaradı. Bu sefer yalnızca onu ayartmak, amansızca ona sahip olma arzusu ya da Anna'nın hatırasından dolayı o duyguların uyandırdığı alışılmış suçluluk üzerinde değil, Mari'nin son sözleri hakkında düşünüyordu.

Spor mu? Onu bir de avlanana sorun Binbaşı Falconer.

O an, o yorumun kendisine mi söylendiğini merak etmişti. Ne de olsa kesinlikle Mari'nin peşindeydi, onun maskesini çıkarmak ve kendisine gerçeği söylemesi için onu ikna etmek konusunda kararlıydı. Yine de o anda Mari'nin düşüncelerine dadananın, onu fiziksel olarak hasta edecek kadar güçlü başka bir hatıra olduğunu düşündü. Onun solgunluğunu ve kendisini toparlamak için içsel gücünü kullanma şeklini hatırlayınca tutarsız bir şefkat duygusu hissetti. Yumuşamanın zamanı değildi. Mari'nin zafiyetini kullanmalı ve istediğini almak için ondan insafsızca istifade etmeliydi.

Hanın ışıkları karanlığı deliyordu ve atları seyise bırakıp barın bir köşesine geçtiler. Gürültü, sigara dumanı ve bira kokusu Nick'e Piliç ve Akbaba'yı hatırlattı. Anstruther Muhteşem Kızlar'a dair biraz bilgi edinme umuduyla hanın çalışanlarından biriyle meşguldü ve adamın başını sallama şeklinden Anstruther'in çabası pek işe yarıyor gibi durmuyordu. Kısa süre sonra korkutucu görünümlü, taş gibi bir kadın olan han sahibi içeri geldi ve onlara sertçe baktı, bir eliyle ikisini de kaldırıp sokağa atsa mı atmasa mı diye ölçüp biçiyormuşçasına elleri kalçalarındaydı.

Anstruther acınacak bir halde, "Half Moon'da yabancıları sevmiyorlar," dedi, yüzünü bira maşrapasına gömmüştü.

Birkaç saat sonra, niyetlendiğinden epeyce çok içince Nick huysuzlaştı. Tüm akşam Muhteşem Kızlar'dan bahsedildiğini duymamışlardı ve nazik sorularının hiçbirini işe yarar bir cevap getirmemişti. Kendisi ve Anstruther'ın o gün Skipton'daki Arkwright'ın muhasebecisinden bilgi edinememeleriyle birlikte bu, şu ana kadar Nick'in soruşturmasının toplamının tam olarak bir hiç olduğu anlamına geliyordu.

Atlarıyla Cole Konağı'na doğru yola çıktıklarında Anstruther, Nick'e yaklaştı.

Alçak sesle, "Ahırları ziyaret etme şansınız oldu mu efendim?" diye sordu.

Nick aslında dışarıdaki tuvaletten dönüşte kendi atını kontrol etme bahanesiyle bilhassa ahırlara uğramaya çalışmıştı. Huysuz görümlü bir adam olan seyis Nick'in atlarıyla ilgilenmesinden etkilenmiş benzemiyordu ve sorularını tek heceli sözcüklerle yanıtlamıştı ama bu en azından Nick'e orada bağlanmış diğer atlara değer biçme fırsatı vermişti.

"Evet. Hareketli bir eşkıya kadına uygun olabilecek birkaç tane at olduğunu düşündüm."

Anstruther sırttı. "Evet, efendim. Tıpkı Arkwright'ın muhasebecisinin bahsettiği gibi çok güzel, havalı bir doru kısarak. Sesini daha da alçalttı. "Nalları ters çakılmıştı efendim."

Nick başını çevirip ona keskin bir bakış attı. "Emin misin?"

"Evet, efendim. Bir eşkıya hilesi efendim."

Nick sessizce ısıklık çaldı. Bir atın nallarını ters çakmak, takip edenlere izini kaybettirmek için eski bir taktikti.

Yavaşça, "Bak sen," dedi. "Bir hafta önce ormanda Leydi Hester Berry'yle karşılaştığımızda atıyla bu taraftan geri geliyordu. Herhalde Half Moon Hanı'nda tanıdığı var."

Tam John Teague ve Charles Cole çalışma odasından çıkarlar-ken Cole Konağı'nın antresine adım attılar. Gülüp şakalaşırlarken Nick'in hissetmeye başladığı kadar kafaları karışık görünüyorlardı.

Teague biraz ayılarak, "Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyorsun, eski ahbab," dedi. "Half Moon Hanı'ndaki soruşturmalarında şansın yaver gitti mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Oraya gittiğinizi farz ediyorum?"

Charles komik derecede gürültülü bir fısıltıyla, "Sessiz ol!" diye onu susturdu. "Herkesin Falconer'ın işini öğrenmesini istemeyiz!"

Teague rahatlıkla, "Bence çoktan biliyorlar," dedi, "haberler burada da hızla yayılıyor."

Nick birdenbire, "Pekâlâ, bu gecenin bütün haberlerine lanet olsun," dedi ve Teague'in hafif bir rahatlamının eşiğinde gülümse-
diğini fark etti. Charles'ın hevesle teklif ettiği gecenin son içkisini reddederek, "Ben yatmaya gidiyorum," diye ekledi, "fakat gitmeden önce merak ediyorum da ikinizden biri Bayan Osborne'un kocasının ilk adını anımsıyor mu?"

Teague tedirgin görünüyordu ve cevap veren Charles oldu. "Sanırım Phineas'tı," dedi. "Veya belki de Phileas. Öyle bir şey." Bir eliyle alnunu ovaladı. "Ondan çok nadir bahsediyor ve hep isminden ziyade Bay Osborne'u kullanıyor."

Nick, "Nereliymiş peki?" diye peşini bırakmadı.

Teague fazla ilgisiz bir ses tonuyla, "Dorsetshire değil miydi?" diye belirtti.

Charles, "Cornwall," dedi. "Truro bölgesi. Babası papazmış."

Nick memnun olmuş bir şekilde, "Bu, aileyi takip etmeyi kolaylaştırmalı," dedi ve Teague'in hafifçe somurttuğunu gördü.

Leydi Faye ve Cole Düşesi'nin mavi salondan çıkması arala-
rındaki konuşmayı kesti. Leydi Faye böyle çok sayıda beyefendiyi sarhoş bir halde görünce küçük, bastırılmış bir çığlık attı ve dehşet içinde irkildi. Laura Cole'un ela bakışı üstlerinde gezindi, Charles'ın kızarmış, kafası karışmış yüzünde bir an oylanıp ardından eşit umur-samazlıkla Nick ve Dexter Anstruther'a baktı. Nick, Anstruther'ın kızardığını ve özür dilemek için kekelemeye başladığını gördü ama çok geçti. Laura gitmişti.

Odalarına çekilmek için merdivenleri çıkarlarken Nick biraz ayılmış bir şekilde sessizce konuştu: "Anstruther, John Teague'in sorularımızın yönünü nasıl değiştirmeye çalıştığını gördün mü? Buradaki ilk gecemde Muhteşem Kızlar'a dair pek bir şey bilmiyormuş gibi yaparken de benzer davranmıştı."

Anstruther, "Belki de Bayan Osborne'u koruyordur efendim?" dedi.

"Belki de Leydi Hester Berry'yi." Nick'in suratı asıldı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum Anstruther. Korkarım özveride bulunmanı gerektiriyor."

Anstruther bir eliyle darmadağın saç lülelerini düzeltti. "Elbette efendim."

Nick, "Londra'ya geri gitmen gerekiyor," dedi. "Geleli henüz bir hafta olmuşken seni Cole Düşesi'nin cazibesinden kopardığım için üzgünüm ama özel yetenek gerektiren bir iş var, üstelik Laura Cole'un bir sevgili için müsait olduğunu sanmıyorum."

Anstruther'ın yüzü bir ton daha kızardı. "Hayır, efendim," dedi. "Yani evet, eminim oldukça haklısınız. Asla olacağını hayal etmedim efendim. Sabah Londra'ya giderim. Yapmamı istediğiniz şey nedir?"

Hizmetçi hızlı bir reveransla yanlarından geçerken Nick, Anstruther'ı bir kenara çekti. "Cole Düğü'nü duydun. Senin, görünüşe göre Truro'dan bir papazın oğlu olan ve egzotik bitki ihracı ve satımında uzmanlaşmış Phileas ya da Phineas Osborne hakkında bilgi edinmene ihtiyacım var. Aynı zamanda yaklaşık beş sene önceki ölümüne dair detayları ve dul eşine dair bulabildiğin tüm bilgiyi istiyorum."

"Tam olarak ne bulmamı umuyorsunuz efendim?"

Nick vahşice, "Bilmiyorum, ama herhangi bir şey bulup bulmayacağını merak etmeye başlıyorum," dedi. Kafası karışan Anstruther'ın yüzüne baktı ve bir süredir aklında şekillenen şüpheyi dile getirdi. "Özellikle de Anstruther, bu merhum Bay Osborne'un gerçekten var olup olmadığını merak ediyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yaban Merrini: Ihanet

Hester birkaç gece sonra Half Moon Hanı'nın kapısından adımını attığında Josie, "Şimdilik fantezilerini bir kenara bırak," diye tısladı. "Lenny burada. Gösterişli birileri Muhteşem hakkında sorular soruyordu. Buraya geldiler ve King's Head'e de gitmişler. Alt kata gel. Orada kimse bizi duyamaz." Hester'ı kalabalık bardan aceleyle çıkardı ve merdivenlerden aşağı mahzene götürdü. Lenny elinde sıkıca tuttuğu bir bardak birayla bir bira fıçısının kenarında oturuyordu. Hester, Lenny'nin loş ışıktaki olduğundan da asık suratlı görüldüğünü düşündü. Bıyığı bile aşağı bükülmüştü.

Josie, "Anlat ona Lenny," dedi.

Lenny üzgün görünüyordu. "Bu doğru. Gösterişli bir Londra adamı, askerî görünüşlü, Konak'ta kuzeninizde kalıyor."

Hester, "Uzun, esmer..." diye başladı.

Josie başıyla onaylayarak, "Yakışıklı," dedi. "Evet, o."

Hester, "Binbaşı Falconer," dedi. İç çekti. "Kahretsin! Bir şey bulamazsa, hem Mari hem de Muhteşemlerle ilgili sorularına son verir diye umuyorduk." Durdu, tekrar iç çekti. "Lanet olasıca bir şekilde ısrarcı."

Josie, "Neden Bayan O.'yla ilgileniyor?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi yapmış?"

Hester kederle, "Senden veya benden daha fazla değil," dedi.

Josie kıkırdayarak, "O zaman hep beraber asılacağız," dedi.

Lenny, "En azından Bayan O. gecenin bir yarısı bölgede atıyla gezinmiyor" diye belirtti. "Hepimiz ağzımızı sıkı tutarsak Muhteşem'in faaliyetlerini ona yükleyemez."

"Hayır." Hester kendini Lenny'nin yanındaki fıçının üstüne bıraktı. "Ama ona başka şeyler yüklemeye çalışıyor ve bir kez deşmeye başladı mı dikkatli olmazsak hepimiz batırız. Lanet olsun!" Tekrar lanet okuyordu. "Sorgulamalarında ciddi miydi?"

Lenny, "Sorular sordu, para teklif etti. O kadar ciddi," dedi. Pek konuşmayan bir adamdı.

"Para teklif etmek mi?" Hester kaşlarını kaldırdı. Şimdi gerilmeye başlıyordu, bölgedeki bazı ailelerin bir sonraki meteliği bulmak için ne kadar çaresiz olduklarını biliyordu. Muhteşemlere sadakatleri güvenilir miydi?

Josie aceleyle, "Kimse kabul etmedi," diye araya girdi. "Kimse ona bir şey anlatmadı. Ama nasıl olduğunu biliyorsunuz hanımım, uygun fiyata ninelerini satacak olanlar var."

Lenny, "Ahırlara göz atmaya da geldi, atlara bakmaya," dedi. "Gecenin o saatinde! Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda midillileri değiştirmemiz gerekiyor. Tabii dışarı çıkarsak." Bir kaşını kaldırdı. "Peki yarınki Yaz Gündönümü gecesi ne olacak? Sampson'ın çitlerine karşı yola çıkıyor muyuz?"

Hester başıyla onayladı. "Gidiyoruz. Binbaşı Falconer'a da lanet olsun. Aslına bakarsanız ona bir ders vermeliyiz."

Hanın merdivenlerini çıkarken kendi kendine gülümsedi. Muhteşemlerle gezintiye çıkmak ruh halini hep iyileştirmişti. Atla Binbaşı Falconer'ın karşısına çıkmasını Mari'nin aptallık olarak gördüğünü biliyordu ama Mari belki de yanılıyordu. Düşünüp planlamaya devam

ederken umutlu seyis ve ırgatların yanından onları fark etmeden geçti ve geceye doğru atıyla ilerledi.

"Köy dansı mı?" Leydi Faye, Laura seks partisi önermiş gibi bir tonda konuşuyordu. "Sevgili Laura'm, gerçekten sanmıyorum."

Yaz Gündönümü'nün kahvaltısıydı ve Laura misafirlerine o akşamın eğlence planlarını henüz özetlemişti.

Lord Henry Cole yüksek sesle, "Oldukça eğlenceli görünüyor," dedi ve eşinin kızgın bir bakış atmasına neden oldu. "O küçük kısrak Marina Osborne da orada olacak mı Laura? Onun dansa dizlerini göstermesini görmeyi isterim... çok isterim!"

Laura soğuk bir şekilde, "Katılacağını sanıyorum kuzen Henry," dedi. Henry'nin gayrihlaki yorumlarından, genelde kullandığı avcı dilinden nefret ediyordu; düğün gününde kendisine eleştirel bir şekilde bakıp Charles'a onun üstüne çöküp mümkün olduğunca çabuk yavrulatmasını söylediği günden beri.

"Ne de olsa dansı maddi olarak destekleyen Mari. Biz köylülere sadece etkinlik için bir ahır ödünç veriyoruz."

Leydi Faye, "Bayan Osborne etkinliğe maddi destek sağlıyor!" diyerek hor gördü. "Ah, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, Laura! Ne kadar da uygunsuz. Henry sen kesinlikle katılmamalısın."

Henry onu duymazlıktan geldi. "Sen de bize katılacaksın, değil mi Charles?" Masanın bir ucundan sesleniyordu. "Gelip leydi eşinle birkaç dans figürü yapmaya ne dersin?"

Charles sinirli bir şekilde sabah gazetesini hışırdattı. Kahvaltıda gazete okuması, misafirlerini hiç dikkate almaması ve sohbetin cezemesini çekmeyi eşine bırakması Laura'ya bağışlanamaz göründü. Fakat öte yandan, Charles son zamanlarda dalgındı ve ev sahipliğine pek de öncelik vermiyordu.

"Dans etmek mi?" dedi. "Ben almayayım Henry, teşekkürler!"

Faye, "Doğrusu da bu," dedi, çenesi onaylamayla titreşiyordu. "Bir *diükün* kiracılarıyla dans etmesi hiç uygun değil."

Laura etkinlikten tüm mutluluk beklentisinin kaybolmaya başladığını hissetti. Dansı, mekân değişikliği olacağı için dört gözle bekliyordu. Salonda çalan zavallı piyano, Faye'in fesatlığı ve Henry'nin kinayelerini dinleyerek geçen boğucu akşamlara bir mola olacaktı. Şimdi tekrar gazetesine gömülen Charles'a bakınca bir çeşit hiddet hissetti ve bu tamamen yeniydi. Kim kendi sorunlarına bu kadar dalıp başkalarının ihtiyaçlarına tamamen duyarsız kalabilirdi?

Dikkatle, "Charles, canım," dedi, "düşünüyorum da ev sahibi olarak senin katılman pek nazik bir davranış..."

Gazete tekrar hışırdadı. Charles başını bile kaldırmadı. "Hayır dedim, Laura."

Laura unufak olduğunu hissetti. Göz kapaklarında biriken gözyaşlarını hissedebiliyordu ve ellerini masa örtüsünün altında kenetledi.

Ben bir düşesim. Kendi kalıvaltı soframda ağlamayacağım.

Başını kaldırdığında Nick Falconer'ın kaygılı, kurnaz ve gizemli bakışıyla onu izlediğini gördü. Korunmasız ve endişeli Laura, Nick'in Muhteşem Kızlar'ı ortaya çıkarabileceği ve hepsini darağacına gönderebileceğini düşününce bir an için mutlak bir dehşet hissetti. Laura ona bakıp onun gözlerinde görebildiği sakın acımasızlığı süzerken, Hester'ın tam da o gece Muhteşemlerle ata binmeleri fikrinin çok yanlış planlandığını düşündü.

Sonra sırtını dikleştirdi.

Ben bir düşesim. Çaresizlik içinde çökmeyeceğim.

Nick Falconer bilmediği şeyi ispatlayamazdı ve planlarıyla Mari'ye yardım edebilirlerse o zaman çok daha iyi olurdu.

Canlı bir şekilde, "Binbaşı Falconer," dedi. "Sizi benimle ve Lord Henry'yle partiye katılmaya ikna edebilir miyim? Leydi Hester ile Lord Teague'in de kesinlikle orada olacağına inanıyorum."

Nick başını biraz eğdi ve Laura'ya gülümsedi, bu sıcak gülümseme üzerine Laura ufak bir şaşkınlıkla onun ne kadar çekici bir adam olduğunu fark etti. *Yakıp kül edecek bir cazibesi var*, diye düşündü. Her nedense tam da o an Dexter Anstruther'in sureti gözlerinin önüne geldi ve bu da tamamen uygunsuz bir şekilde yanaklarını kızarttı. Kendisini onun dansa kalmasını dilerken buldu, sonra da bunun kendisi için neden önemli olduğunu merak etti.

Nick, "Katılmaktan memnun olurum, Ekselansları," dedi ve Laura, Leydi Faye'in onaylamayan bir şekilde burun kıvrıldığını gördü.

Laura neşeyle gülümseyerek, "O zaman olağanüstü," dedi. "Araç sekizde kalkıyor." Muhteşem Kızlar'm bu defa kesinlikle altından kalkabileceklerinden daha büyük bir işe giriştikleri konusunda endişelenmeden edemedi.

Mari, Nick Falconer'ı tüm hafta boyunca görmemişti ama bu sürenin bir dakikasında bile aklından neredeyse hiç çıkmamıştı. Gün boyunca zihnine saplanmış ve her gece gizlice rüyalarına sokulmuştu. O gecelerde yatakta bir o yana bir bu yana dönmüş, aklıyla ona hükmetmeye çalışsa da hain vücudu ona ihanet etme niyetindeymiş gibi ateş basmış ve uyarılmış bir şekilde uyanmıştı.

Zihnini sonbaharın bitki dikim programlarını planlamaya yöneltmeye çalışmış ve aynı zamanda Laura'nın arkadaşlarının teklif ettiği vazifelerden bazılarını kabul etmişti. Newgate'e asılmaya götürülürken sosyetenin tasarımlarına methiyeler yağdırmak için o kadar da hevesli olmayacağını düşünmeden edememişti; gerçi modanın hercai doğası gereği pekâlâ öyle olabilirdi, geçmişe ortaya çıkar ve Rashleigh'nin cinayetiyle suçlanırsa eserleri daha da ilginç bulunabilirdi. Gün boyunca değişik tasarımlar çizmiş ve Frank'le fikir alışverişi yapmıştı, seralarıyla ilgilenip sınırlarını otlardan temizlerken bir kez olsun Tavus Kuşu Kır Evi'ndeki bahçelerin bu kadar mükemmel olmamasını, Mari'ye yapacak daha fazla iş sağlamasını dilemişti. O kadar zorlu bir fiziksel iş olmalıydı ki onu bitap

düşürmeli ve gece gelmeden aklını ve vücudunu pestile çevirmeliydi. Ama her gece aynıydı, sıcak, rahatsız edici rüyalarla doluydu ve her sabah Jane çayı getirmeden uyanıyor ve orada hiç uyumamış gibi yorgun hissederek uzanıyordu.

Yaz Gündönümü dansı günü, bir başka şahane yaz günüydü ve hava güllerin kokusuyla doluydu. Mari ile Hester, Tavus Kuşu Kır Evi'nden dansın yapılacağı ahıra olan kısa mesafeyi yürürken ışık gökyüzünde kaybolmaya başlamıştı. Etkinliğin izdihama dönüştürebileceğini bildiklerinden ikisi de eski pamuklu yazlık elbiselerini giymişlerdi, Hester'ın elbisesi mavi ve Mari'ninki pembeydi. Mari saçlarını bağlamıştı, kalın siyah örgüsü sırtının yarısına kadar geliyordu. Çok zarif değildi ama kullanışlıydı, ne de olsa bu bir sosyete balosu değildi.

Tahmin ettikleri gibi, vardıklarında ahır çoktan dolmuştu. Kerem'in yüksek, rahatsız edici melodisi kayın ağaçlarındaki rüzgârın sesinin üzerinde açıkça duyuluyordu. Ahırın önünde alev alev yanan kocaman bir ateş ve içeriden taştan meşale ışıkları vardı.

Hester piknik masalarındaki yiyecek yığınlarına bakarak beğeniyle "Köye yine nazik davrandın," dedi. "Kendi meyve bahçelerimizden elma şarabı! Onları niye istiflediğini merak ediyordum. Geceyarısından önce hepimiz zilzurna sarhoş olacağız!"

Kalabalıkta ilerlediler ve ahırın içine girdiler. Normalde burada bulunan koyunlar çıkarılmış ve neyse ki tüm izleri yok edilmişti. Hava Mari'nin özellikle kirşilerin etrafına dolanmaları için yetiştirdiği güllerin kokusuyla doluydu. Güller sarmaşık dallarına karışmış ve yaprakları hafifçe dans eden ayakların altında ezilmek ve havaya daha fazla koku yaymak için hafifçe aşağıya doğru süzölmüştü.

Hester, Mari'nin kulağına, "Laura'nun misafirleri çoktan buradalar," diye fısıldadı. "Faye'in reddedeceğini ve Lydia'nın gelmesine de izin vermeyeceğini tahmin ediyordum ama Charles'ın da su koyuverdiğini görüyorum. Çok can sıkıcı olabiliyor!"

John Teague onlara doğru geldi ve Hester'in elini yakalayıp pek konuşmadan dansa çağırdı. Teague onu fırl fırl döndürürken Mari, Hester'in anlamsız hayretli bakışına güldü. Böyle günlerden birinde, Hester'in John Teague'in gerçekten ne olduğunu anlayacağını düşündü. Güvenilir, saygın ve korkusuz bir arkadaş veya biraz sıkıcı olan nüfuzlu biri değil de tahminlerine göre oldukça düzgün dış görünüşünün altında Hester için büyük bir arzu besleyen bir adam olduğunu anlayacağına inanıyordu.

Bir an sonra kürek kemikleri arasında bir karıncalanma ve boynunun arkasındaki hassas tende bulunan tüylerin diken diken olmasıyla Hester'in *aşk maceralarını* unuttu. Yavaşça döndü. Nick Falconer kapı aralığının gölgesinde dikilmişti, rahatsız edici bir odaklanmayla gözlerini Mari'den ayırmıyordu. Kalabalığın arasından ona doğru yürümeye başladı, görünüşe göre yolunu tıkayan insanlara ve Teague ile Hester'dan gelen karşılama sözlerine karşı ilgisizdi. Tavus Kuşu Meşeliği'ne geldiği gece yaptığı gibi, aynı kararlılıkla hareket ediyordu ve Mari'nin tarafına ulaştığında genç kadın konuşamayıp kıpırdıyamadığını fark etti, Nick'in bakışlarına esir olmuştu.

Nick, "Saçınız..." dedi. Mari'nin örgüsünden çıkan ve yüzünün etrafında kıvrılan lülelere dokunmak için bir elini kaldırdı. Sesi hırıçtı. "On sekiz yaşlarında görünüyorsunuz."

Mari'nin ona duyduğu farkındalık yoğundu. Hafifçe titreyen eliyle aksi saç tutamını düzleştirdi ve bunu yaparken parmakları Nick'inkilere hafifçe değdi. Anında kanındaki küstah arzu parçacıkları harekete geçti. Adamın yokluğuyla geçen hafta Mari'nin duygularının yoğunluğunu artırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu daha önce başına gelen hiçbir şeye benzemiyordu. Nick'in ufak bir dokunuşu bile tahrik ediciydi.

Mari, "İyi akşamlar Binbaşı Falconer," dedi. Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Onun kim olduğunu ve nerede olduklarını anımsayan Nick'in gözlerindeki ani parlıltıyı gördü. Nick'in eli yanına düştü ve bir adım geri attı.

Nick, "Kusura bakmayın, Bayan Osborne," dedi. "Sadece bir anlığına kendimi kaybettim." Yavaşça, kederli bir şekilde gülümsedi ve Mari'nin hain kalbi bir an için durdu. "Sizin yanınızdayken şaşırtıcı bir alışkanlığa dönüştü," diye ekledi. "Dans etmek ister misiniz?"

Mari o gece dans etmeye niyetli değildi, hele Nick Falconer'la hiç... ama şimdi onun, dudaklarının arasından bir itiraz çıkamadan elini alıp arbedeye çektiğini fark etti. Genel olarak, dans etmekten rahatsız olurdu. Bir erkeğe yakınlaşmak, onun kendisine dokunmasına izin vermek, sevmediği ve önlemeye çalıştığı şeylerdi. Ancak bu gece Nick'le müziğin vahşi, büyülü havası onu sürüklemişti ve kalbinin heyecan içinde havalandığını fark etti.

Jig⁶ dansı ve balo salonu kurallarına hiç uygun olmayan bir halk dansı yaptılar. Çiftçi delikanlılar sevgililerinden bir öpücük çalmak için fırsat kolluyorlardı, John Teague Hester'ı sıkıca kollarında tutuyordu ve Nick ile Mari ne zaman bir araya gelseler Mari, onu sıcak, içten bir şekilde yakınında tutan, belini ve sırtını saran ellerinin güçlü bir şekilde farkına varıyordu. Nick'in elleri Mari'nin vücudunda sinsice bir zonklama hissi uyandırdılar, artan ve yanan bir ağrıydı. Kendisini müziğe ve akşamın havasına vererek fırl fırl ve hızla döndü, içgüdülerine uyarak kendini Nick'in ellerine emanet etti. Tehlikeli, baştan çıkarıcı ve karşı koyulamaz bir histi.

Kemanın vahşi vuruşu yumuşayıp belirsizleşti, Nick kollarını etrafına dolayarak onu daha yakınma çekti. Mari onun yüzüne baktı. Böyle bir yakınlıktan Nick'in gözlerinin etrafındaki çizgileri, gülümsediğinde derinleşen kahrkaha çizgilerini ve yanağı ile çenesini karartan kirli sakalı görebiliyordu. Yüzünün sert yüzeylerinde parmaklarını gezdirmek için delice bir dürtüye karşı koydu. Onların yumuşadığını görmek isterdi. Nick'in kendisi için onları yumuşatmasını. Sıcak bastığını ve içinin eridiğini hissetti.

6 16. yüzyılda İngiltere'de yapılmaya başlanan hızlı ve hareketli bir dans. (ed.n.)

Nick başını eğdi ve dudakları Mari'nin boynunu sıyırdı. Mari şaşkınlık içinde biraz geriye çekildi, dokunuşuyla üzerinden geçen keskin zevki saklamaya çalıştı. Vücutları salındı ve Nick'in kalçaları Mari'nin elbisesine hafifçe değince genç kadının yumuşaklığına karşı bir anda sertleşti.

Nick, "Bu dansın ülkede revaçta olduğunu duydum," dedi ve Mari onun dudaklarının kenarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü.

Mari kuru bir şekilde, "Daha önce bildiğim hiçbir dansa benzemiyor," diye düşüncesini belirtti.

Nick yanağını bir anlığına Mari'nin saçına bastırdı. "Biliyorum. Burada şikâyetçi olan bir adam olduğunu sanmıyorum yine de."

Müzik etraflarında dalgalanıp yükseldi. Dansçılar ellerini birleştirdi ve beraber dönüp sallandılar, müzik Mari'yi bir kez daha etkileyip coşturdu. Nick hariç hiçbir şeyin bilincinde değildi. Genç adam tüm farkındalığını doldurmuştu.

Sonunda müzik durduğunda dansçılardan beğenilerini belirten bir alkış patlaması oldu ve Mari bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. Nick onu yavaşça ve gönülsüzce bıraktı. Ahırın gölgeli bir köşesinde duruyorlardı ve Nick ona gülümsüyordu. Mari'nin içinde bir şeyler kıpırdandı, derinlerde bir his mücadelesi. Gücünden sarsıldığını hissetti. Gülümsemesinin kaybolduğunu biliyordu ve Nick bunu görünce onun da ifadesi değişip odaklandı, gözleri koyulaştı. İfadesi erkeksi ve ilkeldi.

"Mari," dedi ve Mari'nin nabızı adının söylendiğini duyunca hızlandı.

Nick onun yüzünü ellerinin arasında aldı, başparmağı Mari'nin dolgun alt dudağına hafifçe değdi. Yumuşak bir şekilde, "Sanırım size ispatlayacak bir şeyim var," dedi.

Mari ürperdi. "Bunu bir meydan okuma olarak görmemeliydiniz," diye fısıldadı.

"Belki de hayır. Ama gördüm."

Dudakları Mari'ninkinden birkaç santim uzaktaydı. Daha yakına eğildi.

"Benim sıram, sarıırım, değil mi Falconer?" Lord Henry Cole'un şen şakrak tonu anı bozdu ve o kadar aceleyle geriye çekildiler ki Mari neredeyse düşüyordu. Lord Henry elini Mari'nin koluna koydu ve genç kadın gerildi, hâlâ Nick'le yaşadıklarından sarsılmış durumdaydı. Neredeyse onu tekrar öpmüştü. Neredeyse savunmasını tersine çevirmişti. Aralarındaki mesafeyi korumaya karar verdikten sonra nasıl bu kadar aptal, bu kadar dikkatsiz olabilirdi?

Lord Henry'ye dönerek, "Teşekkür ederim Lordum, fakat sarıırım ben dansın geri kalanında oturacağım," dedi.

Lord Henry fena bir şekilde kızardı. "Mızıkçılık yapmaya gerek yok canım. Kısacık bir dans canını acıtmaz."

"Hayır, cidden, ben..."

Lord Henry, Mari'yi daha sıkı tuttu. "Gelin benimle canım. Hadi!"

Henry'de hissettiği gizli şiddet üzerine kanını donduran tiksintiyle Mari'nin cildi karıncalandı. "Lordum, beni dinlemediğinize inanıyorum. Sizinle dans etme arzusunda değilim. Beni yalnız bırakmanızı rica ediyorum."

Nick, "Bayan Osborne'u duyduunuz Cole," dedi. Sesi yüzeyde keyifliydi ama altında çirkin bir şeyler vardı. Genç adam bir adım ileri attı ve Mari onun hemen arkasında dikildiğini hissetti. Nazik bir şekilde, "Bana hanımefendinin dileklerini vurgulatmayın," diye ekledi.

Mari, Lord Henry'nin kekeleyip özür dileyerek geriye çekilmesini seyretti. Bir an için Nick'in gözlerinde en ilkel sahip çıkma ifadesi vardı ve bu genç kadını derinden şaşırttı ama tekrar Mari'ye döndüğünde bunu bir kenara bırakmıştı ve ilgisiz bir nezaketle eğilerek başıyla selamladı. "Hizmetinizde olmaktan onur duyuyum, Bayan Osborne..."

Mari sinirleri alevlenerek, "Binbaşı Falconer, desteğinize minnettar olmakla birlikte," dedi, "ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Nick, "O ta başından beri belli Bayan Osborne," dedi. Hafifçe gülümsüyordu. "Baloda olduğu gibi kaburgalarına keskince saplayabileceğiniz bir yelpazenizin olmaması ne yazık."

Mari kızardığını hissedebiliyordu. "Bunu gördünüz mü? Gördüğünüzü tahmin etmeliydim."

"Gördüm. Ve manevranızın zarıflığını alkışladım." Koyu gözleri Mari'nin yüzünde gezindi. "Lord Henry'nin şansına elinizin altında bıçak yoktu."

Sözcükler donmuş bir sessizlikte asılı kaldı. Mari çarpılmış gibi hissetti. Nick'in, Rashleigh'nin ölümü için ondan şüphelendiğini dans boyunca unutmuştu. Kendisini müziğin, gecenin ve Nick'in eşliğinin saf zevkine bırakmıştı. Ona kaba, talepkâr bir tutkuyla sürüklenmişti ve şimdi bu kadar yoldan çıktığı için aptal gibi hissediyordu, ne de olsa açıkça belliydi ki o bir an için bile unutmamıştı. Mari'nin şüphelendiği gibiydi; peşinden koşmasının çıkarlarına ulaşmaktan başka bir sebebi yoktu, amacı gerçekleri açığa çıkarmak için kendisini baştan çıkarmaktı.

Soğuk bir şekilde, "O kadar acımasız olduğumu düşünüyorsanız benimle dans etme riskine girmeniz beni şaşırtıyor Binbaşı Falconer," dedi. "Ama zaten tehlikeyle kumar oynamaktan hoşlanan bir adam olduğunuzdan şüpheleniyorum."

Nick'in parmakları Mari'nin bileğini sardı ve onu sıkıca tuttu. "Haklısınız," dedi, sesi o kadar kısıktı ki yalnızca Mari duyabilirdi. "Hoşlanıyorum. Ya da daha ziyade sizinle kumar oynamaktan hoşlanıyorum Bayan Osborne. Bu çok... tahrik edici."

Mari kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. Oradaki ifade sıcak, sert ve şaşırtıcı derecede uyarıcıydı. Mari'nin nefesi kesildi.

Nick parmaklarını sıkılaştırarak "Ve ben kazanacağım," diye ekledi. "Hiç hata yapmayın."

Uzun süre birbirlerine dik dik baktılar, ardından Mari ondan kurtuldu. "Dilediğiniz kadar kumar oynayabilirsiniz fakat beni yenemezsiniz, Binbaşı Falconer." En hafifinden bir reverans yaptı ve uzaklaştı. Titriyor olmasına rağmen duraksamadı, bir kez bile arkasına bakmadı.

Nick kendisine öfkeliydi. Bir akşam içinde bir değil iki kez amacını unutmuş ve Mari Osborne'un, savunma hattının ötesine geçmesine izin vermişti. Onu gördüğünde vakur görünüşüyle darbe almıştı, tıpkı o gün nehrin kıyısında olduğu gibi. Bir duldan ziyade neredeyse genç bir kız gibi görünüyordu, dünyevi veya değil. Sonra Henry Cole o acemi tarzıyla onlara doğru geldiğinde Nick öyle güçlü bir sahiplenici öfkeye kapılmıştı ki adama vurup memnuniyetle onu ahırın diğer tarafına gönderirdi. Bu, duygularını kontrol altında tutan bir adamın hesaplanmış bir hareketi değildi.

Elma şarabı sürahisine uzanıp elma parçalarını ve arkasındaki alkolün daha sert aromasını tadarak kafasına dikti. Görevini ihmal etmesi ve Anna'yı unutacak kadar sadakatsiz olması bağışlanmazdı çünkü Mari'yle dans ettiği tüm süre boyunca onu *unutmuş* ve kendini o anın içinde kaybetmişti. Anna'nın hatırası, sımsıkı tutunduğu halde aklından çıkıp gittiği için kafası karışmış ve utangaç hissetti. Mari'yi istediği şekilde Anna'ya karşı az bir miktar bile sahiplik hissetmemişti.

Mari, Laura Cole'la oturup sohbet ederken onu seyretti, ikisi bir panayırdaki köylü kızlar gibi bir deste samarın üzerine yerleşmişti. Lord Henry köyden dans edecek balıketli bir kadın bulmuştu, Mari'nin olduğundan çok daha fazla cana yakın bir kadındı. İkisi ahırın karanlık bir köşesinde büyük bir coşkuyla öpüşüyorlardı. Hester ve John Teague hâlâ birbirlerinin kollarında kenetlenmişler, müzikle hiç ilgisi olmayan hayalî bir şekilde dans ediyorlardı.

Dans bitmek bilmediğinden Nick biraz daha elma şarabı içti ve şarabın katır gibi tekmelediğini fark etti. Hester ve John Teague sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Teague, Mari'yi dansa kal-

dırdı, o da nezaketle ve Hester'ın gösterdiği coşkudan eser olmadan dans etti. Hester gerçekten de neredeyse köylü yiğitler kadar çok elma şarabı içiyordu, saçları kurdelesinden çıkmış ve yüzü kızarmıştı. Tamamen dağılmış görünüyordu.

Laura'nın da aynı sinyalleri gördüğüne şüphe yoktu ki bir süre sonra ona gitmek için hazır olduğunu işaret etti. Teague, Hester'a araçlara kadar eşlik etti ve Laura, Mari'nin kolunu yakalayıp başıyla Nick'e gelmesini işaret etti. Nick'e Mari onun eşlik etmesinden huzursuzluk duydu gibi geldi ve bu daha önce aralarında yaşananın ardından şaşırtıcı değildi. Sabırsızca ayağını yere vuruyor ve Laura orada olmasa genç adama karşı medeni davranmak yerine uzaklaşmayı tercih edecek gibi görünüyordu.

Laura ikisine de hoşça gülümseyerek, "Binbaşı Falconer'la dönmekten rahatsız olmayacağına inanıyorum, Mari," dedi. "Hester ve Lord Teague ilk aracı aldılar. Ben de hasat festivaline dair düzenlemelerle ilgili Bayan Butler'la konuşmalıyım. Dolayısıyla biz konuşurken beni eve götüreceklerine eminim. Geriye..."

Nick alaycı bir reveransla Mari'yi yüreklendirerek, "...ikimiz kalıyoruz," dedi. "Çok memnun oldum, Bayan Osborne."

Mari'nin kendisine Laura'mın teklifini reddetmesi için uyarıcı, pek de dostça olmayan bir bakış attığını gördü. Görmezlikten gelmeyi tercih etti. Genç kadının onu aracında istememesi çok yazıktı ama Laura ona beklenmedik bir fırsat sunmuştu ve bundan yararlanacaktı.

Laura, "Lord Henry Cole da var," dedi. "O seni alabilir Mari ama görünüşe göre kaybıldı. Kendi at arabasını getirmişti, gece vakti için bu çok aptalca bir tercih! Sanırım birilerini etkilemeye çalışıyordu ama onun yanında yalnızca bir kişiye yer var."

Mari, "Pekâlâ, mükemmel," dedi ve Nick'e döndü. "Siz Lord Henry'yle geri dönebilirsiniz Binbaşı Falconer."

Nick, "Sanırım Lord Henry partiden ayrılmayacak kadar meşgul," dedi. "Üstelik bu sizi araçta bir başınıza ve savunmasız bırakır Bayan Osborne ve bunu yapacak kadar centilmenlikten yoksun olamam."

Mari tatlı bir şekilde, "Lütfen kaygılanmayın," dedi. "Daha önce de konuştuğumuz gibi ben pekâlâ kendi başımın çaresine bakabilirim."

Nick, "Eminim bakabilirsiniz," dedi. "Yine de ben sizinle aynı araçta gitmek isterim Bayan Osborne."

Laura önce Mari'nin asi yüzüne sonra da Nick'in alaycı gülümsemesine bakarak, "Yalnızca bir adımlık yol. Hemen evde olacaksınız Mari," dedi.

Mari, "Yalnızca bir adımsa, Binbaşı Falconer yürüyebilir. Ya da daha da iyisi *ben* yürüyerek gideceğim," dedi.

"Bir başınıza mı?" Nick sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu göreneklere aykırı olmaz mı Bayan Osborne, üstelik siz bu kadar *saygıdeğer* bir hanımefendiyken?"

Mari'nin, kendisini o an orada bıçaklamak ister gibi göründüğünü düşündü.

Mari, "Kapalı bir araçta bir beyefendiyle yalnız kalmak da öyle pek saygıdeğer sayılmaz," diye belirtti, dişlerinin arasından konuşuyordu. "Yürümek kötünün iyisi Binbaşı Falconer."

Tam da o anda Henry Cole onlara doğru yalpalamaya başladı, elinde kırbacını sallıyordu. "Hadi, benim küçük kırsığım! Benimle mi geri dönüyorsun?"

Nick kısık sesle, "Şimdi ben kesinlikle kötünün iyisiyim," dedi. "Tavus Kuşu Kır Evi'ne kadar tüm yol boyunca Lord Henry'nin sizin peşinizde olmasını istemezsiniz Bayan Osborne."

Laura rahatlayarak bir elini salladı. "Çok doğru Binbaşı Falconer. O zaman karar verildi. Lütfen beni bağışlayın. Bayan Butler bekliyor."

Aceleyle ayrıldı ve Nick, Mari'ye kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Mari açık bir gönülsüzlükle elini Nick'in koluna koydu ve genç adam gülümsedi. "Düşes'in de dediği gibi ev yalnızca kısa bir yolculuk mesafesinde. Arafınız hemen son bulacak."

Mari'yi yola yöneltti, araca çıkardı ve karşı köşeye oturttu. Araç hafif bir sıçramayla yola çıktı ve Nick, Mari'nin iç çektiğini

duyduğunu sandı, bunun rahatlamadan mı yoksa gerginlikten mi kaynaklandığına emin olamadı. İçeri süzen ay ışığının saf beyaz dalgasının Mari'nin yüzüne çarpmasını izledi. Genç ve masum görünüyordu, Nick içinde bazı duyguların kıpırdadığını hissetti ve kasıtlı olarak onları geri itti.

Gelişigüzel biçimde, "Söyleyin bana," dedi, "siz ya da düşes ya da Leydi Hester hiç Muhteşem Kızlar tarafından yolda durduruldu-nuz mu Bayan Osborne?"

Sessizlikte Mari'nin soluğunun kesildiğini duydu.

Mari, "Muhteşem Kızlar mı?" dedi. Hafifçe yerinde kıpırdandı, boğazını temizledi. "Neden soruyorsunuz Binbaşı Falconer?"

Nick kibarca, "Anladığım kadarıyla bu bölgede pek etkinler," dedi.

Mari bir an sonra, "Sanırım öyle," dedi. Nick onu ele veren ilk kıpırdanmasından sonra genç kadının sesinde ilgisiz bir umursamazlıktan fazla bir şey yakalayamadı. "Zalim hanımlara karşı özel bir ilginiz mi var bayım?"

Nick gülümsedi. "Yalnızca bazılarına, Bayan Osborne."

Hafif bir duraksama oldu. Kayın ormanında onu sorguladığı günkü gibi, Mari sessizliği sürdürdü. Nick tekrar onun metanetine hayran kaldı.

Bir süre sonra Mari, "Pekâlâ," dedi, "Muhteşem Kızlar asla birimizi durdurmadı Binbaşı Falconer ve ben gerçekten bunu beklemezdim. Laura muhtemelen bu gece sizin de gördüğünüz gibi pek saygı görüyor ve Hester," diyerek duraksadı, sonra güldü, "pekâlâ Hester'ı herkes sever. Onu sevmemek zor."

Nick, "Sanırım hayırsever faaliyetlerinizden dolayı size de hayranlık duyuyorlar," dedi. "Bu haftadan önce yardımsever olduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu Bayan Osborne. Köylüler için çeşitli yiyecek ve ilaçlar, Yaz Gündönümü dansı için ziyafet, evsizler için düşkünler evi..."

Ay ışığında Mari'nin çehresini aydınlatan hafif bir gülümseme gördü. Nick'in konuşmasının görünür zararsızlığıyla biraz rahatlıyordu, bu da tam olarak Nick'in istediği şeydi. Doğrudan baştan çıkarmayla elde edemediği şeyi daha üstü kapalı bir yaklaşımla başarabilirdi. Sonuç aynı olacaktı, kendisi ve Mari Osborne arasında gerçeğin ortaya çıkarılması. Nick onun, araçta üstüne atılacağını beklediğinden neredeyse emindi ve beklentilerini bozmaktan büyük keyif aldı. Şimdilik...

Mari, "Elbette unutmamalısınız ki ayrı zamanda Dük'ün ıçtenlikle onaylamadığı kadın öğretmenini vazifelendirmekten de ben sorumluyum," dedi.

Nick, "Evet," dedi. Charles'ın köy okulunu desteklemediğini duymuştu. "Neden acaba?" diye düşündü.

"Ekselansları kadınların eğitimi düşüncesini onaylamıyor." Mari'nin sesinde şimdi bir tutam hor görme vardı.

Nick şaşırdı. Charles'ın öyle bir adam olduğunu bilmiyordu ama bunu düşününce arkadaşının oldukça muhafazakâr duruşuna uyduğunu varsaydı. "Ve siz onaylıyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette." Mari eteklerini düzeltti. "Kadınların da erkeklere verilenle aynı standartta eğitim almaya hakkı var, Binbaşı Falconer."

Nick, "İçten konuşuyorsunuz," dedi. "Herhalde sizin geometri, astronomi ve matematikte tecrübeniz vardır, değil mi? Hemcinslerinize de o can sıkıntısını mı diliyorsunuz?"

Mari beklenmedik bir şekilde güldü, Nick'in duygularına hitap eden hafif, boğazdan gelen bir kıkırdamaydı. "Bu konuda kadınların da erkeklerle eşit derecede sıkılma hakkı olduğuna inanıyorum."

"Siz kendiniz o erkeksi eğitimi tecrübe ettiniz mi?"

Nick birden araçtaki soğukluğu hissetti, doğrudan Mari'ye doğru esip onu kaskatı dondurmuş gibi görünen, buz gibi bir soğuk. Onun hassas bir noktasına dokunduğundan mı yoksa yalnızca geçmişine

burnunu soktuğundan mı emin değildi ama konuşmayı devam ettirmeyi istemediğini hemen hissetti.

"Etmedim." Şimdi sesi alçaktı, konuşmanın uzamasına olanak vermiyordu. "Ben çok geleneksel bir şekilde yetiştirildim."

Nick yine de ısrar etti. "Tüm kadınsı sanatlarda mı?"

"Doğal olarak."

"Fakat binicilik dersi almadınız."

Mari'nin buna neredeyse gülümseyerek kendini ele verdiği düşün­dü. Mari, "Binicilik dersi almadım," diye katıldı. "Buna hiçbir zaman yeteneğim olmadı."

Nick, "Ben size öğretebilirim. Zorlukları severim," dedi.

"Öyle olduğunu fark ettim." Mari biraz huzursuzlandı. "Binbaşı Falconer, biliyorsunuz teklifinizi kabul etmekle büyük bir aptallık yapmış olurum."

"Nasıl olur?" Nick kaşlarını kaldırdı. "Ata iyi binerim ve iyi bir öğretmenimdir."

Mari başını çevirdi ve ay ışığı biçimli suretini aydınlattı. "Kasıtlı olarak yavaş gidiyorsunuz, Binbaşı Falconer. Bana yaptığınız tekliflerin hiçbirini kabul etmeye niyetli değilim."

Nick güldü. "Çok yazık. Sanırım, özür dilemeliyim Bayan Osborne. Siz kontrolsüz bir şekilde aklımı çeliyorsunuz."

Bu gerçeğe yakındı, Nick'i rahatsız etmeye yetecek kadar yakındı ve bunun Mari'ye de sıkıntı verdiğini görebiliyordu çünkü onun da aynı şekilde hissettiğinden emindi. Onun kafa karışıklığından faydalanmak ve hâlâ arzularına söz geçirebildiğini kendisine kanıtlamak için o an oldukça kasıtlı ve acımasız bir şekilde rol yaptı.

"Mari..." Koltukta onun yanına gelene kadar ilerledi ve yanağına dokundu, parmaklarının altındaki ipeksi yumuşaklığı hissetti. Bir kez daha onun nefesini tuttuğunu duydu. Geri çekilmedi.

"Bu..." Mari'nin ağzından çıkanlar neredeyse fısıltı gibiydi. "Neden böyle hissettiğimi anlamıyorum... Bu tamamıyla yanlış..."

Nick duraksadı, ona nedenini sormak istedi ama bunun fazla erken olduğunu hissetti. Eğer ona fazla sert, fazla hızla baskı yaparsa kendini çekecek ve Nick de bir şey öğrenemeyecekti. Kendisine güvenmesi için onu tuzağa düşürecekse bu sefer çok yavaş gitmeliydi.

Denemek için başparmağını Mari'nin çenesi boyunca sürttü ve içgüdüsel olarak dokunuşuna doğru başını döndürüp daha da bastırıldığını hissetti. Elini ensesinin etrafına, ağır örgünün altına kaydırıldı ve dudaklarını kendisinininkine getirmek için ufaklık bir basınç uyguladı. Mari'nin nefesinin hızlandığını duyabiliyor ve tatlı, kokulu sıcaklığını hissedebiliyordu. Duyguları bozguna uğramaya başladı ama kendi ihtiyaçlarına aman vermedi, Mari'ye odaklanarak ağzını yavaşça onunkine götürdü.

Dudakları yumuşaktı ve Mari hafif bir şekilde iç çekip Nick'in hoş fakat insafsız talebi üzerine ağzını açtı. Bir an için Nick'in zihni açık, hesaplar yaparken birden kendini merhametsizce, kaçınılmaz biçimde, tutarlı düşünmesini yok edecek kadar yoğun bir şehveni heyecan içinde buldu. Vahşi bir tutkuyla onu öptü, kendi dudaklarının baskısıyla şişene ve incinene kadar Mari'nin ağzını bırakmadı. Yanaklarına ve boğazına küçük öpücükler yağdırdı ve onda yol açtığı teslimiyetin yumuşak sesleriyle coştı.

Sıcak ve ısrarcı ağzı Mari'ninkine döndü ve eli göğsünü avuçlamak için kaydı. Mari'nin tatlı ve ivedi bir şekilde kollarında eridiğini hissetti. Sonra birden araç yolda dönüp durakladı ve neredeyse koltuktan yuvarlanıp yere düşüyorlardı.

"Biz Muhteşem Kızlar'ız! Ayağa kalk ve teslim ol!"

Emir karanlığın içinden geldi ve Nick, Mari'nin bu sefer çok ve korkudan nefesinin kesildiğini duydu. Kaygı verici bir gürültü oldu, sonra ansızın kapı açıldı. Açıklıkta dört atlı duruyordu, hepsi maskeli ve pelerinliydi.

Nick, Mari'ye baktı ve yüzünde neredeyse komik bir hayret ifadesi görünce şaşırıldı. Bunu süratle öfke ve ardından şaşkınlık takip etti, sonunda yüzünü tüm ifadelerden arındırdı. Nick'in Mari'nin tepki-

sini düşünmeye zaman yoktu, çetenin lideri fiyakalı fakat kontrollü bir daire çizerek atını önlerine getirdi. Burnundan soluyan ve şaha kalkmaya çalışan simsiyah bir damuzluktu. Nick bunun birkaç gece önce Half Moon Hanı'nda Anstruther'la gördükleri beyaz parıltılı doru at olmadığını fark etti. Muhteşem Kızlar besbelli ki atlarını değiştirmişlerdi.

Nick, Hester Berry'nin, -onun Hester olduğuna emindi, yoksa kim bu kadar iyi ata binip adı çıkmış Muhteşem rolünün hakkından gelme katıksız cesaretine sahip olabilirdi ki- dansta atın kontrolünü kaybedecek kadar büyük miktarlarda elma şarabı içmemiş olması için hızlıca dua etti. Yalnızca bir eli dizginlerdeydi çünkü diğeriyle ay ışığında parıldayan, tehlikeli görünen gümüş bir tabanca tutuyordu. Sarhoşsa ve düzgün ateşleyemezse ne olabileceğini düşünmeye bile cesaret edemedi.

Lider atını aracın açık kapısının önüne çekip durdurdu ve onlara seslendi.

"Biz Muhteşem Kızlar'ız! Fakirlerin tazminatını talep etmek için buradayız! Sen," dedi ve tabanca Mari'ye doğru yöneldi, "o boynundaki güzel küçük altın kolyeyi alayım hanımefendi, kaba-hatlerinizin karşılığı olarak."

Ses Hester'ın kısık, sözcükleri uzatarak konuşma şekline hiç benzemiyordu. Kadın eldivenli elini uzattı ve asılıp Mari'nin boğazından zinciri kopardı. Nick, Mari'nin soluğunu tuttuğunu duydu ve zincirin halkalarının kopup cildini kestiği yerden kanın ince ince süzüldüğünü gördü. İlk defa, bunun numara olmadığından şüphelenmeye başladı, en azından Mari'nin işbirliği içinde olduğu bir numara değildi.

"Ve sen," dedi. Nick'e dönerken kadının sesi sertleşti ve Nick onun gerçekten oturduğu yerde kendisini vurmak istediğine dair ani, sinir bozucu bir hisse kapıldı. "Paranı teslim et."

Nick, "Üzerimde hiç para yok," dedi. "Köy dansındaydık. Değerli eşya taşıyoruz."

Muhteşem ona tepeden baktı. "Anlaşma şu," dedi, Nick onun gülümsediği izlenimine kapıldı. "Paran ya da hayatın. Hangisini sunmayı dilersin?"

Nick, "O zaman hayatım... çünkü param yok," dedi.

Muhteşem tekrar atı sürdürdü. Kayıtsızca, "Pekâlâ," dedi. "Araçtan inin, ikiniz de." Nick'e baktı. "Önce sen. Numara yapmak yok."

Nick önce Mari'yi indirseydi bir şeyler deneyebilirdi; aracın etrafında daire şeklinde sessizce tetikte bekleyen diğer atlılardan birini düşürebilirdi belki de. Şimdi böyle bir seçeneği yoktu. Her geçen dakika bunun Mari'nin suç ortaklığında bulunduğu bir oyun olduğuna dair inancı azalıyordu. Onda hissettiği gerginlik, Muhteşem'in boğazından kolyeyi alma şekli, karşılaşmanın tüm doğası yanlış gibi görünüyordu. Burada yalnızca kendi yararına oynanan bir performanstan başka bir şey vardı.

Muhteşem'in silahı onu tehdit etti ve Nick yola atladı, kadınlardan birinin öne çıkıp ellerini kabaca arkasında bağlamasını bekledi. Gerçekten de çok kabacaydı, kesinlikle düşmanlık besliyor gibiydiler. İp bileklerini kesti ve Nick acıyla yüzünü buruşturdu. Kadın her kimse güçlüydü ve kaygılı bir içgüdü Nick'e vücudunun inceliğine rağmen bu "kadın"ın aslında bir erkek olduğunu söylüyordu. Kesinlikle bir kadın gibi kokmuyordu ve bir noktada ipi düşürüp almak için eğildiğinde onun bir süvariye gölgede bırakmayacak bir dilde küfür ettiğini duydu.

Tutsak eden kişi, "Dizlerinin üstüne çök," diye bağırdı.

Bu haysiyetsizceydi ama adam silah tutuyordu ve Nick her zaman bir pragmatist olmuştu. Geri saldırmak için şansını beklemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden söyleneni yaptı... Şimdilik. Muhteşem atını ona doğru sürdürdü, çizmeli ayağını Nick'in göğsüne koydu ve onu dizlerinin üstünde daha aşağı eğilmeye zorladı. Nick onun ayaklarının çok büyük olduğunu fark etti.

"Seni birazdan Tanrı'nın yoluna uğurlayacağım ve bundan zevk duyacağım." Araca geri döndü. Mari'ye, "Sen," diye seslendi. "Çık dışarı! Seyretmeni istiyorum."

Nick bekledi. Kıpırdamıyordu çünkü onu bağlayan adam kulağının dibinde silahını çekmiş bekliyordu. Tüm duyuları tetikleydi, bekliyor ve misilleme yapıp silahlarını alacağı anı gözlüyordu.

Mari'nin bir eliyle eteklerini toplayıp araçtan atladığını ve ay ışığında yolda dikildiğini gördü. Nick şimdi dikkatle izliyordu. Başlangıçta güzel bir temsili gösteri sandığı şey çok daha belirsiz bir olaya dönüşüyordu.

Muhteşem, "Şunu bağla," dedi ve Nick şokun onu sarstığını hissetti. Bunu beklemiyordu. Şüpheli yanı, alaycı yanı hâlâ bunun bir oyun olabileceğini düşünüyordu. Şimdi bunun olamayacağını biliyordu. Mari bu suçun işbirlikçisi olamazdı. Zihni hızla işlemeye başladı. Nasıl bir plan yapacağı, bunu nasıl sonlandıracağı, Mari'ye nasıl yardım edeceği... Hareket etti ve başındaki kişi derhâl silahın ucuyla boynunu dürtüp, "Kıpırdama!" diye homurdandı.

Mari, "Durun!" dedi ve Nick'in dikkati ona döndü. "Eğer beni bağlamak istiyorsanız önce beni vurmanız gerekecek." Bir adım geri atmıştı, böylece sırtı aracın panellerine dayanmıştı ve cüretkâr biçimde ay ışığında Muhteşem'e bakıyordu. Çok sessizce, "Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam," dedi.

Nick kulağının dibindeki silahın sarsıldığını hissetti, silahı tutan adam şaşkınlık içinde kıpırdanmıştı. Demek ki karşı koymalarını beklemiyorlardı. Nick gergin biçimde bekledi. Muhteşem atı tekrar döndürdü ve Mari'nin yakınma getirdi.

Yumuşak bir şekilde, "Yalnızca ne diyorsak onu yap tatlım," dedi.

Mari, "Hayır, yapmayacağım," dedi. Derin bir nefes aldı. "Gidin şimdi. Benim kolyemi aldınız. Bu yeter. Beni bağlamaya çalışmayın. Sizi öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Muhteşem başını geriye attı ve bir kahkaha attı. “*Sen mi beni vuracaksın? Muhteşem’i?*”

Mari, “Evet,” dedi. Şimdi elinde bir silah vardı ve Nick birden Charles Cole’un haydutlar veya eşkıya kadınlar tarafından saldırı tehlikesine karşı tüm araçlarında ateşli silahlar bulundurduğunu söylediğini hatırladı. Aşağı atlamadan önce onu almış ve eteğinde saklamış olmalıydı. Nick onun bu aleti nasıl kullanacağını bilip bilmediğini merak etti.

Mari, “Tereddüt etmeden vururum. Ve sanırım bunu açıklamakta zorlanırsın,” diyordu.

Nick, Mari iddiasını yerine getirip getirmeyeceğini görmek için beklemedi. Başındaki adamın şaşkınlığından yararlanıp geriye büküldü ve bacaklarının arkasına attığı iyi hedeflenmiş bir tekmeyle adamı düşürdü. Adam hiç de bir kadından beklenemeyecek başka bir küfürle yere devrildi. Bağlı elleriyle, engellenmiş haliyle Nick kendini en yakın atlı kadına doğru savurdu. Muhteşem dizginleri daha da sıkı tuttuğundan at şaha kalktı ve Nick sağa sola sallanan toynaklardan uzağa kaçtı. Yakından bir ateş sesi geldi. Arabanın korkmuş atları yola çıktı ve arabacının kontrolü tekrar eline almaya çalışırken bağırmasıyla çığgın bir ses uyumsuzluğu oluştu. Nick, Muhteşem’in diğerlerine seslendiğini duydu, düşürdüğü adam toparlanıp eyerine tırmandı ve ardından vahşi toynak patırtılarıyla kaçtılar. Kayın ormanından gözden kaybolmadan önce ay ışığı pelerinlerinde kısaca parladı ve at sesleri uzaklaşıp kayboldu.

Mari aceleyle Nick’in yanına gitti. Genç adam yanağında onun hızlı solumasını, kendisine yaslandığı yerde vücudunun sıcaklığını ve Nick’i bağlayan düğümleri açmaya çalışırken ellerinin titremesini hissedebiliyordu.

Nick aceleyle, “Yaralanmadın ya?” dedi.

“Hayır.” Mari’nin sesi neredeyse durgundu ama titremesi tepkisini ele veriyordu. “Zemine ateş ettim. Onları hedeflersem birini vuracağımdan korktum.”

Nick kuru bir şekilde, "Ateşli silah taşımanın amacı bilakis budur," dedi.

"Biliyorum." Sesi kakhaha ve gözyaşlarının arasında bir ton-daydı. "Ama daha önce hiç kimseyi vurmadım ve bu gece denemek istemedim."

Nick, Rashleigh'nin bıçaklanıp yolda ölüme terk edildiği karmaşık olayı düşündü. Mari Osborne birini bıçaklayarak öldürme konusunda ateş etmeden daha iyi olabilir miydi? Bu akşamki karşılaşmadan sonra Nick pek öyle olamayacağını düşündü. Fazla anidendi ve tüm meydan okumasına rağmen Mari birini öldürecek soğukkanlılığa sahip gibi görünmüyordu. Nick'in içinde bir şeyler kıpırdandı, ona karşı tuhaf biçimde sevecenlik hissettiren bir şeyler.

"Çok cesurdun."

Mari cevap vermedi. Hâlâ Nick'in ellerinin bağıyla pençeleşiyordu ve pek ilerleme kaydedememişti. "Bu düğümleri çözemiyorum," dedi. Şimdi sesinde endişe vardı, gözyaşlarına yakın bir şey. "Sizi çok sıkı bağlamışlar!"

Nick alaycı biçimde, "Beni pek sevdiklerini sanmıyorum," dedi.

İp takıldı, gerilip sürtününce Nick'in bileğini daha da sıkmaya başladı ve Nick acıya boğuldu.

"Özür dilerim." Mari'nin sesi şimdi gerçekten sarsılmış geliyordu. "Elimden geleni..."

"Sen doğru yapıyorsun." Nick sesini sabit tuttu. Mari'nin sesindeki hırpaniliği, soluğunun kesikliğini duyabiliyordu. Yalnızca Nick'in vahşice sıkı bağlanmış olması gerçeğinden öte, bir şey ona çok ızdırıp veriyordu. Nick'in aklına av konusu açıldığındaki tepkisi ve gerçekten korkutucu bir şeymişçesine içine kapanırken yüzünün şeffaf beyazlığı geldi. Şimdi de aynı şekilde tepki gösteriyordu, onu rahatsız eden şu an ne olduğu değil de hatırlayabildiği bir şey, katlanılmaz bir şeymiş gibi.

Nick, "Yalnızca sakın ol," dedi. "Çok iyi gidiyorsun."

Mari'nin ellerindeki titreme biraz geçti ve sonunda ip çözüldü. Nick rahatlamayla omuzlarının kasılmış kaslarını esnetti. "Ah, böylesi daha iyi." Kollarında yeniden kanın dolaşmasını sağlamak için sertçe bileklerini ovaladı. İpin bıraktığı izler canını yaktı ve ay ışığında derisi soyulmuş ve kötü görünüyordu.

Mari kıpırdamamıştı. Elinde çözülmüş ipi tutuyordu ancak Nick'in bileklerindeki izlere gözlerini dikmiş bakıyordu, şoktaymış gibi yüzünde boş bir ifade vardı. Nick nazikçe onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve hâlâ Mari'nin vücuduna eziyet eden ufak sarsıntıları hissetti. Gece sıcak olsa da Mari'nin parmaklarının buz gibi soğuk olduğunu fark etmek genç adamı tedirgin etti.

Nick, "Herşey yolunda," diye tekrarladı.

"Hayır, değil!" Birden sinirden köpürerek Nick'in ellerinin altında kendine gelmeye başladı. "Yolunda değil! Sizi bağladılar. Sizin canınızı acıttılar!"

Nick, Mari'nin endişesinin şiddetinden sarsılmıştı. "Bana bir zarar gelmedi."

Mari başını salladı ve Nick bir an için ay ışığında gözlerinde yaş parıltısı gördüğünü sandı. Mari rahatlamak ister gibi kollarını kendi etrafına doladı. Nick onun nasıl titrediğini görebiliyordu.

"Buna katlanamıyorum. Yaptıkları şeye katlanamıyorum." Sesi kelimelerin üzerinde dağıldı.

Nick, ileriye doğru bir adım attı ve onu kolunun üstünden nazikçe tuttu.

"Mari, sorunun ne olduğunu söyle bana."

Mari'nin başı yana dönüktü, Nick'in onun endişelendiğini görmesinden utanmış gibiydi. Nick, Mari'nin kollarını çok hafifçe okşadı, onu biraz daha kendine doğru çekti. Mari'nin vücudu gergindi ve bir yay gibi, rahatlatma girişimlerine direnerek, Nick'i engelleyerek önünde kaskatı dikiliyordu.

Mari, "Anlamıyorsunuz," dedi umutsuzluk içinde. Sesi yıkılmış gibi çıkıyordu.

Nick, "O zaman açıkla bana," dedi. "Bana anlat ki sana yardım edebileyim."

Nick bir an için onun gözlerinde umut dalgaları gördü ve heyecandan kanının hızlandığını hissetti. Onunla konuşacaktı. Sonunda ona sırrını açacaktı. Gerçeği duymaya çok yakındı...

Ardından Mari başını iki yana salladı. Nick onun kendisinden geri çekildiğini hissedebiliyordu.

Mari, "Yapamam," dedi bezginlikle. "Çok üzgünüm... Gerçekten dilerdim ki..." Başını salladı. "Hayır, yapamam."

Nick bu kadar yakın olup yine de reddedildiği için hüsrana uğradı. Mari'ye doğru bir adım attı ama o anda ileriden, yolun aşağısından bir bağırıtı geldi ve bir an sonra arabacı nefes nefese elinde bir ışıkla tepeyi çıkarak onlara doğru geliyordu. John Teague de onun arkasındaydı.

"Falconer! Bayan Osborne!" Teague'in yüzü bitkindi ve gözlerinde gerginlik vardı. "Ne oldu? Ben de tam Leydi Hester'ı Tavus Kuşu Kır Evi'ne bıraktım, geri dönüyordum..." Nick'in bileklerindeki izleri görünce aniden sustu. "Kahretsin! Yaralandınız mı Falconer?"

Nick, "Yalnızca bir çizik," dedi. Teague'le konuşuyor ama doğrudan Mari'ye bakıyordu. "Muhteşem Kızlar'dı Teague."

"Muhteşemler mi?" Teague tamamen kafası karışmış görünüyordu. Nick onun sessizce dikilen, başı eğik Mari'ye baktığını gördü. "Fakat eminim ki... Yani... Muhteşemler mi? Bu gece mi?"

Nick vahşice, "Gerçekten," dedi. "Bizi soydular."

Teague, "Soygun mu?" diye tekrarladı. Sesinin tonunda bir gariplik vardı. "Muhteşem Kızlar hak arayan melekler Falconer, eşkıya kadınlar değil."

"Ben Yorkshire'a gelmeden sadece birkaç hafta önce sizin cüzdanınızı yürüttüklerini söylediğinizi sanmıştım?" dedi Nick.

Nick, Mari'nin John Teague'e bakmak için hafifçe döndüğünü görmekten ziyade hissetti ama geri baktığında yüzü oldukça ifadesizdi. Bu yeterliydi gerçi. Teague'in başından beri soruşturmalarını yanlış yönlendirmeye çalışmasıyla aynı sebepten, Hester Berry'yi korumak için, her ihtimalde soyguna dair yalan söylediğini biliyordu. Aynı şekilde Teague ile Mari'nin ikisinin de o gece yollarını kesen çetenin gerçekten de Muhteşem Kızlar olduğunu bildiklerini ve ikisinin de onları korumaya çalıştığını biliyordu. Araba durduğunda Mari'nin yüzünün ne hale geldiğini hatırladı; gözlerindeki sürpriz, şaşkınlık ve korkuyu. Saldırısı suç ortağı olmamıştı ama saldırı olur olmaz Muhteşem Kızlar'ın ne yaptığını anlamıştı. Onlarla ata binmiyor olabilirdi ama Nick'in şüphelendiği gibi onların faaliyetleriyle yakından alakalıydı.

Nick'in anlayamadığı tek şey Mari'nin, kendisini bağlarından kurtarıırkenki tepkisinin şiddetiydi. Numara değildi ve derin bir endişenin göstergesiydi. Şimdi bile parmakları boynundaki kanın ince bir şerit gibi kuruduğu kesikte geziniyordu ve Nick onun hafifçe titrediğini görebiliyordu.

Nick birdenbire, "Bayan Osborne'u eve götürmeliyiz Teague," dedi. "Biraz yaralandı. Sanırım tüm sorular da yarına kadar beklemeli."

Mari başını kaldırıncı Nick'in gözleriyle karşılaştı ve Nick onun, sözlerindeki açığa vurulmamış tehdidi okuduğunu biliyordu. Yarın gizlediği tüm sırlara dair ona meydan okuyacağını düşündü. Düzenbazlığa son verme zamanıydı.

"Hester!" Mari o kadar kızgındı ki Hester'ın odasına doğru dürüst kapıyı bile çalmadan, sert adımlarla girdi. Yatağında tembelce arkasına dayanmış, bir tabak şekerlemeden kalanları yiyen arkadaşının görüntüsü üzerine durdu. Öfkeyle, "Seninle konuşmak istiyorum!" dedi. "Ne halt ettiğinizi sanıyordunuz? Starbotton'da olmanız ve Sampson'ın çitlerini devirmeniz gerekiyordu, benimle ve Binbaşı Falconer'la eşkıyacılık oynamanız değil!"

Hester ağzı dolu, "Biliyorum," dedi. "Yolda seni ve Binbaşı Falconer'ı durdurmamız çok daha etkili olur diye düşündük, ne de olsa senin haberin olmayacaktı ve tamamen masum görünecektin."

"Masum! Etkili!" Mari öyle öfkeliydi ki zor konuşuyordu. "Önce beni kandırdın, sonra bana silah doğrulttun! Bu yüzden seni neredeyse vuracaktım."

Hester, "Ben değildim," dedi. "Laura'ydı."

Mari bunu duyunca aniden durdu. "Laura mı? Muhteşem rolünü oynayan Laura mıydı demek istiyorsun? Sevgili Tanrım, neredeyse Cole Düşesi'ni vuruyordum."

Hester hayranlıkla, "Olağanüstüydün," dedi. "Senin rolünü bu kadar iyi oynayacağını asla tahmin etmezdik. Ve sen Muhteşem'in Laura olduğunu anlamadıysan başka hiç kimse de anlayamaz."

Mari nefesini toparlayınca hiddetli biçimde, "Pekâlâ, akşamki eserinizden bu kadar memnun olduğunuz için çok mutluyum!" dedi.

Hester omzunun üzerinden hızlı bir bakış fırlattı. "Sesini alçalt Mari! Jane duyacak. Üstelik başım da ağrıyor."

"Jane mutfakta benim için banyo küvetini dolduruyor ve yemek hazırlıyor. Bu gece o kadar çok içmemeliydin. Alkolün etkisiyle atından düşmediğine şaşırdım. Ah, Hester," derken ses tonu değişti, "tüm kafadan çatlak, budalaca, sersem, apaçık aptalca fikirlerin..."

Hester tabağındaki son kırıntıları toplarken, "Fakat işe yaramadı mı?" diye sordu. "Muhteşemler ikiniz beraberken yolunuzu keserse, Binbaşı Falconer'ın senin kesinlikle Muhteşemlerle bağlantının *olamayacağını* görüp seni rahat bırakacağından emindim. Bu yüzden Laura onunla aynı araçta yola çıkman için ayarlama yaptı."

Mari sinirli bir şekilde, "Beni hayretler içinde bıraktın," dedi. "O kadarını kendim anlayabildim."

Hester hafif bir heyecan içinde Mari'yi süzerek, "Elbette," dedi. "Elbette anladın. Ve düşündük ki Binbaşı Falconer'ı vazgeçirirsek Londra'ya geri dönüp Muhteşem Kızlar'ın izini sürmeyi bırakabilir."

Mari, "Son derece kötü bir fikir, artık senin sözde uyarın sayesinde onları -sizi- takip etmek için hiç olmadığı kadar kararlı! Ah!" dedi. Eteklerine yapışmış çamur ve koyun pisliklerine aldırmandan yatağa oturdu. "Sana ne söyledim? Dikkat çekme, gözü kara bir şey yapma, Binbaşı Falconer'ı uyarmaya *kalkma...*"

Hester, "Biliyorum," dedi. "Aramızda tek akli başında olan sensin."

Mari, "Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi. "En azından Laura'nun biraz mantıklı olduğunu sanıyordum ama görünüşe bakılırsa onun da seninkine eşit bir kendini mahvetme isteği var."

Hester özür diler biçimde, "Charles'a kızgın," dedi.

"Onu böyle mi cezalandırıyor? Yakalanmaya çalışarak mı?"

Hester, "Pekâlâ, bu onu fark etmesinin bir yolu olurdu," dedi.

Mari fenalaşmış gibi bir ses çıkardı ve ayağa zıpladı. "Darağacında sallanırken onu yeterince fark edecek." Bir elini saçında gezdirdi. "Ah, Hester, ne yaptığınıza dair hiçbir fikriniz olmadan oyun oynuyorsunuz!"

Öfke yerini korkunç bir bitkinliğe bıraktı. Hester'ın anlamasını sağlamaya çalışarak, "Bu akşam çok korktum," dedi. "Siz beni korkuttunuz. Hepiniz. Binbaşı Falconer'a gelince de," diyerek durdu. "Lenny onu fazla sıkı bağlamış Hes. Gerçekten canını yakmış."

Hester, "Lenny ondan hoşlanmıyor," dedi. "Sana karşı korumacı davranıyor Mari, hepimize karşı." Dudağını ısırды. "Kolyen için üzgünüm. Laura senin canını yakmak istemedi. Çok üzüldü. Ama inandırıcı olmak zorundaydık, anlarsın. Sana yenisini alırım, yemin..."

Mari başını salladı. "Alma. Öyle deme, sanki bu her şeyi yoluna koyacakmış gibi... Hiçbir fikrin yok." Bir elini başına koydu. "Ne yaptım ben Hes? Bunu hiç başlatmamalıydım. Bir canavar yarattım ve bu durdurulmalı."

Hester boş tabağı kenara itti ve yatakta debelendi. "Anlamıyorum! Muhteşem Kızlar iyi bir amaca hizmet ediyor! Gururları

veya cepleri hariç kimseyi asla fiziksel olarak incitmedik." Mari'nin yüzüne göz gezdirdi. "Ah, biliyorum bu gece farklıydı ama biz asla seni incitmek istemedik! Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Mari, "Tabii ki kasıtlı olarak beni inciteceğinize inanmıyorum," dedi. Akıllı Nick Falconer'la doluydu, bileklerindeki izler ve yaralar, aklına getirdiği korkunç hatıralar. Nick'in yaralarını gördüğündeki şiddetli tepkisi kendisini korkutmuştu. Şimdi bile bunu, Nick'in yaralandığını düşündükçe fenalaşıyordu. Tepkisi kendisini rahatsız etti ve bunu Hester'a açıklayamamıştı bile.

Yavaşça, "Bizim yaptığımız yanlış Hes," dedi. "Siz ata binenler kadar benim de suçum var. Bunu şimdi anlıyorum. Bunu hafife aldık ama bu akşam çok korktum." Bitkin bir halde kapıya doğru yürüdü. "Şimdi bunun hakkında konuşamayacak kadar çok yorgunum. Uyumam gerek. Sakın..." Hester'ın yatıştırıcı bir şey söylemek üzere olduğunu düşündü. "Lütfen ben sakinleşene kadar bir şey söyleme yoksa seni kendim teslim etmeye niyetlenebilirim. Özellikle de ödül elli sterline çıkmışken!"

Elini kapının çerçevesinde dayayıp duraksadı. "Bizi bulmaya geldiğinde John Teague seni henüz buraya bıraktığını söyledi Hes. Yalan mı söylüyordu?"

Hester'ın gözleri canlandı. "John mu? Öyle mi dedi? Bizi idare ettiği için Tanrı onu kutsasın!"

Mari sabırlı bir şekilde, "Bu demek oluyor ki ne yaptığımızı biliyor. Ve görünüşe göre Binbaşı Falconer'a birkaç hafta önce Muh-teşem Kızlar'ın kendisini soyduğunu da söylemiş," dedi.

Hester kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi demiş? Pek sadık. Bizi ele vermeyecektir."

Mari kırıncı bir şekilde, "Bazen merak ediyorum da, onun sadakatini hak ediyor musun acaba Hes? İyi geceler," dedi.

Dışarı çıktı ve sahanlıktan kendi odasına doğru yürüdü. Jane küveti gül yapraklarıyla bezeli suyla doldurmuştu. Mari hafif bir iç

çekişle pembe elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkarıp sıcak suya girdi. Su keyifli bir şekilde tatlı kokulu ve rahatlatıcıydı. Yavaşça kasları gevşemeye, karnındaki korku ve ızdırap dinmeye başladı. Boynundaki kesik hafifçe zonkladı ve dalgın bir biçimde orayı ovaladı.

Hester'a hislerinin çeyreğini bile anlatmamıştı. Onu bağlamakla tehdit ettiklerinde bunu zorla yapacakları düşüncesinin, Rashleigh'nin onu arabasında zincire vurduğu anı hatırlattığını ve kâbuslarının berbat ve korkutucu her detayını geri getirdiğini Hester'a anlatmamıştı. Hester'a Nick Falconer'in bileklerindeki izleri görünce fiziksel olarak hastalandığını, kaçamadığı geçmişinin hatırasıyla kapana kısıldığını anlatmamıştı. Neredeyse, tam olarak neredeyse Nick'e her şeyi anlatacak kadar savunmasız kalmıştı. John Teague o an gelmeseydi, oldukça emindi ki Nick nasıl olsa ondan gerçeği talep edecek ve Mari karşı koyamayacaktı. Paniğini yatıştırırken Nick'in sesinin yumuşak sakinliğini, onu tutarken ellerinin nazikliğini düşündü ve ürperdi. Onu serbest bırakmaya çalışırken, bu saldırıyı bilmesede Muhtesem Kızlar'ın faaliyetlerine suç ortaklığından dolayı suçluluktan iki katı düzenbaz hissetmiş ve ona yaptıklarından dolayı o kadar endişelenmişti ki zorlukla onu serbest bırakacak kadar sakin kalabilmişti. Nick cesaretinden dolayı onu överken, gerçeği bilip ona söyleyememe korkalığı onu derinden yaralamıştı.

Suyun daha da altına daldı, aklındaki lekelerden kurtulmak ister gibi vücudunu ovaladı. Saldırdan önce Nick'in kollarında olması, onun arzusuna o kadar açıkça ve o kadar çabuk karşılık vermesi, meseleyi yalnızca daha da kötüleştiriyor gibiydi. Mari'nin kendine yarattığı bir kördüğümüne o kadar dolanmışlardı ki genç kadın bunu nasıl çözeceğinden emin değildi.

Hester'ın merdivenlerden aşağı indiğini duydu ve Half Moon Hanı'na gittiğini anladı ama onu durdurmak için hareket etmedi.

Neredeyse derisi soyulana ve su soğuyana kadar kendini ovalayıp temizledi ve ancak ondan sonra banyodan çıkıp yatağında kıvrılıp uyumaya çalıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Karaxfil: Atırlı Aşk.

Hester üzgündü. Arkadaşlarını başarısızlığa uğrattığını hissetti. Muhteşem Kızlar'ın saldırısıyla neredeyse hiç anlayamadığı bir şekilde Mari'yi üzdüğünü biliyordu. Bunu Laura'yla önceden konuşmuştu ve ikisi de Mari'nin muhtemelen kızacağını düşünmüştü ama Hester bu tepkiyi, böyle bir üzüntüyü beklemiyordu. Mari'nin, acı çekiyor olmasına rağmen hissettiklerini tamamıyla söylemediğini biliyordu; araları açılmıştı.

Bir de John Teague vardı, öylesine asil, öylesine fedakâr. Hester'ın ona her zamanki gibi ilgisiz davranmasına rağmen genç kadını önemseydiği için onu idare etmişti. Kendisi için fazla iyiydi, fazla onurlu, fazla beyefendi. Hester, Mari'nin arkadaşlığını hak etmiyordu ve John Teague'in sevgisini de kesinlikle hak etmediğini biliyordu. Kendi davranışından dolayı perişan hissediyordu, yalnızlığını ve iç sıkıntısını kafasından atmak için yapılacak tek şey vardı: Hâlâ yarı sarhoş halde, uzun adımlarla Half Moon Ham'ndaki bara yürüdü ve dansa gelen tüm seyisleri ve ırgatları gördü. Kendisini izliyorlardı, heyecandan ürperdi ve şehvete kapıldı. Bu hevesli adamlardan birini, bedbahtlığını unutmak için kullanabilirdi. Başarılı olduğu tek şey buydu.

Aldırış etmeden, "Sen," diyerek önceki hafta handa gördüğü genç bir işçiyi işaret etti. On dokuz yaşlarındaydı, vücudu yapılı ve kaslı, elleri nasırlıydı. O ellerin kendisine dokunduğunu düşününce vücudu ürperdi. "Benimle gel," dedi.

Bardan alaycı bir alkış koptu ve birileri oğlanın sırtına vurdu. Bir dikişte bitirdiği birası çenesinden akıp gömleğini lekelerken sırttı. Hester umursamadı. Onun için ne kadar kaba olursa o kadar iyiydi.

Oğlan kendisini takip etmeye başladığında Hester çoktan merdivenleri yanlamıştı. Asla âşıklarını beklemezdi, ne yaptığını düşünüp tereddüde düşmemek için asla arkasına bakmazdı. Yatak odasına gitti ve arkası dönük, parmaklarını duvara dayayarak pencerenin kenarında bekledi.

Oğlanın kendisini takip etmeye başlamasının üzerinden uzun süre geçmiş gibiydi. Alt katta bir şangırtı oldu, ardından bir gürültü dalgası ve sonunda merdivende ayak sesleri. Şimdi hevesli gibiydi, basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Hester kapının kapandığını duydu, anahtar kilitte döndü ve adamın ağırlığıyla yatağın yayları gıcırdaı.

Hester dönmeye bile zahmet etmeden, "Acele etmeseydin," dedi.

John Teague, "İyi akşamlar Hester," dedi. "Benim kur yapma tarzımla ilgilenmediğin için bunu senin tarzınla yapmayı düşündüm."

Teague, "Konuş benimle," dedi. Yatakta Hester'ın yanında kafasını dirseğine yaslamıştı ve çok dikkat dağıtıcı biçimde bir parmağını Hester'ın sırtından aşağıya kaydırıyordu. Hester hafif, yumuşak bir teslimiyet ve saf bir yorgunluk iniltisi çıkardı ve yarı kapalı gözleriyle ona bakmak için döndü. Vücudu doymuştu; ağır, tamamen tatmin olmuş ve hoş bir şekilde canlı hissediyordu.

Kışkırtıcı bir tonda, "Daha önce konuşmak istemedin," dedi.

Teague uzanıp Hester'ı öptü ve eliyle göğsünü avuçlarkenki dokunuşu Hester'ın duyularına sonsuz bir ürperme hissi gönderdi.

Dudakları dudaklarında, “Hayır,” diye mınıldandı, “doğrusunu söylemek gerekirse şimdi de konuşmak istemiyorum fakat seni bu mekândan uzaklaştırmalıyım.”

Ayağa kalktı ve Hester orada kıpırdamadan uzanıp izlerken kıyafetlerini topladı. Hester’dan zevk çekiliyordu ve korkunç bir hisle her şeyin eski haline döndüğünü hissediyordu. Birbirlerine yaptıkları tüm heyecanlı, içten ve oldukça edepsiz şeyler medeniyet ve görgü kurallarının katmanları altına bastırılacaktı.

“İstemiyorum...” diye söze başlamıştı ki John ona döndü ve tüm tanışıklıklarından beri ilk defa onun sözünü kesti.

“Bu defa senin ne istediğinden ziyade benim ne istediğim söz konusu Hester.”

Hester o kadar şaşırmıştı ki başka bir şey söylemedi. Bir saniye sonra Teague onun pelerinini aldı ve çarşafı üstünden çekti, sonra onu pelerine sarıp kucakladı. Hester mücadele etmeye çalışınca pelerin açılıp çıplaklığını gözler önüne serdi.

“Beni yere bırak!” Onun zorbalığına çok öfkelenmişti. “Bu ne cüret?”

Teague sakın bir şekilde konuştu. “Pek çok şeye cüret edebilirim; bunu görmek üzeresin. İnadin canıma tak etti.” Bir elini bir anlığına serbest bırakıp odanın kapısını açtı ama sonra onu alt kata taşıırken Hester’ın kollarını sıkıca bağladı.

Hester’ın kulağına, “Kıpırdama,” dedi, “yoksa bardaki herkes seni çıplak görecek ve buradaki adamların yarısıyla oynamış olmana rağmen bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Hester aşağılanma hissiyle kavruldu. Teague adamlara dair, âşıklarına dair her şeyi biliyordu... Her şeyi biliyordu.

Onu handan taşıırken mutlak bir sessizlik vardı. Çıt çıkmıyordu. Hester etrafa bakınca ırgatların ve seyislerin arzulu yüzlerini gördü. O akşam asıl seçtiği âşığının gözü morarmıştı. Gözünü kaydırınca Josie’nin dehşete düşmüş ifadesiyle karşılaştı ve tüm bunların utan-

cından gözlerini kapayıp neredeyse sesli bir şekilde inledi. Önceden umursamıyormuş gibi davranıyordu. Artık daha fazla rol yapamazdı.

Teague tek bir söz etmeden dış kapıyı ayağıyla tekmeleyip açtı, ardından onu gelişigüzel aracına yuvarlayıp arabacıya eve gitmelerini emrederken genç kadın teninde gecenin soğuğunu hissetti.

Kısa yolculukları mutlak bir sessizlik içinde tamamlandı ve Starbotton Malikânesi'ne vardıklarında Teague onu tekrar kucaklayıp üst kata çıkararak yatağının üzerine attı. Hester yuvarlanıp pelerininin sıyrıldı ve çıplak şekilde uzanırken gözlerini Teague'e dikti. Kendisini handa ve evin hizmetlilerinin karşısında küçük düşürdüğü için ona tamamen öfkeliydi. Ayağa kalmaya çabalayıp pelerini üstünden attı, çıplaklığı umurunda değildi. Teague'e döndü ve onu tekmeleyip yüzünü tırmalamaya çalıştı.

"Ne cüretle bana böyle davranırsın? Ne cüretle?"

Teague eğlenceli bir ses tonuyla, "Kendini tekrarlıyorsun canım," dedi. "Artık birilerinin cüret etme zamanıydı. Şımanksın ve davranışın utanç verici."

Savsak bir şekilde elini uzattı, Hester'ı bileğinden yakaladı ve öyle sert asıldı ki genç kadın yuvarlanıp onunla beraber yatağa, onun dizine düştü. Hester bir saniye sonra Teague'in boştaki elinin çıplak kalçasına geldiğini hissetti.

Cildi sızıyordu, gururu da. Hester o işkence eden elden kurtulmak için kıpırdanmaya başladı. O el şimdi kalçasının üzerinde dairesel bir hareketle gezerek onu sakinleştiriyor ve çok tatlı, kızgın bir ateş yayıyordu. Hester hissettiği sinsi zevke karşı mücadele etti ama Teague beline bastırarak onu zapt etti ve tekrar kalçasına şaplak attı, ikinci, üçüncü ve dördüncü defa. Hester'ın cildi pembeleşmeye, ısınmaya başladı ve karın boşluğunda hissettiği acılı gereksinim yüksek sesle inlemesine neden oldu. John parmaklarını Hester'ın bacaklarının arasına kaydırıp onun ıslak özüne dokunduğunda Hester kızgınlık ve muhtaçlıkla karışmış iniltisini bastıramadı.

"Seni pislik!"

Şaplatma tekrar başlayıp hassas vücudunu yakan bir ısıyla acı-
tırken Hester'in başı döndü. John'un dizginlemesine karşı mücadele
etti, her defasında şehvetle daha da tahrik oldu ve sonunda yataкта
dizlerinin üzerine kalkmayı başardı. Tüm düşünebildiği, tüm istediği
vücudundaki ağrıyı onun vücuduyla dindirmekti. Korkunç öfkeliydi
ve dayanılmaz biçimde uyarılmıştı. Onunla beraber olamazsa muh-
temelen öleceğini düşündü. Pantolonunun belini yakaladı ve yırtarak
açtı, parmakları demir gibi sert erkekliğini arayıp buldu ve sonunda
karşılık olarak John'dan da bir inilti yükseldi. Bacaklarını açıp genç
adamın üzerine oturdu; hızlıca ve sert bir şekilde. Coşkulu iniltisi
John'un öpücüğüyle boğuldu, onun hareketlerine uyum sağladı,
ikisi de aynı anda patlayana kadar hareket etmeye devam ettiler.

Hızlı hızlı soluyarak ve beraber çarşafa dolanmış halde uzan-
diklarında Hester onun yüzünü görmek için yan tarafına döndü.

Dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Yaşlı bir
adam için oldukça iyisin," dedi.

Bu defa Teague ona sahip olurken Hester'in zevk çılgınlıkları eski
evin sessiz duvarlarında yankılandı.

Nick Falconer uyumuyordu. Yatağında uzanmış, elleri başının ar-
kasında, gözlerini karanlığa dikmişti.

Cole Konağı'na geri geldiğinde Dexter Anstruther'dan gelen bir
mektup onu bekliyordu. Nick mektubu alıp odasının mahremiye-
tine çıkmış, çalışma masasına geçmiş, oturup mektubu tek seferde
okumuştı. Garip bir biçimde, mektubu açarken kaygılı bir sancı
hissetmişti, sanki bir parçası içerdiği bilgiyi öğrenmek istemiyordu.
Biliyordu ki tepkisi bir şekilde o gece Mari Osborne'un uyandırdığı
karışık hislerle bağlantılıydı. Şehvet ve arzu değil fakat cesaretin-
den dolayı ona duyduğu hayranlık, kırılganlığının Nick'te yarattığı
korumacılık... Onun cesaretine saygı duymuş ve endişesinden

mülteessir olmuştu, Muhtesem kızlar'la bir bağlantısı olduğunu *bildiği* ve yine de korkusu ve acısının rol olmadığı için artık hisleri tamamen karışmıştı.

İç çekerek mektuba odaklanmıştı. İlk hoşbeşten sonra Anstruther doğrudan konuya girmişti:

Verdiğiniz tarihlerde, Troro bölgesinde yaşamış Phileas veya Phineas Osborne adında kimseyi bulamıyorum. Bay Osborne'un ailesine veya evliliğine dair bir kayıt da bulamadım. İlk tahminim Bay Osborne'a dair elimizdeki bilginin yanlış olduğu ve onu yanlış yerde arıyor olduğumuz. Belki de hiç var olmamıştır. Cornwall ya da başka bir yerde 1800 yılı öncesine kadar Bayan Marina Osborne'a dair bir kayıt da yok ki bu da Yorkshire, Tavus Kuşu Meşeliği'ndeki mülkünü satın aldığı tarih. Sanki yoktan var olmuş gibi. İncelediğim buna benzer davalarda, şahısların genellikle o andaki isim ve karakterleri sahtedir ve eski kimliklerini bilmediğiniz sürece bu noktadan önceki geçmişlerinin izini sürmek imkânsızdır. Yeni bir kimlik edinme nedenleri de çeşitli olabiliyor: bir suçluysa ya da bazı durumlarda bir kadın evlilik dışı bir çocuk dünyaya getirmişse veya bir adamın eski metresi olarak kimliğini gizlemek istiyorsa...

Nick mektubu elinde gevşekçe tutarak sandalyede arkasına yaslandı. Şoke olmamıştı. Hatta çok şaşırmamıştı. Anstruther'ın söylediklerini zaten bildiğini veya en azından bunlardan şüphelendiğini fark etti ama bunların doğru olmamasını dilemişti. Marina Osborne yalancı, şarlatan ve çok muhtemel bir şekilde bir suçluydu.

Hislerini bastırmak için mektuba dönmüştü. Sondaki kısa paragraf dışında pek önemli bir şey yoktu.

Lord Hawkesbury merhum kuzeniniz Rashleigh'ye ait tüm evrakları sizin hükümünüze bıraktığını size söylememi istedi. Mevcut soruşturmamız için hepsini okumuş fakat tahkikatlarımızla ilgili hiçbir şey bulamamış ve onların Eaton Meydanı'ndaki eve gönderilmelerini sağlamış.

Nick, büyük amcasının, Londra'daki evi Robert Rashleigh'nin Fransız pornografisi koleksiyonuyla altüst olduğu zamanki memnuniyetsizliğini düşününce yüzünü buruşturmuştu. Zamanı gelince Rashleigh'den miras kalanları düzenleyip meseleleri yoluna koyması gerektiğini düşünmüştü. Manzara pek ilgi çekici değildi ama yapılması gerekiyordu.

Şimdi, saatler sonra, Nick uzanmış, Mari Osborne'u düşünüyordu. Yarın sahte kimliğini onun yüzüne vurmaya düşündü. Onun düzenbazlığına dair kanıt olduğunu söyleyecekti. Onun dilini çözecek ve ona Rashleigh'nin cinayeti ile Muhteşem Kızlar'a dair gerçeği anlattıracaktı.

İçgüdüsel olarak çalışma masasına gitti ve çekmecedен her yere beraberinde taşıdığı, içinde Anna'nın küçük portresinin bulunduğu gümüş madalyonu çıkardı. Elindeki şekil çok tanıdıktı ve gümüş işleme, dokunuşlarıyla aşınmıştı. Madalyonu açtı ve daha önce pek çok defa yaptığı gibi Anna'nın yüzüne baktı. Genellikle bu onu rahatlatırdı. Bu gece rahatlatmadı. Anna ona hiç bu kadar mesafeli gelmemişti, bu kadar yitik.

Kendisine bunun en başından beri istediği şey olduğunu hatırlattı. Mari'ye yakınlaşmaya, kendisine güvenmesi veya en azından öğrenmeyi istediklerini ona anlatması için onu baştan çıkarmaya kesin kararlıydı. Bu gece bu amacını neredeyse başarmıştı. Yarın planları sonuçlanacaktı. Niyetlendiği gibi tam anlamıyla hesaplı ve

acımasız olmuştu ve bir yanı bu hareketten dolayı utansa da yalnızca kendisine bunları adalet için yaptığını hatırlatması gerekiyordu. Şimdi sonunda, gerçeğin açığa çıkmasıyla, Mari Osborne'un bir suçlu ve muhtemelen bir katil olduğu ortaya çıktığında ona karşı tedirgin edici arzusu son bulabilirdi.

Memnun hissetmeliydi çünkü bu tam da istediği şeydi.

Öyle olsa da, uyuması çok uzun zaman aldı.

Laura onu o gece uyandıranın ne olduğundan emin değildi. Bir an kıpırdamadan uzandı, zihni uyku sersemliğiyle bulanık ve karışık. Ardından sesi tekrar duydu, yandaki giyinme odasından yumuşak bir kazıma sesi ve kuşkusuz, fısıltılı bir küfür duyuluyordu. Laura yataktan çıktı, odada parmaklarının ucunda yürüdü ve kapıyı açıp aralıktan dışarı baktı.

Perdelerin aralığından ay ışığı süzülüyordu fakat komodinin üzerindeki mumdan gelen ışık daha sıcak ve güçlüydü. Işık, atalara ait portrelerin bulunduğu duvarları, aynı zamanda iç eteklerinin ve külotlarının bulunduğu sandığın içindekileri altüst etmiş kocasını aydınlatıyordu. Bir an için Laura kocasının ona ilgisizliğinin nedenini bulduğunu sandı, ne de olsa elleri kadın iç çamaşırlarıyla doluydu ama sonra farkına vardı ki aslında aradığı şey kıyafetleri değil sandığın dibindeki mücevher kutusuydu. Laura'nın orada olduğunu fark etmeyen Charles memnuniyet nidasıyla kutuya saldırmak ve şimdi içindekileri karıştırmakla meşguldü. Mum ışığı babasının düğün hediyelerinden biri olan güzel elmas kolye üzerinde parıltıdı.

Laura sesini toparladı. "Ne yapıyorsun Tanrı aşkına Charles?"

Charles ısırılmış gibi zıpladı ve o an Laura fark etti ki evlilikleri boyunca ona ilk defa bir şeyle ilgili hesap soruyordu. Görünüşe göre, Laura'nın ses tonu nedeniyle Charles'ın kafası karışmış, şaşırmış ve oldukça paniğe kapılmıştı.

"Merhaba, tatlı ihtiyar. Yalnızca bakıyordum da..." Ellerindeki mücevherata bakınca sesi canlılığını yitirdi.

Laura biraz acıyarak Charles'ın hızlıca iyi bahaneler uydurabilen biri olmadığını düşündü.

Laura, "Herhalde mücevherlerimi güvenli biçimde kilit altında tutup tutmadığımı kontrol etmek istedin?" diye belirtti.

"Evet!" Charles çaresizlik içinde bu bahanenin üstüne atladı. "Bunlar bankada olmalı. Böylesi çok daha iyi olurdu."

Laura kibarca, "Elbette," dedi. "Fakat o zaman ihtiyacın olan parçaları alamazdın Charles. Gümüş madalyonumun nereye gittiğini merak ediyordum ve inci küpelerimin. Hizmetçimi suçlayacaktım ama onun tamamen güvenilir olduğunu biliyorum."

Charles pes etti. "Ah, Tanrım. Fark etmeyeceğini düşündüm tatlı ihtiyar. Umursamayacağını düşündüm."

Laura kaşlarını kaldırarak, "Büyükanneemin yadigârlarını arakladığını umursamayacağımı mı düşündün?" diye sordu. Artık öfkesi artıyordu ve bu Laura'ya şaşırtıcı biçimde iyi geliyordu. "Hangi akla hizmet böyle düşündün Charles? Daha önce hiç yaygara koparmadığım için mi?"

Charles ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Tamamen yenilmiş görünüyordu ve Laura ona karşı ani bir sempati hissetti. Charles soyluluk bakımından kendine uygun olduğunu düşündüğü soğukkanlı bir aristokratla evlenmişti ve on yıl sonra Laura hisleri ve duygularını tehlikeli biçimde yüzeye çıkarıyor, öngörülemez bir kadına dönüyordu. Charles göz ucuyla ne yapacağı belli olmayan bir atı izler gibi onu izliyordu.

Kolyeyi kutuya geri koyarken, "Yavaş ol Laura," dedi, sandığı oldukça ihtiyatlı biçimde kapadı. "Bir şey olmadı."

Laura, "Ne kadar borcun var Charles?" diye sordu. Artık zihnindeki taşlar yerine oturuyordu; kocasının sık sık gözden kaybolup

kente gitmesi, Laura'nın ona katılmasını reddetmesi, Hogarth'ın⁷ oldukça kaliteli bir portresinin asılı olduğu yerdeki soluk leke... Skipton'da kimse fark etmeden mirasını kumarda kaybetmek zordu ama Londra'da çok daha fazla fırsat vardı.

"Ne kadar?" diye tekrarladı ve Charles kaçamak şekilde uzağa baktı.

"Kırk," diye mırıldandı.

"Kırk bin mi?" Laura bu rakamı zihninden ikiyle çarptı. Bu demekti ki mirasını ve üstüne üstlük Laura'nın drahomasını da kumarda kaybetmişti. İçindeki öfke alevi büyüdü, genişledi ve tutuşmaya başladı. Vârislerine bırakacak bir şeye ihtiyacı olduğundan değil, evladı yoktu ne de olsa, fakat maddi sorunlarına dair dedikodular yakında ortalıkta dolanmaya başlardı. Laura belki de Londra'da bunun zaten konuşulduğunu ve bunun da kocasının kendisini orada istememe nedenlerinden biri olduğunu düşündü.

"Büyükanneemin yakutlarını alsan iyi olur," dedi. "Onlar kırk bin civarında eder. Alacaklılarını bir süre için susturmaya yetmeli."

Charles gözlerini kırıştırdı. "Yakutları almak mı? Bunu yapamam tatlı ihtiyar!"

Charles almayacağına dair kendisini kandırsa da Laura sonunda onları nasıl olsa alacağını biliyordu. Duvarlardaki resimler, kutusundaki mücevherleri gidecekti; mobilyalar bile yok olmaya başlayabilirdi. Laura ikisinin de bu konuda hiçbir şey demeyecek olmasının tuhaf olduğunu düşündü. On senedir mutsuz bir evliliği vardı ama hiçbir şey dememişti, sonsuza kadar sessiz kalmaya da devam ederdi çünkü ona düşeslerin böyle yaptığı öğretilmişti. Kocasını onu kente gitme zevkinden, ona eşlik etme zevkinden mahrum bırakacak ve o da karşı koymayacaktı çünkü evlilik yemininde ona itaat edeceğine söz vermişti. Charles evlerini yağmalayabilir, değerli

7 18. yüzyılın başlarında yaşamış, Batı'da ardışık sanatın öncülerinden İngiliz ressam, matbaacı ve hicivci. (ed.n.)

her şeyi alabilirdi ve Laura asla konuyu açmazdı çünkü asla şikâyet etmemişti, asla zor açıklamalar talep etmemişti. Kendi odasının mahremiyetinde aynaya gözlerini dikip çaresiz hissedebilirdi ama nasıl hissettiğini asla Charles'a söylemez ve kocası da bunu onunla konuşmayı asla aklından geçirmezdi.

Laura, Hester'ı Muhteşem Kızlar'a liderlik etmek için gizlice kaçarken yakaladığı zamanı ve Hester'ın, Laura'nın kaçınılmaz surette öfkelenip korkacağını ve oyunu bozacağını sanarak nasıl dehşete düştüğünü hatırladı. Hester, Laura'nın, kalenderlikleri ve açksözlülüğü için onu ne kadar kışkırdığını hiç fark etmemişti. Hester gibi özgürce uçan bir şahinin yanında Laura kendini hep kafesteki bir kanarya gibi hissetmişti.

Fakat artık öyle değildi.

Laura zayıf çeneli ve kapana kısılmış, kaçamak bakışlı kocasına baktı ve içinde derinlerde bir yerde bir şeyler kıpırdandı. Sonunda asla tamir edilemeyecek bir şey kırılmıştı.

"Bir dahaki sefere Londra'ya gittiğimizde seninle avukatın ofisine geleceğim ve borcunun tam kapsamını konuşup masrafları kısmak için bir plan yapacağız." Laura'nın kullandığı *biz* kelimesiyle Charles'ın yüzünün seğirdiğini gördü ama aldırmandan devam etti. "Tekrar kentte olmak harika olacak. Neden daha önce bu yolculuğu yapmadığımı bilemiyorum." Odada ona doğru hareket etti ve Charles birkaç adım geri çekildi. Laura düşünceli biçimde, "Belki de babam daha acil senetlerin bir kısmını ödemek için biraz borç verebilir." dedi. "Ona soracağım,"

"Yapma!" Charles kekeledi. "Babana bundan bahsetme!"

Laura onu duymazlıktan geldi. "Ne de olsa babam kumar borçlarını ödemek için benim mücevheratımı satmak mecburiyetinde kaldığını duyunca daha çok endişelenecek."

"Laura..." Şimdi Charles'ın sesinde bir çaresizlik vardı. "Sana yalvarırım Lord Burlington'ı karıştıрма. Buna gerek yok!"

"Pekâlâ, belki de yok." Laura gülümsedi. "Bunu düşüneceğim. Şimdi sana yatağa geri gitmeni öneririm Charles. Bu kadar endişelenmek sana iyi gelmeyecektir ve yarın eğlendirecek bir ev dolusu misafirimiz var."

Charles, "Evet," dedi, rahatlamıştı. "Evet, tabii ki. İyi geceler, tatlı ihtiyar."

Laura onun aceleyle kapıya gitmesini izleyip koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Çok yakın zamana kadar ona karşı hissettiği umutsuz tutkuyu düşününce buna güçlükle inanabildi. Şimdi ondan neredeyse nefret ettiğini düşündü. İçindeki tiksinti ve öfkesi o kadar yoğundu ki patlayabilirdi; bir havai fişek gibi. Böylesi rahatsız edici bir hiddetten kurtulmanın yalnızca bir yolu vardı. Mumunu alarak dolaba yaklaştı ve binici kıyafetlerine uzandı.

Kısa süre sonra günün ilk ışıkları tepelerin üzerinde gökyüzünü aydınlatmaya başlarken Half Moon Hanı'nın sahibi han kapısının ısrarcı biçimde çalınmasıyla yatağından kalktı. Homurdanarak merdivenlerden aşağı indi ve sürgüyü çekti. Kapının önündeki pelerinli ve maskeli yabancının karşısında dururken bir eliyle biraz yüksekte tuttuğu mumu taşıyor, diğeriyle silahını kavıyordu.

Bir an sonra silahı indirirken, "Affedin," dedi. "Sizsiniz hanımefendi! Muhteşemlerin bu gece tekrar dışarıya çıkmayacağını sanıyordum?"

Laura güldü. "Ben tek başıma gidiyorum Josie, esas sözleştiğimiz şeyi yapıp Sampson'ın samanlarını yakıp kül edeceğim. At için geldim." Mumum alevine düşünceli biçimde baktı. "Ve yanan bir meşaleye de ihtiyacım var sanırım. Evet, bu hoş bir etki bırakacak. Köylerde Muhteşem'in at üstünde meşale ışığıyla belirmesinin hikâyesi yakında ülkedeki her hanın ve kulübün sohbet konusu olacak."

Josie, "Dikkatli olun hanımefendi," dedi. Yüzü sıkıntılıydı. "Bazen sizin içinizde Leydi Hester'dan daha çok şeytan olduğunu düşünüyorum."

Laura güldü. "Büyük ihtimalle öyle, Josie." Eldivenlerini düzeltti. "Bu gece bana beyaz beygiri verir misin lütfen? Meşale ışığında en iyi o görünecektir. Muhteşem'in son turunu herkesin hatırlayacağından emin olmak istiyorum."

Jane ertesi sabah Mari'nin çay fincanını getirdiğinde, "Tanrı bizi korusun, hanımefendi," dedi, "Muhteşem dün gece bir başına dışarıdaymış ve Bay Sampson'ın samanlarını yakıp çitlerini ateşe vermiş! Bu sabah köyde öyle bir curcuna var ki hanımefendi! Nehirden kovalar dolusu su getirmek zorunda kalmışlar ve yangını söndürdüklerinde adamın otlarından geriye hiçbir şey kalmamış!"

Mari, "Muhteşem mi?" dedi. Uykulu gözlerini ovaladı. "Ama ben..." Durdu.

Jane kalın perdeleri açmak için yatağın etrafında koşuşturdu. "Frank dedi ki Muhteşem, Starbotton'da elinde bir meşaleyle atının üzerinde koruyucu bir melek gibi dolaşıyormuş." Gözlerinde buğulu bir bakış vardı. "Atın saf beyaz olduğunu ve toynaklarından kıvılcımlar saçtığını, Muhteşem'in başının üzerinde ateşten bir çember olduğunu da söyledi. Çok korkutucu, değil mi hanımefendi?"

Mari, "Cidden öyle," dedi. "Lütfen bana bu sabah yeşil keten elbisemi hazırlar mısın Jane? Serama gideceğim için şık bir şey giymem gerekmiyor."

Hizmetçi, "Tamam hanımım," dedi, bunu konuyu değiştirmek için söylediğini fark ederek. "Bu sabah Leydi Hester'a çay götürmüyorum hanımım," diye ekledi, hoşnutsuzluktan dudaklarını büzmüştü. "Yine burada değil!"

Mari rahatça, "Lord Teague'le sabah erkenden ata binmeye gittiğini zannediyorum," dedi.

“Muhakkak, hanımım.” Jane’in ses tonu Mari buna inandıysa her şeye inanır hissini veriyordu. “Başka bir arzunuz var mı, hanımım?”

Mari, “Hayır, teşekkürler Jane,” dedi.

Hizmetçi çıkınca Mari çay fincanını aldı, yataktan kalkıp pencereye yürüdü, tıpkı Nick Falconer’ın Tavus Kuşu Meşeliği’ne ilk geldiği sabah yaptığı gibi. Vadinin karşısında durgun havada yükselen duman kalıntılarını görebiliyordu. Hafifçe başını sallayarak fincanıyla penceredeki oturağa kıvrıldı.

Kısık sesle, “Bu son bulmalı,” dedi. Hazinli bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Yine de görmek isterdim... Ateş çemberi! Ve bahse girerim o fiyakalı beyaz beygiri kasıtlı olarak almıştır.”

Cole Konağı’nın kahvaltı salonunda, Dük huysuz bir canlılıkla yumurtalarına tereyağı sürüyordu. Ne Lord Henry, ne Leydi Faye ne de kızları henüz günün getirdiklerini karşılamak üzere kalkmadığından, Charles ve Laura baş başa yemek zorunda kalmışlardı. Laura bir gece önce olanlardan sonra bu durumun eşini rahatsız ediyor gibi göründüğünü gözlemlemişti.

Charles, “Blackett bana Muhteşem denen o kadının yine dışarda olduğunu söyledi,” dedi, “Sampson’ın ahırlarını yakmış.” Sinirli bir şekilde gazetesini hışkırdattı. “Lanet bir rezillik! Ben bir sulh hâkimiyim ve onun asıldığını göreceğim! Beni duyuyor musun Laura? Bu devam edemez!”

Laura bir an için onun ne kadarını bildiğini merak etti ama gözlerine bakınca Charles gözlerini kaçırdı ve gazeteyi tekrar gü-rültüyle açtı. *Ne olursa olsun bir daha bana ne yapacağımı söylemeyecek*, diye düşündü. Özellikle dün gecedен sonra.

Laura bal kabına uzandı ve altın renkli balı kızarmış ekmeğinin üzerine bolca sürdü. Kocasına neşeli biçimde gülümsedi. “Tabii ki öyle aşkım,” diye mırıldandı. “Eminim göreceksin.”

ONUNCU BÖLÜM

İncir: Sırlarımı saklayacağım

"Çok mutluyum!" Mari kahvaltı için merdivenden inerken Hester aniden antreye girdi. "Tüm gece John'la beraberdim, sakın kızma Mari... Onunla evleneceğiz. Mutluluktan uçabilirim!" Mari'yi elinden yakaladı ve hizmetçinin taze ekmek, tereyağı ve bal hazırladığı küçük salona sürükledi. "Benim nedimem olur musun Mari? Gelecek pazar günü ilk defa kilisede ilan edilecek. Charles çok gerikafalı, John'la beraber olduğumu duydu ve mümkün olduğunca çabuk evlenmemizde ısrar ediyor." İlgüdüsel bir şekilde Mari'ye sarıldı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Mari gülümseyerek, "Bilhassa benim," dedi. "Asıl mesele neden bu kadar geç kaldığınız."

"Evet." Hester kızardı. "Çok aptaldım ve John'a çok kötü davrandım. Bunu şimdi anlıyorum. Fakat yalnızdım ve üzgün..." Yüzü asıldı ve Mari'nin kolunu daha da sıkı sıkı. Sessizce, "Üzgünüm Mari," dedi.

Mari'nin boğazı düğümlendi. "Olma," dedi. "Kendi başına yaşayan yaşlı bir dul olsam da senin adına sevindim!" Yalnızlığın kalbini sıkıştırdığını hissetti. Hester'ın ne söylemeye çalıştığını anlıyordu. Arkadaşı yeni yakaladığı mutluluğunun Mari'nin yalnızlığını artırmaktan başka bir şeye yaramayacağını biliyordu.

Hester, "Yine arkadaş kalacağız," dedi endişeli görünürük, "Starbotton o kadar uzak değil."

"Elbette değil. Belki de bu benim rezil karakterimi gizlemek için ağırbaşlı bir ahbap bulmam için de iyi bir fırsattır!"

Hester, "Ben olsam öyle yapmazdım," dedi, koltuğuna kayıp kahveye uzandı. "Bu sana hiç uygun değil." Durdu ve kahvesini aniden bıraktı. "Ah, Mari. Senin mutlu olmanı o kadar çok istiyorum ki... Benim kadar mutlu olmanı istiyorum!"

Mari ona baktı; arkadaşı Hester, aşktan kızarmıştı ve gözleri hülyalıydı. O an hem çok mutlu oldu hem de üzüntü duydu.

Hester, "Tekrar Starbotton'da yaşamak için sabırsızlanıyorum," diyordu. "Gerçekten eve gidebilmek için John'u neden daha erken kabul etmediğimi bilmiyorum!"

Mari sakın bir şekilde, "Herhalde John'un yatakta ne kadar iyi olabileceğini fark etmedin. Yazık çünkü daha erken fark *etseydin* Half Moon Hanı'ndaki tüm şamatalarından kurtulabilirdik."

Hester hoşnut bir şekilde kızardı. "Mari!"

Mari omuz silkti. "Öyle değil mi?"

Hester, "Sanırım öyle," dedi. Dudağını ısırды. "Çok kötü davran..."

Mari, "Boşver. Artık bir saygıdeğerlik örneğine dönüşebilirsin," dedi. "Starbotton Malikânesi'nin Leydi Hester Teague'i olacaksın, Laura da Cole Düşesi olarak dokunulmaz olacak ve Muhteşem ait olduğu efsanelerin arasında kaybolup gidebilir."

"Fakat sen?" Hester yine endişeli görünüyordu. "Ya sen Mari?"

Mari, "Ben çok iyi olacağım," dedi, içindeki acılı yumruyu görmezden geldi. "Kendimi iyi amaçlara adarım."

Hester iç çekerek, "Galiba Muhteşemler konusunda haklısın," dedi. "John, Binbaşı Falconer'ın İçişleri Bakanı'nın kendisi tarafından bizi adalete teslim etmek için gönderildiğini söyledi. Tekrar Muhteşem olarak at üstüne çıkamayacağımızın farkındayım."

"John öyle mi biliyor?" Mari'nin kalbine soğuk bir korku saplandı. Nick Falconer hükümet tarafından Muhteşemleri bulmak için mi gönderilmişti? Bu düşündüğünden de kötüydü.

Hester, "Bunu Binbaşı Falconer'ın kendisinden duymuş," diye onayladı.

Hizmetçi geri geldi ve Mari konuyu düğüne ve gelinlik malzemelere çevirdi. Hester'ın yüzü aydınlandı, elbiseler için Skipton'a gitmek ve hazırlıklar için yeterince zamanının olmamasıyla ilgili konuşup durdu. Ancak bir şeyler yemek için konuşmaya ara veriyordu.

Ancak Hester görülmedik bir aceleyle Starbottan Malikânesi'ne geri gidince Mari yalnız başına oturup melankolik şekilde ikinci bir fincan kahve içebildi. Hester'ı bu kadar ıslık ıslık görmekten mutluysa ama bu kendi durumuna insafsız bir zıtlık gibi görünüyordu.

Bir an için Nick Falconer'ın görüntüsü gözünün önüne geldi, yüzünün çetin ve pürüzsüz teni ağzının sert hattı, gözlerinin zekice gizemli bakışı. Bir an için kendine onun gibi bir adamla ömrünü geçirmenin nasıl olacağını düşünmek için izin verdi; iyi ve zor zamanları paylaşmak, çocuklarını taşımak, güvenecek, sevecek ve değer verecek birine sahip olmak. Nick'in o adam olamayacağını biliyordu, en azından kendisi için olamazdı. Başka bir zamanda, belki de başka bir hayatta...

İç çekerek fincanı bıraktı. Nick'in bugün kendisini görmeye geleceğini biliyordu. Bir gece öncesinin olaylarından sonra bu belliydi. Kaçabilirdi elbette veya saklanabilir ve onu görmeyi reddedebilirdi ama fark etmezdi. Ne de olsa artık koşup saklanmaktan, güvende olduğuna inanıp olmadığını fark etmekten yorulmuştu.

Nick'in cevaplar isteyeceğini biliyordu; bugünün zekice ve insafsızca, kararlılıkla gerçeği ortaya çıkarmak için açıklamalar istemeyi seçeceği gün olacağını biliyordu.

Ona bu açıklamaları yapamazdı. Ona güvenmeyi ne kadar arzularsa arzulasın, o tedirgin edici dürtü ona gerçeği söylemeye ne

kadar teşvik ederse etsin. Hester'in ışıldayan yüzüne bir kez bakması Muhteşem Kızlar'ı suçlamalara karşı koruması gerektiğine dair ikna olmasına yeterliydi. Nick'e kendi geçmişini açıklaması onun Hester, Laura ve diğerlerine yaklaşmasını sağlardı. Bu yüzden sırlarını saklamak için bir yol düşünmek zorundaydı.

Ayağa kalktı. Bir başka güzel gündü, bahçede vakit geçirmek için mükemmel bir gün... Ona en çok huzur veren yer orasıydı, o yüzden bugün orada çalışacaktı.

Ve Nick Falconer geldiğinde de hazır olacaktı.

"Bayan Osborne?"

Akşamüstü, gölgeler uzamaya başlamıştı ve Mari seranın güney duvarında mercanköşk fidelerini bir saksıdan diğerine geçiriyordu. Nick'in sesini duyunca zıpladı ve arkasına dönerken gübrenin birazını tahta zemine döktü. Birden seranın duvarlarla çevrili alanı dar ve çok sıcak gelmeye başladı. *Keşke çatıdaki hava deliklerinden bazılarını açsaydım*, diye düşündü. Parmaklarını kirleten toprağın ve alnında toplanan terin farkındaydı. Silmek için elinin tersini kaldırdı ve o an, çok geç olsa da, yüzünü kirleteceğini fark etti. Saçı eski bir şalın altında arkaya toplanmıştı ve çok eski, pamuklu, soluk yeşil bir elbise giyyordu. Darmadağınık, kötü ve kirli görüldüğünden emindi.

Aslında o gün kendisini görmeye gelmeyeceğine inanmaya başlamıştı, onu bir başına bırakabileceğini, dikkatle hazırlanmış yarı-doğrulara ve itirazlarına ihtiyacı olmayacağını ummaya başlamıştı. Fakat onun bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydi. Ne de olsa İçişleri Bakanı tarafından Rashleigh'nin ölümü ve Muhteşem Kızlar'la bağlantısını bulmak için görevlendirilmişti.

Hester en başında, "Ona yalan söylemelisin," demişti. Ama bunu yapabilme yeteneği her gün, her saat hem ona karşı çekimi hem de rahatsız edici biçimde ona itirafta bulunma arzusuyla kaçınılmaz biçimde zayıflamıştı. Bu Nick'in becerisi ve Mari'nin çekincesiydi.

Nick ona geçmiş i unutturabilirdi. Nick'in yönlendirme yetene ğ iyle onun duygularını kulland ığ ının farkında olsa da görünüş e göre bu Mari'yi ona karşı duyarsızlaşt ırmıyordu. Önceki gece, dansta Mari o çekimin gücünü hissetmişti. O tatlı baştan çıkarmayı düşünmek ve nehrin kıyısında kendisini nasıl tuttu ğ unu, nasıl öptü ğ ünü hatırladı. Vücudu ve yalnızlığını Nick'in dokunuş ıyla gidermenin tatminini arzuluyordu, o kadar ki araçta kendisini kollarına aldığı nda yenik düşmeye fazlasıyla hazır dı.

Fakat sonra Muhteş em Kızlar saldı rd ı ğ ında ve Nick'in vücudundaki izleri görüp de özüne kadar sarsıld ı ğ ında ne kadar yaralı oldu ğ unu ve asla hiçbir adama bu zafiyetini açıklayamayacağını anlamış tı. Hislerinin derinli ğ i kafasını karış tırmış tı, hisleri Nick'e olan çekiminin yalnızca fiziksel de ğ il çok daha derin ve daha tehlikeli oldu ğ unu gösteriyordu.

Ş imdi de serada kapana kısılmış tı ve Nick Falconer kollarını kavuş turmuş , rahatsız edici derecede erkeksi ve tamamen acımasız haliyle kapı çerçevesine yaslanmış tı. Tek çıkış ın önünü kesiyordu ve kaygılı biçimde de ğ er biçerek bakması Mari'ye zemin aya ğ ının altından yavaş ça kayıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Binbaşı Falconer..." Mari bo ğ azını temizledi. "Geldi ğ inizi fark etmedim."

Nick, "Eve uğ ramadım," dedi. "Sizi tek başınıza görmek istedim. Umarım dün gece yaşananlardan sonra toparlanmış sınızdır."

"Evet, teşekkür ederim." Sesi çatlak ve kaba çıkıyordu, bir beyefendinin karş ısında dili tutulan genç bir kız gibiydi. Alnını silmek için tekrar bir elini kaldırdı ve eski yeş il elbisenin askısının bir omzundan hafifçe kaydı ğ ını hissetti. Utanarak hızla düzeltti fakat Nick'in bakış ı çoktan çıplak omzuna çevrilmiş ve gözlerindeki sıcaklı ğ ın ısıltısı yanıt olarak Mari'nin tüm vücudunu yakmış tı.

Nick, Mari'ye do ğ ru bir adım attı, gerginlik ve katıksız cinsel çekimin karış ımıyla genç kadının midesi dü ğ ümlendi.

Nick, "Şüphelerimin doğrulanması için uzun süre bekledim," dedi.

Bir adım daha attı. Mari'nin kalçaları seranın rafına dayandı ve eliyle rafın kenarına tutundu.

"Ne demek istiyorsunuz?" Sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

Nick yavaşça, neredeyse gelişigüzel biçimde bir elini uzattı ve eski yeşil elbisenin askısını omzunda kaydırды. Bu çok mahrem hissettirdi. Sanki onu soyuyordu. Açığa çıkan teni Nick'in dokunuşu için sızladı.

"Demek, Tavus Kuşu Meşeliği'nin Bayan Osborne'u tümüyle usturuplu ve saygıdeğer bir dul." Dikkatle Mari'yi izleyerek başını eğdi. "Ama ya Molly, Piliç ve Akbaba'daki büyüleyici küçük fahişe? Onun da tam şurada dağılmış çilleri vardı..." Parmakları omzunda gezindi ve Mari tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Ani bir hareket yaptı ve küçük mercanköşk saksılarından birine takıldı. Saksı yere düşüp paramparça olurken toprak etrafa saçıldı.

Mari çömlek kırıklarına bakıp, "Kahretsin!" dedi. Korkutucu bir an için zihni tamamen boştu. Nick'in sözlerini nasıl yalanlayacağını veya nasıl kaçacağını bilmiyordu. Zaten artık çok geçti. Tepkisi nedeniyle kendisine sırf sözlerle olabileceğinden daha derinden ihanet etmişti.

Nick gülümseyerek, "İşte bu Marina Osborne'dan çok Molly gibi," dedi.

Mari göğsünde yükselen paniğin kendisini boğmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. "Binbaşı Falconer..."

Nick birden soğuk ve amansız biçimde, "Sizi reddetme zahmetinden kurtarayım Bayan Osborne, ne de olsa ikimiz de o gece kulüpteki kadının siz olduğunu biliyoruz." Nick ona doğru bir adım daha attı. "Tavus Kuşu Meşeliği'ne geldiğimden beri bunu kanıtlamaya çalışıyordum."

Mari'nin dizleri birden dayanamayacak gibi oldu. Seradaki sıcaklık bunaltıcıydı. Nefes alamıyordu. Başını salladı. Bundan başından

beri şüphelenmiş olsa da onun tarafından böyle alenen onaylanması, sonunda kesin tehlikeyi görmek onu dehşete düşürmüştü.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Nick güldü. "Tabii ki anlıyorsunuz. İspatlamam için ne yapmam gerek, kabul edene kadar sizi öpeyim mi? Tıpkı Piliç ve Akbaba'daki kadın gibi öpüyorsunuz, bunu bilmeliydim."

Mari zor yutkundu. "Bunu yapamazsınız."

"Gerçeği kabul etmeniz için gereken buysa yaparım. Öpücüklerde biraz dürüstlük vardır."

Nick şimdi ona o kadar yakındı ki Mari onun tenindeki taze hava kokusunu alabiliyor, soluklarını duyabiliyordu. Nefesi sakin ve düzenliydi, Mari'nin coşkun nabızı gibi değildi. Hızla, çaresizce, Mari seçeneklerini gözden geçirdi.

Reddetmekte ısrar edebilirdi. Nick bunu ciddiye almazdı.

Gerçeği kabul edebilirdi. Bu sorunlarının başlangıcı olurdu; darağacında son bulacak sorunlarının.

Nick'e meydan okuyabilirdi, kendisini öpmesi ve tezini ispatlaması için ona cesaret verebilirdi.

Nick daha önce ona oyuncu demişti ve genç kadın şimdi her şeyi riske atmak zorundaydı.

Çenesini kaldırarak Nick'in gözlerinin içine baktı. "Pekâlâ o zaman, ispatlayın."

Onu şaşırtmış gibi gözlerinin açıldığını, ardından da kaba bir ihtirasla gözlerinin karardığını gördü. Yanıt olarak Mari'nin vücuduna muhtaçlık hissi yayıldı ve sonra Nick, tıpkı o gece kulüpte yaptığı gibi Mari'nin çenesini eline aldı ve yüzünü kendisinininkine döndürdü. Dudakları birkaç santim ötedeyken Mari gözlerini kapadı.

Bunu yapabileceğini düşünmüştü. Zihnini boşaltıp karşılıksız kalmaya ve bitene kadar öpme arzusunu engellemeye niyetliydi. Ancak o kadar kolay değildi.

Nick'in dudakları ağzını kapladı ve tatlı, yasak bir zevk vücuduna akın ederken kalbi hızlandı. Öpüşmekten hoşlanmadığını unutmuştu. Nick'le farklıydı. Hep farklıydı.

Mari Nick'in göğsüne tutunmaya çalıştı ancak onu kol mesafesinde tutma dürtüsü olduğu anda hızla kayboldu ve onun yerine kendisini parmakları Nick'in gömleğine dolanırken buldu. Hata yaptığını, kontrolü kaybettiğini biliyordu ama öpücüğünün baştan çıkarmasıyla tüm mantığı yok oluyordu. Nick'in vücudunun kokusu seranın ağır, topraksı kokusuna karışmış ve Mari'nin hislerini doldurmuştu. Handaki ve nehrin kıyısındaki öpücüklerini hatırladı, o zaman ona karşı hissettiği keskin açlığı, inkâr edilemez arzuyu ve baş döndürücü şehvetin hızla yayıldığını hatırladı. Onu itmek yerine daha da yakına çekmek için asıldı.

Nick'in parmakları Mari'nin boğazından aşağı kaydı, altına geldiğinde oradaki düzensiz nabızda oyalandı.

Nick, Mari'nin aralanmış dudaklarının arasından, "Tadın hep hatırladığım gibi," dedi. "Çok tatlı."

"Hayır..."

"Evet."

Nick Mari'nin alt dudağını ısırınca genç kadın hafifçe iç çekti ve Nick derinlemesine ilerleyerek, onu tadarak, zevkini çıkararak Mari'nin saklayamadığı ateşli bir karşılık bulup dilini tekrar onun ağzına kaydırıldı. Eli tekrar Mari'nin omzuna gitti, çillerin yayıldığı çıplak teni öpebilmek için yeşil pamuklu elbiseyi yana kaydırıldı. Dili omzunun kıvrımını yalayıp geçti ve eli göğsünü avuçlamak üzere aşağıya indi, başparmağıyla sıkı, sert göğüs ucunda daireler çizdi. Mari'nin dizleri güçsüzleşti ve bu heyecan vücudunu kavururken inledi.

Nick başını kaldırarak, "Yani, kaybettin," dedi.

"Hayır." Mari derin, ağırlı bir nefes aldı. "Hiçbir şey ispatlamadınız."

"Beni isteyerek öptüğünü ispatladım." Başparmağı tekrar göğüs ucuna kaydı ve Mari ürperdi. Nick onun hassas kulak memesini ısırdı.

"Kabul et Mari," diye fısıldadı. "Bana gerçeği söyle."

Ah, Mari öyle baştan çıkmıştı ki... Aklı başından gitmiş, serseme dönmüş, dokunuşuyla aklı çelinmiş bir halde ona güvenmek istedi. Darağacının ilmeğine yürümek hiç bu kadar kolay görünmemişti.

"Anlatacak bir şey yok." Mantığının parçalarına zar zor tutunuyordu. "Size karşılık verdiğimi kabul ediyorum, hepsi bu. Geçtiğimiz üç hafta boyunca bu durumla bana azap çektiğiniz için bu sizi gerçekten şaşırtmış olamaz."

Nick güldü, erkeksi zaferin neden olduğu hafif bir gülümseme-ydi ve ısrarcı, talepkâr, derin dudakları Mari'ninkilere geri döndü.

"Yüksek yakalı elbise giymeyi ne zaman unutacağını merak ediyordum," diye Mari'nin dudaklarına doğru mırıldandı. "Omuzlarına saçılan çiller o kadar tatlı ki... Onları tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. O gün nehir kıyısında veya dün gece araçta rahatsız edilmeseydik onları ortaya çıkarmak için elbiseni çıkaracaktım."

Mari biraz geri çekildi. Öpüşmekten dudakları şişmiş, sızlıyordu. Hesaplı bir şekilde ayartıldığının ispatını duyunca kalbi yaralanmıştı. Genç adamın niyetinin bu olduğundan şüphelenmişti elbette ama onaylandığını duymak onu perişan etti.

"Sanırım beni başkasıyla karıştırıyorsunuz."

"Karıştırmıyorum. Ben de bunu söylüyordum." Nick'in elleri Mari'nin sırtındaydı, sıkı bir şekilde onu kendisine yakın tutuyordu. Mari onun erkekliğini hissedebiliyordu ve karnı korku ve arzusunun karışımıyla düğümlenmişti.

Nick, "Bu oyunu istediğin kadar oynayabiliriz." dedi. "Çok keyifli olduğu için sana izin vereceğim ama beni asla ikna edemezsin."

"Siz de yapmadığım bir şeyi asla bana itiraf ettiremezsiniz."

"Çoktan ettin." Nick onu kendisinden biraz uzaklaştırdı ve koyu gözleriyle düşünceli biçimde yüzünde göz gezdirdi. "Seni suçladığımdaki tepkin masum bir kadının tepkisi değildi."

Mari seranın zeminindeki bitki saksısının kırık parçalarına ve gerçeği ortaya döken, dağılmış toprağa baktı.

"Beni ürküttünüz, hepsi bu."

"Elbette. Sonra sana meydan okudum. Ne dediğimi anlamadığını söylemene rağmen bir nebze bile ikna edici değildin." Nick gülümsedi. "Bir suçlu olarak duygularınızı fazla gizleyemiyorsunuz Bayan Osborne."

Mari bunun doğru olmasından korktu.

Tekrar, "Hiçbir şey ispatlayamazsınız," dedi. "İspatlayabildiğinizde lütfen geri gelin. O zamana kadar iyi günler, Binbaşı Falconer."

Nick güldü. "Beni kovuyor muzunuz?"

"Tabii ki. Deliliniz ne ki?" Mari elinden geldiğince sakın bir şekilde ona baktı. "Dağılmış çiller ve bir öpücüğe karşılık vermek mi? Hiç yeterli değil."

Nick dökülen toprağın birazını parmaklarının arasında düzleştirdi. Yavaşça, "Düzenbaz olduğunuzu biliyorum," dedi. "Bay Osborne'un var olmadığını biliyorum."

Mari'nin kalbi düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Panik onu boğazından yakaladı. Soruşturma yapmıştı. Tabii ki de yapmıştı. Açığa vurduğundan fazlasını biliyor olabilirdi. Rashleigh ona her şeyi anlatmış olabilirdi... Ancak Nick ne dereceye kadar bildiğini gösterene kadar Mari sırrını açıklamayacaktı. Açıklayamazdı. Beş kişinin hayatı onun sessiz kalmasına bağlıydı. Derin bir nefes alıp korkuyu bastırdı ve mümkün olduğunca uzaklaştırdı.

"Hâlâ neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsunuz. Siz erdemli dul Bayan Osborne değilsiniz. Sanırım ikimiz de erdeminizin sınırını ya da olmayan sınırını biliyoruz, değil mi?"

Mari gözlerini ondan ayırmadı, çaresizce onun ne kadarını bildiğini çözmeye çalışıyordu. Nick onu seyrederken ifadesi gizemli, kapalıydı.

Olabildiğince sakın biçimde, "Varsayımlarınızı ancak canlı bir hayal gücüne ve hüsnükuruntuya dayandırılıyorsunuz, Binbaşı Falconer," dedi. "Dediğim gibi size iddialarınızı ispatlamadığınız sürece gitmenizi ve ispatlayabildiğiniz bir şeyiniz olana kadar beni rahatsız etmemenizi öneririm."

Mari'nin sözlerini takip eden sessizlik bir şimşek fırtınası kadar gergin ve stresliydi. Mari nefesini tuttu. Paniğin neden olduğu mide bulantısının yoğunlaştığını hissedebiliyor ama yine de uzak tutmaya çalışıyordu. Sonra Nick başıyla onayladı.

"Pekâlâ." Genç adam ters bir şekilde güldü. "Çok yüzsüzsünüz, bunu itiraf etmeliyim." Alaycı bir şekilde reverans yaptı. "Geri geleceğim. Bir dahaki sefere beni gördüğünüzde karşı çıkacağınız hiçbir şey olmayacak. İyi günler, Bayan... Osborne."

Ancak gittiğinden emin olduktan sonra Mari yavaşça dizlerinin üstüne çöktü, titreyen parmaklarıyla saksının kırıklarını topladı.

Onun gideceğini düşünmemişti.

Ama geri gelecekti. Nick, her meydan okumasına karşılık verecekti. Mari azimli olabilirdi ama Nick merhametsizdi ve Mari asla kazanamazdı. Zamanının azaldığını biliyordu.

Mari öğleden sonranın geri kalanını, Hester dönmediği için tek başına yediği akşam yemeği süresince ve yemekten sonra salonda oturup çay içerken tekrar Nick Falconer'ı düşünerek geçirdi. Hızlıca ve sessizce alternatifleri düşündü. Tavus Kuşu Meşeliği'nden ayrılması ve Nick Falconer'ın onu bulamayacağı bir yere gitmesi gerektiğine karar verdi. Kendisini daha önce baştan yaratmıştı ve şimdi bir kez daha her şeye baştan başlayabilirdi. Tek ihtiyacı olan cesaretti. En azından özgürlüğüne sahip olacaktı ve Hester'la diğerleri güvende kalacaktı.

"İzninizle hanımım." Hizmetçinin içeri girdiğini ve onun dış katını çekmeye çalıştığını gördü. "Bunu kapının altında buldum..." Kız elinde bir mektup tutuyordu. "Ne zamandır orada olduğundan emin değilim."

Mari düşünmeden mektubu aldı. "Teşekkür ederim, Betty."

"Hanımım." Kız reverans yaptı ve sessizce dışarı çıktı. Mari mektubu açıp okumaya başladı.

Daha birkaç kelimeden fazla okumadan yüreğine saplanan soğuk bir darbeye bunun bir başka isimsiz mektup olduğunu fark etti; üçüncüsüydü.

Şimdi Rashleigh öldüğüne göre sen bana aitsin ve seni istiyorum. Gece yarısı benimle Yıldız Köşkü'nde buluş yoksa diğerleri zarar görür. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Muhteşem Kızlar'ı da biliyorum. Ne de soylu leydiler... Ne de berbat bir skandal... Yalnızca kendini bana vererek onların güvenliğini sağlayabilirsin.

Mari uyuşturdu. Düşünceleri tekrar o gün daha erken vakitte Nick'le konuştuklarına kaydı. Söyleyecek yeni bir şey yoksa kendisini rahatsız etmemesi talimatıyla onu kovmuştu. Ona meydan okumuştur ve şimdi de kesinlikle Nick karşılık vermişti.

"Şimdi Rashleigh öldüğüne göre sen bana aitsin ve seni istiyorum."

Mektup Nick'ten olmalıydı. Başka kim gönderebilirdi ki? Rashleigh'nin vârisi oydu. Mari ona aitti. Onun mülküydü. İlk mektup onun geldiği gün gelmişti. Onunla oyunlar oynayarak, zamanını bekleyerek fırsat kolluyordu. O an şimdi gelmişti.

Uyuşmuş halde, bir zamanlar bir adamın ona bir teklif sunduğunu düşündü, kendi köleliğine karşı ailesinin geleceği. Gerçek bir seçim değildi. Alternatifi yoktu. Kendi vücuduyla onların özgürlüğünü satın almıştı.

Şimdi birisi neredeyse aynı kelimelerle onu tehdit ediyordu ve derinleşen bir hayal kırıklığı hissiyle biliyordu ki bu Nick olmalıydı. Onun ne istediğini biliyordu. Bunu başından beri saklamamıştı. Mari'yi istemişti ve şimdi de onun teslimiyetini talep ediyordu.

Son karşılaşmalarını düşündü, daha o öğleden sonra, serada. Ona gerçeği söyleme şansını vermişti ve Mari reddetmişti. Artık sonunda tüm elini gösteriyordu. Tam da korktuğu gibi Rashleigh ona kendisinden bahsetmişti. Oyunları sona ermişti ve Nick kendisinin olanı talep ediyordu.

Hester'ın, Nick'in İçişleri Bakanı'nun kendisi tarafından gönderildiğini John Teague'e anlattığını söylediğini hatırladı. Nick'in kuzeninin yaptığı gibi duyarsızca kendisini kullanmakla kalmayacağını, aynı zamanda onu gönderen adama da ihanet edecek kadar ahlaksız olduğunu düşününce o ağırlı hayal kırıklığı hissi daha da derinleşti. Orduda bir subaydı. Doğrunun yanında olması gerekirdi. Ama Rashleigh kadar satılık bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Ona güvenme içgüdüğü tamamen yanmıştı.

Muhteşem Kızlar'ı biliyordu. Hester, Laura, Josie ve Lenny'yi biliyordu. Başından beri korktuğu şey tam da buydu; doğru olmayacağını umduğu tek şey. Artık Nick'in ellerinde olan yaşam ve ölümün gücünü düşününce bayılacak gibi oldu. Onların hayatlarını paramparça etmek için neler yapabileceğini düşününce midesi bulandı. Tam da John Teague'le mutluluğu bulan Hester; mükemmel Düşes kamufajının arkasına saklanan ve altında yalnızlıktan acı çeken Laura ve tüm hayatı boyunca mücadele etmiş olan Josie'nin hayatını. Onu aralarına almış ve kimsesi yokken ona sevgi göstermişlerdi. Şimdi de onları koruyabilecek ve mahvedebilecek tek kişi kendisiydi.

Nick Falconer'ın Tavus Kuşu Meşeliği'ne yalnızca adalet için geldiğini, onun şerefli bir adam olması gerektiğini düşünmesi ve onun yine de böylesi şeytani bir şantajla ilkelerinden ödün vermesi Mari'yi iğrendirdi.

Çalışma masasının çekmecesindeki tabancayı düşündü ve hemen böyle bir yolun işe yaramayacağını anladı. Şantajcayı vurabilirdi, yakayı ele vermeden kaçabilirdi bile ama sırrı başka kimsenin bilmediğinin garantisi yoktu. Rashleigh'nin ölümü bunu ispatlamıştı. Bunun kendisini özgür kılacağını sanmıştı ama Rashleigh, Nick'e onun varlığından çoktan bahsetmişti. Belki Nick de sırrı paylaşmıştı. Daima başka birileri olacaktı. Kaçak bir köle ömrü boyunca kaçabilirdi ama her daim başka bir sahip onu bekliyor olacaktı.

Ayağa kalktı, farkında bile olmadığı gergin hareketlerle eteklerini düzeltiyordu. İçinin buz tuttuğunu hissetti, özgürlüğünün son beş senesi boyunca dışarı çıkardığı tüm duyguları ve hisleri sanki bir kez daha kalbine kilitleyip saklamış gibiydi. Daha önce Rashleigh onunla pazarlık yaptığında bunu başarmıştı. Tekrar yapabilirdi. Sevdiklerini kurtarmak için Nick'in metresi olup kendisini ona verebilirdi.

Saate baktı. Güzel bir yaz akşamıydı ve saat dokuza beş vardı. Önünde Hester, Laura ve diğerlerini kurtarmanın ne kadar önemli olduğuna odaklanmaktan başka bir şey yapmayacağı üç saati vardı. Başka hiçbir şey düşünmeyecekti, başka hiçbir şey hissetmeyecekti. Kölelik, gerçek benliğini kimsenin dokunamayacağı şekilde saklayabildiği sürece önemsizdi.

Artık bana aitsin.

Rashleigh gibi Nick de vücuduna sahip olabilir ve ruhunu almaya çalışabilirdi ama asla cesaretini kıramazdı.

Ancak... Açık pencereden gelen esintiyle ürperdi. Ancak kuzenine yaptığı gibi Nick'i dışarıda bırakamamaktan korkuyordu. Nick başından beri, Mari'nin çok özenle kurduğu tüm savunmalarını tehdit etmişti. Başından beri Mari ona güvenmek, onun gücüne yaslanmak ve onunla olmak istemişti.

O kuzeni gibi değildi.

Mari bir an gözlerini kapadı. Elbette, bu bir hayaldi. Nick tam olarak kuzeni gibiydi. Mektubu göndererek bunu ispatlamıştı. Başından

Mari'ye onu istediğini söylemiş ve şimdi de bu isteğini gerçekleştirmek için harekete geçmişti. Mari, bir an için bile olsa güçsüz düşüp ona vücudundan fazlasını vermediğinden emin olmalıydı çünkü korktuğu gibi ona âşık olursa, köleliği yalnızca fiziksel bir ilişki değil tam bir duygu meselesine dönüşürdü. Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emin olmalıydı. Bu ondan saklayabileceği son şeydi.

Buluşmaya hazırlanmak için çok yavaşça yukarıya gitti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Geyik Otu: Tutku

Nick'e öyle geliyordu ki o gece akşam yemeğinden sonra kimse oyalanmaya pek hevesli değildi. John Teague emlak yöneticisini görmek için Starbottan Malikânesi'ne dönmesi gerektiğine dair sahte bir mazeret uydurdu, Lord Henry Cole gut hastalığından dolayı erken yatmaya niyetlendiğini söyledi ve Charles geleneksel olarak yatmadan önce içilen içkiyi Nick'e teklif etmeden bir başına çalışma odasına çekildi. Berrak, yıldızlı ve ılık bir gece olduğundan genç adam da yatmaya gitmeden önce bahçede bir yürüyüş yapmayı düşündü.

Ahırların oradan geçerken Lord Henry Cole'u gördüğünü sandı, gut rahatsızlığı mucizevi biçimde geçmiş, geyik parkına doğru süzülüyor ve kimsenin fark etmediğinden emin olmak için gizlice omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Kısa bir süre sonra, ay ışığında dökülen gümüş rengi suyu seyretmek için şelalenin kenarında duraksadığında aynı zamanda çalılıarın arkasında pusuya yatan bir adamın gölgesini gördüğünü sandı. Durup dinledi ama ses yoktu ve bu düşüncüyü hayal mahsulü sanıp bir kenara bırakarak Yıldız Köşkü'ne yürümeye devam etti. Bu küçük, yıldız şeklindeki kameriye Tavus Kuşu Meşeliği'ne ilk geldiği gece Mari Osborne'u yıkarken gördüğü fıskiyeye bakan alçak bir tümseğin üzerine konmuştu. Şimdi o anı yeniden yaratır gibi, Mari'yi ahşap tirabzana dayanıp

fıskiyeye bakarken görünce kalbi hopladı. Ay ışığında hafif soluk görünen şeffaf bir elbise giymişti ve kolları ve omuzları açıktaydı.

O öğleden sonraki karşılaşmalarından beri, Nick neredeyse her an onu düşünüyordu. O düşüncelerle beraber bir gece öncenin, saldırganlarla karşı karşıya geldiklerinde Mari'nin gösterdiği cesaretin, Nick'in elindeki bağları çözmek için çabalarırkenki kaygısının anıları birbirine karışmıştı. Onu ne kadar çok düşünürse, içgüdülerini şüphelerden ve yalanlardan ayırmayı o kadar az becerebiliyordu. Onun bir yalancı olduğunu biliyordu ancak başının bir çeşit belada olduğunu da hissetmişti. O öğleden sonra yüzeyin altında gördüğü çaresizliği yalanlayan bir sakinlikle kendisini sepetlemişti.

Belki kandırılmıştı. Belki kesinlikle düşünmeyen ancak hiç kuşkusuz hissedeni anatomisinin bir parçası tarafından yanıltılmış bir aptaldı. Belki yalnızca onu temize çıkarmak istiyordu, ne de olsa onu kollarında tutmuş ve hiçbir kadını istemediği kadar istemişti. Belki şehvet, yargı gücünü bulandırıyordu. Bunların hepsi doğru olabilirdi. Ancak inatçı içgüdüğü değiştirilemezdi. Bu yüzden büyük bir risk almaya karar verdi. Ona her şeyi anlatmaya, Tavus Kuşu Meşeliği'ne neden geldiğini, onun hakkında ne bildiğini düşündüğünü, hepsini onun önüne sermeye, onu kendisine güvenmeye ve doğruyu söylemeye sevk etmeye kararlıydı.

Bunu şimdi yapmak en iyi zaman gibi görünüyordu.

Terasa giden merdivenlere yöneldi.

Mari, Yıldız Köşkü'ne on birde gelmişti, saçma bir şekilde erken geldiğini bildiği için çok gergindi. Ortada kimse yoktu. Dolunayın ışığı Laura ve Charles için dinlenme yeri olarak tasarladığı küçük odayı doldurmuştu ve içini aydınlatıyordu. Fikrin cazibesi şimdi onunla dalga geçiyordu çünkü biliyordu ki Laura ve Charles asla burada yıldızlara bakarak bir gecenin sıcaklığını paylaşmayacaktı ve onun yerine burası dilediği şekilde olmasa da kendisinin baştan çıkma sahnesi olacaktı. Asla dilemediği bir şekilde.

Sessiz odadan geçip beyaz tırabzanlı küçük terasa çıktı. Fıskiye önündeydi, suyun şarıltsı gece yüksek sesli geliyordu. Ormanın uzağında bir baykuş öttü. Mari gece esintisi tenine çarpınca ürperdi. Oynaması gereken rolü aklında bulundurarak yakası açık ve askılı, soluk sarı bir elbise giymeyi tercih etmişti. Gece ılık olduğundan onu ürpertenin soğuk olmadığını biliyordu. Onu gerginlik ve beklenti ürpertiyordu.

Ahşap merdivende ayak sesi duydu, gölgeler kıpırdandı ve bir adam terası geçip ona doğru geldi.

Gelen Nick Falconer'dı.

Mari'nin kalbi saf beklentiyle hafifçe hopladı ve aynı zamanda Nick'in orada olmasının, onun şantajcısı, ona sahip olan adam olduğunu onaylamasıyla tam tersine çaresizce üzgün hissetti.

Ay ışığı Nick'in yüzüne vuruyordu. İfadesi tetikte, okunaksızdı.

"Senin olduğu düşünmüştüm ama ummuştum ki..." Durdu. Yanılmış olmayı umduğunu, kuzeninden daha iyi bir adam çıkacağını umduğunu anlatmanın ne anlamı vardı? Ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Kapana kısılmıştı. Onun mülküydü.

Mari ürperdi. Ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın geçmişin hatıraları ufak duman bulutları gibi üzerine yapıştı.

Nick bir adım daha yaklaştı. "Neden ben olacağımı düşündün?"

"Çünkü Rashleigh'nin kuzenisin." Mari becerikli davranıp sakın kalabilirse bunu atatabileceğini düşündü. Tüm duygularını engelleyebilir ve geçmişini saklı tutabilirdi. Bunu daha önce yapmıştı. Rashleigh ne zaman ona dokunsa benliğini vücudundan sıyırmıştı, böylece Rashleigh ona sahip olduğunu düşünse bile asla Mari'yi ele geçirememişti. Nick'in gizemli yüzüne baktı ve panik boğazına doğru yükseldi. Bu adamla aynısını yapabileceğinden emin değildi. Başından beri dokunuşu Mari'nin savunmalarını yıkıyordu. Tüm düşüncelerini ele geçirmişti. Onu engelleyebileceğinden emin değildi ama denemek zorundaydı. Ne kadar kırlıngan hissettiğini anlamasın

diye, Nick onu ne kadar kırılgan hissettirebileceğini anlamasın diye bugüne kadar öğrendiği tüm numaraları uygulamak zorunda kalmıştı. Ona ait olabilirdi, resmî olarak Mari'ye ne isterse yapabilirdi ama Mari duygularını göstermeyecekti. Bir köleydi ama onun vücudu gibi ruhuna da sahip olmaya hakkı yoktu.

Tekrar, "Rashleigh'nin vârisisin," dedi. "Mektubunu aldığımda, onun sana benden, kim olduğumdan ve beni nerede bulacağından bahsettiğini anladım."

Durdu. Nick hafifçe kıpırdanıp hemen durgunlaştı ama konuşmadı.

Mari mektubu tekrar düşündü. En acil şey, en önemli şey, sözünü tutması için ona yemin ettirmekti.

"Notta teklif ettiğin anlaşmaya saygı göstereceğine söz veriyor musun?" dedi. "Sana dilediğini veririm sözünü tutacak mısın?"

Nick'in yüzü hâlâ gölgeliydi. "Elbette. Sözümü tutacağım."

Mari şu anda ona güvenmiyordu, tabii ki de güvenmeyecekti ama başka çaresi yoktu. Rashleigh yedi sene önce onunla çirkin bir pazarlık yapmıştı, şimdi de kuzeni onu bir benzerine mecbur ediyordu. Mari'ye göre tek önemli olan Hester, Laura ve diğerlerinin güvenliğiydi. Gerçekten önemsediyi insanlar, onu seven ve yanında duran kişiler korunmalıydı. Onları kurtarabilirdi.

"Sözünü tutmazsan..." Mari duyguya boğularak daha fazla konuşmadığı için bir anlığına durdu. "Anlaşmaya uymazsan o zaman sana ödetirim."

Nick ay ışığında ilerledi. "Nasıl? Rashleigh'yi öldürdüğün gibi beni de mi öldürürsün?"

Mari, "Onu ben öldürmedim," dedi. Bunu söyleyerek Piliç ve Akbaba'daki kadın olduğunu kabul ettiğini biliyordu ama şu an bunun pek önemi yok gibiydi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Nick hafifçe yerinde kıpırdandı. "Anlat bana. Rashleigh'nin öldüğü gece kulüpte ne olduğunu anlat bana."

Mari tırazbana doğru yürüdü ve iki eliyle ona yaslandı. Neden olmasındı? Ona neden gerçeği anlatmasındı ki? Artık onun elindeydi. Başından beri bu yükü tek başına taşımaktan yorulmuştu.

Nick'in, arkasında durmak için hareket ettiğini hissedebiliyordu ama Mari dönmedi.

Tekrar, "Onu ben öldürmedim," dedi. "Benim işim değildi."

"O zaman kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Rashleigh bana orada buluşmamızı söyledi. Özel konuşabilmek için yolun karşısında bir oda tuttum. Beni takip etmesini söyledim ve ilk ben gittim."

"Peruğun ve masken, onun cesedinin yanındaydı."

"Onları geçitte çıkardım. Onlara artık ihtiyacım yoktu. Sonuçta Rashleigh kim olduğumu biliyordu."

"Onun metresi olduğun için mi?"

"Elbette. Kılık değiştirmemin tek nedeni başka hiç kimsenin beni görmesini istemememdi."

Bir saniyelik bir duraksama oldu. Nick, "O zaman neden o akşam beni seçtin?" diye sordu. "Neden riske girdin?"

Mari omuz silkti. "Bunu yapmamın tek nedeni barda tek başıma otururken dikkat çektiğimi düşünmemdi. Senin kim olduğunu bilseydim..."

"Evet?"

"Seni seçmezdim."

Tüm gerçek bu değildi. Mari biliyordu ki o akşam bir şey onu Nick'e çekmişti ama bunu ona söylemeyecekti. Bunun en içten düşüncelerini ele geçirmesini önlemek için, nasıl hissettiğini anlamasını engellemek için, ona söylemesi gereken pek çok yalandan ilki olduğunu biliyordu. Duygularına kapılmadan ona gerçekleri söyleyebilirdi ama onun *kendi* duygularını bilmesini istemedi. Bu çok özeldi ve Mari'nin çok fazla acı çekmesine sebep olacaktı. Söylerse Nick'in fazla yaklaşmasına izin vermiş olacaktı. Tıpkı daha önce

ona güvenmesi konusunda çok güçlü bir içgüdüye sahip olması gibi şimdi de tek istediği onu uzak tutmaktı.

Nick'in iç çektiğini duydu.

"O zaman Rashleigh'nin sana benden bahsettiğini bilmiyordum. Ancak sen Tavus Kuşu Meşeliği'ne gelip de isimsiz mektupların gelmeye başlayınca başka birinin de kim olduğumu ve nerede olduğumu bildiğini anladım." Başını hafifçe döndürdü. "O gece handa olmanın sebebi buydu, değil mi?"

Nick, "Onunla buluşmak için oradaydım," dedi.

Mari'nin biraz müdesi bulandı. Rashleigh'yi çok iyi tanıyordu, o gece için planlamış olması gereken tüm alçak oyunları biliyordu. Şantaj yaptığı eski metresiyle gösteriş yapmak için kuzenini davet etmişti. Rashleigh'nin, kuzeni seyredirken kendisine zevk vermesini emreden, kâbuslarına giren ahlaksızlıklarla ona şantaj yapan alaycı ses tonunu neredeyse duyabiliyordu. Duyduğu bu sesi engellemek için neredeyse kulaklarını elleriyle kapatacak. Dayanılmaz hatıralardı... Tüyleri ürperdi.

Nick elini Mari'nin koluna koydu ve genç kadın yanmış gibi zıpladı.

"Yani Rashleigh sokakta seni takip ederken birisinin gelip onu bıçakladığını iddia ediyorsun."

Mari uzaklaştı. Bilinçsizce, Nick'in koluna dokunduğu yeri eliyle okşuyordu.

"Ona beni takip etmeden önce birkaç dakika beklemesini söyledim. Odaya gidip onu bekledim ama gelmedi. Ardından sokaktaki bağırışı duydum. Ne olduğunu anladım, bu yüzden..."

"Bu yüzden, kaçtın." Nick'in sesinde hiç ifade yoktu ama yine de Mari savunmaya geçti.

"Evet." Sesini sakinleştirdi. "Korkmuştum. Benim için kötü olacaktı..."

"Elbette. Sevgili çatışması."

"Önceden sevgiliydik." Rashleigh'yle arasında olanları, arada sevgi yokken böyle adlandırmak midelerini bulandırdı. "Çok uzun zamandır tanışıyorduk."

"Ne kadar zamandır?"

"Yedi sene."

Nick, "Nasıl sona erdi?" diye sordu. "Onu neden bıraktın?"

Tehlike yaklaşmıştı. Mari ona gerçeği söyleyemeyeceğini biliyordu. Kaçtığını söyleseydi Nick nedenini bilmek isteyecekti. Sonra çaldığı para da vardı. Hırsızlık, idamlık bir suçtu ve Rashleigh'den çalmak onu idam sehпасına yollardı. Ama daha da önemli o berbat gecenin sırlarını bir kez anlatmaya başlarsa hislerini daha fazla saklayamaz ve geçmişin aklını ele geçirmesini engelleyemezdi. Tüm iğrenç, korkutucu, ürkütücü görüntüler ters akıntıda dökülmeye başlayacak, vücudundan taşacak ve her şeyi süpürüp uzaklaştıracaktı. Onları yedi senedir saklı tutmuş, kimsenin ulaşamayacağı karanlık bir yere hapsedmişti ama şimdi o kilitler ve sürgüler çok dayanıksız, çok güvensiz gibiydi. Nick çok yakınındaydı. Sakin ısrarı tehlikeliydi. Unutmak için çok çabaladığı her şey dışarı saçılma riskiyle karşı karşıyaydı. Yeniden inşa etmeye çalıştığı her şey korkunç şekilde tehdit altındaydı. Hayatı, benliği, gözlerinin önünde paramparça olacaktı. Boşluğa baktı ve dehşete kapıldı. Bunun başına gelmesine izin veremezdi. O yüzden yalan söylelemeliydi.

"Nasıl ayrıldığımızı sana anlatmadı mı?" Nefesini tuttu ve Rashleigh'nin kuzenine metresinin onu nasıl soyup kaçtığı gerçeğini anlatamayacak kadar kendini beğenmiş olduğunu umdu.

Nick, "Hayır," dedi. "Senin hakkında çok az şey anlattı."

"Ah." Nick o korkunç hatıraları zaten bilmediği ve onları ait oldukları karanlıkta gömülü tutabileceği için büyük bir rahatlama hissetti. "Şey, beni emekliye ayırdı Binbaşı Falconer. Çok cömertti."

Bir sessizlik oldu. "Tazminatını mı verdi?" Bir an için Nick'in sesinde kati bir şüphe hissetti ve ona meydan okuyamayacağını-

dan endişelendi. Sonra Nick'in sesi değişti, düzleşti. "Anlıyorum. Rashleigh'nin gözden çıkardığı metreslerine o kadar cömert olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Mari ifadesiz bir şekilde, "Birbirimize olan ilgimiz tükenmişti," dedi. "Böyle meseleleri anlayacağınıza eminim, Binbaşı Falconer. Yani benim kırsal bölgede sessizce yaşamam şartıyla hesabımı kapadı. Ben de öyle yaptım."

Aralarındaki sessizlik asılı kaldı. Mari onu ikna edip etmediğinden emin değildi. Ama umduğu gibi olmuşa benziyordu. Rashleigh, Mari'nin onu nasıl kandırdığını başkalarına anlatamayacak kadar gururlu çıkmıştı. Dedikodular dolanmış olabilirdi ama hiçbir şey kesin değildi. Rashleigh'nin kendini beğenmişliği ve sessiz kalması Mari'nin akıl sağlığını korumuştur, ne de olsa Nick geçmişe dair sorular sorup çok derinlere gömdüğü tüm korkunç, acı verici, dayanılmaz hatıraları açamayacaktı.

"Yani bu ortak aldığınız bir karar mıydı?" Nick'in sesi kısık çıkıyordu, sözleri Mari'nin düşüncelerinde yankılanıyordu.

"Tabii ki."

Mari ellerini yumruk yapmış, tırnakları avucunu oyuyordu. Rashleigh'ye olan nefreti boğazında sahra gibiydi. "Binbaşı Falconer, ağır işten kaçmak için zengin bir adamın metresi olmak tanıdığım çoğu insanın hayaliydi."

Bu doğrudur ama onun için bir hayal olmamıştı. Zihni, *neden beni seçti*, diye çılgılık atıyordu. Ve bir kez daha Rashleigh'nin St. Petersburg'daki evde kasılarak yürüdüğünü, tüccar gözüyle merhum babasının çok kıymetli eserlerini süzdüğünü görebiliyordu. Kölelerin hepsi denetlenmek için sıraya girmişti ve o Mari'nin önünde durmuştu.

"Bu babamın giydirip eğittiği değil mi?"

Yalnızca on yedi yaşındaydı ama o zaman kaderinin belirlendiğini görmüştü. Rashleigh, babasının yaratıp şımarttığı bir oyuncak

olan küçük kızı alıp onu kırmaktan hoşlanacak kadar gaddardı. Mari çığlık atmamak için parmaklarını ağzına bastırdı.

Nick ondan biraz uzağa yürürken ayak sesleri terasın ahşap panellerinde çıtırdadı.

“Yani seni emekliye ayırdı ama ardından, yedi sene sonra seni çağırdı, öyle mi?”

“Evet.”

“Neden?”

Mari zoraki gülümsedi ve ikna edici görüldüğünü umdu. “Sanırım bir çeşit birleşme olmasını planlıyordu. Ortak keyif alınabilen ve finansal açıdan yararlı bir birleşme.”

Bir anlığına gözlerini kapadı ve göz kapaklarının arkasındaki sıcak gözyaşlarının sızısını hissetti. Rashleigh’in gerçekten ne istediğini tahmin edebiliyordu. Ondan kaçtığından beri kendisini arıyordu. İntikam istiyordu. Onun izini bulduğunu, onunla buluşmayı kabul etmezse kim olduğunu ortaya çıkaracağını ve seneler önce çaldığı mücevherattan dolayı genç kadını astıracağını yazmıştı. Aynı zamanda ünlü çete Muhteşem Kızlar’a dâhil olduğunu bildiğini de açıklamıştı. Bu yüzden Mari gerçeğin ortaya çıkmasını önleme, arkadaşlarının mahvolmasını durdurma ve onları kurtarma umuduyla, elinden ne geliyorsa yapmak üzere bir anlaşmaya varmaya çalışmak için tıpkı şimdi Nick’e geldiği gibi o zaman da Rashleigh’ye gitmişti.

Nick cevap vermedi ve sessizliği Mari’nin aşırı gerilmiş sinirlerini kopma noktasına getirdi.

Gelip doğrudan Mari’nin arkasında dikilmişti ve birden onun fiziksel farkındalığı genç kadını sersemletmişti. Nick ellerini Mari’nin kolunun üst tarafına koyunca ürperdi ama bu artık tiksintiden değildi. Nick’in ondan aldığı yanıtı Rashleigh asla emredemezdi. Mari bunu anlayamadı ve kontrol edemedi ama bu onu korkutup istemeden büyülüyordu.

"Yani şimdi Rashleigh'nin vârisiyle yeni bir anlaşılmaya varmaya geldin." Nick başını eğdi ve dudakları Mari'nin boynuna değdi. "Mektupları aldın ve kendini bana vermeye niyetlisin."

Hain vücudu ürperse de zihni feryat ediyordu. Acı olan şuydu ki bir zamanlar zannettiği gibi onurlu ve dürüst olsaydı, bu adama hayran olabileceğini biliyordu, hatta onu sevebilirdi. Ancak şimdi Rashleigh gibi satılmış, hissiz ve ahlaksız olduğunu göstermişti. İstedikini alabilmek için şantaj tenezzül etmeye hazır bir adam, onurlu görüntüsünün ardına gerçek doğasını saklamaya hazır bir adamdı. Mari bir zamanlar onun ilkeli bir adam olduğunu sandığı için aldatılmışlık ve çaresiz bir hayal kırıklığı hissetti.

Fakat onun kölesiydi. Ona aitti.

"Evet." İçinde yükselen duygular ile savaştı.

Nick onu kendisine çevirdi. Mari'nin çıplak kollarının üzerindeki elleri sıcaktı, genç kadının duyularına ufak heyecan titreşimleri yolluyordu.

"Senden ne istersem yapacak mısın?"

"Yapacağım."

Ağzı Mari'nin ağzını öyle ani ve şiddetli bir öpücükle kapladı ki Mari nefessiz kaldı. Serseme döndü.

"Senin her şeyini istiyorum." Sesi haşın çıkıyordu. "Vücudunu ve ruhunu Marina."

Mari geriye doğru bir adım attı. Kollarını iki yana açtı. "Vücudumu al. Fazlasını niye istiyorsun?"

"Çünkü ben her şeyi istiyorum." Önünde duruyordu, uzun, dimdik, buyrukçu. "Talep ediyorum."

Yanına adım attı, o kadar yakındı ki Mari onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Rashleigh'ye her şeyi verdin mi?" diye kabaca sordu.

"İstemedi ki." Rashleigh vücuduna sahip çıkabilirken zihnini isteyecek bir adam değildi. Umurunda olmazdı.

"Pekâlâ, ben kuzenim gibi değilim." Bir elini Mari'nin beline koydu, onu kendine çekti, böylece birbirlerine değdiler. Mari onun uyarıldığını hissedebiliyordu, çoktan ateş basmış ve sertleşmişti. "Seni başından beri istedim. Her şeyinle."

Mari çenesini kaldırdı. "Sana Rashleigh'ye ne sunduysam aynı-sını sunuyorum. Bu yalnızca bir iş anlaşması. Bu yeterli değilse..." Sözlerini tamamlamadı.

Aralarındaki gerginlik uzadı ve sonra Nick inleyip Mari'yi kendine çekti.

"Yetmek zorunda olacak."

Ağzı Mari'ninkini kapladı, sert ve talepkâr bir öpücüktü. Bir an için Mari hücumun altında kıpırdamadan durdu. Karşı koymaya niyetli değildi, bu adam ne yapmak isterse katlanacaktı. Ama şimdi kucaklayışının sıcaklığı, dudaklarındaki dudaklarının amansız baştan çıkarmasına karşılık verdi. Zihni tutkuyla bulandı, ona gereksinimi tüm diğer düşünceleri bastırdı. Dudaklarını araladı, dili onunkine karıştı ve ondan bir karşılık aldığı için Nick boğazının derinliğinden bir tatmin inlemesi çıkardı. Alevler Mari'yi yaladı, yaktı, asla hayal etmediği duyularla şaşırttı. Bir an için kendi hislerinin saldırısıyla savaştı ama sonra pes etti ve zihninin karanlığa gömüldüğünü hissetti.

Nick'in dudakları nazikleşmişti ve Mari'yi çok yakından keşfediyordu. Bir eli yukarı kaydı, göğsünü avuçladı ve parmak uçları göğüs ucuyla oynadı. Mari inledi ve Nick bunu fırsat bilip daha da sert öptü. Sonra ani bir adımla geri çekildi, genç kadın o kadar şaşırmış ve yoksun kalmıştı ki neredeyse düşecekti.

"Saçını aç." Sesi kısık ve kabaydı.

Mari, Yunan tarzı topuzunu tutan tokaları çıkarırken elleri titriyordu. Birkaç tanesi parmaklarının arasından düştü. Çardağın ahşap zeminine vurup uzağa fırladıklarını duydu. Mari'nin arkasındaki ay ışığında gümüş gibi parlayan fıskiye'nin sesi geliyordu.

Topuzunun çözüldüğünü hissetti, sonra siyah ve düz saçları omuzlarına ve sırtına düşmeye başladı.

“Böyle daha iyi.” Nick’in tatmin olarak iç çektiğini duydu. “Seni böyle görmek istiyordum.”

Mari’ye yaklaştı, bir elini saçına kaydırıp ve kararlı gücüyle Mari’nin ağzını kendisinininkine geri getirdi. Genç kadının yanağında gezdirdiği avcu sıcak ve biraz pürüzlüydü. O anda Mari yalnızca ufak bir mırıltıyla teslim oldu. Dudakları öpüşmekten arı sokmuş gibiydi, tüm vücudu durgundu. Ancak Nick bir elini kaldırıp elbisesinin düğmelerini açmaya başlayınca Mari geriye çekildi.

“Burada mı?”

“Neden olmasın?” Mari ay ışığında Nick’in ifadesini tam anlayamıyordu. Parmaklarının hareketi durmadı. Bir düğme daha açtı. “Seni tekrar fısıkiyede çıplak görmek istiyorum.”

Mari titredi. “Ama birileri göre...”

“Geçen sefer umurunda değildi.”

Bir düğme daha açıldı. Sonra dördüncüsü...

“Arkanı dön.”

Mari sessizce Nick’in emrettiği gibi yaptı. Kalbi korsesinin altında o kadar sert atıyordu ki gücünden kumaşın titrediğini sandı. Açılan her düğmeyle elbisenin iki yanı birbirinden ayrılırken sırtında Nick’in elinin yavaş, amansız kayışını hissetti. Elbise beline düştüğünde Nick istemeden Mari içinden çıktı. Kaybolmuştu, Nick’in yaptığı şehvetli büyüye kapılmıştı. Düşünmeyi reddetmişti.

Nick bir kez daha geriledi. Yüzü gizemliydi...

“İçliğini aç. Giysilerini çıkar.”

Mari ürperdi. Şehvetli büyü delinmişti ve üşüdüğünü hissetti. Ona bu sözleri Rashleigh söylerdi. İçliğin dantellerini el yordamıyla buldu ve korsesinin açıldığını hissetti. Serin gece havası göğüslerini okşadı, uçlarını daha da sertleştirdi. Gözlerini kapadı ve içliğini omuzlarından çıkardı.

Nick ona dokunmadı. Sabırsızlık ve korkunun acısıyla beklerken teni yandı. Gece soğuk nefesini duyularına üflüyordu. Kendisini örtmek istedi. Çok çıplak hissetti ama sakın kalmak için kendisini zorladı.

Gözlerini açtığında Nick'i onu seyrederken buldu. Bakışları daha da yanmasına yol açtı. Genç adam bir adım öne attı ve bir elini belinin kıvrımına koydu. Vücudu Mari'ninkini kapladığında sıcaktı ve bu temas Mari'nin nefesini kesti. Nick'in ağzı öyle bir şiddetle genç kadınınkine kapandı ki Mari bekleyiş sona erdiği için rahatlayarak titredi.

Nick onu kollarına aldı ve fıskiyeyle değil ama çardağın daha derinliklerine, bir duvara dayanmış minderli bankın olduğu kısma taşıdı. Burası karanlıktı ve fıskiye'nin sesi gelmiyordu. Ay ışığı, zeminde çubuklar halinde uzanıyordu. Nick, Mari'yi minderlerin ortasına koydu ve kendi kıyafetlerini çıkarmak için bir anlığına onu bıraktı. Mari'nin zihni şimdi serbestçe dalgalanıyordu. Kendisini yok edebiliyordu. Yakında bu sona erecekti. Nick'i çok istemişti ama asla bu şekilde, Rashleigh'yle olduğu gibi olmasını istememişti.

Yine de sedirin üzerinde Nick ona katıldığında, tenine değen sıcak vücudu ve sertliğiyle daha da derinlerde arzu alevlerinin yandığını hissetti. Bir eli göğsünü diğeri kalçasının kıvrımını okşamaya kalkarken birden çarpıcı biçimde Nick'in uyarılan vücuduyla karşı karşıya kalmıştı.

Aklı paramparçaydı. Bir kısmı hâlâ öpücüklerinin tatlı, uyuşturan çekiciliğini tadabiliyordu ancak şimdi kendisini Nick'ten uzaklaştıran bir korkuyla kaplanmıştı. Onu aklından ve duygularından uzak tutabileceğini, onunla arasına benliğini koruyacak bir duvar örebileceğini sanmıştı ama şimdi Nick'in ondan talepleri ve kendi ihtiyaçları bunu imkânsız kılıyordu. Savunma mekanizması yalpalayıp parçalandı. Geçmiş işkence eder biçimde bastırıyordu.

Nick ona dokunup dudaklarını göğsüne götürünce duvar parçalandı ve Mari korkutucu bir yoğunlukla düşünüp hissetmeye başladı. Onu hep istemişti ama böyle olmasına, Rashleigh'yle olduğu gibi

sevgisiz muamelelere katlanamıyordu. Bu dayanılmazdı. İçindeki tüm utanma, ızdırıp ve arzu hisleri birleşmişti ve ağlamamak için nefesini boğdu. Hıçkırıklarını tutmaya çalıştı ve gözyaşları tüm vücuduna işkence edip yırtacakmış gibi hissetti. Zihni Rashleigh'yle doluydu ve kaçmak için feryat ediyordu. Teni ani bir tiksintiyle karıncalandı.

Nick bunu hissetti. Bir dakika önce vücudunu öylesine talep eden elleri tamamen durdu. Bir elini kaldırdı ve çok yavaşça Mari'nin başını döndürdü, ay ışığı genç kadının yüzüne düştü. Mari'nin karışmış saçlarını arkaya doğru düzeltti ve parmaklarını yanağında gezdirdi.

"Mari?"

Sesinde inanılmaz biçimde sevecenlik vardı.

Bu Mari'nin savunmasının son kısmını paramparça etti. Kendisini uzak tutmak, Nick vücudundan karşılık görebilse bile aklını ele geçiremeyeceğini kendisine hatırlatmak için çok dikkatli olmuştu. Ve o an Nick bunu da aşmıştı.

Rashleigh hiç sevecenlik göstermemişti. Umurunda olmamıştı. Nick öyle değildi; nazikliği, şefkati, Mari'nin korunaklı dış görünüşünü kırmak için yeterliydi. Birden tekrar hissedebildi, yalnızca vücuduyla değil, kalbinin derinliklerinde hissedebildi. Ve canı acıdı. Aralarındaki her şey bu kadar yanlıışken Nick'in umursaması çok acıttı. Buna dayanamayacağını düşündü.

"Hayır!" Mari kendisini ondan kopardı ve oturmak için zorlandı, karanlıktan ve olanlardan dolayı yönünü şaşırmıştı.

Zihni ağır işliyordu, kafası karışmıştı. Tüm farkında olduğu, dayanılmaz acı veren bir ağrıydı. Ayaklarını yere salladı ve sedirin ayakucunda gördüğü kıyafet yığınına kucakladı. Kendisini örtecek bir şey aradı, herhangi bir şey. Kıyafeti kafasından geçirirken bunun Nick'in gömleği olduğunu fark etti. Onun gibi kokuyordu. Hâlâ biraz onun vücudunun sıcaklığını taşıyordu.

Önemli değildi. Şu anda herhangi bir şey işe yarardı. Kapıya doğru hareket etmeye başladı.

"Bekle!" Nick onun yanında, eli Mari'nin kolundaydı.

"Hayır!" Panik göğsünde yükselmeye başlarken Mari kendisini ondan kurtarmaya çalıştı. "Beni bırak!"

Nick'in eli yanına düştü. Tüm ihtiyacı olan buydu.

Mari koştu.

İçgüdüleri onu geyik parkına giden yola yöneltti ve Tavus Kuşu Kır Evi'nin bahçelerine götüren duvardaki kapıya ulaşana kadar hedefine giden bir ok gibi uçtu. Kimseyi uyandıracağını düşünmeden sessiz eve hızla girdi ve yatak odasına gidene kadar durmadı.

Mumlar hâlâ yanıyordu, diplerine kadar erimişlerdi.

Mari nefes nefese durdu, sonra gömleği yırtıp çıkardı ve şiddetle tekmeleyerek uzağa fırlattı. Çıplak halde aynanın önüne geçti ve yansımasına gözlerini dikti. Vücudu dışarıdan çok masum görünüyordu, öyleyse nasıl bu kadar çok şey yaşamış olabilirdi? Utanç duyduğu için çığlık atmak istediği o kadar iğrenç sırtı nasıl taşıyabilirdi? Nasıl içinde bu kadar hasarlı olabilir ve bunu dışarıya göstermemeyi nasıl başarabilirdi? Nasıl geçmişini geride bırakıp başka bir adamla farklı hissedebileceğini düşünebilmişti? O kadar kızgın, utanmış ve kafası karışmıştı ki asla hiç kimsenin onunla ilgili gerçeği bilmesini istemiyordu, hele Nick'in hiç.

Alt kattan bir ses geldi ve Mari birden dönüp Nick'in onu takip etmiş olabileceğini düşünerek donakaldı. Ancak bu yalnızca on ikiyi vurmak için kendisini kuran ayaklı saatti.

Mum eriyip aktı ve söndü. Verdiği mücadele Mari'nin vücudunu bırakıp süzülerek gitmişe benziyordu, yatakta battaniyelerin altına gizlenip bacaklarını kendine çekerek bir top gibi uzandı, gözlerini kapadı ve karanlığın gelip onu almasını diledi.

Nick Falconer kameriyede uzun bir süre sessizce ve bir başına oturdu.

Yavaşça giyindi, gömleği eksikti. Cildinde Mari'nin parfümünün kokusunu duyabiliyor ve dokunuşunun üzerindeki etkisini hâlâ

hissedebiliyordu. Kanında kontrol edilemez biçimde akan tutku şimdi sakinleşiyordu ama Mari'nin elbisesini bulduğunda yüzüne bastırıp içgüdüsel olarak kokusunu içine çekti ve içini tekrar acıtan bir yankı hissetti.

Mari'nin ondan neden kaçtığını anlamamıştı. Ona duyduğu ihtiyaçla tamamen yanıp küle dönmüş olsa da genç kadının aniden çekildiğini hissetmiş ve iyi olup olmadığını anlamak için durmuştu. Ay ışığında yüzü oldukça boş bir ifadeye sahipti ve ardından şeytan kovalıyormuş gibi kaçmıştı. Geçmişini, tecrübeli olduğunu bilmesine korktuğuna yemin edebilirdi. Ama bu mantıklı değildi. Rashleigh'nin metresi de mutlaka onun kadar ahlaksız ve yozlaşmış olmalıydı. Çekingen bir bakire değildi ya...

Nick gecenin bir yarısı Mari'yi kameriyede bulduğuna şaşırılmıştı ama hızla kendisini başka birisiyle karıştırdığının farkına varmıştı; görünüşe göre gizli ve isimsiz bir şekilde onunla buluşmayı ayarlayan ve Mari'nin kimliğini bilen biriyle.

Nick, Mari'nin yanlış adamla konuştuğunu fark etmeden çok fazla detay verdiğini düşündü.

Şimdi onun Rashleigh'nin metresi olduğunu ve böyle bir anlaşmadan Mari'nin de faydalandığını biliyordu.

Ağır işten kaçmak için zengin bir adamın metresi olmak bir hayaldi...

Sözleri onun kendi dudaklarından duymuş olmasa inanmayacaktı, ne de olsa tanımaya başladığını sandığı, kendisine güvenmesi ve gerçeği söylemesi için yalvaracağı Mari Osborne'a çok tersti. Ama şimdi bu sona ermişti. İçgüdüleri tarafından, arzusu yüzünden yanlış yönlendirilmişti. En azından sonunda onun gerçek yüzünü görmüştü.

Mari'nin söylediklerini düşündü. Belki de bir hizmetçi olarak doğmuştu ve Rashleigh'yi hizmetkârlıktan kaçmanın yolu olarak görmüştü. Görünüşe göre Mari'yle kuzeni ortak bir zevk ve çıkarı paylaşmışlardı.

Bir yumruğunu diğer avucuna vurdu. Mari yolunu seçmişti ve Nick'in gizliden onun olduğundan daha iyi, daha üstün, daha saf ve daha tatlı çıkmasını umması Mari'nin değil kendi hatasıydı. Gerçek şu ki o bir fahişe vücuduna sahip olmasının yanı sıra bir fahişe zihniyetindeydi. Her şeyin bir bedeli vardı. Bunu Piliç ve Akbaba'da tanıştıklarında göstermemiş miydi? Bir oyuncu tarafından yoldan çıkarıldığı için tam bir aptaldı.

Mari'yle meselenin bu kadar ileri gitmesine izin vermeye hiç niyetlenmemişti. İlk önceleri bilgi almak için oyuna ayak uydurmuştu, Rashleigh cinayetinin gerçeğini öğrenmek istemişti ama sonra o kadar kıskanç ve kızgın bir hale gelmişti ki Mari'nin çekiciliğinin sıcaklığıyla iyi niyetlerini, ilkelerini, her şeyi unutmuştu. Rashleigh'nin metresi olduğundan bahsettiğinde bir zamanlar kuzeninin olan her şeyi talep etmek için yakıcı bir öfkeye kapıldı. Her ayrıcalık, her lütuf, her öpücük, her okşama... Kıskançlığı kontrol edilemez olmuştu. O an Mari'ye hissettiği kor gibi sahiplenici öfkenin birazını bile Anna için hissetmemişti ve bu, işleri bir şekilde daha da kötüleştiriyordu. Onun tadını, ellerinin altındaki ipeksi sıcaklığını düşününce şimdi bile yüksek sesle inleyebilirdi.

Başını ellerinin arasına koydu, sonra doğruldu ve havuza giden merdivenleri inip fiskiye'nin soğuk suyuyla yüzünü ıslattı. Zihni biraz açıldı, içinde kaynayan öfke yatıştı ve sonunda serinkanlılıkla düşünebildiğini gördü. Terastan Mari'nin bıraktığı elbiselerini aldı, hiddet ve şaşkınlık karışımıyla onları elinde buruşturup eve giden bahçelerde yavaşça yürüdü.

Mari'nin o gece ilk karşılaştıklarındaki sözlerini düşündü.

Mektubunu aldığımda sana benden, kim olduğumdan ve beni nerede bulacağından bahsettiğini anladım.

Fakat Rashleigh ona anlatmamıştı. Başka birine anlatmış olmalıydı, Mari'ye isimsiz mektupları gönderen kişiye.

Anlaşmaya uymazsan o zaman sana ödetirim.

Mari öfkeli ve hiddetliydi, sözünü tutmazsa onu öldürmekle tehdit ediyordu. Şimdi Nick bu anlaşılmayı merak ediyordu. Gizemli mektupta ona şantaj yapılmış olabilir miydi? Bu, yazanın ismini neden vermediğini ve Mari'nin kızgınlığını açıklardı. Nick o anlaşılmayı öğrenmek için her şeyi göze alacağını düşündü.

Buna kafa yorarak çiçek bahçesini geçip eve girdi.

Antre boştu. Uşak Carrington onu kibarca karşıladı, sanki Ekse-lansları'nın misafirleri hep geceyarısı yürüyüşlerinden evden çıkarken giydiklerinden daha az kıyafetle dönermiş gibi.

Nick yukarıya çıktı, Anstruther'ın mektubundaki bilgiyi ve bunun Mari'nin söylediği gibi Rashleigh'nin onun hesabını kapadığı ve onun kırsal bölgede sessizce yaşamayı kabul etmesiyle ne kadar uyuştuğunu düşünüyordu. Besbelli ki kendisine bir geçmiş ve kimlik yaratmıştı. Tavus Kuşu Meşeliği gibi sakin bir yerde yaşarken kusursuz bir şekilde saygıdeğer bir geçmişe, bu yüzden de bir rahibin oğlu olan bir kocaya sahip olmak önemli sayılırdı. Ancak böyle yalanlar onu şantaja açık hale getirebilirdi.

Yatakta uzandı ve ellerini başının arkasına koydu. Rashleigh'nin ölümüne dair anlattıklarına inanmış mıydı? Bir yalancı ve düzenbazdı, yine de Nick onun gerçeği söylediğini düşünmeye meyilliydi. Belki dürüst de olabilirdi.

Odaklanarak hareketsiz kaldı. Zihni, olan her şey ve Mari'nin tüm anlattıkları üzerinde koşuşturuyordu.

Hikâyede bir şeyler yerine oturmuyordu.

Kaşlarını çattı. Bir şeyler doğru değildi. Bunu hissedebiliyordu.

Yatakta döndü ve perdenin şekili olmadığı ve aydınlık beyaz ışıyla ayın odayı doldurduğu pencereye baktı. Mari'nin, sandalyede duran altın rengi elbisesi ay ışığında parıltıyordu. Bilmediği veya anlamadığı tüm şeyleri yüzüne vuruyor gibiydi.

Şimdi Mari'nin gerçek yüzünü gördüğüne göre onu daha derine inmeye sevk eden rahatsız edici dürtüyü unutmak için elinden geleni

yapacağını biliyordu. Mari'yi tümünden unutmak için; onun tadını ve dokunuşunu, kollarındayken hissettiği tatlılığı ve ona duyduğu ağırlı ihtiyacı unutmak için elinden geleni yapacaktı. Londra'ya geri dönüp Hawkesbury'ye cinayet ve eşkıyalık için aradığı kadının o olmadığını söylemeli ve kendisine o katilin kim olabileceğini sakın kafayla düşünmek için zaman ve şans vermeliydi. Herhalde o zaman duygularını bu davadan uzaklaştırabilir ve Mari'ye karşı olan hislerini örtbas edebilirdi.

Bir kez daha, bir gece önce olduğu gibi, çekmecedен Anna'nın madalyonunu aldı ve içindeki resme bakmak için açtı. Görüntüsü ona gülümsüyordu, sakın ve durgundu. Alışıldık suçluluğun üzerine geldiğini hissetti. Anna'nın ihtiyaç anında ona yardımcı olmak için yanında olmamıştı. Onu yüzüstü bırakmıştı.

Mari'yi de mi yüzüstü bırakmak üzereydi?

Küfrederek madalyonu kapadı ve uzanıp uyumaya çalıştı ama aklındaki şüpheler ve sorular rahatsız ediyor, huzur vermiyordu.

Mari ondan kaçmıştı. Korkmuştu.

O Rashleigh'nin metresiydi. Korkmuştu...

Nick bütün gece uyumadan uzandı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öksürük Otu: Adalet yerini bulmalı

Birkaç gün sonra bir geç kahvaltı esnasında Hester, “Senin için endişeleniyorum Mari,” dedi. “Çok solgunsun ve üç gündür seralarına gitmiyorsun, dolayısıyla bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum. Hasta mısın?”

Mari gülümsemeye çalıştı. Yorgun ve bitkin hissediyordu. Sırlarının ortaya çıkacağını ve kazanmak için onca çabaladığı her şeyin tehdit altında olduğunu ilk öğrendiğinde yaşadığı aynı bitkinlikti. Kıpırdayamayacak hatta düşünemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Hiçbir şeyin delip giremeyeceği bir rüyada gibiydi. Nick’le Yıldız Köşkü’ndeki geceden sonra saklanmıştı, karşılaşmalarının çok zalimce gün yüzüne çıkardığı zihnindeki korkunç yaraları iyileştiriyor ve başka hiçbir şeyi önemsemiyordu.

“Çok iyiyim. Birkaç gün biraz kötü hissettim ama şimdi geçti.”

Hester reçel kavanozuna uzanırken, “Jane, Binbaşı Falconer’ın iki defa uğradığını ama senin onu görmeyi reddettiğini söyledi,” dedi. “Bahanelerini yok sayıp seninle görüşmeyi talep edeceğinden korktuğunu söyledi. Neler oluyor Mari?”

Mari, “Hiçbir şey,” dedi. Çaba gösterdi. “Bu sıcaklığı çok moral bozucu buluyorum. Keşke biraz yağsa da hava temizlense.”

Hester, "Bugün yağmayacak," dedi. "Frank bu geceye kadar havanın bozmayacağını söyledi. Laura, Bayan Cole ve arkadaşları için bir okçuluk turnuvası düzenliyordu ama korkarım bunun için çok sıcak olacak." Ayağa kalktı. "Konak'ta onlarla sıkıcı bir saat geçirip onları neşelendireceğime söz verdim. Sanırım sen benimle gelmeyeceksin, değil mi? Ha, unutmadan, bu mektup dün sana geldi. Kimin getirdiğini bilmiyorum. Antrede buldum."

Hester gittikten sonra Mari yavaşça mektuba uzandı ve ilgisizce açtı.

Bir sayfa parşömen kâğıdına büyük harflerle yazılmıştı.

Yıldız Köşkü'nde geceyarısı seni bekledim. Önemseydiğin insanların güvenliğini sağlamak istiyorsan benimle oyun oyna. Yarın benimle buluş, yoksa gerçek ortaya çıkacak. Benim olanı istiyorum; alıp ücretini verdiğimi.

Mari nota bakakaldı. Önce anlamadı. Sonra kelimeler yavaşça çarptıkça şoka girdi.

Korkunç bir hata yapmıştı. İsimsiz mektupları gönderen Nick değildi. Gizli şantajcısının kimliği hâlâ belirsizdi.

Şoktan çıktı. Öfkeleni ve öfkesi, tüm diğer hisleri engelleyene kadar şişip büyüdü. Nick onu kandırmıştı. Onun Mari'nin şantajcısı olduğuna inanmasına izin vermişti. Genç kadın çok şey anlatmıştı, çok fazla... Çok fazla şeyi ortaya dökmüştü. Neredeyse kendisini vermişti.

Mektubu parmaklarının arasında parçaladı. Yani Nick Falconer sandığı gibi satılmış, duygusuz bir adam değildi, kuzeni gibi istediğini almak için bir kadına şantaj yapmaya hazır biri değildi. İlkelerini satmamıştı. Ama bir o kadar da kötüydü çünkü istediği bilgiyi almak için onu kandırmıştı. Sırrını açması için genç kadını

kasten yönlendirmişti. Ve neredeyse, hemen hemen, onu baştan çıkarmıştı. Mari kaçmasaydı bunu yapacaktı.

Gerçek şantajcıyla sonra ilgilenecekti. Ancak önce Nicholas Falconer'la ilgilenmeliydi.

Gözlerinin önünde şimdi kırmızı bir hiddet dumanı vardı. Birden sanki biri ateşe vermiş gibi tüm duyguları hayata geri dönmüştü. Öfkeden köpürüyordu ve bu iyi, güçlü ve etkili bir histi. Ayağa kalktı. Jane'in güzelce yıkayıp açıkça antrede, masanın üzerindeki gümüş tepside bıraktığı Nick'in gömleğini aldı ve evden dışarı çıktı, nefes almak için bile duraksamadan bahçeden yürüyüp geyik parkına giden kapıdan geçti.

Laura'nın konukları çoktan toplanmıştı, güneydeki çimlere kurulmuş büyük beyaz tentenin altında oturuyorlardı. Kuşluk vaktiydi ve çay servisi yapılıyordu. Mari hizmetçiler fincanları dağıtırken porselenin ince şingirtisini duyabiliyordu. Bayan Lydia Cole ve sosyeteye yeni tanıtılan bazı arkadaşları okçuluk performanslarını sergiliyorlardı ve Leydi Faye ile diğer muhterem kadınlar hevesle seyredip alkışlıyorlardı. Mari grubun kenarında dikilen, John Teague'le sohbet eden Nick'i görebiliyordu. Hepsine baktı ve kendini kusursuz erdemli bir dul olarak tasvir ettiği tüm o yılları ve tüm o yanılsamayı şimdi paramparça etmek üzere olduğunu ancak artık bunların umurunda olmadığını düşündü.

Ok hedeflerine doğru yürüdü ve Nick'in gömleğini hedefin üzerine astı. Sonra hayat dolu bir ilgiyle izleyen Bayan Cole'a doğru yürüyüp ondan yayını ödünç istedi. Şimdi Laura'nın misafirleri de izlemeye başlamıştı. Kısık sesleri, meraklı fısıltıları duyabiliyordu.

Yayı kaldırdı, özenle nişan aldı ve oku hedefin merkezine atarak Nick'in gömleğinin kalp bölgesinin yakınlarına sapladı. Okun delip geçtiği gömlek yaz esintisinde teslim bayrağı gibi sallandı. Artık çardaktan çıt çıkmıyordu. Mari yayı kibar bir teşekkür sözcüğüyle Lydia'ya geri verdi ve doğrudan Nick'e yürüdü. John Teague'e aldırmadı, Hester ve Laura'ya aldırmadı, sanki yoklarmış gibi başka

hiç kimseye aldırmadı. Nick'in kendisi dışında hiç ama hiçbir şeyin farkında değildi.

"Binbaşı Falconer, bir daha beni kandırırsanız sizi vururum."

Ve karşılık beklemeden topuğunun üzerinde dönüp uzaklaştı.

Yirmi adım bile atmadan Nick ona yetişti ve onu, Laura'nın misafirlerinin meraklı gözlerinden uzaklaştırmak için kolundan tutup parktaki meşe ağaçlarından birinin yayılan dallarının altına çekti. Mari önemsemedi. O kadar kızgındı ki söylemesi gerekeni davetli bir izleyici kitlesinin önünde söylerdi.

Nick, "Bayan Osborne..." diye başladı.

Mari sözünü kesti. "Yanlış anlamış rolü yapmayın Binbaşı Falconer."

Nick, "Yapmayacağım," dedi.

Bu Mari'yi bir an için yolundan durdurdu. Bunu beklemiyordu ama zaten hep açıksözlü bir adam olmuştu.

Şimdi hizmetçilerden birinin Nick'in gömleğini hedeften çıkardığını görebiliyordu ve Lydia ile arkadaşları gösterilerine devam ediyordu.

Nick, "Bana kızgınsın," dedi.

"Doğru." Mari'nin bakışı oradan dönüp hiddetle Nick'in yüzüne odaklandı. İçindeki öfke o kadar acımasız ve o kadar parıltılı yanıyordu ki kül olacağını sandı. Nick'e baktı ve duygularının yoğunluğu kendisini şoke etti. Aralarında her ne varsa hep güçlü, tutkulu, aşırı olmuştu. Şimdiyse durdurulamazdı.

Nick, "Bana kızgınsın çünkü isimsiz mektupları yazan adamın ben olduğuma inanman için seni yönlendirdim," dedi.

"Çok zekisiniz Binbaşı Falconer." Mari onun canını yakmak, ona saldırmak istedi. Kendisini güçlülükle kontrol altında tutuyordu. "Lord Hawkesbury'nin maskemi indirmek için neden sizi gönder-

diğini anlayabiliyorum. Onun için gerçekten çok kıymetli bir çalışan olmalısınız."

Nick ona doğru bir adım attı ve Mari birden onun fiziksel varlığının fazlasıyla farkına vararak sessizleşti. Şimdi bile, tüm olanlardan sonra ona karşı kayıtsız değildi, olamıyordu.

Nick yavaşça, "O gece sana bir kez bile yalan söylemedim," dedi.

Mari acı biçimde, "Hayır," dedi, "yalnızca benim varsayımlarda bulunmamı sağladınız."

"Kesinlikle."

"Neden?"

Cevap verirken sesinde hiçbir mahcubiyet yoktu. "Çünkü kuşkusuz tahmin edebileceğiniz gibi, kuzenime ne olduğunu bilmem gerekiyordu." Bakışlarıyla Mari'nin yüzünü inceledi ve genç kadın o bakışların altında yandığını hissetti. Nick sessizce, "Katilin sen olmadığını bilmem gerekiyordu," dedi.

"Anlıyorum." Mari'nin hiddeti neredeyse nefesini kesiyordu. "Katil olmadığımı bilmeniz gerekiyordu bu yüzden beni kandırıp neredeyse baştan çıkardınız. Bunun da sorun olmaması mı gerekiyor? Pekâlâ, Binbaşı Falconer, gerekçelerinizin masumlğu eylemlerinizi mazur göstermiyor. Siz aldatıcı, yalancı, kurnaz, işbirlikçi bir hainsiniz!"

Nick ona gülümsedi. Etkileyiciydi. "Serzenişinizi kabul ediyorum. Bana kızgın olmak için her hakka sahipsiniz. Beni affedin ama emin olmak zorundaydım."

Mari kendisini onu affetmeye teşvik eden kalles dürtüyü yok saymaya çalışarak, "Başından beri benden etkilenmiş numarası yaptınız," diye devam etti.

Nick, "O, numara değildi," dedi.

"Ve beni bile baştan çıkarmaya kalkıştınız."

"Yine doğru ama sana duyduğum arzum sahte değildi."

Mari derin bir nefes aldı. "Sizden kaçmasaydım benimle sevişecektiniz."

“Evet.” Nick biraz kıpırdandı ama koyu bakışı Mari’de takılı kaldı. “Seninle sevişecektim,” dedi. “Diğer her şey bir kenara, seni istedim. Bunu rahatça itiraf ediyorum.”

Öfke ve çok daha kuvvetli bir şey aralarında için için yanarken birbirlerine baktılar, sonra Nick doğruldu ve sessizce konuştu. “İnanıyorum ki benim de sana kızgın olma hakkım var. O gece bana bir miktar yalan söyledin.”

Mari nefesini tuttu. Genç adamın sözlerinden çok ses tonu korkuttu; çok nazikti, korkunç derecede nazik. Nick, “Bana söylediğin her şey bir hikâye oluşturuyor,” diye devam etti. “Doğru bile olabilirdi. Ama değil.” Bir elini meşe ağacının gövdesine dayadı. “Tüm gece bunu düşündüm.” Gözleri Mari’ninkilerle buluştu ve Mari kalbinin atışını tüm vücudunda hissetti. Dışarıdan göze çarpar biçimde sarsılmadığına şaşırdı. “Tüm gece seni düşündüm ve neden bana yalan söylemiş olabileceğini.”

Nick uzandı ve Mari’nin yanağına dokundu, Mari çaresizlik içinde gözlerini kapadı. Nick yumuşak bir sesle devam etti. “Bence yalan söyledin çünkü yalnızsın, tehlikesin ve korkuyorsun.”

Nick’in anlamış olması Mari’nin nefesini kesti. Ona uydurduğu hikâyeye inanmamış olması imkânsızdı. İmkânsız ve çok, çok tehlikeydi çünkü şimdi gerçeği bir araya getirmekten bir adım uzaktaydı ve onu durdurmalıydı.

Mari, “Bunları hayal ediyorsunuz,” dedi. Sesi ters çıksın istemişti. Onun yerine, korkmuş gibi çıktığını biliyordu.

Nick onu sarsan bir mutlak kesinlik içinde, “Etmiyorum,” dedi. “Sana yardımcı olabilirim, bana güvenebilirsen...”

Mari, “Size güvenmek mi?” dedi. Bir zamanlar tam da bunu yapmak için yanıp tutuşuyordu. Şimdi bile, aralarında olan her şeyden sonra, gerçeği ondan almak için onu kasten baştan çıkarmış ve bunu neredeyse başarmış bu adama sırrını açmak için hain bir dürtü

hissediordu. Acı bir şekilde kaç kez daha kendisine hiç kimseye güvenemeyeceğini hatırlatması gerektiğini merak etti.

Mari, "Şimdi, tüm yaptıklarınızdan sonra size güvenmemi mi istiyorsunuz?" dedi. "Güveniniz de yardımınız da sizin olsun Binbaşı Falconer ve... onlarla ne yaparsanız yapın!"

Nick, "O gece benden kaçtığında korkmuştun," dedi ve sakinliği doğrudan Mari'nin öfkesini dindirdi, onu aciz bir çaresizlik içinde kıpırdıyamaz hale getirdi. Onu asla kandıramazdı, bunu gönülden istemiyordu ve şimdi ona hep olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

Nick, "Rashleigh sana ne yaptı Mari?" diye sordu. "Onun ne biçim bir adam olduğunu biliyorum. Aranızda ne oldu? Neden korkuyorsun?"

Mari, "Hiçbir şeyden," diye fısıldadı. Dudakları kaskatı, kansızdı. Günün sıcaklığı sönmüştü, geyik parkının çimleri ayaklarının altında kıpırdanıyordu. Hatıraları ait oldukları karanlık yerde tutmak için savaştı. Geçmişinin tüm iğrenç, acılı ayrıntılarını ona anlatma düşüncesine dayanamadı. "Onun metresiydim. Sana söylediğim gibi."

"Hayır." Nick'in ses tonu acımasızdı.

Bir anlık sessizlikten sonra Mari iç çekti.

"Peşini bırakın," dedi. "Lütfen. Yemin ederim ki kuzeninizi benim öldürmediğimi söylediğimde gerçeği söylüyordum Binbaşı Falconer." Derin bir nefes aldı. "Ve bu yüzden aramızda daha öte yanlış anlaşılmalarda olamaz, size Muhteşem Kızlar konusunda da yardımcı olamayacağımı söylemeliyim. Gerisiyse," sesi çatallaştı, "ben ve Rashleigh Kontu hakkında sorduğunuz o şeyler... Onlar düzeltilemeyecek meseleler."

Nick, Mari'nin elini yakaladı. "Asla çok geç değil..."

Mari, "Hayır, geç," dedi. Rashleigh'nin metresi olarak geçmişini, onda bıraktığı yaraları ve tutması gereken sırları düşündü.

“Benim için çok geç,” dedi. Elini Nick’inkinden çekti. “Londra’ya dönmelisiniz Binbaşı Falconer ve Tavus Kuşu Meşeliği’ne bir daha geri gelmemelisiniz.”

Nick bir adım geriye attı ve Mari kalbinin paramparça olacağını sandı. Haklı olduğunu, aralarında çok fazla sır ve yalan, asla birlikte olamamaları için çok fazla sebep olduğunu biliyordu ama olası geleceklerinin hayaliyle bir anlığına Mari’nin kalbi şiddetle ağrdı.

Nick, “Londra’ya döneceğim,” dedi ve Mari onun doğru şeyi yaptığını bilmesine rağmen ruhu çöktü.

“Teşekkür ederim,” dedi. Biraz gülümsedi. “Bana inandığınız için de teşekkür ederim Binbaşı Falconer, ben inanmamanız için size her gerekçeyi sunmuş olsam da.”

Nick, “Gideceğim, sen istediğin için,” dedi. “Ama geri geleceğim Mari. Benimle konuşmaya hazır olduğunda geri döneceğim ve o zaman ne geriye alınabilir, ne alınamaz göreceğiz.”

Mari ellerini yanaklarına bastırdı. Hırpalanmış kalbi Nick’in hep umduğu gibi iyi ve onurlu olduğunu kanıtlamasına dayanamıyordu. Yalvararak, “Nicholas, lütfen,” dedi.

Nick, “Hayır,” dedi. Hafifçe gülümsedi. “Şimdilik senin isteklerine saygı duyacağım Mari ama caydırmaya çalışmanın hiç faydası yok. Seni gerektiği kadar bekleyeceğim. Düzeltilemeyecek kadar kötü hiçbir şey yoktur.”

Mari onun gidişini seyretti. Kimseyle konuşmak için bile duraksamadan çardağı geçti ve evin yönünde gözden kayboldu. Mari, Hester’ın gerginlik içinde kendisine baktığını gördü ama başını salladı. Bir an için gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Nicholas Falconer’ı uzaklaştırmıştı. Onu yakıp tutuşturan gücünü, dürüstlüğü ve sağlamlığını unutabilmeyi umdu çünkü kendi geçmişiyile onlara uyum sağlayamaz veya karşılık olarak ona bir şey veremezdi.

O gün daha sonra Hester, Tavus Kuşu Kır Evi’ne geri geldi ve Nick’in gerçekten de Londra’ya döneceğini söyledi, Mari onun sö-

zünü kabul ettiğini anlayıp hem memnun hem de çaresizce üzgün hissetti. Hester sessizdi ve Mari onun aralarında ne olduğunu sormak istediğini ama burnunu sokmaya çekindiğini görebiliyordu. Mari arkadaşını gerçekten olmak istediği yer olan Starbottan Malikânesi'ne. John Teague'e gönderdi, ardından son isimsiz mektubun parçalarını aldı ve yazı masasına oturup ne yapacağını düşünerek mektubu tekrar okudu. Bununla ilgilenmesi gerektiğini, sil baştan başlaması gerektiğini biliyordu. Şantajcısına gerçeği ortaya çıkarmasını ve cehennemin dibine gitmesini söyleyecekti. Laura, Hester, Josie veya Lenny'ye zarar verebilecek hiçbir kanıt olmadığına inanma riskine girmek zorundaydı. Kaçıp duramazdı, korku içinde yaşamaya devam edemezdi. Bunu şimdi görüyordu, şimdi tekrar uyanık ve canlıydı. Onu görmek, onunla başa çıkmak özgür olabilmesinin tek yoluydu.

Dolayısıyla o gece sarkaçlı büyük saat on biri vurana kadar bekledi, koyu bir pelerin giyindi ve yazı masasındaki çekmeceyi tabancasını aldı. Hester dönmemişti ve Mari bundan memnundu. Hester'a ne yaptığını söyleseydi arkadaşı ona eşlik etmek için ısrar edecekti ve Mari bu çok özel toplantının hiçbir şahidi olmasını istemiyordu.

Ay parlaktı. Mari geyik parkının kapısından geçti, araç yoluna ve onun ötesinde biçimli bahçelere ulaşana kadar ağaçların arasından yürümeyi seçti. Bu ona korku ve arzu içinde Nick Falconer'a koştuğu geceyi hatırlattı. Şimdi zihni buz gibi berraktı. Korku kaybolmuştu.

Sıcak gecede bahçeler durgun ve sessizdi. Mari fıskiyesinin yanındaki salkım söğüdün altında bir nokta buldu ve bekledi. Şantajcısının gelişini görmek istedi. Onu görmeden önce kimliğini bilmek istedi. Batıya doğru kümelenen fırtına bulutlarının uçlarında şimşegin titrediğini görebiliyordu. Dolunay şimdi acele eden bulutların arasından belli belirsiz çıkıyordu ve tüm gece tehdit dolu görünüyordu.

Yıldız Köşkü'nün terasında bir gölge kıpırdandı. Birisi merdivenleri çıkıyor ve kapıya doğru yöneliyordu.

Mari kıpırdamadı, onu tanıyıp tanıyamayacağını görmek için boynunu uzattı ama o an gece çok karanlıktı. Adamın kapının mandalını açtığını gördü. Eşiği geçip içerideki karanlığa süzüldü ve kapıyı yarı açık bıraktı. Bir an sonra Mari içeride bir fenerin alazlandığını gördü.

Çok sessizce hareket ederek dalların altından çıktı ve fıskiyeinin kenarından geçti. Havuz ayın zayıf ışığını yansıtıyordu. Kanal sessiz ve sakindi, taş bahçesinde ise su tepelerden aşağı nehrin kenarına doğru dökülüyordu ve uğultusu tüm diğer sesleri bastırıyordu.

Mari gürültü yüzünden neredeyse çok geç olana ve neredeyse üzerine çıkana kadar ikinci sureti görmedi. Son anda onun yaklaştığını gördü ve uzun kayın ağacının gövdesinin arkasına adım attı, kadın yanından yürüyerek geçip Yıldız Köşkü'nün merdivenlerine geçti, yarı açık kapıda gözden kayboldu. Kapıdan içeri girerken Mari lambanın ışığının onun yüzünü aydınlattığını gördü. Laura Cole'du.

Mari'nin kalbi hızlandı. Laura niye buradaydı? Bir randevusu mu vardı? Ziyadesiyle imkânsıza benziyordu. Mari bir an bekledi ve ardından Yıldız Köşkü'ne doğru tedbirli ilerleyişine devam etti, sessizce merdivenleri koşarak çıktı ve kapının yanında dikildi, sırtını duvarın ahşap panellerine vererek içerideki konuşmayı duyabilmek için gayret etti.

Konuşan Laura'ydı. Sesi ahenkli, mükemmel biçimde sakini neredeyse konuşma tonundaydı.

"Bir başkasını mı bekliyordun canım? Beni gördüğüne tuhaf biçimde bozulmuşa benziyorsun. Evden gizlice çıktığını gördüm ve seni takip etmenin ilginç olabileceğini düşündüm. Bu yüzden buradayım ve senin gecenin bir yarısı burada olma nedenini çok merak ediyorum."

Mari, Laura'nın yanındakinin bir cevap mırıldandığını duydu ve bir an sonra Laura devam etti.

"Ne kadar ironik, değil mi Charles? İkimizin gözlerden uzakta yakınlaşmanın keyfini çıkarmamız için bu evi tasarlayan Mari'ydi. Beni değil de Mari'yi baştan çıkarmak için burayı seçmen gerçekten çok ilginç değil mi?"

Şok Mari'yi doğrudan karnından vurdu. Buz gibi korku ve şaşkınlık parçalarının omurgasında süründüğünü hissetti. Notları yazan Charles'dı; onu ortaya çıkarmak ve Muhteşem Kızlar'ı adalete vermekle tehdit eden Charles'dı; kendisini, kendi vücudu ve ruhunu Rashleigh'den aldığını iddia eden Charles'dı. Ve Laura biliyordu. Sevdiği Laura, en sadık ve en yakın arkadaşlarından biri olan Laura... Soğuk terlerin tenine battığını hissetti.

Charles küstahça konuşuyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum tatlı ihtiyar. Bayan Osborne'un bununla ne ilgisi var?"

"Ah, Charles." Mari, Laura'nın sesinin bir mürebbiyenin hımbıl bir öğrencisiyle konuşur gibi çileden çıkmış olduğunu düşündü. "Beni hep hafife alıyorsun canım. Mari'nin senin metresin olması için alçak şantaj girişimlerinin tümünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Mektupları duyar duymaz sen olduğunu tahmin ettim. Ona ve Muhteşem Kızlar'a dair gerçeği ortaya çıkarmakla tehdit eden o gözü dönmüş küçük notları nasıl gönderdiğini biliyorum! Sana yakışmayacağını düşünmüştüm canım ama o yılan Rashleigh sana Mari'nin geçmişini anlatmış olmalı, değil mi? Onunla hep yakın arkadaşın ve çok kolay yönlendiriliyordun. Kumarı ve mücevherlerimi çalmanı affedebilirdim," Laura yavaşça bitirdi, "ama Mari'ye şantaj yapmanı ve köleliğe iğrenç yaklaşımını değil. Bunu asla affetmem."

Ağır bir sessizlik oldu. Mari şimdi kürek kemiklerinin arasından akan teri hissedebiliyordu. Kıpırdamadan durma gayretiyle kasları sıkıca kasılmıştı. Ay, fırtına bulutunun boğucu karanlığının arkasında gözden kaybolunca tek ışık sokak lambasının aydınlattığı altın havuzdan geldi.

"Şimdi dur bir dakika, tatlı ihtiyar." Charles'ın sesi heyecanını belli ederek biraz çatladı. "Yemin ederim bu kadar yorum yaptığın

konu hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya biraz huzur ve sessizlik bulmaya geldim. Bilmiyor musun? Ben... düşünmek istedim. Tüm o misafirler... Ev partisi... İnsanın kendine ayıracak vakti yok."

"Anlıyorum." Mari, Laura'nın ayak seslerinin ahşap zeminde yankılandığını duyabiliyordu. Gölgesi sokak lambasının aydınlatığı ışık havuzunu geçti. "Düşünmek için zaman istedin... İnaniyorum ki bu mücevherlerimi çalmanla ilgili yalanlarından beri uydurduğun en zayıf bahane." Sesinden kibir akıyordu. "Pekâlâ, bıktım Charles. Senin yalanlarından ve düzenbazlıklarından ve böbürlenmelerinden ve acınacak bahanelerinden bıktım. Rashleigh tiksindirici alçak bir herif olduğu için Mari'yi sana sattı. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Her şeyi çözmediğimi mi sanıyorsun? Ama sen bir ödlektin. Çıkıp açıkça talep etmeye cüret edemedin. Nasıl edebilirdin ki? Kölelik iğrenç ve sen buna karşı çıkıyor numarası yapıyorsun. Ama onun yerine Mari'ye isimsiz mektuplar gönderdin, gördüğüm en tiksindirici biçimde ona şantaj yaptın."

Sessizlik oldu, Charles'm kendini savunma mırıldanmalarıyla bozuldu. "Sana söyleyeceğini tahmin etmedim..."

"Bana söyleyeceğini tahmin etmedin mi? Mari, Hester'a söyledi ve Hester da bana. Mari benim arkadaşım Charles ve ona bir zamanlar sana duyduğumdan çok daha fazla saygım var!"

Charles, "Öyle değildi," diye mırıldandı. "Kabul ediyorum, onun yüzünden kendimi gülünç duruma düşürdüm. Onu metresim olarak istedim ama asıl mesele o değil." Sesi acınacak bir kendine güven girişimine döndü. "Sosyete de nasıl olduğunu bilirsin, tatlı ihtiyar. Dünyanın hali böyle..."

Laura'nın, Charles'ın yanağına çarpan sert tokadı sessizliği böldü ve Mari yerinden zıpladı.

Laura, "Dünyanın hali olabilir, *senin* halin olabilir ama *benim* halim değil," dedi. "Başka kadınlar da olduğunu farz ediyorum, Londra'da bensiz olduğun tüm o zamanlarda?"

Sessizlik can sıkıcı, onaylayıcıydı. Bir süre sonra Laura devam etti. "Yarın sabah Cole Konağı'ndan ayrılacaksın Charles. Anladığımı kadarıyla Binbaşı Falconer sabah arabasıyla Londra'ya dönüyor. Pekâlâ, sen de onunla seyahat edebilirsin."

"Posta arabasıyla seyahat mi?" Mari'ye, Charles bu düşünceyle Laura'nın o gece söylediği diğer her şeyden daha fazla dehşete kapılmış gibi geldi. "Bunu yapamam diyorum, tatlı ihtiyar. Konumumu düşün. Araçla gitmezsem alay konusu olurum. Bana bunu yapma."

Laura acımasızca, "Posta arabasıyla gideceksin," dedi. "Ve senden Muhteşem Kızlar'ı ortaya çıkarma tehdidine dair bir kelime daha duyarsam... bir kelime daha Charles, o zaman Muhteşem kendisi şahsen senin peşine düşecek ve seni vuracak. Beni anlıyor musun?"

Mari artık Charles'ın sesindeki yalın korkuyu duyabiliyordu. "Hiç öyle demek istemedim aşkım. Asla açığa vurmayacaktım, yemin ederim."

Mari bir kez daha ahşap zeminde Laura'nın topuklarının sert vuruşunu duyabildi. "Gitmeden önce bilmem gereken bir şey daha var."

"Ne olursa!" Charles'ın sesindeki heveslilik acınasıydı. "Ne istersen sor tatlı ihtiyar, yemin ederim sana gerçeği söyleyeceğim."

Laura, "Rashleigh, Mari'nin burada, Tavus Kuşu Meşeliği'nde olduğunu nasıl öğrendi?" dedi. "Onu nerede bulacağını Rashleigh'ye sen mi söyledin Charles?"

Charles, "Onun kim olduğunu bilmiyordum," diye karşı çıktı. "Bir gün bir şeyler içiyorduk ve ben ona senin bir tüccarın duluyla uygunsuz arkadaşlığını anlatmaya başladım. Bununla çok ilgilendi..."

Laura kuru bir şekilde, "Onun kim olduğunu fark edince eminim ilgilenmiştir," dedi. İç çekti. "Zavallı Mari! Tüm insafsızca kötü şansının yanı sıra bir de senin Rashleigh'yle sıkı fıkı olduğunu bilmeden Tavus Kuşu Meşeliği'ni seçmesi!"

Charles, "Sosyete küçük bir dünya," diye mırıldandı.

“Gerçekten. Mari’ye emlak almak için sakın bir yer olarak Tavus Kuşu Meşeliği’ni tavsiye eden avukat, tabii ki bizim de aile avukatımız.”

Charles, “Çok uygunsuz,” dedi. “Bizim işlerimiz varken neden orta sınıftan müşteri alıyor, anlayabilmiş değilim.”

Mari, Laura’nın eğlenerek bir kahkaha attığını duydu. “Sen Faye’den daha trajik bir züppesin canım. Sana Muhteşem Kızlar’ı anlatan da Rashleigh miydi? Bizi nasıl bulmuş?”

“Rashleigh değildi.” Telaştan kelimeler Charles’ın diline dolanıyordu. “Diğer türlü oldu; ben ona söyledim... Bir hataydı! Sarhoştum! Kimseye söylemek istemedim. Geçen yaz bir gece senin ata bindiğini görmüş ve inanamamıştım. Seni izlemek için bir hizmetçi ayarladım ve diğerlerini o anlattı, Hester’ı ve Skipton yolundaki hanın sahibi o kadını. Ben sır olarak tutacaktım, yemin ederim, ama Hester’ın düşürdüğü Muhteşem’in kartlarından biri elimdeydi ve Rashleigh onu gördü...”

Laura, “Yani başından beri biliyordun,” dedi. Mari onun sesindeki acı eğlenmenin etkisini duyabiliyordu. “Şimdi düşününce ta başından beri bulunmayı istedim, senin bilmeni istedim Charles, böylece beni fark edebilirdin, böylece benim önemsiz bir eş, evlendiğin hissiz bir aristokrattan fazlası olduğumu görebilirdin.” Sesi yükseldi. “Senin beğenini istedim Charles! Sevğini istedim! Ve şimdi bunu neden istediğimi anlayamıyorum.”

Mari süzülerek oradan ayrıldı. Aralarında ne olacaksa artık Mari’nin derdi değildi. Charles’ın kendisini Rashleigh’den satın aldığı bilmenin şoku artık yatışıyordu, gerçi Mari onun riyakârlığına inanamıyordu. Geçmişte birden fazla seferde Laura Mari’ye, Charles’ın köleliğin kaldırılmasını desteklediğini ve Lordlar Kamarası’nda kölelik karşıtı olarak konuştuğunu söylediğini hatırladı. Şimdi görünüşe bakılırsa, söyledikleri yalandı. Kendisini metresi olarak isteyen bir adam olduğunu düşündüğünde cildi karıncalanıyordu. Kendisine ilgisini tek bir kelime veya bir eylemle ele vermemişti. Gizlice şüphelendiği

gibi Lord Henry olsaydı şaşırmayacaktı. Ama Charles, Cole Dükü, mükemmel, geleneksel kır beyefendisi... Bir zamanlar onun sırrının ne olduğunu merak ediyordu ve şimdi öğrenmişti. Charles'ı seven ve karşılığında onun sevgisini isteyen Laura için aşırı üzüldü. Mari'ye karşı tek kelime söylemeyecek kadar cömert, kocasının ihaneti için arkadaşını suçlamayacak kadar bağışlayıcı Laura...

Gökgürültülü fırtına artık yaklaşıyordu, yağmur zemine büyük iri damlalar halinde ve sıcak toz kokusu yükselterek düşmeye başladı. Mari, Tavus Kuşu Kır Evi'ne varana kadar sırlıslık olmuştur. Islak kıyafetlerini çıkarıp onları kurutma odasına astı, sonra yatağa zıplayıp battaniyelerin altına kıvrılarak artan rüzgârın yağmuru pencereye savurmasını dinledi. Laura, Charles'la karşılaşmasını kendisine anlatacak mı diye merak etti ve muhtemelen anlatmayacağını düşündü. Hester ne kadar açıksa Laura o kadar kapalı kutuydu. Cole Dükü'nün yazın ortasında ev partisi konuklarını neden bıraktığına bir açıklama getirilmeyecekti veya Dük ile Düşes'in ayrı hayatlar yaşama kararına yorumlar yapılmayacaktı. Şantajcının tehdidi tamamen yok olacaktı ve Mari bunun için yalnızca minnettar olabilirdi.

Skipton'dan gelen sabah arabası aynı zamanda Nick Falconer'ı Londra'ya geri götürecekti ve Mari onun hayatından çıktığı için de minnettar olması gerektiğini biliyordu. Hester on gün içinde evlenecek ve Tavus Kuşu Meşeliği yaşamında yeni bir bölüm başlayacaktı.

Mari gerindi, nevresimlerin serin sürtünmesini bir âşkın okşayışı gibi hissetti. Dinlenmeye çalışması gerektiğini biliyordu. Şantajcı tehdidinin ortadan kalktığını bildiğine göre artık uyuyabilirdi. Fakat ya geçmişin tehdidi? O öyle kolayca yok edilemezdi. Nick Londra'ya döndüğünde Rashleigh'yle ilgili sorular sormayı seçerse kuzenine ve Mari'nin ondan nasıl kaçtığına dair bilgi edinebilirdi.

Benimle konuşmaya hazır olduğunda geri döneceğim ve o zaman ne geriye alınabilir, ne alınamaz göreceğiz...

Başını yastıkta döndürdü. Bildiği kadarıyla Nick Falconer sözünün eriydi ve Mari'nin içinde, kendisini ona bağlayan kaderin henüz onunla işini bitirmediğine dair bir his vardı.

Londra temmuzda sıcak, tozlu ve bomboştu. Nick'in ilk görevi Lord Hawkesbury'ye Yorkshire'daki çalışmasına dair rapor vermek olmuştu ve bu toplantı pek de iyi geçmemişti.

Nick raporunu bitirdiğinde Hawkesbury çalışma masasının üzerinde parmaklarını birleştirip dirseklerine yaslanarak, "Yani Piliç ve Akbaba'daki kadının kimliğini tespit ettin ama onun ne Rashleigh'nin katili ne de suçlu Muhteşem olmadığını anladın. Gerçek Muhteşem'i bulmadın, çetesini tutuklamadın ve kuzenini kimin öldürdüğüne dair hiçbir fikrin yok." Kaşları aşağıya kıvrıldı. "Kısaca soruşturmada her açıdan tamamen başarısız oldun."

Nick, "Evet," dedi. "Bu, durumu özetliyor Lordum."

Hawkesbury yüksek sesle iç çekti. "Bu kadın, kuzeninin fahişesi, onun masumiyetinden emin misin?"

Nick, "Eminim," dedi. Hawkesbury'nin Mari'yi kötü bir şekilde tanımlamasına sinirleri bozuldu ve öfkesine ket vurmaya çalıştı. Mari'den böylesi bir saygısızlıkla bahsedilmesinden nefret ediyordu.

"Görünüşe göre, kırsal bölgede sessizce yaşaması şartıyla onu emekliye ayırmış. Onun ölümünden kadının eline geçecek hiçbir şey yok."

"Öff." Hawkesbury tekrar iç çekti. Oynadığı tüy kalemi ortasından çat diye kırdı.

"Bu hiç tatmin edici değil."

"Evet, Lordum." Nick hafifçe rahatlamak için kendisine izin verdi. Mari'yi oldukça kasıtlı biçimde koruyordu. Ondaki korku ve kırılganlığı gördüğü andan itibaren, Hawkesbury'nin soruşturmalarından zarar görmeyeceğinden emin olmak için Londra'ya dönmesi gerektiğine kesin karar vermişti. Zamanı gelince onun kendisine

sırrını açacak kadar güveneceğini umdu ama o zamana kadar tüm yapabileceği buydu.

Hawkesbury düşüncesini bölerek tekrar, "Öff," dedi. "O zaman düşüncelerin neler?"

Nick, "Bence kuzenim yoldan geçerken zengin bir adam görüp onun cüzdanını yürütmek umuduyla şansını deneyen bir suçlu tarafından öldürülmüş olabilir. Veya kiralık bir katil, üzerine saldırırmış olabilir. Rashleigh'nin oğullarını kandırdığı o çileden çıkmış Lordlardan herhangi biri bu işi yapması için adama ödeme yapmış olabilir. Bence gerçeği öğrenmeniz artık pek olası değil Lordum ve sanırım çok az insanın umurunda çünkü pek çok açıdan kuzenimin ölmüş olması ilahî adalet."

Hawkesbury homurdandı. "Buna karşı çıkamam. Adam alçak bir herifti."

Nick, "Daha da kötüydü," dedi.

Hawkesbury iç çekti. "Tamamen doğru. Rashleigh ve o kahrolası eşkıya kadınların dâhil olduğu bir isyan ya da vatana ihanet türünden hiçbir mesele olmadığından emin olabilirsek..." Parmaklarının arasında bir başka tüy kalem kırıldı. "Ama emin olabilir miyiz?"

Nick, "Bence Rashleigh'yi her kim öldürdüyse daha fazla dile düşmek için Muhteşem'in adını kullandı," dedi. "Bence bir suikast yoktu. Bu kadınların kırılık bölgede dörtlüde koşması ve zenginden alıp fakire vermeleri kanun ve nizamla alay etmek olsa da çok daha kötü suçlar var."

Hawkesbury, "Ama bu doğal düzene ters bir kere," diye homurdandı. "Eğer fakirlerin zengin olmaları gerekseydi o zaman Tanrı onlara para verirdi."

Nick, "Bunu bu şekilde, dolaysız olarak yapıyor işte," dedi. "Benim düşüncelerim bu yönde, efendim."

Hawkesbury, "Milis kuvvetlerini göndereceğim," diye homurdandı. "Onları yine de yakalayacağım."

Nick, "O zaman size iyi şanslar efendim," dedi. Ayağa kalktı. "Görevimi tamamladıysam o zaman askerî iznimi sürdürmek için müsaadenizi isteyeceğim."

Hawkesbury tekrar homurdanarak, "Hiç de tatminkâr bir şekilde tamamlamadın," dedi. Ellerini sinirli bir şekilde çırpı. "Ah, pekâlâ, git! Git ve kuzeninden miras kalan o evrakları düzenle. Pislikten başka bir şey yok!"

Nick kıbarca, "Kâtipleriniz tümünü okurken korkunç sıkıntı çekmiş olmalılar," dedi.

Sokağa çıktı. Londra masmavi bir gökyüzünün altında boynunu bükmişti. Tozlar ağaçlara yapışmış, yaprakları mat bir yeşile çevirmişti. Nick kendini Yorkshire'ın canlı yeşil tarlalarını düşünürken buldu.

İzninde başka ne yapacağını düşündü. O gece Whites'ta Anstruther'la buluşacaktı, ondan sonra İskoçya'ya gitmesi gerektiğine karar verdi. Büyük amcası Sutherland'deki konağında bir av partisi düzenliyordu. Nick'in kız kardeşleri ile aileleri orada olacaktı ve izninin bir noktasında onları görmeye niyetliydi. Yapma olasılığı pek olmayan şey Charles Cole'la daha fazla vakit geçirmekti, kendisi Londra'ya onunla posta arabasında seyahat etmişti ve kulübünde kalıcı biçimde yerleşmişe benziyor, iflas etmek istercesine pahalı Porto şaraplarını art arda içiyordu. Charles, Nick'in arkadaşlığından kaçınıyor gibiydi ve kuzeninin düğününe bu kadar yakın zamanda Yorkshire'dan ani bir şekilde ayrılmasıyla ilgili kentte acil bir iş olduğu yönünde belirsiz bir yorum dışında bir sebep sunmamıştı. Çok tuhaftı.

Nick günün boğucu sıcaklığında Eaton Meydam'na doğru geri yürüdü ve büyük amcasının salonunun serinliğine adım attığında biraz rahatladı.

Uşak Danton eşikte dikiliyordu. "Sizi görmek isteyen bir beyefendi var efendim. Ya da beyefendi değil de ismi Churchward olan bir avukat. Belli ki konu kuzeninizin mirasıyla ilgili ve kendisi geçtiğiniz birkaç haftadır sizinle konuşma şansını bulmayı umuyordu."

Nick kaşlarını kaldırdı. Hawkesbury'nin Rashleigh'nin ölümünün araştırılması kapsamında mirasının tüm yönleriyle ilgilendiğini ve ekleyecek başka bir şey olmadığını sanmıştı.

Danton bekliyordu. "İçeriye alayım mı efendim?"

Nick, "Tabii ki," dedi.

Bir an sonra Danton'ın çalışma odasına yönlendirdiği, telaşlı görünen küçük adam bir elinde yıpranmış, deri bir evrak çantası tutuyordu ve diğer elini Nick'in sunduğu elini sıkmak için uzatmıştı.

"İyi günler, Binbaşı Falconer. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Nick, "Bir şeyler içmek ister misiniz Bay Churchward?" diye sordu. "Biraz kahve?"

Danton içecekleri getirmeye gitti ve Nick, Churchward'a ateşin önündeki bir koltuğu işaret etti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Churchward?" diye sordu.

Churchward gözlüklerini burnunun üzerinde düzeltti. "Binbaşı, bu durumda daha çok 'Ben size nasıl yardımcı olabilirim?' demeliyim."

Nick başını eğdi. "Anlıyorum. Bu kuzenimin mirasıyla ilgili bildiğim kadıyla, değil mi? Beni bağışlayın ama Lord Hawkesbury'nin ofisinin tüm meselelerle ilgilendiğini sanıyordum?"

"Evet, öyle." Bay Churchward onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Churchward ve Churchward hukuk bürosunun tarihinde böyle bir şey hiç olmadı Binbaşı Falconer. Hanım evladı gibi giyinmiş bir adamın Brick Hill'de adi bir hanı ziyaret ederken bıçaklanarak öldürülmesi! Evraklarına İçişleri Bakanı tarafından el konuldu! Ayrıcalıklıların avukatlığını üstlenen Churchward ve Churchward'ın sahip olmayı isteyeceği tarz bir müşteri değil."

Nick, "Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı. "Benim ailem Wordlip ve Charles'ı kullanıyor ama sizin değerli itibarınızı duymuştum Bay Churchward."

Bay Churchward, Falconer ailesinin başka bir avukat seçmesinin uygunsuzluğuna burun kıvrıldı.

“Bunu değiştiremeyiz sanırım ama başka bir avukata ihtiyacınız olursa Binbaşı, bizimle temasa geçmenizi önerebilir miyim? Biz çok sağduyuluyuzdur ve her türlü işle ilgilenmeye alışığız.”

Nick, “Elbette,” dedi. “Hatta istemeden de olsa kuzenim Rashleigh konusunda...” Öne uzandı. “Anladığım kadarıyla kuzenim devredilebilir mirası ve varolmayan serveti için beni vâris olarak belirlemiş?”

Churchward, “Doğru Binbaşı,” dedi. “Kentteki ev size miras kaldı ve korkarım yalnızca az bir malvarlığı daha ve büyük amcanız...”

Nick, “Aile onurunu kurtarmak için gönülsüzce Rashleigh’nin tüm borçlarını ödedi,” diye sözünü tamamladı. Geriye ne kalıyor, Bay Churchward?”

Churchward şapkadaki tavşan çıkaran birinin edasıyla, “Bunu!” dedi. Deri evrak çantasını yokladı ve ince, domuz derisinden bir dosya çıkardı. Nick elini uzattı. Ancak Churchward dosyayı hemen vermedi ve yüzünde garip bir ifadeyle bir an için bekledi.

“Bu Lord Hawkesbury’ye verdiğim evraklara dâhil değildi Binbaşı.”

Nick, “Anlıyorum,” dedi. Bekledi.

Churchward, “Şunu bilmelisiniz ki bayım bu belge elime Lord Rashleigh öldürülmeden çok kısa bir süre önce geçti,” diye devam etti, “ve bununla beraber ölmesi durumunda yok etmem gerektiğini çok net bir şekilde talep eden bir not gönderdi.”

Nick’in gözleri kısıldı. “Böyle dilediyse neden yok etmediniz, Bay Churchward?”

Churchward’ın yüzünden garip bir ifade geçti. “Evrakı okudum Lordum,” diye itiraf etti. İnce yanaklarına hafif renk geldi. “Hiç profesyonelce olmadığını kabul ediyorum fakat kuzeninizi bildiğimden, doğru şeyi yaptığımdan emin olmak istedim. Okuduğumda da yok

ederek veya yetkililere teslim ederek çok büyük bir haksızlık yapmış olacağıma karar verdim.”

Kibarca dosyayı Nick’in eline bıraktı. “Karar sizin, Binbaşı Falconer.”

Çok garip bir önseziyle Nick’in sırtı ürperdi. Batıl inançları olan biri değildi ama dosyadan tek sayfa kâğıdı çıkardığında Rashleigh’nin zehirli dokunuşunun birazını hissetti ve buz kesildi.

İlk bakışta evrağın ne olduğunu anlamadı. İmza Robert Rashleigh’nin babası olan amcasındı ve belgenin tarihi Aralık 1798’di. Şekilsiz yazıdan adamın çok hasta olduğu belli oluyordu.

Nick daha önce hiçbir köle azat edilme formu görmemişti ve okudukça durumu kavradı.

“Ben on ikinci Rashleigh Kontu Cecil Anthony John Rashleigh, Marina Stepanova Valstoya ve tüm yakınlarına kölelikten süresiz serbestlik bahsediyorum.”

Nick duraksadı. Kafasında bir yankı gibi Mari’nin o gece Yıldız Köşkü’ndeki sesini duyabiliyordu.

“Sen olacağını düşündüm çünkü onun vârisisin...”

Kâğıdı yavaşça bıraktı. Kafasındaki kalıp silinip yeniden şekillendi; amcasının yedi sene önce ölümü, Rashleigh’yi soyup kaçan Rus metresine dair sosyete de dönen dedikodular; kuzeninin hiddeti ve olayı konuşmayı reddetmesi, Mari Osborne’un Londra’ya Piliç ve Akbaba’da Rashleigh’yle buluşmaya gelmesi, sahipsiz mektuplar ve Mari’nin şantajı karşı hassasiyeti ve en çok da Nick ona dokunduğundaki mutlak dehşeti...

Nick ellerini saçında gezdirdi. Aklında bir şüphe oluşuyordu. çok nahoş, çok dayanılmaz... Bir an için bununla yüzleşmek isteyip istemediğinden emin olamadı...

Mari bir esirdi. Bir köle. Rashleigh’nin kölesi...

"Binbaşı Falconer?" Bay Churchward'ın sesi düşüncelerini böldü. "Umarım belgeyi saklayıp size getirmekle doğru şeyi yaptığımı düşünüyorsunuzdur?"

Nick başını azat formundan kaldırıp Churchward'ın endişeli yüzüne çevirerek, "Ah, evet," dedi. Boğazını temizledi. "Kesinlikle haklıdınız Churchward. Kölelik rezil bir şey ve bir kölenin özgürlüğünün kanıtını yok etmekte aracı olmak herhangi bir adamın vicdanını sızlatmalı."

Churchward'ın ifadesi rahatladı. İçten bir şekilde, "Teşekkür ederim efendim," dedi. "Siz kuzeniniz gibi değilsiniz."

Nick, "Hayır, değilim," dedi. Başını salladı. "Bu o kıza yedi sene önce verilmeliydi."

Özgür olduğunu bilmeden, hâlâ Rashleigh'nin kölesi olduğunu sanarak geçen yedi sene...

Nick bunun nasıl hissettirdiğini tahmin etmeye çalıştı ama başarısız oldu.

Rashleigh'nin evrağı çok uzun süre saklamasını ve ölümünde yok edilmesini talep etmesini düşündü. Böyle bir kötü niyet ancak bir anlama gelebilirdi; Marina Osborne'dan özgürlüğünün kanıtını kasıtlı olarak saklamıştı. Mari herhalde azat formunun varlığından bile haberdar olmamıştı. Muhtelemen Rashleigh ona sahip olabilmek için saklamıştı.

Churchward hırpalanmış deri çantasını kapayıp ayağa kalktı. Tekrar Nick'in elini sıkarken, "Benim canımı sıkan tek mesele bunca zamandan sonra bu hanımın nasıl bulunabileceği..." diye itiraf etti.

Nick, "O zaman canınızı sıkmayın," dedi. Avukata hazin bir şekilde gülümsedi. "Onu tam olarak nerede bulacağımı biliyorum. Konuyu halledeceğime güvenebilirsiniz Bay Churchward."

Avukat gittikten sonra Nick azat formunu katlayıp dikkatlice cüzdanına koydu ve Rashleigh'nin evraklarının bulunduğu kütüphaneye gitti. Hawkesbury'nin kâtipleri titiz ve özenli davranmıştı. Her

şey yılına göre dosyalanmış ve özenle notlar düşülmüştü. Onlar ne aradıklarını bilmiyorlardı ama Nick biliyordu. Pencerenin kenarına oturarak 1798 ve 1799 defterlerini açtı. Bu Rashleigh'nin babasından mirası devraldıktan hemen sonraki dönemdi, dolayısıyla pek çok miras evrağı vardı. Tüm Rus mülkleri, satışlar ve her konaktaki köle sayısına dair notlar vardı. İsimleri verilmemişti ve satışa dâhil mallar ve ev eşyaları sütununun altında listelenmişlerdi. Nick kuzeninin insaniyetsizliğinin başka bir kanıtını görünce iğrendi.

Aralık 1798 tarihli bir sayfada konak müdürünün okunaksız el yazısıyla Svartorsk'taki arazi parçasının satın alınmasına dair bir not ve Feodor Vastoy, karısı Maria ile on ve on iki yaşlarındaki iki kızının kölelikten serbest bırakıldığı ve orada bir çiftlik kurduklarına dair bir not vardı.

Bir başka sayfada Rashleigh'nin babasından kalan ve İngiltere'ye geri getirilen tüm mücevheratın detaylı bir listesini buldu, baş dönürücü kalitede olağanüstü mücevherler, şaşırtıcı bir servet... Nick Rashleigh'nin savurgan olduğundan dolayı hepsini satıp parayı çarçur etme olasılığını düşündü, pek dikkat etmediği dedikodular aksini söylüyordu.

Üçüncü seferde Londra limanına Robert Rashleigh ile Marina Valstoya adına geçiş ödemesini buldu.

Şimdi Mari'nin gerçek kimliğini saklamak için neden bu kadar sıkı çabaladığını anlamaya başlıyordu. Kaçak bir köle ve hırsız olduğu neredeyse muhakkaktı. Ya da daha doğrusu öyle olduğunu sanıyordu çünkü alçak kuzeni özgür olduğunu hiçbir zaman ona söylememişti.

Tekrar defterdeki maddeleri düşündü. Cömertliğiyle hiç de ünlü olmayan Rashleigh neden Mari'nin ailesini özgür bırakmıştı? Onlara arsa ve özgürlükleri verilmişti. Mari, Rashleigh'yle Londra'ya gelmişti. Bir pazarlık var gibiydi, bir değiş tokuş...

Nick, damarları buz gibi bir tiksintiyle karıncalandığından donakaldı.

Bir değiş tokuş: Mari'nin vücuduna karşılık ailesinin özgürlüğü... Ve Mari'nin fiziksel yakınlığa korkulu tepkisine bakılırsa bu zorla yapılmış bir anlaşmaydı.

Sonunda bu örüntü iğrenç, korkunç bir anlama büründü. Mari'nin korkusu, hassasiyeti, gerçeği ondan saklamak için mutlak, çaresiz kararlılığı...

Defteri kolunun altına aldı ve antreye çıktı.

"Danton, sabah Yorkshire için yola çıkıyorum."

Uşak biraz üzgün göründü. "O kadar erken mi efendim?"

Nick, "Korkarım öyle," dedi. "Yarım kalmış bir işim vardı ve geri gitmeliyim."

Düzeltilmeyecek meseleler vardır, demişti Mari Osborne ama Nick bunun doğru olamayacağını biliyordu. Buna izin veremezdi. Ona bu kadar uzun süredir yoksun bırakıldığı özgürlüğünü verecekti. Onun hikâyesini dinleyecekti. Rashleigh'nin iğrenç vasiyetini gün yüzüne çıkaracaktı.

Geri gidecek ve işleri yoluna koyacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dışbudak Ağacı: Benimle güvendesin

Tavus Kuşu Meşeliği'ne geri gelince Nick'in ilk dürtüsü doğrudan Tavus Kuşu Kır Evi'ne gitmek ve Mari'yle bir görüşme talep etmek olmuştu. Ancak oraya vardığında kapıya kimse cevap vermedi. Ev kapatılmış gibi görünüyordu. Gideli sadece on gün olmuştu, yine de çok şey değişmiş gibiydi.

Cole Konağı'na gitmek zorundaydı, sabrı taşmak üzereydi. Konak da garip bir şekilde sessizdi ve kapıyı açan uşak ev partisinin sona erdiğini, konukların ayrıldığını haber verdi.

"Evde benden başka kimse yok." Laura Cole onu karşılamak için geldi ve Nick onun topalladığını gördü. "Çok can sıkıcı Binbaşı Falconer, daha iki gün önce ata binerken bileğimi burktum ve bırakın ata binmeyi, yürüyemiyorum bile. Av yarın ve ben burada yaşlı bir dul gibi mahsur kaldım."

Özel çalışma odasına doğru önünden ilerlemesi için Nick'e eliyle işaret etti. "Ancak Tavus Kuşu Meşeliği'ne dönerseniz sizinle konuşmayı umduğumdan bir bakıma bu talihli oldu ve görünüşe göre şimdi şansım yaver gidiyor. Bize çay getir lütfen, Carrington."

Laura çalışma odasında rahatlayarak soluk verip Nick'e gülmüsedti. "Sizi kalmanız için buraya davet edemediğim için özür dilerim Binbaşı Falconer ama Charles evde olmadığından..." bunu

söylerken yüzünden ufacak bir acı belirtisi geçti ve ekledi. “ve ev partisi de sona erdiğinden uygun olmazdı.”

Nick, “Tuttun endişelenmeyin Ekselansları. Ne kadar kalacağımın emin değilim ama Half Moon Hall’ında bir oda ayırttım ve eşyalarımı oraya bıraktım,” dedi.

“Ah, Tanrım!” Laura’nın keyiften gözleri ışıldadı. “Bu Josie’nin hoşuna gitmeyecek. Sizi kapıdan çevirmediğine şaşırdım.”

Nick, Laura’nın yüzünü izleyerek, “Belki de, burada bulunmamın artık bir tehdit oluşturmadığını biliyordur,” dedi.

Laura’nın hoş bir şekilde kızardığını ve bir süre etekleriyle oynadığını gördü. Carrington tam o anda çayı getirdi ve Laura yüzü hâlâ biraz kızarmış olsa da mükemmel bir soğukkanlılıkla çaydanlığı karıştırdı.

Uşağın arkasından kapı kapandıktan sonra biraz sıkıntılı şekilde, “Umarım bu doğrudur Binbaşı Falconer, hepimizin hayrı için...” dedi. Ona bakmak için başını yana yatırdı. “Anladığım kadarıyla, daha önce buradayken kendilerine Muhteşem Kızlar diyen eşkiya kadın çetesinin izini bulmaya ve onları tutuklamaya can atıyordunuz?”

Nick, “Ekselansları,” diye başlıyordu ki Laura onu durdurmak için bir elini kaldırdı ve Nick onun dış nezaketinin altında bir düşesin tüm otoritesine sahip olduğunu gördü.

“Binbaşı Falconer, izin verirsiniz...” Nick’in itaatkârca sessizleşmesini bekledi, sonra devam etti. “Bunun son derece önemli bir mesele olduğuna sizi temin ederim. Bu yüzden lütfen bana söyleyin, doğru anlamış mıyım?”

Bir kaşını sorgularcasına kaldırdı ve Nick başıyla onayladı. “Doğru,” dedi.

Laura, “Muhteşemler tekrar at koşturmayacak. Robert Rashleigh’nin ölümüyle de hiçbir ilgileri yoktu,” dedi.

Nick hayretler içinde, “Ekselansları,” dedi, “nasıl bilebilir...” Durdu. Laura’nın ata binme tutkusunu düşündü, sonra elbisesinin

eteğinin kenarının altından görünen ayaklarına baktı. Ayakları çok büyüktü. Bir an sonra Laura onları örtmek için eteklerini topladı ve Nick onun hoş ela gözlerine baktığında kendisine gülümseydiğini gördü.

"Bir daha at koşturmayacaklar," diye tekrarladı ve ekledi. "Pek çok açıdan yazık ama böyle olmalı."

Nick sessiz kaldı.

Laura devam etti. "Mari Osborne asla Muhteşem Kızlar'la ata binmedi." Nick'e bir fincan çay uzattı. "Çay alır mısınız, Binbaşı Falconer? Şeker?"

Nick, "Teşekkür ederim," dedi, bu beklenmedik konuşmadan dolayı giderek akıntıya kapılmış gibi hissediyordu. "Şekersiz lütfen."

Laura ona bir bakış attı. "Siz de bunun farkına vardınız elbette. Zavallı Mari, o şekilde ata binmek için çok zayıf bir at binicisi!"

Nick, "Gözlemledim," dedi, çayın canlandırıcı özelliklerine ihtiyacı olduğunu hissederek bir yudum aldı.

"Tabii. Ama Binbaşı Falconer, Muhteşem Kızlar fikri..." Laura gülümsedi. "Hayatı boyunca muazzam haksızlık görmüş birinin tasarısıydı, kendisinin çektiği zorluk, hıyanet ve gaddarlığa başkalarının da katlanmak zorunda kalmamasını isteyen birinin. Kurabiye alır mısınız?"

Nick düşünmeden, "Teşekkür ederim," derken Mari ve yaptığı tüm hayır işlerini hatırladı. Önceden gerçeği görmek için çok yavaş olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse ne kadar yakınında olup da fark etmediğini anlamaya başlıyordu. Mari'nin Muhteşem Kızlar'la derinden ilgili olduğunu biliyordu; o, saldırıları planlayan kişiydi, gerçeğe geçirmek için at üstüne çıkan değil. Ve bunu adalet için yapmıştı.

Nick yavaşça, "Yani Muhteşem bir intikam meleği olarak yaratıldı," dedi. "Elbette. Toplumun bazı yanlışlarını düzeltmek istemek için çok kişisel sebepleri olan birinin buluşuydu."

Laura, "Ve," dedi, kibar ses tonu çelik gibi bir sertliğe bürünmüştü. "eminim, o kişiye yüklenmiş adaletsizliklere siz de eklemeyapmak istemezsiniz, Binbaşı Falconer."

Nick çarpık bir şekilde, "Elbette haklısınız Ekselansları," dedi. Kurabiyeden bir ısırık aldı. Tadı çok güzeldi.

Laura çayını karıştırırken, "Bu da beni doğrudan Mari'nin kendisine getiriyor," dedi. "Bundan size bahsettiğim için bana teşekkür etmeyecek Binbaşı Falconer, o yüzden lütfen, adına konuşmamı istediği düşüncesi aklınıza gelmesin."

Nick bekledi. Bu sıra dışı günde Laura Cole'un söyleyeceği başka herhangi bir şeyin onu şaşırtmasının imkân dâhilinde olduğundan şüpheliydi.

Laura, "Mari Osborne geçmişte çok çok kötü bir şekilde kullanılmış," dedi. "Bunun doğru olduğunu biliyorum." Hafif bir şekilde iç çekti. "Mari'nin geçmişine dair ne kadarını biliyorsunuz Binbaşı Falconer?"

Nick hafif asık suratla, "Geçen defa burada olduğumdan çok daha fazlasını," dedi. "Bana artık tamamını anlatabileceği umuduyla geri geldim."

Laura başıyla onayladı. "Onunla konuşmak istiyorsunuz. Anladığım bu. Ama onu incitmeyeceğinizi umuyorum. Başa çıkacağından çok daha fazlasını yaşadı." Duraksadı. "Bunları konuşmakla haddimi çok aşıyorum Binbaşı Falconer, anlıyorsunuz değil mi?" Nick kibarca bekleyince Laura biraz zorlukla devam etti. "Burada, yapmaktan gurur duymadığım bir şeyi itiraf etmeliyim Binbaşı Falconer. Size Mari Osborne'un tüm geçmişinin kuzeniniz Rashleigh Kontu'nun ellerinde olduğunu bildiğimi söylemek zorundayım. Bunu biliyorum çünkü Mari, Tavus Kuşu Meşeliği'ne ilk geldiğinde bir özel dedektifin onun geçmişini araştırmasını istedim."

Çaydanlığı işaret etti. "Bir fincan daha ister misiniz, Binbaşı Falconer?"

Nick, "Teşekkür ederim," dedi. Zihni fırl fırl dönüyordu. Kendisini şaşırtamayacağını düşünmesine karşın bu çok fazlaydı. "Ben... Ah... Siz... birisinin Bayan Osborne'un geçmişini araştırmasını mı istediniz?" diye tekrarlardı.

Laura, "Tom Bradshaw'u kullandım," diye onayladı. "Kendisini tanırırsınız eminim. Londra'daki en ihtiyatlı ve etkili özel dedektif."

Nick, "Evet, tanıyorum," diye onayladı. Yerinde kıpırdandı. "Peki Ekselansları Bayan Osborne'un görüldüğü gibi olmadığından şüphelenmenize yol açan neydi, eylemlerinizin sebebinin bu olduğunu varsayıyorum?"

Laura başıyla onayladı. Fincanını aldı ve Nick'ten uzağa, ateşe doğru yürüdü. "İnsanlar kadın ve düşes olduğum için ya aptal olduğumu ya da hayatın acı gerçeklerinden korunmam gerektiğini sanıyor," dedi bir süre sonra. "Ama gerçek şu ki ben kendi başımın çaresine çok da güzel bakabilirim. Mari Osborne'la tanışır tanışmaz onunla ilgili tuhaf diyemesem de *yanlış* bir şeyler olduğunu anladım. İddia ettiği gibi bir tüccarın kabahatsiz dulu olmadığını hissettim." Nick'e baktı. "Bildığınız gibi bir düşese yaklaşan pek çok istenilmeyen kişi olur, beni sadece param, nüfuzum veya başka bir neden için tanımak isteyen kişiler... Bunun için erken yaşlarda bir içgüdü geliştirdim. Mari Osborne'u da ta başından beri merak etmemin nedeni buydu."

Fincanını ve tabağını büfeye koydu ve elini vitrinin parlak yüzeyine yasladı. "Tabii ki bu yaptığımı Mari'ye asla söylemedim. Tüm yaşadıklarını duyunca ona arkadaşlık etmek istedim. İroni şu-rada ki bunu yapmaya çalıştığımda da benden yoluma gitmemden başka bir şey istemediğini keşfettim. Arkadaşlığıma şiddetle karşı koydu." Laura'nın dudakları seğirdi. "Bir düşes veya yan komşusu olmasaydım arkadaşlığımı kabul etmek yerine bana gidip kendimi asmamı söyleyebilirdi."

Nick kaşlarını çatmıştı. "Bayan Osborne'un geçmişini şimdi birazcık bilince sanırım bu çok şaşılacak bir şey değil."

Laura, "Hayır" dedi. "Ancak sonunda arkadaş olduk. Bundan daha da fazlası oldu. Mari benim tüm dehşet verici öyküyü zaten bildiğini asla bilmeden sırrını bana açacak kadar güvendi." Laura Nick'e bakmak için döndü. "Kuzeniniz Robert Rashleigh'yi tanıyordum, Binbaşı Falconer. Hepimizi tanıyorduk; Charles, Henry, John Teague, ben. O da bizim gibi sosyetenin bir üyesiyken nasıl tanımadık ki? Ama Rashleigh'yi ben başka bir nedenle de tanıyordum." Bir ipek huşurtısıyla Nick'ten uzaklaştı. "Gençliğimde, aslında neredeyse bir çocukken, Robert Rashleigh uzak bir kuzenime tecavüz etti."

Nick başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki olamaz. Mesele, Rashleigh'nin çok açıkça beceremediği bir şekilde aile onurunu korumak için örtbas edildi. Ama ben ebeveynlerim konuşurken duydum. Hiç unutmadım. Bu yüzden onun öldüğünü duyduğumda pek çok nedenden dolayı üzülmeyi tahmin edebilirsiniz."

Doğrudan Nick'in gözlerinin içine baktı. "Robert Rashleigh'yi ben öldürmedim Binbaşı Falconer, Mari ya da Hester Teague de değildi. Bunu bilmenizi istiyorum. Muhteşem Kızlar'ın onun cinayetiyle ilgili olmadığını söylediğimde doğruyu söylüyordum."

Nick anlayışla başını salladı. "Dürüstlüğünüz için size minnettarlıktan ötesini duyuyorum Ekselansları," dedi.

Laura gülümsedi. "Bunu, Muhteşem Kızlar'a dair gerçeği ortaya dökmeyi, hem size hem de Mari'ye borçluydum," dedi. "Mari sadakatinden dolayı sessiz kaldı, en çok önemseyen kişileri korumak için. Artık onu önemseyen bizlerin işleri yoluna koyma zamanıydı."

Nick, "Bu konuda benim ağzımın sıklığına güvenebilirsiniz Ekselansları," dedi. Güldü. "Yine de Muhteşemlerin tekrar at koşturmayacaklarını duymanın beni rahatlattığını itiraf etmeliyim."

Laura, "Tabii ki," dedi. "Sizin pozisyonunuzdaki bir beyefendi kanunun çiğnenmesine göz yumamaz Binbaşı Falconer. Buna minnettarım." Nick'e baktı, dudaklarını ısırdı. "Ancak tüm gerçeği keşfetmeniz için bir küçük engel daha var Binbaşı Falconer. Mari gitti."

Nick, Tavus Kuşu Kır Evi'nin panjurları kapalı pencerelerini hatırladı. Yavaşça, "Ben de gitti mi diye merak ediyordum," dedi.

Laura, "Kaçmak değil de," diye vurguladı, "biraz huzur ve sınırlım biraz bir başına kalacak zaman istedi. Hester ve John Teague'in düğünü gerçekleşir gerçekleşmez ayrıldı. Bir hafta oldu." Düşünceli bir biçimde parmaklarını büferin üzerinde tıklattı. "Sınırlım nerede olduğunu birilerine söylememi bana yasaklama..."

Nick'i heyecan bastı ve öne doğru eğildi. "Ekselansları..."

Laura, "Söz vermeniz gerekiyor Binbaşı Falconer," dedi. "Hiçbir şekilde Mari'yi incitmeyeceğinize dair."

Nick arında, "Söz," dedi.

Laura gülümsedi. "Pekâlâ. Mari bir rahibe manastırında kalıyor Binbaşı Falconer, Cavenham'daki Grace Dağı Meryem Ana Manastırı. Buraya otuz kilometreden kısa mesafededir."

"Bir manastır!" Nick derhâl sorunu anladı. "Yani beni görmeyi kabul etmezse..."

Laura, "O zaman sorunuz var Binbaşı Falconer," dedi. "Eğer Mari sizi kabul etmezse onunla konuşabilmeniz için hiçbir yolu yok, bir manastırdan kız kaçırmaya karar vermezseniz tabii." Kaşlarını kaldırdı. "Bir subay ve beyefendi için ne güzel bir davranış! Üzerinde düşünmek için zamana ihtiyacınız var mı?"

Nick güldü. "Hayır, Ekselansları. Olduğuna inanmıyorum."

Mari kitabını kolunun altına sıkıştırdı ve duvarla çevrili manastır bahçesinden kemerli geçide, oradan konuk evine geçti. Öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi ve sıcak, ağır yaz günü gökgürültüsü

vadediyordu. Rahibeler Compline'ı⁸ söylerken kilise müziğinin tiz, dokunaklı notaları yükseliyordu. Müthiş derecede yatıştırıcı bir sestti. Aslında Grace Dağı'na dair her şey huzurlu ve yatıştırıcıydı. Burada olduğu hafta boyunca son beş senesinden daha çok huzur bulmuştu.

Bununla beraber, kaçtığıının farkındaydı. Laura düşünmek, biraz huzur bulmak için kendisine zaman ve fırsat vermesi gerektiği konusunda haklı olabilirdi ve bazı açılardan bu doğrudu da. Ama rahibe olmaya hiç eğilimi yoktu ve sürekli inzivada kalmaya da niyeti yoktu, yakında geri dönmek zorunda olduğunu biliyordu. Tavus Kuşu Meşeliği'ndeki hayatının parçalarını toplaması gerekecekti. Nick Falconer'ın hatırasını aklından da hayatından da çıkarması gerekecekti.

Giriş kapısının gölgesinde duraksadı, Arnavut kaldırımli avluda birisinin durup onu seyrettiğine emindi ama etrafına bakındığında kimseyi göremedi. Hafifçe ürpererek sessiz taş koridordan odasına yürüdü ve kapıyı itti. Burada kilit yoktu. Kilide gerek yoktu.

Kitabını masanın üzerine koydu ve ceketini açmak için bir elini kaldırmıştı ki göz ucuyla arkasında bir kıpırdanma görüp donakaldı. Döndüğünde, ağır kapının kapanmasıyla kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanan Nick Falconer'ı gördü. Mükemmel, inatçı ve tehlikeli biçimde kararlı görünüyordu. Mari'nin nabızı hızlandı.

"Burada... burada ne yapıyorsunuz *Tanrı aşkına*?" Sesi kurbağa gibi çıkmıştı.

Nick gülümsedi ve Mari sanki karnına bir şey batmış gibi hissetti. O hınzır gülüşü unutmak için pek zamanı olmamıştı. "Seninle konuşmak istedim," dedi.

Mari, "Çoğu kişi kapıdan çağırır," dedi. "Gelenek bu."

"Öyle yapsaydım beni görmeyi reddedeceğini biliyordum."

8 Kiliselerde günün son ayını. (ç.n.)

Bu düşüncesini reddetmedi. Elbette kabul etmezdi. Onu sadece orada dikilirken görmek bile sinirlerini zıplatıp nefesinin boğazında tıkanmasına yol açmıştı. Onunla tekrar yüz yüze gelmek zorunda kalmadan önce –muhtemelen asla görmeyecekti– çok, çok uzun zaman geçeceğini sanmıştı ve ne yazık ki hazırlıksızdı.

“Burada olduğumu nasıl bildiniz?” diye sordu ama daha Nick cevaplamadan cevabı biliyordu. “Laura söyledi sanırım.”

“Birilerine söylemesini yasaklamamışsın.”

“Hayır.” Mari iç çekti. “Ama ona güvenmiştim...”

Nick, “O da bana güvendi,” dedi. “Yemin ederim senin canını acıtmayacağım Mari. Sadece konuşmaya geldim.”

Sevecen bir tonla adını söylemesi Mari’nin şokkanlılığını korumasına yardımcı olmadı.

“Eğer kapıya uğramadıysanız içeri nasıl girdiniz?” Sığınağının bir kapana dönüştüğüne pek inanamıyordu.

Nick güldü. “Duvarı tırmandım.”

Mari gerçekten de şoke oldu. “Bir rahibe manastırına gizlice mi girdiniz? Ortaçağda değiliz Binbaşı Falconer!”

Nick hafifçe yerinde kıpırdandı. Geniş omuzları kapının panellerine dayanmış, duruş tarzı yakında ayrılacağına benzemediğini gösteriyordu. Mari onun sert, inatçı duruşunun kaygıyla farkına vardı.

“Dediğim gibi, seninle konuşmak istedim. Ne gerekiyorsa...”

“Sadece benimle konuşmak için çok risk alıyorsunuz.” Mari arkasına döndü. “Ben birbirimize söylememiz gereken her şeyi söylediğimizi sanmıştım.”

“Farkımız burada.” Nick doğruldu, kararlılıkla Mari’ye doğru hareket etti. “Ben aramızdaki her şeyin bittiğini asla düşünmedim.”

Özgüveni Mari’yi sarstı. Bir adım geri attı ve neredeyse masanın üzerine yuvarlanıyordu. Nick bir elini uzattı ve onu kolundan yakaladı. Dokunuşu Mari’nin cildini yakmış gibiydi ve kolunu geri çekti.

Mari sertçe, "Ben sizinle konuşmaya hazır olana kadar gerçekler için bana baskı yapmamaya söz vermiştiniz," dedi. "Fikrinizi değiştirdiyseniz söyleyeceğinizi şimdi söyleyin ve gidin."

Nick başını iki yana salladı. "Hayır. Burada olmaz. Bu çok önemli. Düzgünce konuşmalıyız ve yeterince zamanımız olmalı. O yüzden benimle geliyorsunuz."

Mari'yi öfke bastı. "Gelmiyorum."

Nick sessiz bir kahrkayla sarsıldı. "Bayan Osborne, geliyorsunuz. Bunca zahmete sizi arkamda bırakmak için girdiğimi sanmıyorsunuz elbette, değil mi?"

Mari, Nick'in kendisinden çok emin görüldüğünü ve onda değişik bir şeyler olduğunu düşündü. Ne olduğunu bulmaya çabaladı. Önceki tanışıklıklarında da hep bu özgüveni vardı. Değişmemişti. Mari birden farkın, onun bir şekilde kendinden daha şüphesiz, daha emin görünmesi olduğunu anladı. Sanki neredeyse...

Genç kadın fısıltıyla, "Siz bilirsiniz," dedi.

Nick'in yüzünü bir gölge kapladı. "Bazı şeyleri biliyorum. Diğerlerini de bana sen anlatacaksın. Gel."

Mari kollarını kavuşturdu. "Hayır. Buraya biraz huzur bulmaya geldim. Beni yalnız bırakın."

"Buraya geldin çünkü kaçıyordun."

Nezaketsiz ama haklıydı. Nick'e dik dik baktı.

"Mari..." Sesi ayrı sevecenlikle yumuşadı.

Mari, "Bayan Osborne diyeceksiniz," diye araya girdi. "Ne kadar isteyerek kullansanız da size adımı kullanabileceğinizi söylemedim!"

"Bayan Osborne..." Nick kusursuz bir saygıyla konuşuyordu ama Mari'ye bakışları genç kadına paylaştıkları her şeyi hatırlatıyordu. "Bu tartışılacak bir konu değil. Ya kendi isteğinizle benimle geri gelirsiniz ya da sizi buradan taşıyarak çıkarırım."

"Geri mi?"

"Eve, geri. Tavus Kuşu Meşeliği'ne."

Mari çenesini kaldırdı ve ona gözlerini dikti. "Beni nasıl ikna etmeyi düşünüyorsunuz? Yoksa bu da mı tartışma konusu değil? Beni düpedüz duvarın üzerinden mi taşıyacaksınız?"

Nick güldü. "İçeri girerken bir kapıyı açık bıraktım. Sizi oradan kolayca taşıyabilirim."

Taşıyabilirdi de. Mari biliyordu. Nick yapardı. Bunu gözlerinde görebiliyordu.

Mari hâlâ kilisedeki ilahinin notalarını duyabiliyordu. Yeterince yüksek sesle çgık atsaydı mutlaka birileri duyardı. Ancak bu büyük bir yaygara ve skandala yol açardı. Daha da önemlisi ona sığınak sağlayan manastıra çok büyük bir bela getirmek, kötü bir mükâfat olurdu.

Teslim olmanın kıyısında bocalıyordu ve etraflıca düşünmesini Nick'in şaşkın bir zevk içinde izlediğini gördü.

"Sizin manastırdan bir kadın kaçırarak kadar alçalacağınızı sanmazdım Binbaşı Falconer," dedi. "Görünüşe göre sizi hiç de iyi tanımıyormuşum."

Nick tekrar güldü ve Mari acımasız, nefes kesen cazibeyi hissetti. "İleride beni daha iyi tanıyacaksınız," dedi, bu bir vaat gibiydi. "O zaman... Benimle geliyor musunuz?"

Mari bir panik dalgası hissetti. Midesine kramplar girdi. Bu çok ani olmuştu. "Hayır..."

Nick güldü, Mari'nin bileğini alıp onu kendisine doğru çekti. sonra kapıyı açarken bir kolunu genç kadının beline doladı.

"Çok kötü," dedi. "Sizi uyarmıştım."

Koridor, pasajın sonunda aceleyle giden bir manastır hizmetlisi hariç boştu, sandaletlerinin patırtısı sessizlikte çınlayan kadın onları görmedi.

Mari, "Eğer çgık atarsam..." diye başladı.

“Atma.” Ona bir bakış attı ve bu ona birisinin –Hester mıydı?– Nick Falconer’ın acımasızlığıyla ünlü olduğunu söylediğini hatırlattı. Bundan bir an bile şüphe duymadı.

Genç adam Mari’yi kucakladı. Kolları çelik kayışlar gibi güçlüydü, Mari’nin yanağı omzuna değiyordu ve koridordan geçip onu bahçelere taşıması, duvardaki kapıdan gelişigüzel bir şekilde diğer tarafta bekleyen araca geçirmesi saniyelerini almıştı. Mari arkalarından şoke olmuş ve hiddetli bağrışlar bekledi ama hiçbir ses gelmedi. Kimse fark etmemişti. Güpegündüz kaçırılmıştı ve *hiç kimse fark etmemişti*. Bayılacakmış gibi hissetti.

Nick aracın çatısına vurdu ve araç hareket etti.

Mari, “Bunu daha önce yapmış mıydınız?” diye sordu.

Nick halinden memnun görünüyordu. Çok sinir bozucu şekilde memnun. Bu Mari’yi öfkелendirdi.

“Hayır,” dedi. “Bu benim için bir ilkti.”

Mari’yi daha önceki donuk, düşünceli ifadeyle izliyordu. Mari’nin midesi kıvrandı, gerginlik ve arzulamanın kanşımıyla eriyordu.

Bazı şeyleri biliyorum. Diğerlerini de bana sen anlatacaksın.

Anlatacağını biliyordu. Artık yalanlar ve kandırmalar için çok geçti. Genç adam Londra’da her ne öğrendiyse Mari’ye daha fazla rol yapma şansı tanımıyordu. Onu rahibe manastırından kaçırma zahmetine girmişti ve şimdi de gerçeği öğrenmek için her yola başvuracağını hissediyordu. Bu yüzden Tavus Kuşu Meşeliği’ne vardıklarında ona her şeyi anlatacaktı. O zamana kadar çok az zamanı, çok az mahremiyeti vardı.

Vakur biçimde, “Tavus Kuşu Meşeliği’ne varana kadar konuşmak istemiyorsanız ben uyuyacağım. İzninizle Binbaşı Falconer,” dedi.

Nick tüm dönüş yolu boyunca oturup Mari’nin uyumasını seyretti. Bir kedi gibi kıvrılmış, derin ve kusursuzca uyudu. Nick onun bu özelliğini artık tanıyordu. Bu bir çeşit savunmaydı, dünyanın geri

kalanıyla arasına mesafe koymanın muntazam bir yolu. Başı yastığa yaslanmıştı ve solgunluğuna zıt koyu kirpikleri yanağında yayılıyordu. Göğsü nefes alış verişinin ritmiyle inip kalkıyordu. İhtiyatlı ve sakin görünüyordu, düğmeleri iliklenmiş ve derli topluydu. Fıskiyede yüzen vahşi, tutkulu tanrıçayı hatırladı, o düğmeleri açıp çıplaklığını ortaya çıkarışını hatırladı ve katmanları yırtıp altındaki kadını, orada olduğunu bildiği kadını ortaya çıkarmak istedi, keşke onu bulabilseydi. Şimdi biliyordu ki o ne handaki fahişe, ne Rashleigh'nin utanmaz metresi ne de Tavus Kuşu Meşeliği'nin aşırı resmî ve itibarlı duluydu. His ve duyguların karmaşık bir harmanı olan bir kadındı. Elinden gelirse serbest bırakmak istediği kadındı.

Mari hafifçe kıpırdandı ve uykusunda yumuşak bir memnuniyet sesi çıkardı, Nick'in kalbi inkâr edemeyeceği bir şefkatle sıkıştı. Çok genç sayılmazdı, otuz iki yaşında bir adamdı ve hislerini kendini kandıramayacak kadar anlıyordu.

Mari Osborne'u çok istiyordu. Onu arzuluyordu. Bunu anlaması kolaydı. Aralarındaki etkileşim en başından beri patlayıcı olmuştu. Onu yatağa atmak ve ikisi de tatmin olana kadar o solgun, şehvetli vücudun her bir santimini keşfetmek istiyordu.

Ama aynı zamanda ona ne olduğunu da önemsiyordu ve bunu açıklaması daha zordu. Londra'dan ayrıldığında yalnızca azat edilme dilekçesini ona vermeyi ve sonunda Rashleigh'yle olan ilişkisinin gerçek hikâyesini duymayı planlamıştı. Ya da kendine öyle söylemişti. Yine de Tavus Kuşu Meşeliği'ne seyahatindeki aciliyet, onu manastırdan çıkarmak ve kendisiyle geri getirmek için hissettiği kesin kararlılık, şimdi ona bakarken hissettiği şefkat, daha önceden bildiğinden çok daha derin ve karmaşık bir duyguya alametti. Ve çok çok daha önce, Tavus Kuşu Meşeliği'ne ilk ziyaretinde Mari'nin cesareti ve gücü, cömertliği ve sevecenliğini gördüğünde kök salmıştı. Onu Lord Hawkesbury'nin soruşturmasına karşı korumaya, onu genç kadına yardım teklif etmeye yönlendiren aynı histi.

Onu seviyordu.

Sonra Anna'yı ve gençliğinde onu nasıl sevdiğini düşündü; eş-ten çok arkadaş olarak. Onu sevmiştii ama ona âşık olmamıştı. Onu çantada keklik saymış, pek çok açıdan ona ihanet etmiş ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve herhalde Mari için işleri yoluna koymadaki mutlak kararlılığı bir anlamda Anna'ya elinden gelenin en iyisini verememe başarısızlığının sonucuydu. Onu tanımakla daha iyi bir adam olmuştu ama bedeli çok ağırdı. Anna'nın bir şekilde vicdan azabı çektiğini bileceğini ve onu affedeceğini gayretle umdu. Bir gün belki Nick de kendini affedebilirdi.

Mari kalktığında Tavus Kuşu Meşeliği'ne yaklaşıyorlardı. Genç kadın oturup gözlerini ovaladı ve akşam güneşinin son ışıkları tepenin kıyılarını kaplarken pencereden dışarıya baktı. Yol tepelerden dolambaçlı iniyor ve en altlarındaki köye varıyordu. Her iki tarafta açık tarlalar vardı. Birden, durduk yere, Nick bir avlanma sesi duydu ve Laura Cole'un onlar buluştuklarında sakatlığından dolayı kendisinin ata binerek onlara katılamayacağını söylediğini hatırladı. Borunun gürültülü, yüksek sesini, yolun kenarındaki tarladan hızla geçen av köpeklerinin çılginca havlamalarını ve avcılarının arkalarından ilerlemelerini duydu. Bu av fazla hızlı, ilkel, zor kontrol altına alınabilen vahşi bir şeydi. Nick bir an kıpırdamadan oturup onların vadinin kıyısına üşüşüp gözden kaybolmalarını seyretti. Av köpeklerinin uluması havada asılı kaldı, sonra yok oldu. Artan rüzgâr onu süpürüp yerine geçene kadar vadide bir yankı kaldı. Hava sıcak ve artık akşam olmasına rağmen hâlâ ağırdı.

Sonra Mari'den bir ses geldi. Zorlukla soluma ile ağlama arasında bir şeydi. Parmakları aracın penceresinin kenarında o kadar sıkı kenetlenmişti ki Nick eklem kemiklerinin beyazlığını görebiliyordu. Oturduğu yerde donup kalmıştı.

Nick ona doğru bir elini uzattı.

"Bayan Osborne?" dedi. "Ne oldu? İyi misiniz?"

Nick durdu. Genç kadın duyduğuna dair bile bir işaret göstermiyordu. Kıpırdamadan sımsıkı oturmuş, şimdi kollarını kendisini dünyadan koruyormuş gibi kendi etrafına sıkıca dolamıştı.

Nick daha yakınına geldi ve bir elini Mari'nin koluna koydu. "Bayan Osborne? Marina?"

Bu defa ona bakmak için döndü. Yüzü o kadar beyazdı ki neredeyse şeffaftı. Titriyordu. Gözleri görmüyordu.

"Av..." diye fısıldadı.

Nick, "Artık gittiler," dedi. "Şimdi güvendeyiz. Vahşi görüşüğünü biliyorum ama..."

Durdu. Mari yine duymuyor gibiydi. Nick endişe içinde yanındaki koltuğa geçti ve ellerini Mari'nin kolunun üst tarafına koydu. Vücuduna işkence eden titremeyi hissedebiliyordu.

"Mari..."

Mari onun yüzüne baktı ve çok Nick'in midesine bir yumruk gibi oturdu. Genç kadın dehşet içindeydi. Birden Laura Cole'un salonunda Mari'nin, avlanmanın barbarca olduğunu ve avlanan olmanın ne olduğuna dair Nick'in hiçbir fikri olamayacağını söylediği akşamı hatırladı. Ve hafızasında daha da geride, bir kâbusun yankısı gibi, kuzeni Rashleigh'nin, Nick'in işiyle alay ederken ağır ağır konuşan sesini duyabiliyordu.

Adalet için savaşmak mı, Nick? Ne gerek var? Ne kadar sıkıcı! Benim tarzım daha çok yargısız infaz. Biri beni kızdırırsa üzerlerine köpekleri salar ve alçakları paramparça ettirim!

Mari'nin yüzüne baktı ve bulmacanın son parçaları yavaşça yerine oturup en ürkünç bütünü oluşturdu.

"Mari," dedi ve sesi birden çok kaba çıktı. "Seni avlamak için köpekleri gönderdi, değil mi? Rashleigh seni *avladı*. Söyle bana..." Aniden o kadar aceleci hissetti ki onu sarsarak gerçeği öğrenmek istedi ama sabırlı olmak için kendini zorladı. "Tanrı aşkına Mari, ne olduğunu söyle bana!"

Mari bir an için gözlerini kapadı ve Nick onun kendisini duyup duymadığını merak etti. Ama sonra gözlerini açıp genç adama baktı ve bakışı o kadar berrak, üzüntülü ve yumuşaktı ki Nick'in soluğu kesildi.

Sessizce, "Evet," dedi. "Çok haklısınız Binbaşı Falconer. Kuzeninizden kaçtım ve o da köpek sürüsünü üzerime gönderdi."

Nick aracı gönderip Mari'nin Tavus Kuşu Kır Evi'nin pencereleri kapalı antresine girmesine yardımcı olurken ilk büyük yağmur damlları düşmeye başlamıştı. Mari uykusunda yürüyormuş gibi yavaş hareket ediyordu ve Nick onu salona götürüp arkalarından kapıyı kapadığında karşı koymadı. Hiç dinlenmeden çok uzun süredir seyahat ediyormuş gibi çok yorgun hissediyordu. Mavi kadife kanepeye oturdu ve Nick'in masaya gidip mumları yakarak ona bir kadeh brendi koymasını seyretti.

Mari birden, "Grace Dağı'ndan dönene kadar tüm hizmetlilere izin verdim," dedi. "Burada kimse yok, gerçi sanırım Frank gündüzleri bahçede çalışıyor..."

"Şimdilik bunu düşünme." Nick gelip yanına oturdu, brendi kadehini Mari'ye verdi ama genç kadın tutmaya çalıştığında neredeyse elinden düşürüyordu. Parmakları buz gibi cansızdı ve Nick'in eli, kadehi dudaklarına götürmesi için onun elini sardı. Bardağın kenarında dişleri zangırdıyordu ancak sonra içki boğazını yakıp içini ısıttı ve biraz daha güçlü hissetti.

Nick, "Nasılsın?" diye sordu. Mari ona baktı ve çok uzun süredir bastırıldığı tüm duygular birden alev alıp canlandı.

Onu seviyordu.

Başından beri ona âşık olma tehlikesi içindeydi. Ona güvenmek, onu sevmek istemişti. Ve şimdi, aralarında hiç sır kalmayınca, hep olmasını istediği adam olduğunu bilince hislerine daha fazla karşı koyamazdı.

Ancak bu düşünce onu korkuttu. Daha önce hiç âşık olmamıştı ve bu ona tehlikeli ve onun için yeni, çekici ama çok riskli geliyordu.

Asla bir adama güvenme, asla bir adamı sevmeyi, asla ona o gücü verme...

Bir an için dehşetin kıyısında ürperdi.

"Mari?" Nick gözlerinde kaygıyla ona bakıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Çaba gösterdi. "Biraz daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim. Avı gördüğümde o kadar kötü tepki verdiğim için özür dilerim. Çok anıydı ve bana hatırlattıkları..."

Nick, "Yaşadıklarına bakılırsa öyle tepki vermemen garip olurdu," dedi. Ayağa kalktı ve Mari'den biraz uzaklaştı. Sesi sertti ve gözlerinde genç kadını korkutan bir şey vardı, çok ilkel ve kızgındı. Sonra onun ifadeyi silmek için çabaladığını gördü.

"Sana bir şey getirdim," dedi. Bir elini saçında gezdirdi. "Buraya geri geldiğimizde vermeye niyetlenmişim. Benim Rashleigh'nin vârisi olduğumu biliyorsun, değil mi?" Lanetli bir düşünceymiş gibi birdenbire bir baş hareketi yaptı. "Geçen hafta Londra'dayken avukatı bana bunu getirdi." Parşömeni Mari'ye uzattı. "Bana söylediğin şeylerden, bunun varlığından haberin olmadığını tahmin ediyorum."

Mari kâğıdı alıp açtı. Önce ne dediğini anlamadan okudu, ardından ikinci defa, inanamayarak. Sonra üçüncü defa okudu ve öyle titremeye başladı ki kâğıt elinden yere düştü.

"Hayır," diye fısıldadı.

Nick, "Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor?" diye sordu. "Amcam ölmeden önce sana özgürlüğünü vermiş..."

"Ama bana hiç söylemedi." Mari ızdıraplı gözlerle Nick'e baktı. "Neden? Bana neden söylemedi?"

Nick, "Belki fırsatı olmamıştır," dedi.

Mari kâğıdı geri aldı ve yaşlı Rashleigh Kontu'nun imzasının altına baktı. "Öldüğü gün," dedi. Keşfinin muazzamlığıyla başının garip, hafiflemiş olduğunu ve uğuldadığını hissetti.

Mari, "Rashleigh bunu bulmuş ve saklamış, öyle mi?" dedi. Nick'e baktı. Sesi çatallandı. "Neden? Neden bana hiç söylemedi?"

Nick, "Bunun sana yönelik amaçlarına uygun olduğunu sanmıyorum," dedi. Sesi nefret doluydu. "Tiksindirici alçak herifin tekiydi. Evrağı, günü geldiğinde pazarlık malzemesi olarak kullanabilmek için saklamıştır."

Mari alnunu ovaladı. Yedi senedir fiziksel olarak özgürdü ama hep kaçak bir köle olduğunu düşünerek korkmuştu. Şimdi özgürlük yıllarının ona daha önce bahsedildiği ve Rashleigh'nin ondan bunu da çaldığı ortaya çıkmıştı. Artan öfkesinin gücüyle sarsıldı. Boğulacak gibi olana kadar boğazını acıttı ve o kadar hiddetle yaktı ki zor dayanabiliyordu. Sesi kısılana kadar çığlık atmak, bir şeyleri kırmak ve Rashleigh'nin onun hayatını uğrattığı aynı yıkıma yol açmak istiyordu.

"Özgürlüğüm..." dedi. Laura'nın Rashleigh'den onu satın almaya kalkışan kocasıyla yüzleştğini ve Charles'ın bunu kabul ettiğini hatırladı. Yani Rashleigh hakkı yokken bir at eti gibi onu satarak Charles'ı da kandırmıştı. Nefretinin bıçağı, içinde tekrar bir zehir gibi döndü ve Mari kendini bırakmamak için bilinçli bir çaba gösterdi. Rashleigh geçmişini elinden aldığı gibi geleceğini de mahvedemeyecekti. Buna izin vermeyecekti.

"Tüm o yıllar, hâlâ onun malı olduğumu, hâlâ bir adama ait olduğumu düşünürken..." Gözleri Nick'inkilerle buluştu. "Ama ben hırsızlık yaptım. Ondan kaçarken Rashleigh'den çaldım. Bunu biliyor muydunuz, Binbaşı Falconer? Onun tüm mücevherlerini aldım."

Nick başıyla onayladı. "Bunu tahmin ettim. Rashleigh'nin Rusya'dan getirdiği tüm mücevheratın kayıtlarının olduğu muhasebe defterini gördüm ve onlara ne olduğunu merak ettim." Bakışı düşünceliydi. "Neden aldın?"

Mari, "Taşların o kadar değerli olduklarını fark etmedim," dedi. "Bir başıma, beş parasız, sokaklarda vücudumu satmadan hayatta kalamayacağımı biliyordum ve bana en azından bunu borçlu ol-

duğunu düşündüm.” Dudağını ısırdı. “Değerlerini öğrendiğimde dehşete kapıldım. Hiç fikrim yoktu. Onları azar azar sattım ve buraya geldiğimde parayı değerlendirdim.” Biraz umutsuzca Nick’e baktı. “Bir kısmını okul, düşkünler evi ve hayır işlerim için kullandım ama gerisi güvende. Onun vârisi olduğunuza göre haklı olarak sizindir. Geri ödeyebilirim...” Brendinin çarptığını ve gevezelik ettiğini fark etti. “Özür dilerim,” dedi. “Hırsız olmak benim seçimim değildi; yalnızdım, korkmuştum ve tekrar kendimi satmak zorunda kalmayı göze alamadım.”

Bir kez daha Nick’in gözlerinde o bakışı gördü; o kadar kızgın, o kadar ilkel, o kadar şiddetliydi ki Mari biraz geri çekildi. Kızgınlığının ona olmadığını biliyordu ama bunu görmek korkutucuydu. Sonra Nick çaba gösterip ona gülümsedi ve Mari kasılmış kaslarının biraz rahatladığını hissetti.

“Parayı iyi amaçla kullanmışsın. Rashleigh’nin yapacağından çok daha iyi amaçla.”

Mari iç çekti. “Sanırım sana her şeyi anlatmalıyım.”

Nick oturmak için yanına geldi ve Mari’nin elini tuttu. “Bana sadece ne istersen onu anlatman gerekiyor,” dedi.

Mari’nin eli istemsizce Nick’inkini sıktı. Dudaklarını ıslattı. “Sana anlatmak istiyorum ama...” Biraz titredi.

Nick, “Biraz daha brendi iç,” diye yol gösterdi ve Mari tekrar kadehi kaldırıp içkiyi içmiş gibi özenle biraz daha yudumladı.

Gözlerini Nick’in koyu gözlerine dikti ve orada yalnızca kaygı gördü. Yargılama değil, onaylamama değil, acıma değildi.

Tekrar, “Sana anlatmak istiyorum,” dedi ve bunun doğru olduğunu fark etti.

Nick başıyla onayladı. Nazikçe, “Baştan başla,” dedi.

Mari de öyle yaptı. Bir kez başlayınca şaşırtıcı derecede kolay olduğunu gördü, sanki uzun zaman önce başkasının başına gelmiş bir hikâyeyi anlatıyor gibiydi. Ona çocukluğunu, eğitimi ve on

ikinci Kont'un onu bir İngiliz leydisine dönüştürmeye çalışmasını anlattı. Robert Rashleigh babasından mirası aldığı anda ne olduğunu anlatmaya gelince biraz bocaladı ama Nick'in sıcak ve sakin eli hâlâ ellerindeydi. Gözlerinde aynı ilkel kızgınlığın yandığını görse de Nick'in öfkесinin kendisine yöneltilmediğini biliyordu. Rashleigh'yle anlaşmasının şartlarına gelince Nick'e bakamadığını fark etti ve konuşurken Nick'in elleri son derece sert bir şekilde ellerini sıkıyordu. Mari ona baktı, bütün vücudu nefret ve tiksintiyle kaskatıydı ve o zaman bedbahtlığın kendisine aktığını hissetti. Ne beklemişti ki? Hiç kimse kendisinin gibi bir hikâye duyup da bundan iğrenmeden duramazdı. Nick Falconer'm iyi bir adam olduğunu biliyordu, bu yüzden onu Rashleigh'nin şantajına boyun eğdiği için suçlamayacağına şüphe yoktu ama böyleyken bile, bunun ötesinde gerçekten olduğu kadını asla göremeyecekti ve Mari ne kadar arzularsa arzulasın bunu gerçekleştiremeyeceğini biliyordu.

"Evrakları gördüm." Nick'in sesi o kadar kabaydı ki Mari zar zor tanıyabiliyordu. Genç adam ayağa kalktı, Mari'den bir adım uzaklaştı. Yağmur artık gökten boşanırcasına yağıyordu. Tepelerin üzerinde gök gürlledi. "Defterde Rashleigh'nin ailen için aldığı çiftliğin kayıtlarını gördüm. Onların azat dilekçelerini gördüm." Mari'ye baktı ve Mari ikisinin de o özgürlük için ödediği korkunç bedeli düşündüklerini anladı.

Nick, "Onlara ne oldu?" diye sordu. "Ailene ne oldu?"

Mari neşesiz bir kahkaha attı. "İroni de burada Binbaşı Falconer. Öldüler. Bir ateşli hastalık salgınında öldüler. St. Petersburg'da kal-salardı hayatta olma şansları çok yüksekti. Yani onların özgürlüğü, benim fedakârlığım, tümü bir hiç içindi."

Ellerini yüzüne koydu, sonra onları bıraktı. Bunu şimdi bitirmek, başından savmak ve Nick'in uzaklaştığını görmek istiyordu. Elbette ki tüm gerçeği duyduğunda kalmak istemeyecekti.

"Biliyorsunuz, Rashleigh beni kendisiyle beraber İngiltere'ye getirdi ve getirir getirmez kaçmayı planladım. Beni yatak odamda

kilitli tutuyordu ve gece gündüz izletiyordu, bu yüzden kolay iş değildi. Tüm kıyafetlerimi aldı. Kırık bölgeye gittiğimizde de beni aracında zincire vurup yanında sürükledi. Hâlâ, bugün bile kâbuslarıma giriyor.”

Nick kıpırdandı. Pencerenin kenarında duruyor, yağmurun camda gözyaşları gibi kaymasını seyreliyordu. “Muhteşem Kızlar’ın saldırdığı gece bu yüzden o kadar rahatsız oldun; ellerimi bağladıklarında. Ben de merak etmişim... Tepkinin sahte olamayacağını biliyordum.”

Mari başını iki yana salladı. “Hayır, rol değildi.”

Genç kadın tekrar başlamadan önce bir sessizlik oldu. “Bir gece Kent’teydik. Rashleigh dikkatsizleşti ve ben de sonunda fırsatımı yakaladım. Çok sarhoştı. Benim yatak odama yalnız geldi ve onun hakkından gelmek kolaydı. Çalışma odasına gittim ve orada kasada babasından miras aldığı mücevheratı buldum. Onları aldım, dikkat çekmeden sessizce gecenin içine daldım ve ek binalarda saklandım. Rashleigh’yi öldürdüğümü sanmıştım ama ikaz verildiğinde ve sesini duyduğumda ona yeterince hızlı vurmadığımı anladım.” Kafasını kaldırdı ve Nick’in gözleriyle karşılaştı. “Ne yazık... Bizi bu kadar çok sıkıntıdan kurtarabilirdim.”

Nick hafifçe gülümsedi ama konuşmadı ve bir süre sonra Mari devam etti: “Bağırış çağırış geçene kadar ahırlarda saklanmayı düşündüm ama bunun çok tehlikeli olacağını fark edip tarlalara doğru kaçtım ve o ilk gece bir ahırda saklandım...” Ürperdi, avuçlarını birbirine bastırdı. “Ardından da av başladı.” Kısa bir an için gözlerini kapadı. “İzimi kaybettiler. Ama şimdi bile av köpeklerinin gürültüsünü duydum mu hatırlamadan duramıyorum.”

Bir sessizlik oldu, gökgürültüsü de azalıyordu. Mari, Nick’e döndü ve ellerini iki yana açtı.

“Alın işte size gerçekler, Binbaşı Falconer. Kuzeninizden çaldım ve ondan kaçtım. Bir suçlu ve düzenbazım ve size anlattıklarım beni darağacına götürebilir ama...” Zorlukla yutkundu. “Sonunda

gerçeği bilmenizi istedim. Size daha önce güvenmediğim için özür dilerim ama o zaman ne tür bir adam olduğunuzu bilmiyordum.”

Nick şömine rafına doğru ilerledi ve kolunu oraya yasladı. “Anlıyorum,” dedi. “Kendini idam sehпасından kurtarmak için bana yalan söyledin ama aynı zamanda Muhteşem Kızlar’ı korumak için de yalan söyledin, değil mi?”

Mari’nin bakışı Nick’in yüzünde gezindi. “Ben...” Dudağını ısırdı. Ona bir daha yalan söylemek istemiyordu. Kendi sırlarını anlatmıştı ama diğerlerini de içeren sırlar için ona güvenebilir miydi?

Nick gelip tekrar yanına oturdu, yakınındaydı ama ona değmiyordu. “Laura Cole bana anlattı,” dedi. “Onlarla hiç çıkmadığını biliyorum ve sanırım şimdi neden yaptığını da anlıyorum.” Sonra Mari konuşmayınca devam etti: “Yemin ederim bana güvenebilirsin Mari.” Nick hafifçe başını salladı. “Tavus Kuşu Meşeliği’ne seni bulmak, Rashleigh’yi senin öldürüp öldürmediğini öğrenmek ve onunla Muhteşem Kızlar arasındaki bağlantıyı keşfetmek için geldiğim doğru ama şimdi bildiklerimi asla başkasına söylemeyeceğime söz veriyorum.”

Mari, “Teşekkür ederim,” dedi. Diğerleri güvende olduğu için büyük bir rahatlama hissetti.

“Sanırım Laura size aynı zamanda Rashleigh ile Muhteşem Kızlar arasındaki bağlantının Charles olduğunu da söylemiştir,” dedi ama Nick’in şoktan gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce bir hata yaptığını anlayıp aceleyle devam etti. “Size onu anlatmadı mı? Hayır, tabii ki anlatmaz. Çok ihtiyatlı ne de olsa.” Durdu. “Charles senin arkadaşın, üzgünüm.”

“Charles mı?” Nick’in ses tonu inanmadığını gösteriyordu. “Laura kendisi, Charles, Hester ve Teague’in, hepsinin Rashleigh’yi tanıdıklarını söyledi...” Aniden sustu. “Rashleigh’ye Muhteşem Kızlar’ı söyleyen Charles mıymış?”

Mari temkinli bir şekilde, "Rashleigh bana şantaj yapıyordu," dedi. "Benim geçmişimi ortaya dökmekle, aynı zamanda Muhteşem Kızlar'ın kimliğini açıklamakla tehdit ediyordu. Charles bir gece sarhoşken ona söylemiş." Başını eğip ellerine baktı. "Ve Rashleigh beni Charles'a satmış. Şantajcım Charles'muş. Notları yazan oymuş, sen sandığım kişi oymuş."

O an Nick'in gözünde öyle bir hiddet gördü ki içgüdüsel olarak geri çekildi ama Nick ona yaklaşmak için hiç girişimde bulunmadı. Genç adam ayağa kalktı, şiddetli tepki vermemek istercesine ellerini ceketinin cebine soktu.

Tekrar, "Charles..." dedi. "Rashleigh, Muhteşem Kızlar'ın kartını öyle aldı demek. Charles seni nerede bulacağına dair talimatlarla birlikte ona vermiş olmalı. Rashleigh yol kenarında ölü bulunduğu anda elinde kartı tutuyordu. Zavallı Laura," diye açıkça ekledi. "Charles'ı kovmasına şaşmamak gerek."

Mari, "Evet," dedi. "Laura bana nezaket ve cömertlikten başka hiçbir şey göstermedi."

Nick, "Charles çaresiz bir adam," dedi. "Onu kentte gördüm, deli gibi içiyordu. Nedenini hiç anlamamıştım." Omuz silkip büfeye ilerledi, kendisine bir kadeh brendi doldurdu ve bir kadeh de Mari'ye getirdi.

Biraz kaba bir şekilde, "Bana gerisini anlat," dedi. "Tamamla şunu."

Mari hafif bir baş hareketi yaptı. "Artık hemen hemen her şeyi biliyorsun. Rashleigh'den kaçtıktan sonra kendime yeni bir kimlik yarattım."

Bunu ancak bir süre sonra yapabiliyordu. Başlangıçta Rashleigh'nin onu bulmasının mümkün olmayacağı her yere kaçmıştı; Birmingham'ın kenar mahallelerine ve Manchester'ın arka sokaklarına gitmiş, oralarda fazla dikkat çekmemek için mücevherleri azar azar satmıştı. Yol boyunca bir Leydi'nin hizmetçisi, sonra da bir mürebbiye olarak

iş bulmuştu. Her defasında kimliğini yeniden yaratmış ve Marina Valstoya'dan biraz daha uzaklaşmıştı.

"Bir gün sana onu da anlatırım ama şimdi değil." Mari duraksadı. "Bazen zordu ama bir daha asla kendimi veya ilkelerimi satmak, yalan söyleyip çalmak ya da dilenmek zorunda kalmadım."

Nick'in bakışı Mari'nin yüzünde gezindi ve sonra başını anladığını belirtircesine salladı. "Peki ya Bayan Osborne?" diye sordu.

"O daha önceden tahmin ettiğiniz gibi, uydurmaydı. Kırsal bölgede sakın bir yaşam sürmek için saygıdeğer görünmem gerektiğini söylerken doğruyu söylüyordum."

"Ve beş sene sonra Charles kazara senin nerelerde olduğunu pat diye söyleyiverdi ve Rashleigh seni tekrar buldu."

Mari başıyla onayladı. Brendiden büyük bir yudum daha aldı. Pek canlandırıcıydı ve artık tat almaya başlamış olabileceğini düşündü. Daha önce hiç umursamamıştı. "Öyle oldu. Bu da başka bir ironi, Binbaşı Falconer. Ondan kaçtığım gece Rashleigh'yi öldürdüğümü sanmıştım ve beni tekrar bulduğunda ondan onu öldürecek kadar nefret ediyor ve korkuyordum. O gece Piliç ve Akbaba'da elimde olsa onu öldürebilirdim de ama başka biri bunu benden önce yaptı. Ben yapamadan onu başkası öldürdü."

Nick, "Doğrusu Rashleigh'den nefret eden yeteri kadar insan vardı," dedi. "Ben de ediyordum." Sesi sertleşti. "Şimdi daha da ediyorum."

Mari ona baktı. Sesi titreyerek, "Sanırım o gece Yıldız Köşkü'nde karşılaştığımızda korku ve geçmişin hatırasıyla yarı deli bir haldeydim," dedi. "Kuzeninin, daha önce yaptığı gibi, beni bir başka çirkin anlamaya zorlayacağınızı ve buna dayanamayacağımı sandım."

Nick'in bir an için gözlerini kapadığını gördü. Çene kasları kenetlenmişti ama çok yumuşakça konuştu: "Ben kuzenim değilim."

Mari, "Hayır," dedi. "Bunu biliyorum. O zaman da derinlerde bir yerlerde biliyordum sanırım. Ama sizi yanlış yorumladığımdan

korktum. Size güvenemezdim çünkü hayatım tam da buna bağlıydı ve görüldüğünüzden çok daha iyi olduğunuzu düşündüğümden kalbim kırıldı ve....”

Gözleri karşılaştı ve bir an için Mari’nin beslediği tüm konuşulmayan hayaller ve arzular aralarında örümcek ağı kadar kırılgan bir şekilde parıldar gibi oldu.

Nick sessizce, “Ben de senin için öyle düşündüm,” dedi ve Mari’nin kalbi hopladı. “O gece benden kaçtıktan sonra içgüdülerimle çok yoğun savaştım ama senin görüldüğün kadın olamayacağını biliyordum.”

Mari’nin yüzünü ateş bastı. Bakışını Nick’inkinden zorla ayırdı ve kadehinde döndürdüğü bal rengi sıvıya sabitledi.

Nick, “O zaman aramızda artık hiçbir sır yok,” dedi.

Mari başını kaldırdı. “Sadece bir tane. O gece neden Piliç ve Akbaba’daydınız?”

Nick güldü. “O gece Yıldız Köşkü’nde sana söylediğim doğruydum. Rashleigh’yle buluşmaya gitmiştim.” Gülümsemesi kayboldu. “Soylular sınıfının aşırı duyarlı kollarından yüklü miktarda borç alıyor, onları kötü yola düşürüyordu. Binlerce sterlin borcu vardı.”

Mari ileri doğru oturdu. “O zaman bendeki parayı geri almalısınız! Rashleigh borca girdiyse onları ödememe izin vermelisiniz.”

Nick başını iki yana salladı. “Para sende kalsın,” dedi. “Bende yeterince var ve amcam borçları kapatmış. Ve Mari,” diyerek tekrar gelip yanına oturdu, “olanlar için asla kendini suçlamamalısın. Hiçbiri senin suçun değildi.”

Bu çok fazla geldi. Ona özgürlüğünü geri vermişti, onu geçmişin sırlarından kurtarmıştı ve şimdi de sonsuza kadar sessiz kalma sözü veriyordu. Mari’nin akli bir şekilde yakaladıkları yakınlığı, fiziksel yakınlık değil de çok daha derin ve çok daha yoğun bir anlayışı kavramaya çalışıyordu. Nasıl olduğunu anlayamadı ve nasıl geriye çevireceğini bilmiyordu ama ona sürekli daha derinden

ve daha umutsuzca âşık olduğunu hissedebiliyordu. Gerçekten de umutsuzcaydı, amcasından bahsetmesi Mari'ye onun bir Marki'nin vârisi olduğunu hatırlatmıştı ve kendisi, kuzeninin eski metresi, bir hırsız ve özgür bırakılmış bir köleydi. Geçmişi karanlıktı ve bu onu yaralamıştı. Onlar için bir gelecek olamayacağını anlaması için kaç nedene ihtiyacı vardı ki?

Mari ayağa kalkar kalkmaz başı döndü ve brendinin sandığı kadar canlandırıcı olmadığını fark etti. Aciz bir biçimde, "Bana çok fazla içki verdiniz," dedi. "Uzanmam gerekiyor."

Dışarıda bardaktan boşanurcasına yağmur yağıyordu ve gökyüzü karanlıktı. Kafası karışmış haliyle Mari gündüz mü gece mi olduğundan bile emin değildi. Sendeledi ve kendisini durdurmak için kanepenin arkasına tutundu.

Bir an sonra Nick onu kollarıyla kucaklamış ve kapıya doğru taşıyordu. Genç kadını sımsıkı tutuyordu, Mari'nin başı genç adamın omzundaydı ve onun kalp atışını duyabiliyordu.

Kontrolü eline geçirmek için bir hamleyle, "Ne yapıyorsunuz Tanrı aşkına?" dedi.

Nick bakışlarını ona çevirdi. "Dinlenmek istediğini söyledin. Yatak odan hangisi?"

"Ben kendim bulurum."

"Şüpheliyim. O kadar sarhoşsun ki muhtemelen merdivenlerden düşersin. İçkiye bu kadar dayanıksız olduğunu bilmiyordum. Tüm Rus kadınlarının, erkeklerinden fazla içebildiğini düşünmüştüm."

"Bu saçma bir genelleme."

Nick ona gülümsedi. "Sanırım öyle." Merdivenleri çıkarken onu daha da sıkı tuttu. "Şimdi bana güven. Seni güvende tutacağım."

Güven. Çok ayartıcı bir fikirdi.

Nefesi yüzünün etrafındaki saçları uçşturdu. "Odan?"

Mari pes etti. "Sağdan ikincisi."

Kapıyı açmak için manevra yaptı ve Mari'yi yavaşça yatağın üzerine bıraktı. "Soyunmayı becerebilir misin?"

"Kesinlikle. Benim için yapmanıza gerek yok."

Nick'in sırttığını gördü. "Pekâlâ. Seni bırakayım da yatmak için hazırlan."

Nedense Mari'yi korku sardı. Herhalde brendinin etkisiydi ama yıllardır bastırdığı tüm o adsız korkular şimdi onu maskara etmek için atağa geçiyordu.

"Ama beni evde yalnız bırakmayacaksınız, değil mi? Lütfen? Güvende olduğumu bilmem gerekiyor."

Mari, Nick'in ona uzun gibi gelen bir an boyunca duraksadığını gördü ama sonra başını evet anlamında salladı. "Köye haber göndereceğim ve hizmetçiler gelene kadar burada kalacağım. Yeterli mi?"

Mari rahatlayarak başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

Göz kapakları kapanıyordu. Nick'in arkasından kapının kapanma sesini duyar duymaz ayakkabılarını fırlattı, elbisesini çekip çıkardı ve yere atıp nevresimlerin altına saklandı. Düşünmek istemedi, hissetmek istemedi. Çok fazla şey olmuştu ve çok yorgundu. Her şey sabaha kadar bekleyebilirdi. Bir saniye sonra uyuyakalmıştı.

Nick yavaşça merdivenlerden aşağıya inip kapıya yöneldi. Yağmur yağması önemli değildi. Evden dışarı çıkmalıydı. Kafasını temizlemek, düşünmesine yardımcı olmak için temiz havaya ihtiyacı vardı. Üstelik dışarıdaki gökgürültülü sağanak, içindeki hislerin şiddetine çok güzel uyum sağlıyordu.

Tüm hayatı boyunca hiç bu kadar kızgın hissetmemişti. Böyle hissedebileceğini bile bilmiyordu. Mari'yle konuşurken öfkesini köreltmeyi ve yalnızca Mari'yi düşünmeyi başarabilmişti. Ama şimdi kuzenine karşı asla yatıştırılamayacak, hiddetli, aciz bir nefretle doluydu. Rashleigh hâlâ yaşasaydı onu yakalayıp çıplak elleriyle

öldüreceğini düşündü. Ve bu bile onun için yeterince iyi olmayacaktı. Asla yeterince iyi olmayacaktı.

Bu durumda, Mari'ye yaptıklarının cezasını Rashleigh'ye asla ödetemezdi ve genç kadının intikamını alamamak onu hiddetli bir öfkeyle dolduruyordu. Yol açabileceği şiddetin korkusundan ellerini yumruk yapıp ceplerine soktu. Kendisini hep medeni bir adam olarak düşünmüştü ama şimdi o görünümün ne kadar ince olduğunu görüyordu. Rashleigh her türlü kuralı ihlal edip Mari'yi tamir edilemez şekilde incitmişti ve bunu ona asla ödetemezdi.

Bahçe kapısına gitti, oradan terasa ve merdivenlerden çimlere indi. Yağmur çıplak kafasına düşüyordu. Sağanağın sesi kulaklarını dolduruyor, terasın betonunda tıkrıyor, ayağının altındaki yoğun çimende daha yumuşak bir ses çıkarıyordu. Yüzünü gökyüzüne döndü ve cennette veya Rashleigh'nin mahkûm olduğunu umduğu diğer yerde hesap sorulması için dua etti. Gökğürültüsü uzak bir tehditle tepelerde yankılandı. Dakikalar içinde iç kıyafetlerine kadar sırlıslam olmuştu, ıslıslaktı ama sağanak ruhundaki öfkenin birazını yakayabilirmiş gibi biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Frank'i vurdumduymaz bir şekilde seraları kapatırken buldu. Onu Jane'i bulup Mari'nin döndüğünü söylemeye Tavus Kuşu Meşeliği'ne gönderdi, sonra eve geri dönüp karanlık antrede bir an dikildi, kıyafetlerinden parke zemine su damlıyordu. Hizmetçilerin ne kadar sürede döneceğini bilemiyordu ama Mari'ye güvende olduğunu bilene kadar yanından ayrılmayacağına söz vermişti. Bu sırada soğuk algınlığına yakalanmamak için kendisini kurulamanın en iyisi olduğunu düşündü. Mutfağa gitti ve ocağın yanında bulunduğu havluyla gayretle saçını kuruttu. Sonra gömleğini çıkardı, o kadar ıslıslaktı ki göğsüne yapışıyordu. Gidip küçük çamaşır odasındaki ahşap kurutma tezgâhına astı. Tamamen sırlıslam olan pantolonunu kurutmak için ateşi yakıp yakmamayı düşünürken yukarıdan bir ses duydu. Sanki Mari ağlıyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve onu battaniyelere dolanmış şekilde uzanırken buldu. Elbisesi yerde buruşmuş duruyordu ve üzerinde iç eteği vardı. Yüzü kızarmıştı ve küçük solumalarla hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Nick onun kâbus gördüğünü anlamıştı.

Yavaşça omzuna dokundu ve Mari şaşırtıcı bir şiddetle Nick'in ellerine vurdu.

"Dokunma bana! Beni yalnız bırak!"

Nick'in onu nasıl rahatlatacağına dair hiçbir fikri yoktu ama genç kadının pataklayan ellerini yakaladı ve onu kollarına çekti. "Şişşt." Saçına doğru konuştu. "Güvendesin. Seni güvende tutacağıma söz verdim ve tutacağım da."

Mari gözlerini açtı. Koyu ve yumuşak gözleri Nick'e odaklandı. Genç kadın gülümsedi ve Nick karnına yumruk yemiş, içi dışına çıkmış gibi hissetti. Rashleigh nasıl bu kızı alıp kullanmış ve masumiyetini tahrip etmiş olabilirdi? Boğazında kalın bir kızgınlık yükseldi. Bilinçsizce Mari'yi daha sıkı sardı.

Mari, "Nicholas," dedi ve Nick bunun onun adını yalnızca ikinci defa kullanışı olduğunu fark etti. Mari bir elini genç adamın yanağına koydu. Saçları Nick'in çıplak göğsünde dağılmıştı. Mari, "Beni bırakma," dedi.

Nick, "Bırakmayacağım," diye karşılık verdi. Mari gözlerini kapatıp tekrar gülümsedi ve Nick o an kayboldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yonca: Benim ol

Mari, brendinin yoğunlaştırdığı uykusunun kalın, sarmalanmış katmanlarının arasından çığlık sesini duyabiliyordu. Kalkma dürtüsüne karşı koyarak kıdıldandı. Sıcak ve rahattı, çok uzun süredir ilk defa o kadar güvende ve o kadar korunmuş hissetti ki sonsuza kadar uyuyabileceğini sandı.

Çığlık atması bir yana, bu Jane'in sesi gibiydi.

Hareket etmeye çalıştı ve birisinin kendisini yakınında tuttuğunu fark etti. Başka bir vücudun sıcaklığını, tenine değen sıcak tenin bir parçasını hissetti. Bir şey yanağını gıdıkladı, bir tutam koyu saçtı. Ve odunsu, taze aromasıyla burun deliklerini rahat bırakmayan erkeksi bir koku...

Mari döndü ve Nick karşı çıkan, uykulu bir ses çıkarıp onu kollarına geri çekmeye çalışarak hafifçe kıpırdandı. Mari donakaldı. Ah, aman Tanrım. Yatakta ve Nick Falconer'in kollarındaydı. Mari'yi sımsıkı tutuyordu... Derin bir nefes aldı. Mari'ninkine değen hafif pütürlü yanağıyla Nick ona sarılıyordu.

Sarılmak. Bunu duymuştu. Ama hiç yapmamıştı.

Sıcak ve samimi, oldukça hoştu ve bu Mari'nin onun daha da yakınına sığınmak, onun teninin kokusunu içine çekmek ve orada

sonsuzu kadar konforlu ve güvenli bir şekilde kıvrılıp kalmak istemesine yol açıyordu.

Nasıl hissettiğini fark etmek, Nick'in fiziksel yakınlığından korkmadığı gerçeği bir an Mari'yi afallattı. Sonra başka bir çılgılık beyninin içine işleyince kalkıp oturdu ve başı dönmeye başladı. Gözlerini açtığında yatak odasının zemini fırtınalı denizde bir gemi gibi yükselip alçaldı. Yatağın ayakucunda Jane duruyordu. Bir elinde boş brendi şişesi ve diğerinde bir erkek gömleğine fazlasıyla benzeyen bir şey vardı. Mari gömleğe bakıp Nick'e döndü, çıplak göğsüne bakılırsa gömlek onun olmalıydı. Nick şimdi kıpırdanmaya başlamıştı.

Mari yarım yamalak, "Ah, eyvah," dedi.

Jane çılgılık atmayı kesti. "Aman Tanrım," dedi. "Ben de beyefendilerle ünü olan Leydi Hester sanmıştım!"

Mari, "Göründüğü gibi değil Jane," diye konuşmaya başlamıştı ki bir baş ağrısı şakaklarını kıracak gibi sıkıştırdı bir elini alına koydu. "Özür dilerim, konuşacak halim yok."

Jane elindeki boş brendi şişesine baktı. "Emünim yoktur hanımefendi! Beyefendilerle hoplamak, içmek ve yağmurda koşuşturmak... Bu, evde bulduğum ikinci gömlek oluyor." Gürültülü bir şekilde havayı kokladı. "Ben biraz su ısıtayım, değil mi? Baş ağrınız için de ıhlamur hazırlayayım mı? Hak ettiğinizden değil ama hanımefendi. Beyefendi de kalıyor mu?"

Nick, "Evet," dedi. Kalkıp oturdu ve Mari gövdesinin sert, belirgin kaslarından gözünü ayırmaya çalıştı. Korkmuş bir bakire gibi gözlerini diktiğini biliyordu ama hayatında hiç böyle hayran bırakan bir şey görmemişti.

Nick tekrar, "Evet," dedi, "Bayan Osborne'u evlilik teklifimi kabul etmeye razı edene kadar kalıyorum."

Jane tekrar havayı kokladı. "İkna yönteminiz ilginçmiş!" dedi. "Bana ihtiyacınız olursa mutfakta olacağım." Nick'e baktı. "Bu pek olası görünmüyor ya."

Hizmetçinin arkasından kapı sessiz bir öfke tıkırtısıyla kapanınca Mari tekrar, "Ah, eyvah," dedi. Adını özenle telaffuz ederek, "Binbaşı Falconer, sanırım gitmeniz en iyisi. Ben olanları Jan'e açıklarım," dedi.

Nick yardımcı olmaya çalışarak, "Kalmam için bana yalvarırken bana Nicholas diye seslendin," dedi.

Mari kızardı. "Size yalvardım mı? Ama ben..." Etrafındaki karışmış çarşafılara bir bakış attı. Aciz bir şekilde, "Hatırlamıyorum," dedi. "Eminim aramızda hiçbir şey geçmedi."

Nick Mari'nin elini yakaladı. "Kâbus görüyordun," dedi. "Seninle kalmaya ve seni güvende tutmaya söz verdim."

Mari, "Bu kadar da dikkate alarak yapmanıza gerek yoktu," dedi. Bakışlarını tutuşan ellerine çevirdi. Fısıltıyla, "Güvende hissettim," diye kabul etti. "O gece Yıldız Köşkü'nde olanlardan sonra size bu kadar yakın olmaktan korkacağımı, o kötü hatıraları tekrar geri getireceğini sanmıştım ama sizin beni asla incitmeyeceğinizi biliyorum. Size güveniyorum."

Nick'in parmakları Mari'ninkileri sıkı ve genç kadın başını kaldırıp gözlerindeki parlak çarpıcılıkla karşılaştı. Nick, "O zaman benimle evlen," dedi. "Haberler şimdiye kadar tüm köye yayılmıştır nasıl olsa. İtibarın sarsıldı Mari. Beni kabul et. Karım ol."

Mari, "Sizi kabul mü edeyim?" diye tekrarladı. Serseme dönmüştü. "Delirdiniz mi Binbaşı Falconer? Bugün önce beni bir manastırdan kaçırdınız. Sonra bana brendi içirdiniz. Şimdi de bana evlenme teklif ediyorsunuz. Bunların hiçbiri karakterinize uymuyor, bence bir doktora görünmelisiniz."

Nick güldü. Gerindi ve Mari pürüzsüz cildinin altındaki kaslarının hareketini izleyip ani, çok sıcak bir heyecan dalgasının üzerine geldiğini hissetti.

Nick, "Ben çok iyi hissediyorum," dedi. Mari'ye baktı ve genç kadın kızardı. "Aslına bakarsan müthiş iyi hissediyorum."

Mari, "Ben yine de bana evlenme teklifinde bulunmamıza hiç gerek olmadığını düşünüyorum," dedi. Hatifçe eğlenerek, "*Libarın sarılması* kavramının benim durumumdaki birine evlilik fikri kadar yabancı olduğunu kesinlikle anlamalısınız, Binbaşı Falconer. Korkarım sizin oldukça hayret verici teklifinizi geri çevirmeliyim."

Nick sırttı. Mari kaygı içinde onun daha şimdi reddedilmiş bir adamdan ziyade tamamen coşkun görüldüğünü düşündü. Ondaki değişiklik dikkat çekiciydi. Sanki aralarındaki gerçeği açığa çıkarmak Mari'de olduğu gibi ondaki bir şeyleri de serbest bırakmıştı. Mari'ye *kur yapabileceğini* düşünüyor gibi görünüyordu. Bu şoke edici bir fikirdi.

Nick, "Seni ikna edebilirim," dedi.

"Hayır!" Mari gerçek bir paniğin bastırıldığını hissetti. Elini Nick'in çıplak koluna koydu ve aynı hızla çekti. Anlayamadığı bir şekilde Nick sıcak, yumuşak ve çekici geliyordu. Ona *hep* dokunmak istiyordu. Elbette bu normal değildi. Tüm vücudu yanmaya başladığından alalecele yatakta geri çekildi.

"Nicholas," dedi ve Nick'in adını kullandığı için genç adamın gülümsediğini gördü ve aciz bir duygu yoğunluğu yaşadı. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Rashleigh'nin bana yaptıklarını telafi etmeye çalışıyorsun. Ama senin de daha önce dediğin gibi, sen kuzenin değilsin. Onun yaptığı kötülükleri düzeltmek senin sorumluluğun değil."

Nick elini tekrar yakalayıp avcuna aldı. "Beni yanlış anlıyorsun," dedi. "Sana evlenme teklifi etmemin nedeni bu değil." Elini daha da sıkı. "Rashleigh'nin davranış biçimini fena bulduğum ve düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım doğru..." Mari'nin içgüdüsel biçimde ondan çekildiğini hissetti ama elini tutup azimle devam etti: "Ama sana evlenme teklifi etmemin nedeni bu değil. Seni istiyorum Mari ve başka hiçbir şeyin önemi yok. Seni seviyorum."

Mari şokla bir an sustu. "Beni sevemezsin Nicholas," diye haykırdı. "Benimle evlenmek isteyemezsin. Beni tanımıyorsun."

Kendisini Nick'in elinden kurtardı, ayağa kalkıp aralasma biraz mesafe koymaya niyetliydi. Sonra gıyınık olmadığını fark etti ve fikrini değiştirdi. Üzerinde yalnızca iç eteği varken, özellikle de Nick orada oturmuş gözlerinde, Mari'yi farkındalıkla urperten bir bakışla izlerken genç kadın umutsuzca korunmasız hissettirdi. Odaklanmaya çalışarak zorlukla yutkundu.

"Benimle tanıştığında," diye yumuşakça başladı, "benim bir suçlu ve fahişe olduğumu sanıyordun ve istediğin o Mari Osborne'du. Seni handa öpen ve fiskeyede çıplak şekilde dans eden kadını istedin. Sonra gerçeği keşfettin ve benim haksızlığa uğramış erdemli bir kadın olduğumu düşündün ve o zaman istediğin farklı bir Mari Osborne'du. Beni kurtarmak istedin." Yüzüne düşen saç geri itti. "Ama beni tanımıyorsun, Nicholas! Gerçek Marina Osborne'u tanımıyorsun. Farklı hayaller yarattın ama yine de gerçek Marina'ya dair hiçbir şey bilmiyorsun."

Nick konuşmaya başlayacaktı ama eliyle onu susturdu. "Lütfen. Bitirmeme izin ver." Pencereden gecenin karanlığına doğru baktı. Biraz üzgün biçimde, "Ben de seni tanımıyorum," dedi. "Sen benim hayatıma bu kadar meraklıyken neden senin hakkında, senin geçmişine dair veya ilgi alanların ya da zevklerine dair hiç soru sormadığımı merak etmedin mi?" Bakışlarını Nick'in yüzüne çevirdi. "Aklıma gelmeyecek kadar bencil olduğumdan değildi. Gerçek Nicholas Falconer'ı keşfetmek istemediğimdendi. Sana içgüdüsel olarak çekildim ama senin beni kapana kısırmak için burada olduğunu biliyordum ve seni gerçek bir kişi olarak görmekten korktum, seni gerçek biri insan olarak sevmekten, belki de fazla sevmekten korktum. Ama sonuç olarak ikimiz de birbirimizi iyi tanımıyoruz ve bir evliliğin temeli bu olamaz, aleyhimize olan bir düzine kadar sebebi bir kenara bıraksak bile."

Nick kıpırdamadı veya ona dokunmadı ama bakışı Mari'nin yüzünde gezindi ve hislerini soluksuz bıraktı.

Emsal olacak bir nezaketle, "Şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu ve Mari başıyla onayladı. "Birbirimizi tanımadığımızı söylüyorsun ama bu konuda sana meydan okumak zorundayım. Senin hakkında bildiğim şeyler var: Sen cesursun, güçlüsün ve inandığın insanlara ve davalara sadıksın. Senin arkadaşlarına ve onların sana bağlılığını gördüm." Gözlerini Mari'nin yüzünden ayırmadı. "Şefkatli ve kibarsın... Muhteşem Kızlar bize saldırdıktan sonra benim bileklerimi çözerkenki ızdırabını hiç unutmayacağım." Gülümsedi. "Vahşisin, tutkulusun, tatlısın ve seni kollarımda ve yatağımda istiyorum, bunlar evlilik için güzel nedenler." Duraksadı. "Ah, umut vadetmeyen bir at binicisisin ve seni düşerken gördüğüm andan beri sana doğru dürüst ata binmeyi öğretmek istiyorum."

Birden Mari'nin bileğini yakaladı, yatak örtüsünün üzerinde yuvarlayıp altına aldı ve üzerine eğildi, dudakları Mari'ninkilerden birkaç santimetre uzaklıktaydı.

"Evlen benimle," diye fısıldadı. "Benim hakkımda öğrenmek istediğin her şeyi nişanlılığımızda öğrenebilirsin."

"Peki ya birbirimiz hakkında hoşumuza gitmeyen şeyler keşfedersek?"

Nick'in dudaklarının kıvrılıp gülümsediğini gördü. "Bunun pek muhtemel olduğunu sanmıyorum. Evet de."

"Hayır." Mari kabul etmemesi için tüm nedenleri hatırlamaya çalıştı. Nick bu kadar yakınındayken zordu. Kalbi kulaklarında gürliyordu. "Ben koca istemiyorum," dedi.

"Nereden biliyorsun? Hiç kocan olmadı ki." Boynunun hassas tenine burnunu sürttü ve Mari güçlü titreşimlerin vücudunu sarstığını hissetti. Nick, "Bay Osborne sayılmaz," diye devam etti, "ne de olsa hayalîydi."

Mari'nin yanma uzanıp kafasını dirseğine dayadı. "Fiziksel yakınlıktan korktuğunu biliyorum Mari." Nazik parmakları Mari'nin yüz hatlarında gezindi. "Bunu şimdi anlıyorum. O gece Yıldız

Köşkü'nde seni korkuttum ve bunun için özür dilerim ama bana güvenirsen farklı olabileceğinden eminim. Daha önce benim öpücüklerime karşılık verdin ve ben sabırlı olabilirim. Zamanla senin için iyi *olacağını* inanıyorum."

Mari gözlerini kapadı. Nick'in dokunuşuna odaklandı, öyle hafif, öyle rahatlatıcıydı ki. Yine de vücudunu yakan bir gizli heyecan etkisi vardı.

Ona dürüst olmak isteyerek, "Tam olarak korkmuyorum," diye itiraf etti. "Sana karşılık veriyorum. Sana karşılık vermek *istiyorum*." Zorlukla yutkundu. "Beni ilk öptüğünde Laura'ya bunun mükemmel olduğunu ve benim tüm bu yaşadıklarımın sonradan bir adamdan etkilenebilmemin harika olduğunu itiraf etmiştim." Nick'in gözlerinde erkeksi bir zafer ışıltısı gördü ve güldü. "Nicholas, bu hoşuna gitti!"

Nick onun parmaklarını aldı ve onları öptü. "Elbette hoşuma gitti aşkım! Senin de beni istediğini bilmek nasıl hoşuma gitmez?"

Mari onun öpücüklerini durdurmak için elini yanağına dayadı. "Bekle! Bu doğru ama Yıldız Köşkü'nde olandan sonra..." Durdu. Düşünmek bile acılı geldi. Dürüstçe, "Korkuyorum," dedi. "Aynı şeyin tekrar olacağından korkuyorum."

Nick iç çekti. "Anlıyorum," dedi. Mari'nin yanaklarındaki parmakları yumuşaktı, Mari'nin yüzünü kendisine çevirdi. "Seni asla incitmem Mari, bu yüzden sadece çok yavaş ilerleyip ne olabileceğini görürüz."

Mari'ye baktı ve tekrar iç çekti. "Canımı sıkan başka ne var?"

Mari göz ucuyla ona baktı. "Amcan!" diye söyleyiverdi. "Bir Marki'nin vârisisin, bense kuzeninin eski metresiyim ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Şiiışt." Nick'in dudaklarına kondurduğu öpücüğü yumuşaktı. "Benimle evlenmeyi istersen bunların hiçbirisi önemli değil Mari."

"Önemli..."

"Benim için önemli değil." Nick'in sesi hafşindi. "Ve başkalarının düşünceleri de hiç umurumda değil."

Mari o kadar emin değildi. "Eğer birileri önceden Rashleigh'nin metresi olduğumu fark ederse sosyeteden dışlanırsın. Ailen muhtemelen seni reddeder. Kimse bizi kabul etmez! Ben kendi adıma böyle şeyleri önemsemiyorum ama tüm yapmak istediğın benim için işleri yoluna koymakken senin böyle bir gelecekle karşı karşıya kalman hiç adil değil."

Nick'in yüzü gizemliydi ve hemen cevap vermedi. Mari bunun, söylediklerinin doğru olduğunun kanıtı olduğunu biliyordu. Tüm hayatı boyunca geçmişiyile yaşayacaktı ve evlenirseler Nick'i de buna zorlamış olacaktı.

Nick soluk verdi ve doğruldu. "Bunun olabileceğini inkâr edemem. Ailemin seni zaman içinde benim gibi seveceğini umuyorum. Eminim seveceklerdir. Ama *sosyete* skandal ve iftiraya doymuyor ve sırtın açığa çıkarsa..." Tekrar Mari'yi öptü. "Dediğim gibi benim için hiç önemi yok çünkü seni seviyorum ama sen bunun tehdidiyle yaşayacak kadar güçlü müsün Mari? Yanında ben varken bunu yapabilir misin?"

Mari, "Bilmiyorum," dedi. Düşünceli biçimde parmaklarını Nick'in çıplak omzunun kıvrımında gezdirdi. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Senin başına bu derdi açmak istemiyorum."

Nick biraz kaba bir şekilde, "Ben kendi tercihlerimi yapıyorum ve benim tercihim sensin," dedi.

Mari gözlerini yatak örtülerine çevirdi ve kumaşla oynadı.

"Bana düşünecek çok şey verdin Nicholas ve henüz çok erken. Tüm bunlar çok yeni."

Nick kederle gülümsedi. "Pekâlâ, bu doğru."

Mari, "Üzgünüm," dedi. "Başım ağrıyor ve düzgün düşünemeyecek kadar çok brendi içtim."

Nick onu bu sefer biraz daha az yumuşak bir şekilde öptü. Hassastı ama tatlılığın altında ateşli bir şeyler, daha talepkâr bir şeyler vardı. Mari bir elini kaldırıp onun yanağına koydu ve avcunda kirli sakalının pürüzünü hissetti. Duyularına olan bu hücumun ötesinde, altındaki gerçeği görmeyi çalışırken başı dönmüş ve kafası karışmış hissetti.

"Tuhaf hissediyorum ve bu sadece brendiden kaynaklanmıyor."

Nick güldü. "Ben gidiyorum," dedi. "Ama yarın geri gelirim ve fikrimi değiştirmiş olmayacağım." Duraksadı. "Cerçi senden gelecek tek bir söz beni bu konuda sonsuza kadar susturur ve seni rahat bırakırım."

Mari ona baktı. Şimdi konuşmanın zamanıydı, ona umut veremeyeceğini, şartların aleyhlerine olduğunu ve onu sevme riskine girmekten çok korktuğunu söylemenin zamanıydı. Ona baktı ve koyu gözlerindeki metaneti gördü ve karnının arzu ve korkunun karışımıyla eridiğini hissetti.

"Düşüneceğim," diye fısıldadı ve Nick'in gözlerinin ışıldadığını gördü.

Nick, "Teşekkür ederim," dedi. Mari'yi tekrar öptü, erkeksi bir tatmin, talep ve arzuyla karışık sert bir öpücüktü. Mari'nin bir kez daha başını döndürdü. Mari uzanıyor olduğuna şükr etti.

Kapı çaldı, biraz aralandı, diğer taraftan boğuk ve tiz bir ses geldi.

Mari ile Nick ayrılırken Jane, "Tanrı affetsin," dedi. "Henüz razı etmediniz mi efendim?"

Nick ayağa kalkıp gömleğine uzanırken, "Hayır, ama edeceğim Jane." dedi. Mari'ye gülümsedi ve Mari'nin kalbi altüst oldu.

"Yarın görüşürüz," dedi ve bu, genç kadına bir kez daha yemin gibi geldi.

Half Moon Hanı'nın salonunda Josie, Nick'in önüne koca bir tabak jambon ve yumurta fırlatırken, "Duydum ki, Bayan Osborne'a evlilik teklitinde bulunmuşsunuz," dedi.

Nick afallamış biçimde başını kaldırdı. Mekân sahibi masanın yanında dikiliyor, ışığı engelliyordu. Ellerini tehditkâr biçimde kalçalarına dayanmıştı ve Nick onun arkasından barda duran ve elindeki bardağı silah olarak kullanmak için kırmak üzere olan bir adamın şiddetiyle parlatan Lenny'yi görebiliyordu. Nick boğazını temizledi. Birden kahvaltı için iştahı kaçmıştı ve kalmak için King's Head yerine Half Moon Hanı'nı seçmeye yönlendiren dürtüsünden pişman oldu.

Josie'nin küplere binmiş bakışına karşılık vererek, "Evet," dedi. "Evet, ettim."

Mekân sahibi daha da somurttu. "Kendine dikkat etmelisin. Niyetin ne olabilir ki?"

Nick ona baktı. Şimdiye kadar Laura Cole, Hester Teague, Josie ve Lenny'nin ve pek çok sayıda diğer insanın Mari için müthiş korumacı olduğunu tahmin etmişti ve kulağından tutulup Half Moon Hanı'ndan atılmak istemiyorsa şimdi gerçeği söylemesi gerektiğini fark etti.

Tabağını öntünden iterek, "Şey, onu seviyorum. Onu seviyorum, onunla olmak istiyorum; onu korumak ve onunla ilgilenmek istiyorum," dedi.

Lenny'nin bıraktığı bardağın şingirtisini duydu, ona doğru hareket etmeye başladı ve kendisini hazırladı. O an Josie'nin yüzü kocaman bir gülümsemeye büründü ki bu muhtemelen bakışından çok daha korkutucuydu, sonra Nick'in sırtına bir şaplak attı ve genç adamın tuttuğu bütün nefesi dışarı çıktı.

"Kahrolsun, bunu gerçekten kastediyor Lenny," diye sevinç çığlığı attı. "Binbaşı Falconer küçük Bayan O.'ya âşık olmuş."

Lenny, "Ona iyi baksa iyi olur o zaman," dedi. Gülümsemiyordu ama Nick bunu istemenin lüks olacağını düşündü.

Nick, "Bakacağım, eğer bana şans verirse," dedi.

Jossie derin bir iç çekti. "Ne demek istediğinizi biliyorum. Bayan O. çok inatçı."

Lenny kederli bir biçimde, "İradeli, bağımsız, güvenmek konusunda yavaş," dedi.

Josie, "Kim onu suçlayabilir ki?" dedi. "Binbaşı Falconer, özür dilerim ve Lenny üzerine alınma ama çoğu erkek piçin önde gidenidir."

Nick'in karşısındaki koltuğa geçen ve dirseklerini masaya koyan Lenny, "Size ne yapacağınızı söyleyeyim," diye teklifte bulundu. "Onu baştan çıkarmalısınız. Çiçek filan götürün." Kaşlarını çatı. "Şey çiçek değil belki, ondan çok var onda. Ama hediyeler ve incik boncuk, onunla ilgilendiğinizi gösterin. Ona kur yapın."

Josie hayran olarak, "Lenny, seni yaşlı romantik," dedi. Nick'in omzuna ağır bir şaplak indirdi ve genç adam yerine biraz daha gömüldü. "Biraz daha jambon ister misiniz, Binbaşı Falconer? Şimdi size güç lazım."

Nick, "Teşekkür ederim," dedi, bunun tabii ki de bir onaylanma işareti olduğunu anladı. "Çok teşekkür ederim."

Hester, "Binbaşı Falconer'ın ne yaptığını elbette biliyorsun," dedi. Bronzlaşmıştı ve yeni evliliğinin mutluluğuyla parlıyordu. Mari'yle Tavus Kuşu Kır Evi'nin terasında oturmuş, güneşin tepelerin ardında batışını seyrederken limonata içiyorlardı. Ağustosun sonu gelmiş, eylül yaklaşmıştı ve havada sonbaharın en hafif soğuğu bile yoktu.

"Sana kur yapıyor, Mari." Hester gülümsedi. "Sanırım Lenny ona tüyo veriyor! Lenny'nin bunu yaptığını düşünebiliyor musun? Onun ve Binbaşı Falconer'ın böyle iyi arkadaş olduklarını görmek paha biçilemez..." Duraksadı, limonatadan bir yudum aldı. "Neyse sana hediyeler getiriyor, sana Skiton'dan aldığı o güzel küçük suluboya resmi gördüm sana ata binmeyi öğretmeye de çalışıyor. Bu gerçek bir aşk göstergesi." Gülerек tepsiden bir bisküvi almaya uzandı. "Benden daha iyi bir öğretmen mi?"

Mari bir gülümsemeyle, "Daha sabırlı olduğu kesin," dedi.

Hester, "Ben teoride hiçbir zaman iyi değildim," diye itiraf etti. "Tıpkı aşk gibi." Gerindi. "Şimdi pratik konusuna gince..."

"Bana anlatma!" Mari yalvardı. "Gerçi mutlu olduğu için çok memnunum."

Hester, "Çok çok mutluyum," dedi. Esnedi. "Peki, onunla ne zaman evleneceksin?"

Mari hafif bir ürperti hissetti ve şalını omuzlarına daha sıkı sardı. "Bilmiyorum," dedi. "Zorluklar var..."

Hester, "Öfff," dedi, gözleri parlıyordu. "Seni seviyor. Tüm zamanınızı beraber geçiriyorsunuz. Üstesinden gelinemeyecek ne zorluk olabilir?"

Mari dudağı ısırdı. "Belki de haklısın. Ve beraber çok fazla zaman geçirdiğimiz de doğru." İç çekti. "Ama konuşmadığımız çok şey var Hes. Nicholas asla karısı hakkında konuşmuyor. Onu sevsem de onunla evlenmeye dair ciddi şüphelerim var. Özgürlüğümü henüz buldum. Evlenip de tekrar geri mi vereyim?"

Hester güldü. "Evlilik kölelik değil!"

Mari, "Tabii ki bu kocaya bağlı," dedi. Zoraki gülümsedi. "Bilmiyorum Hes. Para usulen onun elbette. Beni endişelendiren bu değil. Ama hürriyetim başka bir mesele."

Hester yavaşça başıyla onayladı. "Anlıyormuş gibi yapamam Mari ama sana doğru geleni yapman gerektiğini biliyorum."

Mari'nin somurtmaktan alnı çatıldı. "Nick'in izni yakında bitecek," dedi. "Korkarım benim kararımı sonsuza kadar beklemesini unamam. Her gün neredeyse gideceğini söylemesini bekliyorum. Geri dönmenden önce İskoçya'daki ailesini ziyaret etmeye söz verdi ve..."

Hester, "Mari," dedi, kelimelerin ağzından dökülmesini engellemek için bir elini bastırdı. "Binbaşı Falconer muhtemelen sabırlı bir adam değil ama sana en muazzam sabrı gösteriyor. Seni, karar vermen konusunda acele ettirmeyecektir. İddia ederim seni öpmemiştir bile."

Mari kızardı. “Bunun ne ilgisi var?” diye sordu. Hester’ın bu kadar doğru tahminde bulunmasına siniri bozuldu. “Neyse, nasıl biliyorsun ki?” Her gün beklenti ve sürekli artan garip bir açıklıkla bekliyordu. Nick onu evlenme teklifinde bulunduğu gece öpmüştü ama o zamandan beri neredeyse ona dokunmamıştı bile. Her gün Nick atına binip gittiğinde Mari’nin hayal kırıklığı, kızgınlığı ve şaşkınlığı artıyordu. Genç kadın aralarındaki fiziksel farkındalığa uyum sağlayan ve onun için tamamen yeni ve çok hoş olan bir duygusal içtenlikle yakınlaştıklarını hissediyordu. O zaman neden çekiniyordu? At dersleri işleri daha da kötüleştirmişti çünkü ne zaman Mari’yi eyere kaldırsa veya aşağı indirse, dizginleri nasıl tutacağını göstermek için eğildiğinde veya eyerde dengesini sağlamak için onu kıpırdattığında vücudu onunkine değişiyor, bacakları kısaca Mari’ninkilere bastırıyor ya da uzaklaşmadan ve uygun bir uzaklığa gitmeden önce eline kişisel olmayan biçimde dokunuyordu. Bu Mari’yi çıldırtıyordu.

Hester tekrar bisküviye uzanırken sakın biçimde, “Her şeyle ilgisi var,” dedi. “Bu sana saygı duyduğunu gösteriyor Mari ve daha da göze çarpan bir dizginlemeyi.” Eğlenceli bir bıkkınlık içinde arkadaşına baktı. “Mari o tamamıyla onurlu bir adam, geçmişte ne yaşadığını bilen biri. Toy bir genç gibi hemen senin üzerine atılmayacak veya fiziksel yakınlıkla senin kararını yönlendirmeye çalışmayacaktır. Ne olursa olsun,” diye düşünceli biçimde ekledi ve bisküviden bir ısırk aldı. “İddia ederim, evde evlenmek için özel lisanslar almıştır bile. Seni istiyor Mari, bedeni ve ruhuyla. Seni bırakmaya niyeti olduğunu sanmıyorum.”

Mari bir gölge güneşi kapatmış gibi titredi.

Hester, “Ne oldu?” diye sordu. “Ne dedim?”

Mari, “Hiçbir şey,” dedi. Yıldız Köşkü’nde Nick’in vücudunu ve ruhunu talep edişini, onun tamamına sahip olmak istediğini söylemesini hatırlamıştı. Onun tutkusunu o zaman görmüştü ve içine kadar sarsıp kendisini yakmıştı. O zamandan beri evlenme

teklifi yaptığı gece hariç arzusunu Mari'den gizli tutmuş, yatıştırarak beklemişti. Ama Mari biliyordu ki Nick'i severse ve onun sevgisine kendisini verirse hiçbir şey saklayamazdı. Kendisinden bir parçayı veriyor olacaktı. Tam da gerçek hürriyeti bulmuşken bunu yapabilir miydi, bilmiyordu.

Tekrar, "Hiçbir şey," diyerek Hester'm kaygısını karşılıksız bıraktı. "Hem de hiç."

Eylül günleri yavaş yavaş geçti ve sonbahar yaklaşmaya başladı. Bahçedeki ağaçların yeşili bronz ve altın rengine dönüşmüştü ve saraypatıların mor kafaları geç çiçek veren güllerin arasında gözler önüne serilmişti. Şimdiye kadar Mari'nin ata binme becerileri öyle çarpıcı biçimde gelişmişti ki her gün Nick'le beraber ata binmeye gidiyorlardı ve eylül ortasında kuru, güneşli bir günde Bolton Manastırı'nın kalıntılarında pikniğe gittiler.

Nick, Mari'yi eyerde seyrederken içten içe gülümsedi. Muhtemelen asla doğuştan bir binici olmayacaktı ama görünüşe göre ata binmekten zevk alıyordu ve en azından artık yan eyerden geriye devrilecek gibi görünmüyordu. Teklifine cevap beklerken sabırlı olduğu kadar ona ders verirken de yavaş ve sebatlı olmuştu ve zaman zaman ikisinin de ölümüne yol açacak kadar dayanılmaz olduğunu düşünmüştü.

Son birkaç hafta içinde Mari'nin ona yakınlaştığı birkaç durum olmuştu ve bu, Nick'in kendini kontrolünün üzerine şiddetli bir baskı koyuyordu. Mari'nin yüzünün kendininkinin altında eğildiği, şehvetli ve dolgun dudaklarının bilinçsizce kıvrılıp gülümsediği ve yanağında küçük bir gamzeyi ortaya çıkardığı zamanlar olmuştu. Ona eyerine çıkması veya inmesi için yardımcı olurken vücudunun Nick'inkini sıyrıp geçtiği zamanlar olmuştu. Kokusu Nick'in duyularının etrafına dolanmış, sesinin sakin, hafif boğukluğu heyecanlandırmış, kahkahası onu ısıtmıştı. Onu hâlihazırda sevdiğinden daha çok sevip sevmeyeceğini merak etti ve bunun mümkün olmadığını

düşündü. Hayatını onunla geçirmek istiyordu. Onu herkesin önünde, resmi şekilde karısı olarak *ilan etmek* istiyordu. Ve ona özel olarak, tutkuyla, mükemmel bir şekilde sahip olmak istiyordu. Vücudu inkârın hiddetiyle ağırıyordu. Onun yakınındayken neredeyse sürekli uyarılma halindeydi ve bugün nehrin soğuk, berrak suyu o hiddeti, kısa bir an için bile olsa yatıştırmak için çekici biçimde çağırıyordu.

Ancak bugün aynı zamanda bu fiziksel rahatsızlıkları irdelemeden önce Mari'ye söylemesi gereken çok önemli bir şey vardı ve Nick bunu yanlış yaparsa muhtemelen kendisi için gelecekte hiçbir tatmin fırsatının olmayacağını rahatsız edici derecede farkındaydı. Mari'ye anlatmadığı bir şey vardı ve vicdanı onu rahat bırakmıyordu. Ona Anna'yı anlatmak zorundaydı.

Nehrin kıyısında yayılan bir meşe ağacının altında bir nokta seçmişlerdi. Mari mavi elbisesinin içinde bir hanımefendi gibi oturdu ve sepeti açmaya başladı.

Sepete göz atarak, "Kuzu budu var ve taze ekmek, peynir, av etinden börek, elma ve limonata." Nick'e bakıp gülümsedi. "Jane seni bugünlerde seviyor olmalı Nicholas, bize böylesi güzel bir yemek verdiğine göre."

Nick aniden, "Sana Anna'yı anlatmak istiyorum," dedi. Eline bir dal aldı ve kırdı. Konuya böyle yaklaşmaya niyetlenmediğinin farkındaydı ama her zamanki özgüveniyle yapmaya gücü yok gibi görünüyordu.

Mari'nin elleri kucagında sabit kaldı. Gözleri korku doluydu ve Nick, birden Mari'nin ne söyleyeceğinden korktuğunu fark etti.

Sevecenlik içinde, "Mari," dedi.

Genç kadın başını salladı, kafası karışmıştı ve Nick ona uzandığında genç adamı durdurmak için bir elini uzattı. "Anlat," dedi.

Nick kırk dalı nehre fırlattı ve onun akıntıyla sürüklenişini seyretti.

Bir an sonra, "Anna'yı sevmiştim," dedi. "Onu sevmiştim ama onunla ilgilenme konusunda çok iyi değildim." Mari'ye baktı ve onun dikkatle seyrettiğini gördü. Açıklamaya çalıştı.

"Neredeyse beşikten itibaren nişanlıydık ve ben yirmi bir yaşındayken evlendik. Sanırım," uzunca düşündü, "Anna hep oradaydı ve ben onu gerçekten hiç doğru dürüst görmedim. Ben... ben onun varlığına kesin gözüyle baktım ve onu derin bir bağla sevmeme rağmen ona âşık değildim." Artık hızlı konuşuyordu, daha önce başka hiç kimseye söylemediği şeyleri, söylemeyi hiç düşünmediği şeyleri su yüzüne çıkarıyordu. "Evliliğimizin büyük bir bölümünde ayrıydık. Ben orduda, uzaktaydım ve Anna evde kaldı."

Mari'nin güzel, koyu gözleri şaşkınlık içinde kocaman açıldı. "Anna seninle seyahat etmedi mi?"

"Hayır." Nick başını iki yana salladı. "O hassas yapıydı." Nefes aldı, acı gerçeği kararlılıkla ortaya döktü. "Ben onu yanımda istemedim. Onu umursamadığımdan değil ama onun zorluklar altında ezileceğini biliyordum. Onun ailesiyle kalması daha iyi gibi görünmüştü." Evlenmekle onun için gerçekten pek az şeyin değiştiğini düşündü. Sanki o ve Anna hiç evlenmemişlerdi.

"Bana her hafta mektup yazardı," dedi. "Ben de onu gördüğümde memnun olurdum. Onu seviyordum." Neredeyse bunu ispatlaması gerekiyormuş gibi hissetti. "Onu şefkatle sevdim ama seni gördüğüm andan itibaren hissettiğim tutku yoktu."

Mari'nin bakışı yere kaydı ama bir saniye sonra gözlerini kaldırıp doğrudan Nick'in gözlerine baktı. "Ona sadık mıydın?"

Nick'in kalbi tekleyip bir an durdu. Tam da konuya gelmişti. Ona nasıl yalan söyleyebilirdi ki? Dürüst olmak zorundaydı. Gerçeği saklarsa aralarında oluşturdukları hassas güveni kıracaktı. Tüm yaşadıklarından sonra Mari'nin ona güven duyması bile mucize gibi görünüyordu ve şimdi ona gerçeği söyleyerek bunu tamamen mahvedecekti.

Gözlerini kapadı. Sonra tekrar açtı. Mari hâlâ bekliyordu. Sonunda "Hayır," dedi. "Hayır değildim. Denedim. Sadece bir kere oldu. Anna iki senedir hastaydı ve beraber olmamıştık..." Durdu. "Bunun bahanesi olamaz ama ben uyduruyorum işte."

Bir sessizlik oldu. Esinti nehrin yüzeyini hafifçe dalgalandırıyordu. Mari'ye baktı ve onun gözlerinin şaşkınlıkla donuklaştığını gördü. Çaresizce onun bir şeyler söylemesini istedi, ne olursa, hâlâ onunla konuşmaya hazır olduğunu ispat etmesi yeterdi.

Mari, "Pek çok insan senin gibi yapıyor," dedi. Boğazını temizledi. "Sosyetenin böyle olduğunu biliyorum. Ama senden beklemezdim..." Sesi canlılığını yitirdi.

Nick, "Öyle davranmak istemedim," dedi. "Kendime kızdım, çok pişman..." Durdu. Mari'ye tüm detayları anlatmayacaktı; Anna'nın iki yıldan fazla yatalak olduğunu ve kendisinin doğal dürtülerini bastırmaya çalışan bir genç olduğunu, sadece bir kez sarhoşken karısını aldattığını, onda da kıdemli bir subayın karısı tarafından baştan çıkarılmasına izin verdiğini anlatmayacaktı. Şimdi bile, düşününce baştan çıkarmaya direnememesi adi, pespaye ve rezil görünüyordu. Ayrı şeyi tekrar yapmaktan onu alıkoyan, suçluluk ve vicdan azabı olmuştu. Anna'ya, kendi ilkelerine ihanet etmişti. Ama bunların tümünü Mari'ye anlatmayacaktı çünkü mazeret bulmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Acımasızca başka bir dalı ortadan kırdı ve nehre savurdu. Bunu şimdi bitirmesi ve ona her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu.

Zorlukla, "Anna'yı ihmal ettim," dedi. "Sadakatsizliğim de o ihmalin bir parçasıydı. İnsafsızlığım kasıtlı değildi ama yine de onu incittim. Sanırım yalnızdı ve ben de nadiren yanındaydım. Sonra birden benden alındı. Onu korumak için orada değildim. Suçum öyle büyük ve öyle korkunç ki bununla zar zor yaşayabiliyorum."

"Nicholas..." Mari yanına oturmak için yaklaştı. Saçının bir tutamı Nick'in yanağına değdi ve Nick düşünmeden o saç parmaklarına dolamak için bir elini uzattı. Sözüünü esirgemedi, "Başarısız

oldum," dedi. "Çok ilgisizdim. Şimdi düşününce midem bulanıyor ve sonunda Anna orada bir başına uzanırken..."

Mari onu rahatlatmaya çalışmadı. Nick onun herhalde, kendi tecrübelerinden, derin yaraları basmakalıp laflarla sarmanın ne kadar imkânsız olduğunu biliyor olduğunu düşündü. Ama kollarını Nick'e doladı, bu kendiliğinden, ilk defa oluyordu. Onu kendisine çekip sıkıca tuttu ve bu genç adama iyi geldi. Vücudu o kadar sıcak ve yumuşaktı ki Nick onu tutup öpmek ve kendini onda kaybetmek için büyük bir dürtü hissetti. Gerçi artık bunu hiç yapamayacağını bilerek kendini tuttu, onu serbest bıraktı.

Mari'ye, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, cevabını bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Mari ona baktı; gözleri Nick'in sevdiği gibi berrak, candan ve koyuydu. "Düşünüyorum da haftalar önce bana evlilik ettiğinde sana gerçek Mari Osborne'u bilmediğini ve haksızlığa uğradığım için senin bana fazla değer verdiğini söylemiştim," dedi. "Şimdi de görüyorum ki ben de sana ayırsını yaptım. Senin dürüstlüğünü ve güçlülüğünü sevdim ve senin benim için fazla iyi olduğunu düşündüm, senin de hatalar yapabileceğinin çok az farkındaydım."

Nick tersleyerek, "Sen hata yapmadın," dedi. "Sen yanlış hiçbir şey yapmadın."

Mari parmaklarıyla saydı. "Hırsızlık, yalan söylemek, yol eşkıyalığı..."

Nick içindeki çekinme ve ızdıraba rağmen istemeden dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "İyi bir nedenin vardı," dedi.

"Nicholas, kes şunu." Mari'nin sesi çok sert çıkmıştı. "Mazeretlerim olabilir ama ben mükemmel değilim. Beni öyle göstermeye çalışma."

Nick ona baktı. "Peki şimdi sen benim hakkımda ne düşünüyorsun, artık benim de mükemmellikten çok daha uzak olduğumu bildiğine göre?"

Mari gözlerini ayırmadı. "Bence sen kendini affetmelisin."

Nick vücuduna duygu hücumunu hissetti. "Seni seviyorum," dedi. "Daha önce sevmeye çalıştığımda başarısız oldum, o yüzden muhtemelen sana bunu söyleme veya benimle evlenmeni istemeye hakkım yok. Ama bana izin verirsen sana bakarım, seninle ilgilenirim, sana sadık olurum ve daha önce hiç seveemediğim şekilde seni severim. Seni hayal kırıklığına uğratmam. Yemin ederim."

Bana izin verirsen...

Mari'nin gözlerindeki belirsizliği gördü ve çok fazla şey istediğini anladı.

"Bunu yapamazsın." Düz bir şekilde konuştu. "Bana güvenemezsin." Ayağa kalkmaya çalıştı. "Şaşılacak bir şey yok. Bunu anlayabilirim."

Arkasını döndü ve atların otladığı yere doğru yürüdü. Elbette kendisine güvenemezdi. Güvenmemesi için pek çok üzücü sebebi ortaya dökmüşken nasıl güvenecekti? Ona söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmazdı, onu hep severdi, ona sadık olur, üzerine titrer ve onu korurdu. Ama onu buna inandıramazdı, güvenmek için zaten çok az nedeni olan Mari'yi inandıramazdı.

"Nicholas." Elini omzuna koydu ve Nick döndü.

"Bana söylediklerini düşüneceğim," dedi. "Ve sana cevabımı yakında vereceğim. Söz veriyorum."

Nick hüsrânını gizlemeye çalışarak, "Tabii ki," dedi. "Teşekkür ederim."

Dönüşte sessizce atlarına bindiler ve Nick, Mari'nin eyerden inmesine yardım ederken, onu tutma içgüdüsüne teslim olup onu alıp gitmesine asla izin vermezse diye, genç kadına gerektiğinden bir saniye fazla dokunmamaya dikkat etti.

Ama atı üstünde Half Moon Hanı'na geri giderken aklında Anna vardı.

Bence sen kendini affetmelisin.

Marı ne kadar da haklıydı. Ondan daha fazlasını istemeden önce kendisini affetmeliydi.

Half Moon Hanı'na geldiğinde üst kattaki odasına çıktı ve içinde Anna'nın ufak portresinin bulunduğu madalyonu çıkardı. Nehrin üzerindeki köprüden geçerken madalyonu elinde tuttu, avcundaki sıcak, tanıdık şeklini hissediyordu. Bir an için köprüde durup ilk kansının gülümseyen, çizilmiş resmine baktı, suçluluğun karartan gölgesi olmadan aralarındaki güzel olan her şeyi hatırladı. Ardından madalyonu yavaşça kapadı ve aşağıdaki suya bıraktı. Düşerken, güneş parıldayan gümüş kavisini yakaladı ve bu ışık, suya düşüp gözden kaybolmadan önce bir an için Nick'in gözlerini kamaştırdı.

Hana geri yürürken kalbinin hafıflediğini hissetti. Artık madalyona ihtiyacı olmadığını biliyordu. Anna hafızasında yaşıyordu ve orada hep bir yeri olacaktı, sonunda acı, suçluluk veya pişmanlık olmayan şekilde. Şimdi tüm geriye kalan, geçmişinin geleceğini mahvetmeyeceğine dair umuduydu. Ve tüm yapabileceği beklemektir.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lale: Cazibe

Nick Half Moon Hanı'ndaki yatağında uzanmış, tavana bakıyordu. Josie'nin dil dökmelerinin hiçbirini onu yemeye ikna edememişti. Şahane kokan papaz yahnisi, Yorkshire çöreği ve soğan sosuyla onun aklını çelmeye çalışmıştı ve şimdi yine kapıyı çalıyordu. Josie olduğunu biliyordu çünkü onun çalışı, bir başkasının yumruklaması gibiydi.

Kafasını kapıdan içeri uzatarak, "Bayan Osborne sizi görmek istiyor," dedi. Ona dikkatle baktı. "Yüzünüzden düşen bin parça Binbaşı. Onu üzecek bir şey yapmadınız, değil mi?"

Nick, "Yaptım," dedi. Josie'nin gücünü ve şiddete meyilini düşününce bunun pek akıllıca bir açıklama olmadığını biliyordu ama umursamadı.

Josie, "Onu odanıza gönderemem, uygun olmaz," dedi. "En iyisi siz salona gelin. Lenny'yle ben biraz yalnız kalmanızı sağlarız."

Nick, "Teşekkür ederim," dedi. Ayağa kalkıp ceketine uzandı. Boyun bağı yapılmamıştı, gömleği açıktı ve derbeder görüldüğünü biliyordu ama muhtemelen kendisine yol verileceği için umurunda olmadı. Josie'yi merdivenlerden aşağı takip etti.

Salon karanlıktı. O gün daha önce Bolton Manastırı'na gezilerinde eşlik eden güneş ışığı gitmişti ve tepelerin üzerinde yağmur bulutları toplanıyordu. En azından Mari onu uzun süre bekletmemiştir.

Nick içeri girerken Mari döndü. Yanı karanlıkta elbisesi koyu lavanta mavisi gibi görünüyordu. Nick onun gergin göründüğünü düşündü. Reverans yaptı.

"Bayan Osborne."

Mari gülümsedi ve Nick'in tüm vücuduna ateş bastı. Bir tek gülünsemeyle ona bunu yapabiliyordu. Ne kadar gergin hissettiğine inanamadı. Boyun bağını gevşetmek için yoklamaya kalktı ve zaten takmadığını hatırladı. Josie dışarı çıkıp ikisini baş başa bıraktı.

Mari, "Binbaşı Falconer, size birkaç sorum var," dedi.

Nick'in boğazı kurudu. "Sorum."

"Beni sevdiğinizi söylediniz."

Nick başıyla onayladı. "Seviyorum."

"Humm." Mari ona çok dikkatle bakıyordu. "Benim üzerime titreyeceğinizi, beni koruyacağınızı ve bana sadık olacağınıza söz verdiğiniz."

"Olacağım. Söz veriyorum."

"Anlıyorum."

Mari topuğunun üzerinde döndü, Nick'in biraz uzağına yürüdü.

Mari, "Özel lisansınız var mı?" diye sordu.

Vardı ama Nick itiraf etmek için tereddütte kaldı. Aralarında konuşulan her şey dikkate alınınca şimdi bu oldukça cüretkâr görünüyordu.

"Binbaşı Falconer?" Mari'nin sesinde biraz sabırsızlık vardı.

Nick, "Evet, var," dedi.

Mari başıyla onayladı. Nick'in tam yanına geldi ve dokunacak mesafedeyken durdu. "Beni sevdiğinizi söylediniz ama bana *âşık* mısınız?" Gözlerini Nick'in yüzüne dikmiş, dudakları hafif aralıktı. "Daha doğrusu, Binbaşı Falconer, beni arzuluyor ve benimle sevişmek istiyor musunuz? Lütfen dürüst olun, evlenme teklifinde bulunduğunuz günden beri bana dokunmadığınız için emin olamıyorum da."

Nick bakakaldığını fark etti. Bu kadın çıldırmış mıydı? Onu ne kadar istediğini göremiyor muydu? Bunu sadece düşünmek bile vücudunun dayanması güç bir uyanımla sertleşmesine yol açıyordu.

“İstiyorum.”

Kısaca pantolonuna göz mü gezdirmişti? Nick emin olamadı. Onu fıskiye de gördüğü geceki kadar sıcak ve sert hissediyordu. Bu belirsizliğe kısa zamanda son vermezse...

Mari kararlı bir şekilde, “O zaman sizinle evleneceğim,” dedi. “Söylediklerinizi düşünüyordum...” O kadar yakınına geldi ki neredeyse vücutları birbirine değecekti. “Bana çok dürüst olduğunuzu ve bana verildiği gibi sizin de ikinci bir şansı hak ettiğinizi düşündüm. Bir süre için eğer kendini bırakıp da sizi seversem asla özgür olamayacağımdan korktum. Sizi sevmekle kendimden bir şeyler vereceğimi sandım.” Uzanıp yüzünü Nick’inkine yaklaştırdı. “Ama şimdi anlıyorum ki sizi sevmekle ben bir şeyler kaybetmiş değil, kazanmış olacağım. Sizsiz, bana özgürlük yok.”

Nick onu tuttu. Kollarındaki Mari gerçekte.

“Beni seviyor musun?”

Mari güldü. “Daha şimdi söylemedim mi?”

Nick onu derin bir şekilde öptü. “Yeter,” dedi. “Bu kadar dalga geçmek yeter. Seni deliler gibi istediğimi biliyorsun, elbette biliyor olmalısın.”

Salonun kapısı patırtıyla açıldı, Josie ile Lenny utanmadan kulak misafiri olduklarını iyice gözler önüne sermekten çekinmediler. Josie tehditkâr biçimde, “En iyisi kiliseye gidin,” dedi. “Bay Butler düzenlemeleri yapmak için bekliyor.”

Hester, Mari’yi yanaklarından öptükten sonra aynısını Nick’e yapmak için parmak ucunda yükselirken, “Çok güzel bir düğündü,” dedi. “Ama eminim şu an bizim yok olmamızı istiyorsunuzdur. o yüzden gidiyoruz,” deyip John Teague’in koluna girdi.

league, Nick'in koluna bir şaplak indirdi. Sağdıç o olmuştu. "Tebrikler, eski dost."

"İyi şanslar Mari. Size bol mutluluk dilerim." Laura Cole kısa, sıkı bir şekilde sarıldı ve Mari onun gülümsemesine rağmen kalbinin ne kadar kırık olduğunu görebiliyordu. Nasıl olmazdı; Charles'ın garip biçimde yokluğu ve kendi evliliğinin öylesi boş olmasıyla başkasının mutluluğunu görürken? Mari'nin kalbi onun için sızladı. Ama Laura çok sessiz ve suskundu ve çoktan uzaklaşıyordu.

Mari Tavus Kuşu Kır Evi'nin terasında dikildi ve misafirlerin bahçe kapısından çıkıp geyik parkından Cole Konağı'na doğru yürümelerini seyretti. Hester, John'un elini tutuyordu, başlığını çıkarmıştı ve kurdelelerinden fırl fırl döndürüyordu. Laura biraz daha uzaklarında yürüyordu. Mari, Nick'in arkasından geldiğini hissetti ve bir an sonra bir kolunu genç kadının beline dolayıp kendisine doğru çekti.

Mari geriye ona yaslanırken biraz eskârlı biçimde, "Harika bir gündü," dedi. "Düğün kahvaltısından sonra Jane'in köydeki kardeşini ziyaret etmeyi seçmesi de çok düşünceli bir hareket." Nick güldü ve burnuyla Mari'nin saçına sokuldu. "Bizim şoke edici davranışlarımızdan bıktığını sanıyorum. İçeriye gel. Yağmur yağacak. Hiç böyle fırtınalı bir mevsim görmemiştim."

Haklıydı. Gündüz aydınlık, durgun ve çok sıcaktı ama şimdi akşam inerken fırtına bulutları tepelerin üzerinde kaynıyordu ve Nick daha konuşmasını bitirmeden ilk büyük yağmur damlaları, kurumuş zemine düştü.

Mari kıpırdamadan, "Bu kokuyu seviyorum," dedi. "Toprak o kadar sıcak, kuru ve oburca suyu istiyor..." dedi ve gök açılıp da yağmur düz ve sertçe düşerken soluyarak konuşmayı kesti. Nick onun elini çekiyordu ama Mari kendisini geri çekti. "Seralarım! Ah, hayır! Tüm pencereler açık! Bitkilerim mahvolacak!"

Bir eliyle eteklerini toplayarak bahçeden seralara doğru koştu. Çimler yağının altında ıslak ve kaygandı, ipek terliklerini sırlıslaklam

ediyordu. Yağmur gözüne kaçıyor ve o eliyle siliyordu. İncili saç süsü uçmuş ve saçları omzuna dökülmüştü. Elbisesinin üst kısmı sırlıslıklamdı. Nick de yanında koşuyordu, Mari ona baktı ve güldü, bahçenin ucuna geldiklerinde genç adam hızla bir seraya, Mari de diğerine daldı. Yağmur şaganak halinde çatıyı tıngırdatıyordu. Yerdeki gölcüklerden sular saçlıyor, şiddetli hamlelerle bitkiler titreşip eğiliyordu. Mari bir uçtan diğerine koştu, ıslak parmaklarında pencerelerin tutacakları kayıyordu. Sonunda sonuncusuna uzandı ve döndü, nefes nefese, yarı gülerek, karnına ağrı girmişken Nick içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

Mari onun kollarına yığılarak, "Teşekkür ederim!" dedi. "Bitkilerimi daha çok umursayan bir adamla evlenemezdim."

Nick de onun gibi ıpsıslaktı, gömleği üzerine yapışmış, yüzünden yağmur akıyor ve kirpiklerini deliyordu. Mari bir elini onun yanağına kaldırdı, Nick dudağını onunkine çevirdi ve o an birden Mari'yi öpmeye başladı. Dışarıda yağmurun çimlerin susuzluğunu gidermesi gibi sert ve oburca öpüyordu.

Seranın içi şimdi sıcak olmuştu, çiçeklerin delişmen kokusu basmış, nemli ve karanlıktı. Mari ağzını Nick'inkinden zorla ayırdı ve bir adım geri attı. Nick zor nefes alıyor, göğsü hızla yükselip iniyordu. Tehlikeli görünüyordu. Mari damarlarında akan sıcaklığı hissetti, onu eriten ve haşlayan sıcaklığı.

Nick, "Elbisen sırlıslıklam," dedi.

"O zaman çıkar üstümden." Fırtınadan, iktidardan sarhoş. Nick'in Yıldız Köşkü'ndeki sözlerini hatırladı. "Beni soy," dedi. "Kıyafetlerimi çıkar."

Şimşeğin ilk ışığı göğü yırtarken Nick'in gözlerinde ateş hiddetlendi. Mari'yi çevirdi ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Bir düğme. İkinci, üçüncü. Mari sabırsızlandı, elbiseyi üzerinde yırtarak içinden çıktı ve yere bıraktı. Kombinezonunun ve iç eteğinin şeffaf, ince kumaşı üzerine yapışmıştı. Nick inleme ile iç çekme arası bir ses çıkardı, Mari'nin boynunu kavradı, parmakları saçlarına dolanırken

onu tekrar öptü, yalayıp yuttu. Mari Nick'i gömleğinden yakaladı, gömleği çekerek açtı, ellerini göğsünde ve omuzlarında gezdirip vücudunun harika, nemli hissini hazzetti.

Dışarıda gök gürüldedi ve Mari'nin kulaklarında yankılandı. Durmak istemedi, düşünmek istemedi. Kaçınılmaz biçimde nasıl hissedebileceği ve ne olabileceğini merak ederek düğün gecesinden korkmuştu. Nick'in de tedirgin olabileceğinden çekinmişti, kendisini korkutmamak veya incitmek için tedirgin olabileceğinden. Ama şimdi kocaman bir kurtuluş hissiyle o korkudan sıyrılmıştı; bedenini Nick'e bastırıyor, onun kendisine hep beslediğini bildiği tutkuyu arayıp bulmaya çalışıyordu.

Nick, Mari'yi kucaklayıp tezgâhın üzerine oturttuğunda Mari onu yakınına çekti, ellerinin yerine dudakları ve dilini kullanıp onu tattı, teninin tadını öğrendi; tuzlu ve tatlı, düz ve pürüzlü. Birden öğrenecek çok şey var gibi göründü ve öğrenmeyi istediği çok şey. Mari onu keşfederken Nick hazır bekledi, başı arkada ve gözleri kapalı ama genç kadının arayış içindeki parmakları pantolonuna uzandığında elini yakaladı.

"Henüz değil. Benim sıram."

Nemli korsajı omuzlarından ve belinden aşağıya çekti, çıplak göğsünü tuttu ve avcunun göğüs uçlarına sürünmesiyle Mari haykırmak istedi ama Nick tekrar onu öptüğünden yapamadı; verebileceği her şeyi talep eden derin, sahiplenici öpücüklerdi. Mari'yi basan ateş karnının alt kısmında toplanıp kurtuluşu için haykırıyordu. Nick elini Mari'nin omzuna koydu ve hafifçe itti. Mari etrafındaki saksıların kalıntılarını etrafa saçarak geriye düştü. Arkasındaki tezgâh sertti, Nick'in elleri çıplak karnında gezindi, yukarıya doğru okşayıp göğüslerinin alt kısmına uzanıp ürpertiyor, varlığını hayal bile etmediği şehveni duygulara yol açıyordu. Mari gözlerini açtı ve aciz bir şekilde Nick'e baktı. Odaklanmış ve sert bir ifadesi vardı. Bu Mari'yi heyecanlandırdı.

"Ben isti ..." diye fısıldadı.

"Bana güven." Gülümsemesi Mari'yi ürpertti. Nick üzerine eğilirken gözlerini kapadı, Nick'in dudakları göğüs uçlarına öyle hafifçe değip geçti ki bu Mari'ye azap verdi. Genç kadının bedeni arzuyla büküldü.

"Ah, Nicholas, lütfen..."

Nick iç eteklerini yukarıya sıyırırken nemli hava, bacaklarının iç kısmına çarptı. Mari bir çeşit baş döndürücü rahatlama ve sızlayan arzulanın karışımıyla bacaklarını ayırdı. Yağmurun tıkırtısı artık kanındaki nabız gibiydi. Düşünmemeye çalıştı. Yakında...

Nick'in parmakları Mari'nin özüne dokundu, okşadı, sevdi ve Mari sarsıldı, bacaklarındaki ve midesindeki kaslar kilitlendi. Sonra birden elleri Mari'nin kalçalarını aşağıya çekip dili onu arayıp bularak yağmaladı. Şok Mari'nin aklını uçurdu. Dik oturmay- çalıştı ama Nick'in kalçalarını tutuşu sıkılaştı, onu acımazsıca sabit ve istismarına açık tutuyordu. Bunun farkındalığıyla içindeki istek birleşti ve çılgılık attı, saf zevkin kıyısında kayarak vücudu sert, sıkı kasılmalarla sarsıldı, aklı darmadağın oldu.

Yine de mutluluğunun, tahmin edilemeyen, bilinmeyen mutluluğunun içinde bile, bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu. Nick'e uzandı ve genç adam onu tezgahın tam kenarına kadar çekip ve sert bir itişle içine girdi.

Mari tekrar haykırdı, elleri masanın yüzeyine tutunmuş, bacakları apaçıktı. Nick'in avuçları Mari'nin her iki tarafına yaslanmıştı ve başını göğüslerine eğdi, yavaş, temkinli darbelerle Mari'nin içinde gidip gelmeye başladı. Mari gönüllü bir teslimiyetle Nick'in ağzına ulaşmak için kamburlaştı ve onun her itişini tüm vücudunda bir zevk hamlesi gibi hissetti. Nick sonunda göğüslerine eziyet etmeyi bırakıp ağzını Mari'ninkine getirdiğinde Mari bacaklarını Nick'in etrafına doladı ve hâlâ içinde, daha derinlerdeki hareketi hissetti. Yine arzu dalgası etrafını sardı. Geciktirmeye çalıştı, Nick'i beklemeye çalıştı ama yapamadı. Parlak beyaz ışık zihnini ele geçirdi, tüm vücudu Nick'in etrafında sıkılaştı ve kenetlendi, Nick'in bağırıldığını ve

onu kaldırdığını duydu. Artık göğüs göğüseydiler, dolaşık, tenleri birbirlerinininkinde şiddetli bir sürtünmeyle kayıyor, bu da Mari'nin nefesini kesiyordu. Tırnaklarıyla Nick'in omuzlarını çiziyordu. Tohumlarının içine fışkırdığını hissetti ve Nick'i vücudunun daha yakınına çekip boşalmasının gücüyle sarsılmasını hissetti. Nick'in ağzı Mari'nin omzunun kıvrımına gömülmüştü, eli Mari'nin saçında, kolları etrafında, soluk alıp vermeleri gitgide yavaşlayıp sakinleşti ve sonunda Mari tekrar konuşabildiğini fark etti.

"Bunun böyle olabileceğini biliyordum. Bu... bu bana hiç olmamıştı." Mari inanamıyordu. "Sen nasıl... Ben nasıl..."

Nick'in parmakları hareket etti, bacaklarının içindeki çıplak teni okşadı ve Mari'nin kalbi kontrol edilemez şekilde hızlandı. Hâlâ nemli vücudu sarsıldı ve aynı kaba tutkunun yansıması onu sertçe bıçaklayıp soluk soluğa bıraktı.

"Tekrarına yardımcı olayım mı, daha yavaşça?" Nick'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Nick hafifçe okşamaya devam ederek biraz geriye çekildi.

"Henüz değil. Lütfen." Vücudu hâlâ karıncalanıyor, hâlâ sarsılıyordu. Neredeyse Nick'e yalvaracaktı. "Yapamam..."

"Yapabilirsin."

Ağzı tekrar Mari'ninkine kapandı ve Mari düşünmeye, yavaş gitmeye dair her şeyi unuttu. Üzerinde Nick'in elinin bilen, usta kayışı, aralıksız, mahrem ve dayanılmaz derecede güzeldi. Duyuların parıldadığını hissetti, süratli, kaygan hamleler onu tekrar eşişe götürüyordu. Nick durdu ve Mari sesini zaptedemeden genç adamın dudakları arasından sertçe homurdandı.

Nick, "Tekrar gelmeni istiyorum," diye fısıldadı ve bir parmağını kadınlığının şiş tomurcuğu üzerinde gezdirerek ufak, sert ucunu okşadı. Başını eğdi ve ağzı Mari'nin göğsüne değdi. Mari bu defa bal kadar sıcak, yavaş ve tatlı zevk damarlarını basarken mırıldandı.

Vücudu titreşirken parmaklarını Nick'in omuzlarındaki kaslara batırdı ve başını eğip onun göğsüne yasladı.

"Yapmamalısın."

"Yapmalıyım." Nick onu saçından öptü. "Senin için bunu yapmak hoşuma gidiyor Mari. Bunu yapmaya niyetliyim ve çok çok daha fazlasını..." Mari onun gülerken göğsünün kıpırdanmasını hissetti. "Öyleyken bile böyle olmamalıydı."

Mari kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Nick'in sesi hüzünlüydü. "Demek istiyorum ki aşkım yatağa gidene kadar beklemeye niyetliydim ve hoş ve usturuplu bir şekilde olabilirdi."

Mari küçük bir kahkaha attı. "Usturuplu mu?"

"Seni incitmek ya da şoke etmek istemedim."

Mari biraz doğruldu. "İkisini de yapmadın." Nick'e baktı. "Gerçi hâlâ pantolonunun üzerinde olmasına biraz şaşırdım."

"Onları çıkaracak zamanım yoktu." Mari onun birden kendisinden pek memnun görüldüğünü düşündü. Nick dikleşti, kıyafetlerini düzeltti, sonra Mari karşı koyamadan onu kucakladı ve kollarında kenetlenmiş bir şekilde bahçeye fırladı. Yağmur hâlâ yağıyordu, şimdi biraz daha sakindi ama gökgürültüsü geçmişti. Onu üst kata taşıdı, yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

"Yatak," dedi. "Hoş ve usturuplu."

Mari kıvrılıp oturdu ve aynadaki yansımasına baktı. Korsajı ve iç eteği buruşmuş ve hâlâ nemliydi, yüzü kızarmış, gözleri canlı ve saçı darmadağınktı. Bakakaldı. Kendisini daha önce hiç bu şekilde görmemişti, hiç böyle görünmemiş, asla böyle hissetmemişti. Rashleigh ona sahip olduktan sonraki utanç dolu, mide bulandırıcı dehşet değildi. O gitmişti. Bunu ilk defa pişmanlıkla, ama acı duymadan hatırlayabiliyordu. Geçmişte kalmıştı ve şimdi başka bir insana dönüşüğünü, serbest, değişmiş olduğunu görebiliyordu.

“Ah!” Kendisine gözlerini dikti. “Ben...” Tereddütte kaldı ama doğru kelime buydu: “Güzel görünüyorum.”

Nick “Öylesin,” dedi. Onun arkasına oturmaya geldi ve ellerini omuzlarına koydu. Mari onun sıcaklığını ve kendisinininkine bastırarak vücudunu hissedebiliyordu. Nick başını eğdi ve dudakları Mari’nin boynuna değdi, Mari geriye eğilip onun kendisini öpmesine izin verdi. Ağzı teninde damga gibiydi ve Nick ellerini omuzlarından beline kaydırıp onu sıkıca tuttu. Şimdi boynundaki yumuşak tenini ufak, keskin ısınklarla kısıtıyordu. Bu Mari’nin kollarındaki tüyleri diken diken etti ve ayak parmaklarına kadar şehvetle ürperdi. Nick’in saçları çıplak omzuna değdi; yumuşak bir okşayış.

Mari başını çevirdi ve Nick onu öptü; Mari’yi eriten ateşli bir istek ve sahiplenici bir öpücüktü. Onu bu kadar çabuk tekrar isteyebileceğinden şüphelenmemiş, bunu tahmin etmemişti. Önceden vücudunun tepkileri gizemli, yabancıydı ama Nick’in dili kendisinininkini okşayarak geçtikçe karnında tekrar o tatlı hafif ağrıyı hissetti ve sessiz bir yalvarışla geriye ona yaslandı. Elleri göğüslerini avuçlayıp parmakları korsajının şeritlerinden göğüs uçlarını okşuyordu. Ah-laksız, enfes bir hisle ürperdi. Başını çevirdi ve gözlerini açıp aynada Nick’in, korsajının üst kısmını omuzlarından aşağı indirmesini ve göğüslerini ortaya çıkarıp avuçlamasını seyretti. Parmakları teninin beyazlığında koyu renkli kalıyordu. Başparmağıyla göğüs ucuna hafifçe vurdu ve Mari bir zevk çılgınlığını bastırmak zorunda kaldı.

Nick onu kollarında döndürdü; böylelikle birbirlerine karşı dizlerinin üzerinde oturuyorlardı, parmakları Mari’nin ipeksi saçlarına dolaşmış ve yüzünü kaldırıp onu öptü. Ama şimdi Mari’nin bilmek istediği şeyler vardı, yapmak istediği şeyler. Elini Nick’in göğsüne koydu ve onu geriye iterek şaşırttı. Karşı çıkamadan evvel üzerine tırmandı, bacaklarını açıp oturdu, öpmek için öne eğildiğinde göğüs uçları göğsüne değiyordu. Onun inlediğini duydu ve kabaran sertliği kalçasına değince kadınsı ve güçlü hissetti.

Ellerini aşağıya kaydırıp pantolonunu açınca Nick tekrar inledi ama bu defa onu durdurmadı ve Mari bundan cesaretlenerek genç adamın erkekliğini açığa çıkardı ve tüm kıyafetlerini soydu, parmakları ve diliyle Nick'in vücudunu keşfetmeye başladı. Acele etmedi, avuçlarını omuzlarında ve oradan aşağıya göğsüne gezdirdi, ağzını karnında sürükledi. Ereksiyonu ona doğru kasıldığında ve bütünüyle çaresizlik içinde ellerini çarşaflarda yumruk yapınca Mari gizli ve çok kadınsı bir tatmin hissetti. Erkekliğinin sertliği ve kadifemsi düzlüğünün zıtlığıyla heyecanlanmış, büyülenmişti. Onu ağzına aldı, onun kendisine verdiği aynı kahredici zevkle ona işkence etmek ve başını döndürerek kendinden geçirmek istedi ama Nick onu omuzlarından yakaladı, çıplak vücuduna doğru çekti ve döndürüp hızlı, sahiplenici bir hareketle üstüne çıktı.

"Bir dahaki sefere," diye eziyet etti.

Erkekliğinin ucu, Mari'nin içine girdi ve Mari'yi altında kıvrandırdı. Sırtında ve kalçasındaki elleri çırpındı, kendisini yakına asılmak için çılgına dönmüştü. Her defasında birkaç santim yavaşça içine girdi, derine, daha derine ve sonunda sonuna kadar gömülmüştü, o an elleriyle Mari'nin kalçasını kaldırdı ve bedenini sertçe bastırdı. Mari gergin ve dolu hissetti. Doluluğun altında şiddetli bir zevk vardı.

Nick ona daha önce de bir kere gösterdiği aynı naziklikle saçını yüzünden geriye attı.

"Mari?" diye fısıldadı.

"Evet." Bu defa kendisine düşünmek ve hissetmek için izin vermişti. Yavaşça, dikkatlice kalbini ve aklını açtı, karanlığı yasaklayarak ve iyileştirici güneş ışığıyla hislerin, bir zamanlar yaşadığı bedbahtlığın yerine mutluluğun gelmesini bekledi.

Nick, "Seni seviyorum," dedi. "Seni daima seveceğim."

Onunla beraber hareket etmeye başladı, yatağın üzerindeki vücutları birbirine dolaşmış, aynadaki görüntüleri tatlı, şehvetli bir zevk düğümünde kilitlenmişti. Mari gözlerini açtı ve yansımayı

görünce soluğu kesildi, Nick'in elinin bacağıının üzerinde kayması, vücudunun kendininkinin içine sert itişleri, örtülerin üzerinde haz dolu bir kendini bırakışla uzanırken kendi teninin beyazlığı. Bunların görüntüsü Mari'nin felaketi oldu. Nick'in gözleri kapalı ve kasları gergin halde ritmi arttırırken zevkten yüzünün gerilmesini, şehvetin hazzı her ikisini de ele geçirene kadar Mari'yi taşımasını, ikisini kontrolden çıkmış savururken ve tatlı kayıtsızlık içinde soluk soluğa uzanırlarken seyretti.

Uzun bir süre sonra Nick yatak örtülerini çekti ve hâlâ kollarında kıvrılmış Mari'yi onların altına aldı. İkisinden biri konuşmadan önce çok uzun zaman geçti ama zaten kelimelere ihtiyaçları yoktu.

Sonunda Nick kımıldandı. Düşünceli biçimde, "Usturuplu," dedi. "Herhalde onu başarmak için biraz daha sıkı çalışmamız gerekecek."

Mari onun çenesine bir öpücük kondurdu.

"Nicholas..."

"Mmm?" Sesi çoktan oldukça uykuluydu.

Mari, "Frank serada benim elbisemi ve senin gömleğini bulacak," dedi. "Jane bu defa ne diyecek?"

Nick bir kolunu çıkardı ve Mari'yi vücudunun sıcaklığına daha da çekti. "Sonunda evlenmiş olmamızın çok iyi bir şey olduğunu söyleyecek ve öyle de."

ON ALTINCI BÖLÜM

Gül: Ebedi aşk

Mari birkaç gün sonra, "Nicholas İskoçya'ya ne zaman gideceğini sana sormaya niyetliydim de," dedi. "İznin bitmeden aileni ziyaret etmek istediğini biliyorum."

Laura'nın gül bahçesinde yürüyorlardı ve Nick, Mari'yi izleyip onun karısı olduğunu bilmenin basit zevkinin tadını çıkarıyordu.

Karısı.

Bu neredeyse mucize gibiydi.

Sonra onun Laura'nın güllerinden birinin başını kopardığını gördü, o kadar beklenmeyen bir hareketti ki o zaman Mari'nin gergin olduğunu ve gerginliğinin onu sakarlaştırdığını anladı. Kısa, çarpıcı balayı günleri boyunca geleceğe ve Mari'nin, kendi planlarının neresinde yer aldığına dair ona hiç güven vermediğini fark etti. İçinde bulundukları ana o kadar kapılmışlardı ki ileriye bakmamışlardı ama Mari'nin endişeli olduğunu biliyordu.

Mari daha fazla çiçeğin başını parçalamadan genç kadının parmaklarını avcuna aldı ve dudaklarına götürdü.

"Belki gelecek hafta," dedi. "Bir evlilik seyahati olarak? Hester ve John balayı için Göller Bölgesi'ne seyahat etmeyi planlıyorlar, biz

de yolun bir kısmını onlarla gidebilir ve sonrasında Sutherland'e devam edebiliriz."

Mari'nin bu düşünce üzerine yüzü aydınlandı ve Nick onu mutlu etmekten kaynaklı bir zevk akını hissetti. Bugünlerde onun tepkilerini okumayı öğreniyordu ve hâlâ onun canını sıkan bir mesele olduğunu görebiliyordu. İzni... Elbette. Sona erdiğinde ne olacağını merak ediyor olmalıydı.

Dikkatle, "Orduya gelince," diye başladı, "düşündüm de herhalde bırakıp burada Tavus Kuşu Meşeliği'nde seninle yaşayabilirim. Vakti gelince Kinloss da bizim olacak elbette ama senin orada yaşamaya dair endişelenmeni istemiyorum çünkü mirası aldığım da eminim bahçenin düzenlenmesi gerekeceğinden senin de yapacak çok işin olur..." Mari kollarını boynuna dolayıp kendiliğinden ona sarıldığı için durdu. "Ah, evet," dedi genç kadın. "Bu gerçekten harika olur." Nick'i bıraktı. "Ama bu arada ne yapacaksın? Sen oturup kendini meşgul edecek hiçbir şey yapmamaya alışkın bir adam değilsin ki."

Nick, "Düşündüm de," dedi, "biraz arsa alıp çiftçi olmayı öğrenebilirim. Sampson gibi umumi arazinin etrafını kapayıp insanların hayvanlarını çalan türden değil tabii," diye aceleyle ekledi genç kadının somurttuğunu görünce. "John Teague gibi iyi bir mal sahibi olabilirim. Ne düşünüyorsun?"

Mari Nick'in koluna girdi. "Bence bunda başarılı olursun."

Nick, "Charles kendi arsasını satıyor," dedi, Mari'ye yandan bir bakış attı. "Laura sana söylemedi mi?"

"Cole Konağı'nı mı satıyor?" Mari durdu ve Nick'e gözlerini dikti. "Ama kesinlikle yapamaz. Satılamaz mülk değil mi orası?"

Nick, "Ev ve arazinin bir kısmı öyle ama buralardaki çiftlik alanının çoğu değil. Almak için teklif verdim," dedi.

Mari dudağını ısırды. "Bu geri gelmeye niyetinin olmadığı anlamına geliyor," dedi. "Tavus Kuşu Meşeliği'yle koparabildiği tüm bağlarını koparıyor. Zavallı Laura ne yapacak?"

Nick "Sanırım ondan ayrı yaşayacak," dedi. "Tum olanlardan sonra tekrar aralarının düzeleceğine gerçekten inanmadın, değil mi?"

Mari yavaşça başını iki yana salladı. Hâlâ canı sıkkın görünüyordu. "Sanmam, gerçi mutlu bir evlilik görüntüsünü korumak için farklılıklarını bir kenara bırakabilirler mi diye merak ediyordum."

Nick, "Laura'nın buna razı olacağını sanmıyorum," dedi. "Sen tabii ki onu benden iyi tanıyorsun ama bana gerçekten önemli olan hiçbir şeyden ödün vererek anlaşacak biri gibi gelmiyor."

Mari, "Charles'ı bir zamanlar çok sevmişti," dedi. "Keşke onun bunu görmeye niyeti olsaydı ve elindekini ziyan etmeseydi."

Laura'nın çınar ağaçlarının altında çay masasını hazırladığı çimlere ulaştılar. Hester, John ve Laura çoktan masaya oturmuşlardı ve Mari ile Nick'in de katılması için el salladılar.

Otururlarken Laura, "Senin elmalı kekin de var Mari, kendi süthanelerimizden kremayla birlikte," dedi. Hafif bir gümbürtüyle çaydanlığı indirerek aniden sustu. "Neler oluyor, o gelen Jane mı? Onun *koştuğunu* hiç görmemiştim, hem de bu kadar hızlı..."

Nick döndü. Jane geyik parkından kesinlikle depara kalkmış bir şekilde koşuyordu ki onun yaşında biri için ihtimal dışıydı. Çay masasının yanında kayarak durana kadar elini yanına bastırmıştı ve o kadar soluk soluğaydı ki zar zor konuşabiliyordu. John Teague ona bir sandalye vermek için ayağa kalktı; ama Jane eliyle istemediğini işaret etti. Mari'ye baktı ve hıçkırarak ağlamak için nefesi pek olmasa da gözyaşları akmaya başladı.

"Polis memurları geliyor hanımım! Bay Anstruther da onlarla. Lord Rashleigh cinayeti için ellerinde sizi tutuklama emri var! Ben parktan geldim ama onlar çoktan arabayla yola çıktılar hanımım! Yalnızca bir dakikanız var."

Nick'in midesine soğuk bir korku oturdu. Mari elini sımsıkı tuttu. Genç kadının beti benzi atmıştı. Laura afallamış görünüyordu. Hester sarsılmıştı.

Bu mümkün olamazdı. Umutları ve planlarına dair konuşmaya yeni başlamışlardı. Topu topu üç günlük evliydim ve şimdi geçmiş en beklenmedik, en dayanılmaz haliyle müdahale ediyordu.

Mari, "Anlamıyorum," dedi. Nick'e baktı. "Masum olduğumu bildiklerini sanıyordum, sandım ki..."

Nick de öyle sanıyordu. Tek varsayımı Hawkesbury'nin Nick'in görüşlerini hiçe saydığı ve Mari'nin en olası fail olmasına dayanarak dava açmaya karar verdiği idi. Mari'nin gözlerindeki dehşeti gördü. Genç kadının soluğu kesilmişti, göğsünde panik yükseliyor, onu sessizleştiriyordu. Onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Sorun olmayacak," dedi. "Seni koruyacağım. Yemin ederim."

Genç adam Mari'nin gözlerindeki korkunç boşluğu, sonsuza kadar uzaklaştırdığını umduğu acıyı görebiliyor ve sözlerini duymadığını anlayabiliyordu. Dayanılmaz bir korumacılık dalgasının ve eşit derecede öfkenin bastırıldığını hissetti. Ona karşı sözünü tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Tüm kırılgan mutluluk, hürriyet, güvenlik hissi şimdi kayboluyor, Mari'yi ağızta ve bir başına bırakıyordu. Nick onun, geçmişin sonunda yakasına yapıştığını, onu hapse atacıklarını, geçmişinin gerçeğini öğreneceklerini, böylelikle cinayet işlediğini ispat edemeseler de onu hırsızlıktan asacaklarını, özgürlüğünü ve hayatını ve aşkını sonsuza kadar elinden alacaklarını düşündüğünü biliyordu...

Bunun olmasına izin veremezdi.

Ayağa kalktı. "Mari," dedi, "bana güven. Seni almalarına izin vermeyeceğim."

John Teague ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı.

"Aradıkları benim," dedi. Çaresizce yorgun görünüyordu. "Bir katil tutuklamak için buradalarsa o zaman beni almalılar. Robert Rashleigh'yi ben öldürdüm."

Korkunç, donuk bir sessizlik oldu. Sersemliğini üzerinden atan Mari, Hester'ın yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Arkadaşı meraklı gözlerle ayağa fırlayıp kocasının koluna yapıştı.

"John, hayır!"

"Hester, canım..." Teague şimdiden kendisini ondan uzaklaştırmanın acılı ilk adımını atıyormuş gibi yavaşça geri çekildi. "Korkanım bu doğru." Mari ve Nick'e bakıp yorgun bir şekilde gülümsedi. "Onlara gerçeği söylediğimde seni almayacaklar Mari."

Hester inanamaz, ızdıraplı halde dikiliyordu ve Mari kendi şokunun arasında bile onu rahatlatmak için arkadaşına sarılmak istedi ama yapamayacağını biliyordu. Hester onu göremiyordu bile; tüm düşünceleri, tüm dikkati yalnızca John'a odaklanmıştı.

Hester, "Anlamıyorum," dedi. "Rashleigh'yi sen mi öldürdün John?" Mari'ye baktı. "Ama neden? Mari'nin iyiliği için mi? Bunu onun için mi yaptın?"

Teague'in gözleri Hester'ın yüzünden bir an olsun ayrılmadı. Onun gibi şimdi kendisi de soluktu. "Hayır," dedi, sesi paslı çıkıyordu. "Senin için yaptım Hester. Bana Rashleigh'nin Mari'ye geçmesini ve Muhteşem Kızlar'la bağlantısını ortaya dökme tehdidiyle şantaj yapığını anlattığında tüm düşünebildiğim seni Rashleigh'nin kötülüğünden nasıl koruyacağımdı."

Hester'dan ufak, kuru bir hıçkırık yükseldi. "O zaman benim suçum," dedi. Sesi çatallaştı. "Sana asla Mari ve Rashleigh'yi anlatmamalıydım. Arkadaştık ve ben sırlarımı hep sana anlattım. Ama," yavaşça başını iki yana salladı, "senin onun hayatını alacağını asla düşünmedim, asla tahmin etmedim..."

Teague, Hester'ın elini tuttu. Mari onun dokunuşuyla Hester'ın geri çekildiğini gördü, sanki birbirlerine son defa dokunduklarını bilirken buna dayanamazmış gibiydi.

Teague, "Sana çok uzun zamandır âşıktım Hester," dedi. "Asla benim olmayacağını düşünüyordum ve seni istemekten sanırım biraz

çıldırımtım. Rashleigh, Mari'yi ve onun üzerinden seni tehdit ettiğinde tehlikeyi yok etmekten başka hiçbir şey düşünemedim. Sizin planlarınızı, Mari'nin onunla buluşacağını biliyordum. Bu yüzden Piliç ve Akbaba'ya gittim ve izleyip bekledim. Sonra da fırsatını yakaladığımda onu öldürdüm." Hester'm elini biraz sarstı. "Lütfen bana anladığını söyle. Beni sevdiğini söyle."

Hester tereddüt etmeden, "Seni seviyorum," dedi. John'un kollarındaydı, başı göğsüne gömülmüştü, kolları John'u sıkıca sarıyordu. Yüzündeki ifade yalındı; aşk ve dayanılmaz kaybın birleşimi. Bunu görünce Mari'nin gözleri doldu. Laura'ya baktı ve Hester'in hayatının paramparça oluşunu seyrederken onun da gözlerinde aynı kederi gördü.

Hester tekrar, "Benim hatam," dedi. "Keşke sana ne yaptığımı fark etmiş olsaydım! Seni çok fazla zorladım. Eğer kendimden başka bir şey düşünmüş olsaydım!..."

Çimenlerden polis memurları yaklaşıyordu ve Mari kafilenin başında yüzü asık, mavi gözlerinde kasvetli bir ışıla Dexter Anstruther'ı görebiliyordu. Mari, Nick'in doğrulduğunu ve Teague'e baktığını ve Teague'in çok hafif bir baş işaretini yapıp çok yumuşak bir hareketle Hester'ı kendisinden uzaklaştırdığını gördü.

Genç adam konuşmadan önce, "Bay Anstruther," dedi Teague, "Robert Rashleigh cinayetine dair Bayan Falconer'ı tutuklama emriniz olduğunu sanıyorum."

Anstruther şaşkın ve tetikte görünüyordu. Mari'den Nick'e, sonra tekrar Teague'e baktı. "Evet, Lordum ama üzgünüm, sizi hayal kırıklığına uğrat..."

Teague incelikli bir şekilde, "Robert Rashleigh'nin katili benim," dedi. "Bayan Falconer bu eylemde tamamen masum. Rashleigh'nin öldüğü tarihte Londra'da olduğumu kanıtlayacak tanıklarım var ve doğru söylediğime dair bir şüphe olursa, o gece Rashleigh'nin ne giydiğini ve diğer detayları anlatabilirim ki bu da bir mahkemeyi elbette tatmin edecektir."

Anstruther sersemlemişti. "Eğer kanıtlayabilirsem Lordum "

Teague yorgun bir şekilde, "Ah, evet," dedi. Hala gözlerini Hester'dan ayırmamış, ona bakıyordu. "Tabii ki kanıtlayabilirim. Size şeref sözü veriyorum."

Polis boğazını temizledi ve Teague bir rüyadan uyanmış gibi baktı.

"Şimdi gitmeliyim," dedi. "Bağışla beni Hester. Gitmeliyim."

Başka bir şey söylemeden döndü ve Anstruther ile sersem polisin kendisini takip etmesi için çimlerde yürüdü.

Laura, "Hester'ı yatırdım," dedi. Saat geç olmuştu ve Mari'yle sakında bir başlanına oturuyorlardı. John Teague Nick'tan, Anstruther ve polisle birlikte kendisine Leyburn hapisanesine kadar eşlik etmesini istemişti. Nick, Teague'in sabah Skipton kalesine götürüleceğine dair bir not göndermişti. Oradan da mahkeme için Londra'ya götürülecekti.

Laura, "Hester'e ayyon ruhu verdim," dedi. "Onu ancak böyle uyutabildim. Elem ve kederden yarı delirmiş durumda." Mari'ye baktı. "John gerçeği asla anlatmayacak Mari," dedi. "Muhteşem Kızlar'dan asla bahsetmeyecek. Rashleigh'yi neden öldürmek istediğini sorduklarında bir borç veya bir çeşit dalaşma gibi bir sebep uyduracaktır. Hester'ı ve dolayısıyla bizi de sonuna kadar koruyarak darağacına gidecek."

Mari, "Biliyorum," dedi. Ayaga kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Ne yapabilirsiniz Laura? Bunun böylece olmasına izin veremeyiz. Onlara nasıl yardım edebiliriz?"

Laura, "Onlara yardım etmemizin yalnızca bir yolu var," dedi. Mari'ye baktı, göz göze geldiler ve Mari, Laura'nın bir sonraki sözlerini tahmin ettiğinden sırtı ürperdi.

Laura, "Muhteşem Kızlar..." dedi. "Yarın John'u Skipton'a götürdüklerinde Muhteşem Kızlar onu kurtarmak için at sırtına binmeli."

Mari bir üşüme hissetti. Bir elini pencereye yasladı ve dışarıya, karanlığa baktı. Carrington perdeleri çekmeye gelmemişti, tüm ev karman çormandı, olanlardan dolayı tamamıyla şok ve sessizlikle afallamıştı.

"Nick'in de muhtemelen onlarla olacağını biliyorsun, değil mi?" dedi. "Lord Hawkesbury'nin Rashleigh'nin katilini bulma görevini başta ona verdiği göz önüne alınırsa... Ve o her şeyi biliyor Laura. Muhteşem Kızlar'ı biliyor. Göz açıp kapayana kadar hepimizi ele verebilir."

Laura düşünceliydi. "Bunu yapacağını düşünüyor musun?"

Mari gözlerinin ardındaki acıyı dağıtmaya çalışarak alnını ovaladı. Nick'in ne yapacağını bilmiyordu, yalnızca tahminde bulunabilir, umutla dua edebilirdi... Ama onu bu durumda bırakmak istemedi. Kendi hatırı için genç adamın ilkelerinden ödün vermesini talep etmek istemedi. Nick'i, sevdiği adam yapan o ilkelerdi. Nick iyi, doğru ve onurluydu ve onun Muhteşem Kızlar'ı at üstünde tekrar izleyip de sessiz kalmasını umuyorsa o zaman kendisine olan duygularıyla pazarlık etmiş, asla böyle muamele edilmemesi gereken bir aşktan faydalanmış olurdu.

Öte yanda en iyi arkadaşı, onu seven, iyi günde kötü günde yanında olan Hester vardı. Yardıma ihtiyacı olan Hester...

Laura anlayışlı gözlerle onun boğuşmasını izliyordu. "Senin bizimle ata binmemen gerektiğini düşünüyorum Mari," dedi. "Sen veya Nicholas'tan bunu istemek adil değil..."

Mari aniden, "Bineceğim," dedi. "Bana ihtiyacın var. Sadece sen, Josie ve Lenny varsınız, Hester paramparça çünkü. O benim arkadaşım ve onun için bunu yapmak zorundayım."

Laura somurttu. "Yeterince iyi bir binici değilsin," dedi.

Mari, "İyiyim," dedi. Hafifçe gülümsedi. "Nicholas bana öğretti. Ve iyi bir atışçıyım. Unutma ki Muhteşem'i neredeyse vuran kadın bendim!"

Laura güldü. “Evet sendin. Nicholas bizi ihbar ederse ne yapacaksın? Ya da etmese bile ona bunu nasıl açıklayacaksın?”

Mari kollarını soğuk vücuduna dolayıp rahatlamaya çalıştı. “Ancak ona gerçeği anlatıp anlamasını sağlayabileceğimi umabilirim. Bizi ihbar etmeyeceğinden eminim ama beni affedip affetmeyeceği başka mesele.” Titredi. “Bilmiyorum Laura. Yalnızca umut edebilirim.”

Piliç ve Akbaba’dan Molly, Leyburn’dan Skipton’a giden yolun ortasında duruyor, aracının yan hendeğin içinde, yan yolu kapatmış enkazını gözden geçirirken ellerini çok hoş bir şekilde ovuşturuyordu. Sağında yol ile nehir arasında bir ağaç koruluğu vardı ve solunda Yorkshire tepelerinin dik yamacı gökyüzüne doğru tırmanıyordu. Bugün Molly sarışın yerine, Cole Düşesi’ne ait bir tiyatro kostümü sandığının parçası olan kırmızı bir peruk takıyordu, kapüşonlu bir pelerin ve mavi kadife bir maskesi vardı. Dudakları koyu kiraz rengine boyanmış ve pelerininin düğmeleri doğrusu pek açık yakalı kıp kırmızı elbiseyi göstermek için açıktı. Molly’ye yardım teklif etmek için duran Süvari Komutan onun müthiş çekici dekoltesinden gözlerini pek ayıramıyordu.

Molly gözlerini kısarak mütevazılıkla konuştu: “Ah, Komutan, ne olduğunu anlayamıyorum. Seyisim bir tilkinin yola fırladığını ve atların ürktüğünü söyledi ve...” Aracın keskin bir açıyla yan yattığı hendeği, çok zayıf bir seyis ile çok büyük bir arabacının sürekli alçak sesle küfrederek atların koşum takımlarını çıkarmasını ve beceriksizce düzeltmeye çabalamasını acizlikle işaret etti.

Molly parmaklarını dekoltesinde gezdirerek, “Lord Tremblett geç kalırsam çok hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi ve Komutan’ın arzulu bakışlarla parmak hareketini takip ettiğini fark etti. “Lord’la çok özel bir anlaşmamız var, Komutan,” diyerek yumuşak beyaz elini adamın koluna koydu ve, “siz görmüş geçirmiş bir adamsınız ve böyle konulardan anlarsınız,” dedi. Kapanmış yolun ortasında duran kapalı aracın önüne dizilerek koruyan beş askere unutul-

baktı. “Adamlarınız zahmet olmazsa... Yani bize yardımcı olabilir miydiniz? Lütfen, Komutan. Benim için çok önemli...”

Komutan boğazını temizledi. Bir tarafta Skipton Kalesi’ndeki hapishaneye götürüldüğü oldukça önemli bir mahkûm vardı. Öte taratta ise koyu kırmızı dudakları ve derin göğüs dekoltesiyle Molly... Üstelik aracı yolu tıkiyordu ve kaldırmak bir dakikalarını alırdı. Molly’ye gülümsedi.

“Hadi gençler,” diye seslendi. “Hanımefendiyi duydunuz. Başlayın!”

Askerler silahlarını bırakıp seyis ile arabacıya yardım etmek için hevesle atıldılar. İnatla sıkışmış aracı itip çekerlerken iyi nitelikli bir ortam vardı. Komutan’ın üniformasını kirletmeye hiç niyeti yoktu ve kaba kuvvet yerine kahramanlıkla meşgul olmak için Molly’nin yanında kaldı.

Bıyığını okşayıp Molly’ye gülümserken, “Kurtardığım leydinin adını öğrenmeye mecburum,” dedi.

Molly kırıpıştırdığı kirpiklerinin arasından ona bir bakış attı. “Ben Molly Lane, efendim.”

Komutan onun elini aldı ve dudaklarına götürdü. “Pekâlâ, Bayan Lane, merak ediyorum da maskenizi çıkarıp eski bir askeri mutlu eder misiniz? Güzelliğinize bakmayı çok istiyorum.”

Molly yapmacık gülümsedi. “Ah Komutan, sizi mutlu etmek isterdim ama Lord Tremblett’im gizlilikte ısrar ediyor! Cidden bir kadının maskeli olmasının randevularımıza özel, hafif bir heyecan katğını düşündüğünü sanıyo...”

Komutanın dudaklarından inleme benzeri bir ses çıktı. “Lütfen hanımefendi...” Neredeyse yalvarıyordu.

“Ah, Komutan, sanmıyorum.” Molly naz yapıyordu. Yüzünü ona doğrulttu; güzel, kırmızı boyalı dudakları çok yakınındaydı. “Lord Tremblett’im çok sahiplenicidir,” diye fısıldadı. Komutan daha da yaklaştı. “Cidden şimdi beni görebilseydi Komutan,” diyerek Molly

devam etti, "inanıyorum ki muhtemelen size bir kurşun sıkardı, ama sadece bir öpücüğe dege..."

Komutan onu öpmek için eğildiğinde çok sert ve ağır bir şey başının arkasına vurdu ve adam sessizce yere yığıldı.

Mari, "Çok şükür," dedi. "O kadar uzun dayanabileceğimi sanmamıştım."

Laura "Tatlı rüyalar görüyor olacak," dedi. Başında beyaz arma ile doru kışağını döndürdü ve askerlerle yüz yüze geldi. Seyis ile arabacı rollerindeki Lenny ve Josie, pelerinlerinin altından tabancalarını çevirdiler ve kafası karışmış askerleri namlularının ucuyla tehdit ettiler. Laura onlara doğru atını sürüp o kadar yakınlarına geldi ki pelerini vücutlarına değdi. Gözleri tabancasının namlusuyla aynı seviyedeydi.

"Biz Muhteşem Kızlar'ız!" Sesi sakindi. "Adalet için ve mahkûmunuzu serbest bırakmak için buradayız." Lenny ile Josie'ye başıyla işaret etti. "Onları bağlayın."

Askerlerden biri, "Hadi be," dedi. Başını kaşıdı. "Bir gün Muhteşem'i at üstünde göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Laura, "Sessiz!" diye tersledi. "Yere yatın."

Kahramanlık yapacak türden askerler değildiler. Zaten oyuna getirilip silahlarını bırakmışlardı ve şimdi de Lenny ile Josie onları bağlayıp kabaca çalığa yuvarlarken hiç karşı koymuyorlardı. Mari Komutan'm yüzükoyun vücudunun yanına eğildi, kapalı aracın anahtarlarını bulup Hester'a fırlattı.

Hester siyah aygırı araca doğru sürerken Mari, "İçeride yalnız olmayacaktır," diye onu uyardı. "Dikkatli ol."

Araçta John Teague'in yanında iki adam vardı. Biri Dexter Anstruther, diğeri de Nick'ti.

Onu görünce Mari'nin nabızı hızlandı.

Hester, "Silahlarınızı bırakın," diye bağırdı. "Silahlıyız ve askerleri rehin aldık."

Nick'in gözleri Mari'ninkilerle buluştu ve uzun, çok uzun bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Nick tabancasını araçtan dışarı fırlattı, yola atladı ve merdivenleri indirdi. Parlak güneş ışığında gözlerini kırıştıran John Teague tökezleyerek aşağıya indi, Dexter Anstruther de arkasından.

Hester ciyaklamasını bastırdı ve siyah aygırdan aşağıya atladı, John Teague'in kollarına atılmak için patikada koştu. John'un kolları zincirliydi ve Hester sarılırken orada olduğuna inanamazmış gibi sabit durdu ama Hester zincirlerini açtığı anda onu tuttu ve asla bir daha gitmesine izin vermeyecekmiş gibi kucagında döndürdü.

Laura ve Josie, Nick ve Anstruther'ı gözetimi altına almaya gelince Mari, Hester ve John'u hafifçe iterek araçtan uzaklaştırmak için "Hadi," dedi. "John'un atı ağaçların arasında. Eyer çantalarını hazırladık. Yiyecek ve para da var. Liverpool'a gidin." Hester ona dönüp sıkıca kucaklarken Mari boğazında bir yumruyla sustu.

Mari, "Bana yaz," diye fısıldadı. "En kısa sürede."

Genç kadın, Hester'ın omzunun üzerinden, Nick'in onları seyrettiğini görebiliyordu. Gözünü ondan bir kez bile ayırmamıştı ve Mari onun ifadesini yorumlayamıyordu.

Hester'ın gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Benim için Starbotton'a bakın," dedi, Mari gitmenin onun kalbini kırdığını biliyordu. "Belki bir gün yuvaya dönerim ama John yanımda olduğu sürece dünya benim ve sanırım Amerika benim için ideal yer olacak." Cesurca çenesini kaldırdı. "Harikulade olduğunu duydum. Muhteşem." deyip döndü ve Laura'ya bir öpücük fırlattı, "teşekkür ederim!"

Laura, "Gidin," dedi. "İyi şanslar!"

Laura ve Josie silahlarını Nick ve Anstruther'a nişan alırken el ele ağaçların arasına koştular. Ardından Laura yavaşça atını ileri sürdü, Dexter Anstruther'ı boyun bağından yakaladı, eyerinden eğilip onu dudaklarından uzun ve sert bir şekilde öptü.

Laura, Anstruther'ı bırakıp Muhteşem'in üzerinde gösterişli bir tavus kuşu bulunan kartvizitlerinden birini ona fırlatırken Josie, "Tanrı bizi korusun," dedi. "Muhteşem daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı!"

Laura, "Gitme zamanı," dedi. Josie ile Lenny aracın atlarını almaya gitmişlerdi. Laura, Hester'in siyah atının dizginlerini tutuyor ve meraklı bir ifadeyle Mari'ye bakıyordu.

Mari omuzlarını dikleştirdi. Takip eden olursa hedef şaşırtmak için Hester'la atları değiştirmeleri planın bir parçasıydı ama şimdi zamanı gelmişti ve bunu yapabileceğinden hiç emin değildi. Durdugu yerden at kesinlikle kocaman görünüyordu ve hiç de dostça değildi.

O an Nick'in yüzünü gördü. Ona bakıyordu ve sonunda gözlerinde gülümseme vardı, meydan okuma bakışı, ona ata doğru düzgün binmeyi öğretmiş olabilirdi ama sanki öyle bir atla başa çıkamayacağını düşünüyordu. Âdeta ata binmek yerine Laura'ya kendisini atna alması için yalvarmasını ve bunun da Muhteşem Kızlar'ın yigitleklerinin küçültücü bir sonu olmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsemeyi görünce Mari'nin kalbi hopladı ama bu meydan okuma, tüm ihtiyacı olan teşviği sağladı. Ayaklarını üzengiye koydu ve kendisini atın üzerine çekip bacaklarını açtı, kızıl elbisesinin içinde muzafferdi. Aşağıya, Nick'e baktı ve ona verebileceği en büyük, en sevinçli gülücüğü verdi. Nick'in inanamayarak gözlerini kocaman açtığını gördü ve yüzüne aşırı bir endişe ifadesi oturdu. Mari atı ustalıklarla döndürdü ve Nick'in o kadar yakınından geçti ki fırfırlı iç etekleri bir vaat gibi vücuduna değip geçti. Laura'nın güldüğünü duydu. Artık yola çıkmışlardı, nehre doğru tarlaları dörmeye giderken, sığ yerinden su sıçratarak geçerken ve oradan kayın ormanına ve ev yoluna giderken Josie ile Lenny de arkalarından gültüyle geliyorlardı. Damarlarındaki kan çağlıyordu, yüzünde serin bir esinti duydu ve coşkun ve özgür hissetti.

Yavaşlayıp eşkin sürmeye başlayarak atın boynunu okşamak için öne eğilirken Laura'ya, "Sonunda... sonunda ata binmekten neden hoşlandığını anlıyorum," dedi.

Half Moon Hanı'nın yolu güneyde kaldığından Josie ve Lenny onlardan ayrıldı. Siyah atı ve doru kısırağı beraberlerinde ahıra götürmek için aldılar ve Mari ile Laura, Tavus Kuşu Meşeliği'ne giden patikayı yürüyerek döndü.

Mari, "Eve gitmeliyim," dedi, "Nicholas, dönmeden üstümü değiştirmek için zamanım olmalı." Laura'yı yanağından öptü. "Olağanüstüydün," dedi.

Laura da onun elini sıkarak, "Sen de," dedi. İkisi de Nick'in döndüğünde ne söyleyebileceği veya ne yapabileceğine dair bir şey demedi ama ikisi de bunu düşünüyordu.

Mari geyik parkından geçti ve duvardaki kapıdan girdi. Çok sessiz bir sonbahar günüydü, büyük parkta ağaçların yaprakları hafifçe yere süzülüyor ve koyunlar çimlerin arasında huzurla geziniyordu. Mari yürürken mavi kadife maskesini ve kafasını kaşıdıran kırmızı perüğü çıkarıp bahçeden aceleyle geçti. Saçları çıplak omuzlarına dökülürken parmaklarını saçında gezdirdi.

Terasa giden merdivenleri tırmandı. Ve kalakaldı.

Nick bahçe kapısının yanında duruyordu. Mari'nin ilk düşüncesi onun bu kadar hızlı gelmeyi nasıl başardığıydı. İkincisi ise daha önce kendisine gülümseyip Mari'ye her şeyin yolunda olabileceğini umma cesareti vermesine rağmen şimdi sert, uzlaşmaz ve çok kızgın görünmesiydi.

Mari'nin kalbi ufak bir sarsıntı geçirdi ve o kadar hüzne boğuldu ki birden baygın hissetti. Dengesini koruyabilmek için bir elini tırabzana koymak zorunda kaldı. Bir risk almıştı ve şimdi de hesaplaşma zamanıydı. Bunu Hester için yapmıştı çünkü Hester onun arkadaşıydı ve hep kendisinin yanında durmuştu, ona çok şey borçluydu. Ama birden her şeyden daha çok, şimdi, onun için önemli

olan her şeyi, aşkını, hayatını, özgürlüğünü kaybedeceğinden, her şeyden çok sevdiği tek adamı kaybedeceğinden korktu.

Sonsuz gibi görünen bir süre boyunca dikilip birbirlerine baktılar. sonra Nick doğruldu.

"Planınızı tahmin ettim, bu yüzden Liverpool nhtımına haber yolladım," dedi. "Amerika'ya geçmeye çalışacaklarını düşünüyorum. Doğru tahmin ettiğimi sanıyorum."

Mari gözlerini kapadı. İçindeki tüm umut kocaman bir ofke patlamasıyla yok oldu. Yetkililere Hester ve John'u yakalamaları için haber yollamıştı. Buna dayanamazdı. Ondan çok fazla şey istediğini biliyordu ama kendisini anlayabileceğini düşünme cesareti göstermiş.

Nick "Hızlı bir gemiye ihtiyaçları olacağını düşündüm," dedi. Mari'nin yüzünü izliyordu. "Onları beklediğinden ve yola çıkmaya hazır olduğundan emin olmak istedim. Dün gece haber yolladım."

Mari, onun dedikleri ancak kafasına girerken, bakışları yavaşça Nick'inkiyle buluştu.

"Onlara yardım ettin..." Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Bize anlaviş mı gösterdin?"

Nick hemen cevap vermeyince Mari aceleyle devam etti: "Bunu yapmalıydım," dedi. "Üzgünüm Nicholas. Seni çok derinden seviyorum ama seni böyle bir pozisyona sokmak istemedim çünkü sana haksızlık olurdu ama Hester'a bunu borçluydum. Anlıyor musun?"

Nick'in yüzü hâlâ ifadesizdi. "Anlıyorum," dedi. "Hester senin arkadaşın. O ve Laura başka hiç kimse yokken seninle ilgilendiler. Elbette anlıyorum." Ellerini cebine soktu ve Mari'den biraz uzaklaştı. "Ve başka bir nedenden dolayı daha anlıyorum," dedi. Tirabzana yaslandı, dışarıya, bahçeye gözlerini dikti. "Anlıyorum çünkü ben de John Teague'in yaptığının aynısını yapardım." Mari'ye bakmak için başını çevirdi.

Biraz haşince konuşuyordu. "O gün bana, Rashleigh'nin sana ne yaptığını anlattığında hâlâ sağ olsaydı onu bulur, mevdan okur ve

onu öldürürdüm. Dünyadaki hiçbir güç beni durduramazdı çünkü seni o kadar çok seviyorum.”

İki adımda aralarındaki mesafeyi kapadı ve Mari’yi kendisine o kadar sıkı çekti ki genç kadın nefessiz kaldı.

Mari’nin saçlarının arasından, “İyi olmayabilir, takdire değer olmayabilir ama kendim de yapacağım bir şey için bir adamın idama mahkûm edilmesini göreceğim kadar riyakâr olamazdım.”

Uzun bir süre orada birbirlerinin kollarında durdular, sonra Nick onu biraz gevşetti ve genç kadının kızarmış yüzüne bakarak dikildi.

Biraz eğlenircesine, “Gelgelelim, sana kızgın olmalıyım. Sanırım... Kızgıyım. Öldürülebilirdin,” dedi.

Mari, “Biliyorum,” dedi. Duygu yoğunluğundan biraz titriyordu. “Üzgünüm.”

Nick onun yüzünü kendine çevirdi ve onu sertçe öptü. İkisi de soluksuz kalıp Mari’yi bıraktığında, “Seni o atın üzerinde gördüğümde dehşete kapıldım. Düştün mü?”

Mari somurttu. “Elbette hayır! Bana ata binmeyi kendin öğretmişken nasıl bunu düşünebildin?”

Nick onu tekrar öptü, bu sefer daha yavaşça. “O zaman seninle gurur duyuyorum. Ama yine de Muhteşem Kızlar bir daha at binmeyecek.”

Mari, “Hayır,” dedi. “Bir daha asla. Bu gerçekten de sondu.”

Nick gözlerini kırmızı elbisede ve genç kadının omuzlarına dağılmış çillerde gezdirerek, “Gerçi... Molly başka mesele,” dedi. “Onunla tanışıklığımı tazelemekten çok mutlu olabilirim. Piliç ve Akbaba’daki geceden beri onu istemiştım.”

Mari, Nick’in boynuna tutunarak ve dudaklarını tekrar kendisinininkilere getirdi. Yumuşakça, “Molly senindir,” dedi. Öpüşmeleri tatlı, derin ve tutkuluydu; bir son, bir söz ve yeni bir başlangıçtı.

Mari, "Sana bir kere Piliç ve Akbaba'daki o gece senin kim olduğunu bilseydim seni seçmezdim demiştin," dedi. "Ama doğru değildi Nicholas. Sana kapılmıştım. İstedigim sendin."

Nick gülümsedi ve onu kollarında daha yakınına çekti. "Yani o gece belirli bir kişiyi arıyordun," dedi.

Mari başıyla onayladı. Nick'in kollarının arasında, kalbının zevkten ve tutkudan. sağ olmanın ve seviliyor olmanın saf özgürlüğüyle coştüğünü hissediyordu. "O gece özel birini arıyordum." dedi. "Seni arıyordum."